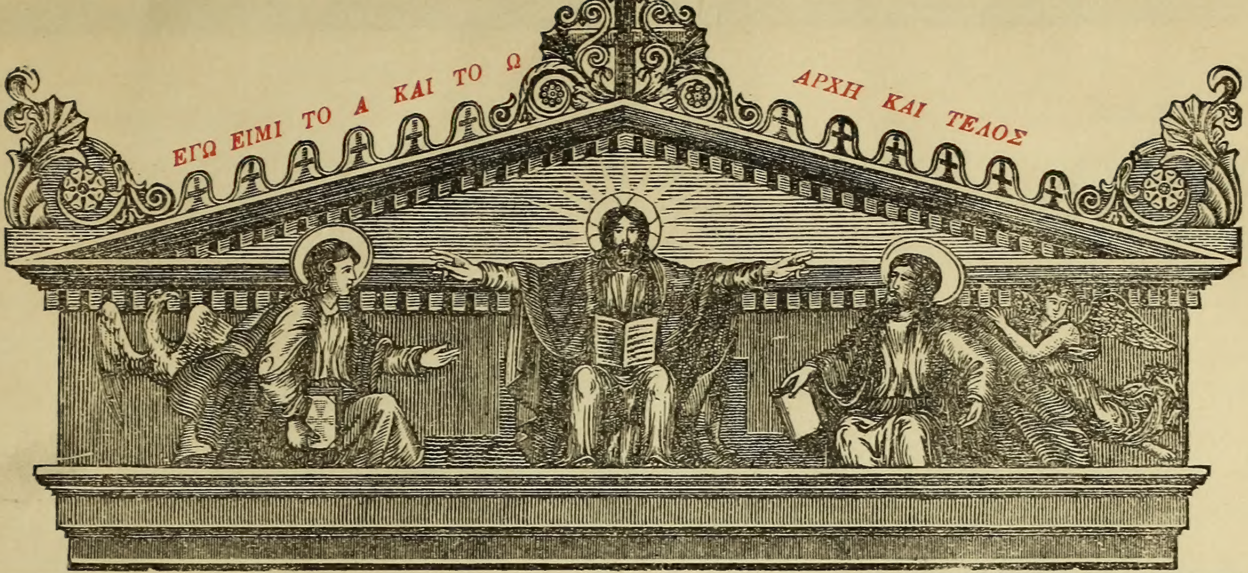
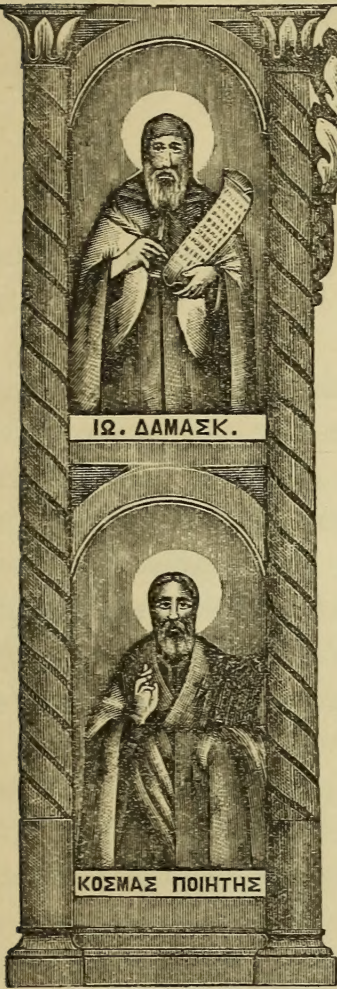

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΗΝΑΙΟΝ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

Ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ Νεωτάτου Μεγ. Τυπικοῦ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

διορθωθὲν τὸ πρῶτον μὲν

ΥΠΟ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ

νῦν δὲ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν ὑπὸ εἰδικωτάτου διορθωτοῦ καὶ ἀπαλλαγὲν καὶ τοῦ ἐλαχίστου τυπογραφικοῦ παροράματος

ΑΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝῌ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

τοῦ ἐκ Καισαρείας

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκ τῶν Βιβλιεκδοτικῶν
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
Ἰωάν. Νικολαΐδου
1905

Διορθωτής : Δημ. Καλλιγερόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
1905

ΜΗΝ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ

ΤΗ Α΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν τοῦ Τριῳδίου γ΄. καὶ τῆς Ἁγίας Προσόμοια γ΄.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας, μολυσμῶν τῶν πρότερον, τὸ ἐπισυρόμενον μιαντήριον· ἡ δὲ σὴ αἴσθησις, καὶ τῶν σοὶ θεόφρον, πεπραγμένων ἡ συνείδησις, τὴν πρὸς τὰ κρείττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνειργάσατο· εἰκόνι γὰρ προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τῶν πρίν, ἐν παρρησίᾳ τὸ τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τοὺς ἁγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον ἔνθεν εἴληφας, καὶ φαιδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν· καὶ τὸ ῥεῖθρον ἐκπεράσασα, τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καὶ τὴν τῶν παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἠμαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, δι᾿ ἐγκρατείας ἀείμνηστε, Μῆτερ τὰ οἰδήματα.

Ἔρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας, εὐσεβῶς ἀπήλειψας, τὸ θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέαις· καὶ τοσοῦτον ὑπερέλαμψας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι, κούφως ἐπιβαίνειν τοῖς ἴχνεσι, καὶ γῆθεν ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσι· καὶ νῦν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ γάμος ηὐτρέπισται, τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, οἱ κήρυκες κράζουσι· τί βραδύνεις μέλαινα, ἑκουσίως ψυχή; ῥυπαρὰ πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείαις τὰ ἱμάτια· καὶ πῶς ταλαίπωρε, μέλλεις εἰσελθεῖν; δεῦρο πρόσπεσον, πρὸ τέλους ἐκ καρδίας σου, τῇ ἀειπαρθένῳ κραυγάζουσα· Ὑσσώπῳ πρεσβείας, ῥαντίσασα καθάρισον Ἁγνή, καὶ τοῦ νυμφῶνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτόν σε στήσαντες, ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ· καὶ Πιλάτῳ παριστῶσί σε, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης, φεῦ! οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα τιτρώσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε· ὅθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν· ἐν στεναγμοῖς, ἡ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε πολυέλεε.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐν Σαββάτῳ λέγε τὸ ἑξῆς Ἰδιόμελον. Δόξα, Ἦχος β΄.

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες· τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καὶ ῥείθροις τῶν δακρύων σου, τὴν ἔρημον ἅπασαν κατήρδευσας, καὶ ἐβλάστησας, ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς· διό σου τὴν μνήμην Ὁσία ἑορτάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στένω, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐννοήσω μου Κόρη, τὰ πλημμελήματα· τύπτω δὲ τὸ στῆθός μου, κράζων τό, Ἥμαρτον· καὶ προσπίπτω σοι Δέσποινα, ζητῶν μεταγνῶναι· πάλιν δὲ ἠλίθιος ὢν περιπείρομαι. Οἴμοι, τῇ κακῇ συνηθείᾳ!

ταύτης οὖν με λύτρωσαι τάχει, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σκότος, ἐνεδύσατο ποτέ, ἥλιος ὁρῶν σε ἐν ξύλῳ, Σῶτερ κρεμάμενον, ἔφριξαν δὲ κάτωθεν, τὰ καταχθόνια, καὶ νεκροὶ ἐξανέστησαν, ἐρράγησαν πέτραι, καὶ τὰ ἐπουράνια, πάντα ἐξέστησαν· σοῦ δέ, τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἔκλαιεν ἡ ἄχραντος Κόρη, ἀνυμνολογοῦσά σε φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Μαρία τὸ πνεῦμά σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἆθλ' ἀρετῆς Μαρίης ἀγλαόφρονος ᾄσμασι μέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα »πανστρατιάν, ἡ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκω»θεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξή»λειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δε»δόξασται».

Ἀγλαΐας τῆς πλησιφαοῦς, καὶ τῆς φωτοδότιδος μαρμαρυγῆς, νῦν εὑροῦσα τὴν ἔλλαμψιν, τὴν ψυχήν μου δέομαι, φωταγώγησον, σκοτισθεῖσαν τοῖς πάθεσι, σοῦ ταῖς ἱκεσίαις, ἔνδοξε Μαρία ταῖς πρὸς Κύριον.

Θανατοῦσα πάλαι τὴν ψυχήν, ὑπὸ τῆς τοῦ ὄφεως ἐπιβουλῆς, καὶ παραλόγοις πράξεσιν, ἐγκατολισθαίνουσα, καὶ πρὸς βάραθρον ἀπωλείας ἐμπίπτουσα, τὰ κρείττονα εἵλου, καὶ τῶν ἐπικήρων κατεφρόνησας.

Λογισμοῖς ἀτόποις ἐμπαθῶς, χραίνουσα τὸ πρότερον, τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς καὶ ἀδούλωτον, καὶ τὸ δυσωδέστατον, περιβόλαιον τῆς φθορᾶς περιφέρουσα, τῆς ἀκαταλήπτου δόξης, ἠμνημόνεις τοῦ Ποιήσαντος.

Ἀκρασίᾳ τρέφουσα τὸν νοῦν, καὶ τῇ ματαιότητι τῶν ἡδονῶν, τοὺς ἐραστὰς φαυλίζουσα, μετουσίας κρείττονος, ἀπετείχισας σεαυτὴν ἀξιάγαστε, ἀντιβαλλομένη, πάσης ἁμαρτίας τὴν θρασύτητα.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθέντα πάθεσι τὸν νοῦν, καὶ τοῖς παραπτώμασι, μωλωπισθέντα καὶ δεινῶς κλονούμενον, ἡ τὴν ἐνυπόστατον, καὶ ζωήρυτον, ἀφθαρσίαν κυήσασα, Κεχαριτωμένη, κάθαρον καὶ ῥῦσαι τῶν πταισμάτων με.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλά»τυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ηὐ»φράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ »ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος »πλήν σου Κύριε».

Ἐπτερώθης τῷ πόθῳ τῷ ὑπερθέῳ, καὶ δόξης φθειρομένης ἀπορραγεῖσα, προσήγγισας κραυγάζουσα τῷ Δεσπότῃ· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Τῷ ξύλῳ προσελθοῦσα τῆς ἁμαρτίας, καὶ γνῶσιν μυηθεῖσα θανατηφόρον, προσέδραμες τῷ ξύλῳ τῷ ζωηφόρῳ, Χριστῷ κραυγάζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἠράσθης τῆς ἀρρήτου φωτοχυσίας, καὶ πάντων τῶν προσκαίρων ὑπεριδοῦσα, ἀνέδραμες πρὸς ἄϋλον θεωρίαν, ἐν πίστει κράζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Συνήφθημεν τῷ τόκῳ σου Θεοτόκε, ταῖς θείαις τῶν Ἀγγέλων χοροστασίαις· τὸν Κτίστην γὰρ συνέλαβες ἀπορρήτως, καὶ ἐσωμάτωσας τὸν ἀκατάληπτον· ὅθεν Θεοτόκον σε πάντες σέβομεν.

Ὁ Εἱρμός. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρεῖον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα· τὸν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, ἱερῶς ἀοίδιμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμμακάριστε. Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Εἰς ἰλὺν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταιγὶς τῶν πταισμάτων με· ἀλλ᾿ ἡ τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιλάνθρωπον, ἐπ᾿ ἐμὲ ἐπίβλεψον, Παρθένε καὶ ῥῦσαί με, πάσης ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει τῇ σκέπῃ σου Ἄχραντε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι φίλτατον τέκνον! Τί τοῦτο τὸ μέγιστον, καὶ φρικτὸν καὶ ξένον, ὃ βλέπω μυστήριον; Κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, καὶ στενάζειν οὐ σθένω, καὶ φέρειν οὐ δύναμαι, καθορᾶν σε νεκρούμενον· ἀλλὰ Δέσποτα Κύριε, οἴκτιρον Μητρὸς στεναγμούς, καὶ χαρᾶς με ἔμπλησον, ὡς ἔφησας ἐξαναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς Θεὸς παντοδύναμος.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ὕμνῶ σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ
» ἐξέστην· ἕως ἐμοῦ ἥκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν
» τὸν πλανηθέντα· διὸ τὴν πολλήν σου ἀγαθότητα,
» τὴν εἰς ἐμὲ δοξάζω πολυέλεε».

Μετήχθης, ἐκ πατρίδος ἔνδοξε, τῇ προνοίᾳ πλωιζομένη, πρὸς γῆν τῷ σῷ ἔρωτι, Σιωνιτῶν Ὁσία Μῆτερ, ἐν ᾗ διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως, τῶν πεπραγμένων εὗρες τὴν διάλυσιν.

Ἀδήλως, ὠθουμένη ἔνδοξε, καὶ βελτίονος ἐποπτείας, μὴ προσεχῶς βλέπουσα, τὴν ἄφραστον φωτοδοσίαν, τὸν νοῦν ἐπιστάτην καταστήσασα, τῆς ἀδηλίας ἔγνως τὰ ἀπόκρυφα.

Ῥωσθεῖσα, σωτηρίῳ χάριτι, καὶ τὴν θείαν καὶ φωτοφόρον, κατιδοῦσα ἔλλαμψιν, τὰ ὄμματα καὶ τὴν καρδίαν, Σταυρῷ τῷ πανσέπτῳ προσεπέλασας, καὶ σωτηρίας ἔνθεν ἐκοινώνησας.

Ἰδοῦσα, τὸ φωτοειδέστατον, τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, χαρμονικῶς ἴνδαλμα, προσέδραμες μετὰ δακρύων, αὐτῇ τὰς συνθήκας παμμακάριστε, παραθεμένη πάσης τῆς βιώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἡνώθη, ἀπορρήτῳ νεύματι, ἀσυγκρίτῳ τε προμηθείᾳ, οὐσιωδῶς Πάναγνε, καὶ ὅλον με ἀνακαινίζει, ἐκ σοῦ σαρκοφόρος προερχόμενος, ὁ οὐσιώσας ἅπαντα βουλήματι.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτη-
» ρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ μου,
» πρὸς σὲ ὀρθρίζω, βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν
» με τῇ ἐπιλάμψει σου· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν
» οὐκ ἐπίσταμαι».

Συμβολικῶς, ἐκδημοῦσα τοῦ βίου, καὶ πρὸς τὴν θείαν, κατεπειγομένη τῆς ἀπαθείας, τρίβον θεόφρον, διαβέβηκας πόθῳ, Ἰορδάνου τὰ περιβόητα νάματα, καὶ δόξης ἀρρήτου τετύχηκας.

Ἀρρενωπόν, τὴν ψυχὴν κεκτημένη πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ὥρμησας ἀθλοῦσα διαφερόντως, τῶν ἐναντίων, τὴν δυσκάθεκτον πλάνην, καρτεροῦσα νεανικώτατα, τὸ τῆς ἐγκρατείας Μαρία ἀγλάϊσμα.

Γνώμῃ στερρᾷ, ἐκτινάξασα Μῆτερ τὴν γυναικείαν φύσιν, καὶ τὰ πάθη δι᾿ ἐγκρατείας λουσαμένη, ὡς ἐν θείῳ λειμῶνι, ἐν ἐρήμῳ περιπολεύουσα, ἔχαιρες ὁρῶσα τὸ κάλλος τοῦ Κτίστου σου.

Λόγοις ὁ πρίν, ὑποφθείρας τὴν Εὔαν ἐν Παραδείσῳ, καὶ τῆς ἀϊδίου τρυφῆς ἐκείνης, ἐξωστρακίσας, μηχαναῖς πολυτρόποις, νῦν πατεῖται καὶ καταβέβληται, τοῖς ἀνδρικωτάτοις σου Μῆτερ παλαίσμασι.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολήν, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, καὶ φωτοφόρον, ὄχημα Παρθένε τοῦ Βασιλέως, ἐν ᾧ ἐπέβη, ὁ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, κιβωτόν τε τῆς ἀγαθότητος, φέρουσαν ἐν κόσμῳ, Χριστὸν ἐπιστάμεθα.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν
» ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπι-
» καλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά-
» γαγε».

Ὁλοτρόπως ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείας Χριστοῦ παμμακάριστε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, ἀπεκρούσω ῥωσθεῖσα τῷ Πνεύματι.

Φαιδρυνθεῖσα τῷ κάλλει τῶν ἔργων σου, τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ σκότους διέλυσας, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ πρόσωπα, ἀπημαύρωσας πόνοις ἀσκήσεως.

Ῥωμαλέως τὸ ὄμμα ἠτένιζες, ἐπικαλουμένη τὴν μόνην πανάμωμον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἑκάστοτε, προσεπερειδομένη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ο οὐρανῶν ἀνεδείχθης ὑπέρτερος, θρόνος παναμώμητε τοῦ βασιλεύοντος, σωματικῶς χωρήσασα, τῆς αὐτοῦ θεαρχίας τὸ πλήρωμα.

Ὁ Εἱρμός. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ παρθένος.

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας Σταυροῦ τῷ ὅπλῳ καταπατοῦσα· διὰ τοῦτο βασιλείας οὐρανοῦ ἐφάνης νύμφη, Μαρία πάνσεμνε. Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα ᾄσμασιν εὐφημοῦμέν σε νῦν, Μαρία παναοίδιμε, τὴν τῶν Αἰγυπτίων μὲν ἀναφανεῖσαν θρέμμα, τὴν πλάνην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ καλῶς προσενεχθεῖσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, βλάστημα τίμιον δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσασαν ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὸ καὶ ὑψώθης ἐν Χριστῷ διὰ βίου καὶ πράξεως, βασιλείας οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Τὸ παρὸν Κοντάκιον, καὶ ὁ Οἶκος τῆς Ἁγίας, εἰ τύχοι ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ, οὐ λέγονται, εἰμὴ ἐν Σαββάτῳ, ἢ Κυριακῇ· εἰδ' οὔ, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ τυχόντος Ἤχου.

Συναξάριον.

Μὴν Ἀπρίλιος, ἔχων ἡμέρας λ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιγ'. καὶ ἡ νὺξ ὥρας ια'.

Τῇ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχοι.

Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρύη πάλαι.
Τὸν ὄστινον, γῆ, κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.
Πρώτη Ἀπριλίου Μαρίη θάνεν εὖχος ἐρήμου.

Αὕτη ἦν ἐξ Αἰγύπτου, τῇ ἀκολασίᾳ τὸ πρότερον ζήσασα, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ψυχὰς διὰ τῆς κατὰ μῖξιν ἡδονῆς πρὸς ὄλεθρον ἐκκαλουμένη. Ἐπὶ χρόνοις οὖν δεκαεπτὰ τῇ ἀσελγείᾳ προσμείνασα, διὰ τὸ εὐθὺς ἐκ παιδὸς πρὸς τὴν πονηρὰν ἐξολισθῆσαι πρᾶξιν, ὕστερον ἐπέδωκεν ἑαυτὴν τῇ ἐγκρατείᾳ καὶ ἀρετῇ· καὶ τοσοῦτον ὑψώθη δὶ ἀπαθείας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου κούφως ἐπιβαίνειν, καὶ κατὰ γῆν εὐχομένην, μετάρσιον αἴρεσθαι. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἦν αὕτη.

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ προσκυνήσεως, πολλῶν ἁπανταχόθεν συντρεχόντων ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἀκολάστοις νέοις καὶ αὐτὴ συνεξωρμήθη. Κατὰ τὸν τόπον δὲ γενομένη, καὶ ἀοράτως τῆς τῶν σεπτῶν εἰσόδου κωλυομένη, τὴν Θεομήτορα Παρθένον ἁγνὴν ἐγγυητὴν ἔθετο, εἰ τὴν εἴσοδον συγχωρηθείη, σωφροσύνην μὲν ἑλέσθαι, μηκέτι δὲ βίῳ πονηρῷ καὶ ταῖς σαρκικαῖς δουλεύειν ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις. Καὶ μέντοι τῆς εὐχῆς τυχοῦσα, καὶ περαιωθεῖσα τὸν Ἰορδάνην, καὶ γενομένη κατὰ τὴν ἔρημον, ἐπὶ χρόνοις τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἠγωνίσατο, μηδένα μὲν ἄνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεὸν ἔχουσα θεατήν, δι' οὗ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης μὲν φύσεως ἀπανέστη, τὴν δὲ ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς ἀγωγὴν καὶ πολιτείαν ἐκτήσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Μακαρίου, Ἡγουμένου τῆς Πελεκητῆς.

Στίχ. Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,
Μακαρίως νῦν γῇ ἐνοικεῖ Μακάρων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακάριος ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθείς, καὶ νήπιος ἀπορφανισθείς, ἀνάγεται παρὰ γνησίου αὐτοῦ θείου. Παραδοθεὶς δὲ εἰς τὴν τῶν ἱερῶν γραμμάτων παιδείαν, δεξιᾶς τε φύσεως ὤν, καὶ ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐπιδειξάμενος, συντόμως τὸ πᾶν τῆς Γραφῆς διεξιών, ἐπέγνω τήν τε τῶν ἐπικήρων εὐτέλειαν καὶ ταχεῖαν φθοράν, καὶ τὴν τῶν οὐρανίων ἀϊδιότητα. Τούτου χάριν τῆς πόλεως ἐξιών, κατήντησεν εἰς Μοναστήριον *Πελεκητὴν* προσαγορευόμενον· καὶ καταμίξας ἑαυτὸν τοῖς ἐκεῖσε Μοναχοῖς, τὸ *Χριστοφόρος* ἀποβαλών, (οὕτω γὰρ πρότερον ἐκαλεῖτο) Μακάριος παρὰ τῶν ἐκεῖσε μετονομάζεται. Οὗτος μικροῦ δεῖν ἐν πάσαις ταῖς τοῦ Κοινοβίου χρείαις ὑπηρετήσας, καὶ τὰς ἀρετὰς κατορθώσας ἐπὶ πολλῇ ταπεινώσει, γέγονεν ἀρχηγός, ὁμοῦ τε καὶ θαυματουργὸς ἐξαίσιος· καὶ γὰρ ἀνίατα πάθη ἐθεράπευσεν ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ, καὶ ὑετὸν ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ γῆς δι' εὐχῆς κατήγαγε· καὶ μεγάλου καὶ ἐξακούστου αὐτοῦ γεγονότος ἐν ταῖς ἡμέρας ἐκείναις, πολὺ πλῆθος συνέρρεε πρὸς αὐτόν, οἱ μέν, ψυχικὰ ἐγκλήματα δι' αὐτοῦ ἀποσμηχόμενοι, οἱ δέ, σωματικὰς θεραπείας ἀπολαύοντες· ἕτεροι δέ, ψυχικῶς ὁμοῦ καὶ σωματικῶς ῥωννύμενοι, οἴκαδε ἐπορεύοντο.

Τῆς φήμης δὲ ταύτης Ταράσιος, ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατήκοος γεγονώς, μετεστείλατο αὐτὸν διὰ τοῦ πατρικίου Παύλου, πάλαι μὲν παρ' αὐτοῦ, ἀπηγορευμένῃ νόσῳ κατεσχημένου, θεραπευθέντος, τότε δὲ τῆς συμβίου αὐτοῦ ὁμοίως παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπαγορευθείσης, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀναρρωσθείσης· ὃν καὶ εὐλογήσας ἱερουργὸν Κυρίου πεποίηκεν· οὐ γὰρ παρακοὴν ἐνόσει, ὡς οἱ πολλοί, ἀλλ' ὑπακοὴν ἐπετήδευεν, ὡς εἰς ζωὴν εἰσάγουσαν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς τὴν Μονὴν αὐτοῦ, τὴν ταπείνωσιν, ἣν εἶχε, πολλαπλασίονα εἰργάσατο.

Τότε ὁ σκανδαλουργὸς διάβολος καθίδρυσεν ἐν Βυζαντίῳ Βασιλέα τύραννον, ὃς τὰς σεβασμίους εἰκόνας τῷ πυρὶ παρεδίδου. Λέων ὁ Ἀρμένιος οὗτος ἦν, ὃς τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον ἐξορίᾳ παρέπεμψε, τοὺς δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἀρχιμανδρίτας ἐξορίαις τε καὶ φυλακαῖς καὶ δειναῖς μάστιξι κατῄκιζε. Τότε καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος ἀνήρ, εἷς ὢν ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἁγίων Πατέρων, ποικίλως βασανίζεται, καὶ ἐν φυλακῇ διάγων, ἦν, μέχρι τέλους τοῦ ἀλιτηρίου ἐκείνου βασιλέως.

Βασιλεύσας δὲ μετ' ἐκεῖνον Μιχαὴλ ὁ Τραυλός, καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς βδελυρᾶς θρησκείας ὑπάρχων, ἐξαγαγὼν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ πολλὰ δι' ἑαυτοῦ καὶ δι' ἑτέρων κολακεύσας, καὶ ἀπειλήσας, ἤνυε πλέον οὐδέν· διὸ καὶ ἐν Ἀφουσίᾳ τῇ νήσῳ τοῦτον ἐξορίσας, ἐν ἀσφαλείᾳ ἐφύλαττεν. Ὁ δὲ Ἅγιος πάντα γενναίως φέρων, ηὐχαρίστει τῷ Θεῷ. Χρονίσας δὲ ἐν τοιαύτῃ ἐξορίᾳ, καὶ πλεῖστα ἀγωνισάμενος, καὶ σημείων αὐτουργὸς ἐκεῖσε γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Γεροντίου καὶ Βασιλείδου.

Στίχ. Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους
Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως Λόγου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Ἀχάζ.

Στίχ. Ἄχαζ Θεοῦ πέφυκεν ἑστὼς πλησίον.
Ἄχαζ, ὅς εἶπεν· Οὐ Θεόν μου πειράσω.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν».

Νικῆσαι ζητῶν, ὁ ἀλάστωρ πᾶσαν γῆν, ἀντενικήθη, ὑπὸ γυναίου ὁ καυχώμενος, καὶ φρυαττόμενος ἄμετρα, καὶ νενεκρωμένος ὁρᾶται, ὁ νεκρώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆς τρυφῆς τῆς ζωηρᾶς ἀποβαλλόμενος.

Ὁ θρέψας ποτέ, παραδόξως τὸν λαὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὗτος θεόφρον, σοὶ γεγένηται, ἀναψυχὴ καὶ παράκλησις, τρέφων ἀπορρήτῳ δυνάμει, καὶ ποτίζων κραυγάζουσαν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυρῷ κραταιῶς, πεφραγμένη τῶν παθῶν τὰς τρικυμίας, ἀπετίναξω ὥσπερ θάλασσαν, θεοπτικῶς διατέμνουσα· τῆς ἐπαγγελίας πρὸς γῆν δέ, ἀπαθῶς διαβαίνουσα, κληροδοσίαν κατοικεῖς τὴν ἀδιάρρευστον.

Ἀπείροις ὁρμαῖς, τὸ ἑδραῖον καὶ στεῤῥὸν τῆς καρτερίας σου, καταπαλαῖσαι ὁ ἐπίβουλος, τῶν εὐσεβῶν οὐ κατίσχυσεν· ὅθεν τῆς αὐτοῦ ἀπωλείας κατεπαίρου κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται ἐκ σοῦ, Μητροπάρθενε σεμνὴ ὁ ἀκατάληπτος, καὶ ἀναπλάττει ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὡς ἀγαθὸς τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν τῶν φρικτῶν ὡς μεσῖτιν ἀνυμνοῦντές σε λέγομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Μαρμαρυγαῖς τῶν ἀρετῶν, ἀκτινοφωτοειδῶς ἠγλαϊσμένος, εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον, διαπεφοίτηκε νῦν, ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· ὅθεν σου τὴν μνήμην, πιστῶς δοξολογοῦμεν.

Ἀνεκλαλήτου τῆς χαρᾶς, ὁ θεόφρων Ζωσιμᾶς κατηξιώθη, σὲ σαφῶς ἐν ἐρήμῳ, τετηρηκὼς καὶ βοῶν· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμμετασχοῦσα τῶν γερῶν, καὶ τῆς θείας ἀμοιβῆς ἠξιωμένη, θεοφόρε ἐμνήσθης, τοῦ Ζωσιμᾶ τῆς ὁρμῆς, καὶ τούτῳ συμψάλλουσα ἔλεγες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὸν ἄνθρωπον Σωτήρ, ἐξαρπάσῃς ὁ Θεὸς τοῦ βροτοκτόνου, σαρκοφόρος ὡράθης, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, φυλάξας ἁγνὴν τὴν τεκοῦσάν σε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός· Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη Πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Μακαριωτάτης καὶ θείας, ἠξιώθης μεταστάσεως, τῶν μυστηρίων πόθῳ κοινωνήσασα, καὶ τῆς αἴγλης τῆς φωταυγοῦς, πλησθεῖσα παμμακάριστε, καὶ τῆς ἀφράστου χάριτος, ἠξιωμένη τοῦ Νυμφίου σου.

Ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀβρόχως, θεοφόρε ἐπιβέβηκας, τῆς ἐκδημίας γνοῦσα τὸ ἀπόρρητον, καὶ μετέστης τῶν ἐπὶ γῆς, τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, καταλαβοῦσα πάνσεμνε, καὶ τὴν τερπνότητα τοῦ Κτίστου σου.

Λαμπαδηφοροῦσα, καὶ καθωραϊσμένη τῇ λαμπρότητι, τῶν ἀρετῶν τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος, ἐποπτεύεις καὶ τῆς αὐτοῦ, γλυκείας ὡραιότητος, κατατρυφᾷς θεόληπτε, μετὰ δικαίων συγχορεύουσα.

Πόνων καὶ καμάτων πλουσίως, ἀπολαύοντες τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ Μαρία σὺν θεόφρονι, Ζωσιμᾷ ἅπασιν ἡμῖν, καὶ νῦν αὐτὸν ἐξιλεώσασθε, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχεθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ὤφθης ἀνωτέρα ἁπάντων, ποιημάτων Κόρη Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην πάντων ἐν κοιλίᾳ σου, ὑπὲρ λόγον σωματικῶς, βαστάσασα καὶ γάλακτι, μητροπρεπῶς θηλάσασα· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α'. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργοῦ Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τίτε θεόφρον Πατὴρ ἡμῶν, τὸν σὸν βαστάσας σταυρόν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ τὰ πάθη ἅπαντα, τῇ ψυχῇ καθυπέταξας· ἐντεῦθεν χάριν ἐξ ὕψους ἔλαβες, ἰᾶσθαι πάθη τῶν προστρεχόντων σοι, παύειν νοσήματα, καὶ διώκειν πνεύματα· ὅθεν τὴν σήν, μνήμην ἑορτάζομεν, πανηγυρίζοντες.

Τίτε παμμάκαρ Πατὴρ ἡμῶν, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, ἱερῶς καθαιρόμενος, καὶ τὸν νοῦν μεθέξεσι, θεϊκαῖς φωτιζόμενος, ἱερωσύνης χρῖσμα πανάγιον, τῇ ἐπινεύσει τοῦ θείου Πνεύματος, ὄντως εἰσδέδεξαι, λειτουργήσας ἄριστα, ἐπὶ τῆς γῆς, τῷ Θεῷ καὶ Κτίστῃ σου, καθάπερ Ἄγγελος.

Ὅσιε Τίτε θεόπνευστε, Ὀρθοδοξίας φωτί, τὴν ψυχὴν λαμπρυνόμενος, σκοτεινῆς αἱρέσεως, τὴν ἀχλὺν ἀπεμείωσας, καὶ ἀνατείλας ὡς φαεινότατος, ἀστὴρ φωτίζεις κόσμου τὰ πέρατα, θαυματουργίαις σου, σελασφόροις πάντοτε· ὅθεν πιστῶς, πάντες σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ποίοις ὀφθαλμοῖς θεάσωμαι, ὡραίαν ὄψιν τὴν σήν, ὁ μολύνας τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκὸς τὰ ὄμματα; ἢ πῶς πάλιν ἀσπάσωμαι, τὴν σὴν εἰκόνα τὴν θεοτύπωτον, βέβηλα χείλη ἔχων ὁ ἄσωτος; πῶς δὲ ἐκτείνω μου, πρὸς τὴν θείαν χάριν σου, ὁ ἐναγής, χεῖρας ἃς ἠχρείωσα; Δέσποινα σῶσόν με.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος ἰδών σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἡπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο, καὶ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἡ δὲ τεκοῦσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὁρώμενον;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων μὲν ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Τίτε τὸ πνεῦμά σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ὁ τῶν μοναστῶν στῦλος ὑμνείσθω Τίτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης »ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν».

Ὅλον με τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός, δεινῶς ἐμπαγέντα, καὶ φθαρέντα ταῖς ἡδοναῖς, θησαυρὸς ὑπάρχων ἀπαθείας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με, Τίτε διάσωσον.

Τῇ θείᾳ τοῦ Πνεύματος ἐκλογῇ, Θεῷ προσηνέχθης, ἐκ σπαργάνων τῶν μητρικῶν, καὶ τῆς ἀπειράνδρου Θεοτόκου, μύστης καὶ λάτρης ἐχρημάτισας.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας ἀπώσω, τὴν πικρίαν τὴν τῶν παθῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἡδύνεις Πάτερ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νέον ὡς τοῦ Παύλου σε φοιτητήν, Τίτον εὐφημοῦμεν· τῶν ἐκείνου γὰρ ζηλωτής, ἀγώνων ἐδείχθης θεομάκαρ, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς στεφάνους ἀπήλειφας. Θεοτοκίον.

Λόγον τὸν ἀμήτορα ἐκ Πατρός, ἀπάτορα τοῦτον, ἐπ' ἐσχάτων θεανδρικῶς, ἐκύησας μόνη Θεομῆτορ, ὡς ὑπερτέρα πάσης κτίσεως.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Μύρον ἁγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλως συνετέθης, εἰς ὀσμὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὅπλον τὴν ἐγκράτειαν, καὶ θυρεὸν εὐχὴν Ὅσιε, ἔχων ἀεί, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, θριαμβεύσας κατῄσχυνας.

Νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἀντιτιθεὶς σοφῶς ἔσβεσας, τὸν τῆς σαρκός, νόμον καὶ νομίμως, τῷ Κυρίῳ δεδούλευκας.

Ἅπασαν τὴν ἔφεσιν, καὶ τὴν διάνοιαν Ὅσιε, πρὸς τὸν Χριστοῦ, πόθον προσερείσας, τῶν γηίνων ἠλόγησας. Θεοτοκίον.

Ἵλεων γενέσθαι μοι, ἐκδυσωπῶ ἀεὶ Δέσποινα, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἐν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Ὁ Εἱρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δακρύων τοῖς ῥεύμασι, καθάπερ δένδρον σοφέ, ἀεὶ πιαινόμενον, δικαιοσύνης καρπούς, πλουσίως ἐξήνθησας· ὅθεν σε συνελθόντες, ἐπαξίως τιμῶμεν, Τίτε θαυματοφόρε, ἀσκητῶν ὡραιότης· ἀλλὰ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάντας περίσωζε.

Ἕτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν τοῦ βίου τάραχον, ἐγκαταλείψας, καὶ ἡσύχως ἅπαντας, ζήσας τὸν βίον σου σοφέ, πρὸς τὸν Θεὸν μεταβέβηκας, θαυματοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐν τῇ σκέπῃ ἄχραντε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντες ἅπαντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς· Μὴ διαλίπῃς πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε Δέσποτα, προσηλωμένον, ἡ Ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου, κατανοοῦσα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον, ὑμνῶ σου τὸ ἄφατον ἔλεος.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ»στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδό»ξασά σου τὴν Θεότητα».

Σπηεδόνα μακάριε, τὴν τῆς ἁμαρτίας πᾶσαν διέπτυσας, καὶ τῷ βέλει τῆς ἀσκήσεως, τῶν δαιμόνων σμῆνος ἐτραυμάτισας.

Τῆς ἁγνείας τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν τρωθεὶς θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ, καὶ εἰσελήλυθας, εἰς νυμφῶνα δόξης παμμακάριστε.

Ὡς λειμὼν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν παράδεισος ἔμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν ἐξήνθησας, δι᾽ ἧς πάντας τρέφεις τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀπλανοῦς εἰκόνα πραότητος, ὡς Μωσῆν σε καὶ Δαυῒδ ἀληθῶς, κεκτημένοι πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Χερουβὶμ ὑπερτέραν σε, καὶ τῶν Σεραφὶμ ὑμνοῦμεν Πανάμωμε· ὃν γὰρ τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ἐν σαρκὶ ἐβάστασας ταῖς ἀγκάλαις σου.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ »φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλό»τριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ᾽ ἐπίστρεψόν με, »καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου »κατεύθυνον δέομαι».

Σβέσας πάντα τὰ πάθη, δρόσῳ τῶν ἀγώνων σου Τίτε μακάριε, καὶ τὸ πῦρ ἀνάψας, δαψιλῶς τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνος, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυν, θείᾳ γεωργίᾳ Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατῆρα πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποίμνης σου.

Ὑπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα δαιμόνων Ὅσιε, ἀνεδείχθης στῦλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποίμνην σου, βακτηρίᾳ θείᾳ, ἐπὶ νομὰς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ᾽ ὕδωρ ἐκτρέφων μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς λιμένα σε πάντες, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα καὶ σκέπην Ἄχραντε, καὶ πρὸς βασιλείαν, ἀκαταίσχυντον εἴσοδον ἔχοντες, τῆς ἡμῶν ἐλπίδος, μὴ ἐκπεσεῖν ἐκδυσωποῦμεν, μητρικαῖς σου πρεσβείαις πανάμωμε.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γάρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Λύσας παθῶν τὴν ἀχλύν, καὶ τὴν ζοφώδη σκοτόμαιναν, ἡμέραν ἀνατολῆς, καὶ φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἀνέτειλας Ὅσιε, ἐκ πολλῶν ἀγώνων, καὶ κινδύνων τῶν τῆς πίστεως.

Ὅλως ἐξέστης Θεῷ, τῷ ἔρωτι τῆς ἀσκήσεως, καὶ κόσμον καταλιπών, καὶ τὰ κοσμοκράτορος, ἐδράξω θεόληπτε, τῆς ὑπερκοσμίου, βασιλείας τὴν ἀπόλαυσιν.

Συνέλεξας ἐν ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τῆς χάριτος, τὴν ἄμεμπτον προσευχήν, ἁγνείαν, σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον· δι᾽ ὧν ἐγνωρίσθης, οἶκος ὄντως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὕλης τῆς κάτω σοφέ, παρέδραμες, τὴν εὐτέλειαν, αὔλῳ δὲ προσευχῇ, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως, κληρονόμος ὤφθης, διὰ βίου τελειότητος.

Θεοτοκίον.

Συνείληφας ἀληθῶς, Θεοῦ τὸν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον ὑπερφυῶς, Πανάμωμε τέτοκας, ὃν λιταῖς ἱλέωσαι, τῶν κινδύνων πάντας, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἱρμός. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τίτου.

Στίχοι.

Τί τοῦτο, Τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου;
Λείπω μεταστάς, δόξαν οὕτω Κυρίῳ.
Δευτερίῃ Τίτοιο ἀπὸ ψυχὴν Νόες ἦραν

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Τίτος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, ἀπῆλθεν εἰς Κοινόβιον, καὶ ἀπετάξατο· καὶ τοσοῦτον ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς ταπείνωσιν καὶ εἰς ὑπακοήν, ὡς μὴ μόνον τὴν ἀδελφότητα ὑπερβῆναι, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄνθρωπον. Ποιμὴν δὲ γεγονὼς τῶν τοῦ Χριστοῦ λογικῶν προβάτων, τοσαύτην πρᾳότητα καὶ ἀγάπην καὶ συμπάθειαν εἶχεν, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐν ἀνδράσι. Καθαρὸς δὲ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διεφυλάχθη, ὡς Ἄγγελος Θεοῦ· διὸ καὶ θαυματουργὸς ἐξαίσιος γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, στήλην ἔμψυχον, καὶ εἰκόνα ἀπαράγραπτον τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ καταλιπὼν τοῖς μαθηταῖς καὶ συνασκηταῖς αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων, Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου.

Στίχ. Σῷ συμβυθισθεὶς Ἀμφιανὲ συγγόνῳ.
Ὕδωρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ μητρὸς ἀδελφοί, τῆς Λυδίας ὁρμώμενοι χώρας. Κατὰ δὲ τὴν Βηρυτὸν γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος Παμφίλου παιδαγωγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν, παρέστησαν τῷ ἄρχοντι Οὐρβανῷ. Κηρύξας οὖν ὁ Ἀμφιανὸς Θεὸν τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ, κατὰ τοῦ προσώπου τύπτεται, καὶ τοῖς τῶν στρατιωτῶν ποσὶ λακτίζεται· καὶ ἐλαίῳ χρισθεὶς τοὺς πόδας, πυρὶ καταφλέγεται· καὶ ἀναρτηθείς, ὡρᾶτο ὅλως διῳδηκὼς ὑπὸ τῶν λακτισμάτων, καὶ τὰς πλευρὰς διερρωγώς, καὶ τῷ πυρὶ τὰς τῶν ποδῶν σάρκας δαπανηθείς. Ἐπιμένων δὲ τῇ εἰς Χριστὸν πίστει καὶ ὁμολογίᾳ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐκδίδοται, καὶ ἐν αὐτῷ τελειοῦται.

Ὁ δὲ Αἰδέσιος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ κατ' Αἴγυπτον, τοῖς τοῦ χαλκοῦ μετάλλοις ταλαιπωρούμενος, ἐπειδὴ τὸν ἄρχοντα Ἱεροκλέα τιμωρούμενον τοὺς Χριστιανοὺς ἐθάσατο, ἑαυτοῦ ἀφειδήσας, αὐτοχείρως τὸν ἄρχοντα ἔτυψε· καὶ διὰ τοῦτο πολλαῖς βασάνοις ἐκδίδοται, καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ ῥιφθείς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Θεοδώρας.

Στίχ. Σεμνή, καλή τε ἡ Θεοδώρα οὖσα,
Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἦν ἐκ πόλεως Τύρου, ἑπτακαιδέκατον δὲ τὸν τῆς ἡλικίας ἄγουσα χρόνον, παρίσταται Οὐρβανῷ τῷ ἄρχοντι Παλαιστίνης. Ἐρωτηθεῖσα οὖν παρ' αὐτοῦ, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσασα, αἰκίζεται κατά τε τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μασθῶν, καὶ ἐπὶ πολὺ μαστιζομένη, τῇ θαλάσσῃ ἐκδίδοται, καὶ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυκάρπου.

Στίχ. Ὡς κλῆμα τμηθεὶς Πολύκαρπος Κυρίου,
Τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Γρηγόριος ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας ἀσκήσας κατὰ τὸ 1240 ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν »Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν »φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ »τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Μὴ βραχεῖς ἁμαρτίαις, ποταμὸς ἐγκρατείας Πάτερ ἐδείχθης ἡμῖν, τὰ πάθη κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοώντων ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νῦν αὔλοις χορείαις, ὁμιλῶν θεομάκαρ, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῆς ἄνω βασιλείας, ἀλήκτως ἀπολαύων, ἐποπτεύεις τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, τῇ τῆς πίστεως Πάτερ ἔμεινας ἄτρεπτος· Χριστὸν γὰρ εἰκονίζων, σαρκὶ καὶ περιγράφων, προσεκύνεις καὶ ἔκραζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότου, ἐν τῷ σώματι φέρων Πάτερ τὰ στίγματα, καμὲ καταστιχθέντα, τῷ βέλει τοῦ Βελίαρ, ἰατρεύοις κραυγάζοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων ἐκυοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρίᾳ ἑτοιμάζοντα τράπεζαν. Ὃν ἐκτενῶς Ἀγαθὴ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρα»τιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ»ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Στήλην σε ἔμπνουν ὡς ἀληθῶς, καὶ εἰκόνα, ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, Τίτε σου τὴν μνήμην, τιμῶμεν εἰς αἰῶνας.

Θίασος χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος καὶ Δικαίων· στέφος γὰρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐκομίσω.

Ὡραϊσμένος ταῖς ἀρεταῖς, εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀρρήτου δόξης ἀνεκλήθης, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν διπλοΐδα τὴν ἱερὰν ἐστολίσω, καὶ τελῶν θυσίας ἀναιμάκτους, θῦμα προσηνέχθης, Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ νηδύϊ σου τὸν πρὸ σοῦ συλλαβοῦσα, Θεομῆτορ ἄχραντε Παρθένε, τέτοκας ἀφράστως, Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

Ὁ Εἱρμός. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν ἁγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον· τὴν τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, δεξαμένην »ἐν γαστρὶ ἀφλέκτως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Ἰατὴρ νοσούντων ἐν πάθεσι, θεόθεν ἐδείχθης, ἐλατὴρ δὲ μακάριε, καὶ διώκτης πονηρῶν δαιμόνων· διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας τῶν πραέων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ, θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Ὅρον ἀπαρέγκλιτον πίστεως, καὶ τῆς ἐγκρατείας, ὑποτύπωσιν ἔχοντες, τοὺς σοὺς πόνους ἀληθῶς, τὸν Κτίστην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Σήμερον ἡμέρα ἑόρτιος· συγκαλεῖ γὰρ Τίτος, μοναζόντων τὰ ποίμνια, εἰς χορείαν καὶ κοινὴν ἑστίασιν, καὶ βρῶσιν ἀκηράτου ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γενάρχας κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσεν.

Ὁ Εἱρμός· Τὴν ἁγνὴν ἐνδόξως.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας εἰς τὸν Στίχον, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Νικήτα, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ὁσίου προσόμοια γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λόγῳ, κυβερνώμενος ψυχῶν, θεῖος οἰκονόμος ἐδείχθης, μυσταγωγός τε πιστός· σπέρματα σωτήρια καταβαλλόμενος, καὶ θερίζων τὸν ἄσταχυν, πολύχουν θεόφρον, τοῦτον τῷ Δεσπότῃ σου, φέρεις γηθόμενος, ᾧ νῦν παριστάμενος μάκαρ, μέμνησο τῆς ποίμνης σου ταύτης, τῆς ἀεὶ τιμώσης σε θεόπνευστε.

Πρᾶος, πεφυκὼς καὶ προσηνής, τῆς Ὀρθοδοξίας τῷ ζήλῳ, ὤφθης μαχόμενος· πίστιν γὰρ ὡς θώρακα περιβαλλόμενος, καὶ ὡς δόρυ ἐγκράτειαν, Νικῆτα θεόφρον, ἅπασαν τὴν βλάσφημον, αἵρεσιν ἤλεγξας, θείαν τοῦ Σωτῆρος εἰκόνα, σέβων καὶ τιμῶν θεοφόρε, ὅροις πατρικοῖς σαφῶς ἑπόμενος.

Ὅτε, ἐξορίαις σε πικραῖς, καὶ σκοτεινοτάτοις ἐν τόποις ὁ σκοτεινότατος, τύραννος κατέκλεισε θηρῶν ὠμότητι, Παραδείσου τὴν οἴκησιν ἐν νῷ περιφέρων, χαίρων τε τῷ πνεύματι, Πάτερ ὑπέμεινας· οὗ νῦν, τὴν εὐπρέπειαν βλέπειν, ὄντως κατηξίωσαι μάκαρ, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα δρεπόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στένω, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐννοήσω μου Κόρη τὰ πλημμελήματα, τύπτω δὲ τὸ στῆθός μου, κράζων τό, Ἥμαρτον, καὶ προσπίπτω σοι Δέσποινα, ζητῶν μεταγνῶναι· πάλιν δὲ ἠλίθιος ὤν, περιπείρομαι· οἴμοι! τῇ κακῇ συνηθείᾳ. Ταύτης οὖν με λύτρωσαι τάχει, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σκότος, ἐνεδύσατο ποτέ, ἥλιος ὁρῶν σε ἐν ξύλῳ, Σῶτερ κρεμάμενον, ἔφριξαν δὲ κάτωθεν τὰ καταχθόνια, καὶ νεκροὶ ἐξανέστησαν, ἐρράγησαν πέτραι, καὶ τὰ ἐπουράνια, πάντα ἐξέστησαν· σοῦ δὲ τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἔκλαιεν ἡ ἄχραντος Κόρη, ἀνυμνολογοῦσά σε φιλάνθρωπε.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκιον.

Ὀρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Νικῆτα σοφὲ ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ Στιχολογία, ὡς σύνηθες. Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῆ βίον, Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, ἡ ὑπέροπλος δύναμις· »σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρ»τίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως »γὰρ δεδόξασται».

Τῷ φωτὶ τῆς θείας ἀστραπῆς, Πάτερ αὐγαζόμενος, σοῦ τὴν ζωὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, ἐκ παιδὸς ἑλόμενος, παρθενίας τὴν φωσφόρον λαμπρότητα, δι' ἧς ὡμοιώθης, τῇ τῶν Ἀσωμάτων καθαρότητι.

Ὁδηγῷ τῷ θείῳ καὶ σεπτῷ, Πνεύματι χρησάμενος, θεοειδεῖ τῶν μοναζόντων σχήματι, καθαρῶς ὡμίλησας, καὶ διέμεινας πολυφώτῳ πυρσούμενος, αἴγλῃ θεοφόρε, βίον καθαρώτατον κτησάμενος.

Νευρωθεὶς δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, πάθη κατεμάρανας, τὰ τῆς σαρκός, καὶ τὸν νοῦν κατελάμπρυνας, ὦ Νικήτα πάνσοφε, τῇ μελέτῃ τῶν δογμάτων τοῦ Πνεύματος, θείας θεωρίας, πλοῦτον ἀδαπάνητον καρπούμενος.

Σωφροσύνῃ μάκαρ λαμπρυνθείς, καὶ τῇ καθαρότητι, πρὸς ἱερὰν ἀνηνέχθης ἀκρότητα· τῆς ἱερωσύνης γάρ, λαμπροτάτῳ κατεκοσμήθης ἐνδύματι, θείων μυστηρίων, Ὅσιε μεσίτης γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα πέφηνας Ἁγνή, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ηὐδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· Ὢ σὺν παρρησίᾳ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ »τῶν ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ πα»ρουσίᾳ σου, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου».

Οὐράνιον κτησάμενος, πολιτείαν ἔνδοξε, φωτοειδὴς καὶ ἔκλαμπρος, εὐσεβείας φωστὴρ γεγένησαι, διαπρέπων ἐνθέοις σου χαρίσμασι.

Νεκρώσας τὰ φρονήματα, τῆς σαρκός σου πάνσοφε, δι' ἀρετῆς ἐζώωσας, θεοφρόνως ψυχῆς τὸ ἔνθεον, καὶ ζωῆς τῆς ἀφθάρτου κατηξίωσαι.

Γηθόμενος διήνυσας, σοῦ τὸν βίον Ὅσιε, πεποικιλμένος κάλλεσι, καὶ ὡραίοις πλουτῶν χαρίσμασιν, ἐν οἷς ἐστερεώθη ἡ καρδία σου.

Ἐξέλαμψας ὡς ἥλιος, μοναζόντων τάγμασι, ταῖς ἀρεταῖς κοσμούμενος, ὦ Νικήτα θεόφρον Ὅσιε· διό σε γεγηθότες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μήτηρ κεκτημένη σύ, παρρησίαν Δέσποινα, πρὸς τὸν Υἱόν σου αἴτησαι, ἐπαμῦναι λαῷ καὶ ποίμνῃ σου, τῶν ἀνόμων δὲ θραῦσαι τὰ φρυάγματα.

Ὁ Εἱρμός· Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Ηὐλίσθης ἐν ὄρεσι, τῆς ἡσυχίας σοφέ· ἐτράφης ἐν πόλεσι, τῆς ἐγκρατείας σαφῶς· ὑψώθης ἀμφοτέρωθεν· ἔλιπες χαμαιζήλου, ἡδονῆς πολιτείαν, ἔφθασας οὐρανίου, τὴν μονὴν κατοικίας, ἐν ᾗ καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεόν.

Θεοτοκίον.

Πολλοῖς πλημμελήμασιν, ἐγὼ ὁ ἄσωτος, τὸν νοῦν σκοτιζόμενος, ἐπιβοῶμαι τὴν σήν, βεβαίαν ἀντίληψιν· Φώτισον Θεοτόκε, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας· λάμψον μοι μετανοίας, τὸ λαμπρότατον φέγγος· καὶ ἔνδυσόν με ὅπλα τοῦ φωτὸς Παναμώμε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄμωμος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας θέλων ὡς εὔσπλαγχνος.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς, οὐκ Ἄγ»γελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, »καὶ ἔσωσας ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω »σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ῥιζοτόμος, τῶν παθῶν θεοφόρε δεικνύμενος, ψυχῆς καθαρότητι, τῶν θεομάχων ἀνέσπασας, ἅπασαν ψυχόλεθρον, Ἱερομύστα ἀπάτην πανσεβάσμιε.

Ἀράμενος, τὸν τῆς νίκης πανόλβιε στέφανον, σκηναῖς οὐρανίοις νῦν, ἐπαναπαύῃ μακάριε, πάθη τιναξάμενος, καὶ τὴν ἀπάθειαν Πάτερ ἐνδυσάμενος.

Ἱερεῖον, ὥσπερ ἄμωμον Πάτερ τὸν βίον σου, Χριστῷ προσενήνοχας, θείας ἀγάπης ἀνάπλεων, καὶ τῷ τῆς ἀσκήσεως, ὡραϊζόμενον κάλλει παμμακάριστε.

Ῥητορείας, ψυχοφθόρου παμμάκαρ αἱρέσεως, τρανῶς ἐξεφαύλισας, Χριστοῦ τιμῶν θείαν μόρφωσιν, καὶ τῆς Θεομήτορος, καὶ τῶν Ἁγίων ἁπάντων ἱερώτατε,

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων, λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

« Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χρι- » στὲ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν » πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀ- » γνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν ».

Ὡς πρᾶος ἐν γῇ, τῶν πραέων ᾤκησας, Νικήτα σοφέ, μαθητὴς γενόμενος, ὑπὲρ ἀληθείας πανοσίδιμε, καὶ τῆς ὁμολογίας, στέφει λαμπρῶς κοσμούμενος.

Πρὸς ἔνθεον φῶς, νῦν μετέστης Ὅσιε, φωτὸς γεγονώς, υἱὸς ἐνδιάθετος, ἐν ἀγαλλιάσει καὶ τερπνότητι, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, χαρμονικῶς γηθόμενος.

Ἀφράστου τρυφῆς, Παραδείσου γέγονας συμμέτοχος· λιμὴν γὰρ πανεύδιος, τοῖς χειμαζομένοις ἀναδέδειξαι, καὶ λιμώττουσι μάκαρ, διατροφεὺς γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον Παρθένε ἁγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν » ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπι- » καλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά- » γαγε ».

Μακαρίων ἐλπίδων ἐπέτυχες, Πάτερ παμμακάριστε, μακαριότητος, δεσποτικῆς γενόμενος, κληρονόμος καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Φωτοφόρους λαμπάδας κατέχων διπλᾶς, τῆς ὁμολογίας σου, καὶ τῆς ἀσκήσεως, εἰς οὐρανοὺς ἐχώρησας, θεοφόρε Νικήτα πανάριστε.

Ἀπολαύων ἀλήκτου καὶ θείας τρυφῆς, ἐν ἐπουρανίοις νῦν Πάτερ σκηνώμασιν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἱρμός· Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου.

Στίχοι.

Ῥυσθεὶς βίου Νικήτας, ὡς στρουθός, πάγης.
Πτεροῖς νοητοῖς ἵπταται πρὸς τὸν πόλον.
Νικήταν καλέουσι τρίτη ἐπὶ δῶμα Θεοῖο.

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος Πατὴρ ἡμῶν Νικήτας, ποθήσας ἐκ βρέφους τὴν ἐγκράτειαν καὶ παρθενίαν, ηὐλίσθη ἐν ὄρεσι, καὶ ἀνετράφη ἐν ἡσυχίᾳ πᾶσαν ἀρετὴν ἐργαζόμενος, δι' ἧς μέγας ἐγένετο καὶ ὀνομαστός. Λόγῳ δὲ θείῳ κυβερνώμενος, θεῖος οἰκονόμος ἐδείχθη, καὶ πιστὸς ἱερεύς. Ἐξωσθεὶς δὲ τῆς ποίμνης παρὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς τῶν θείων εἰκόνων προσκυνητής, ἐξορίας πικραῖς ὑποβάλλεται· καὶ ἐν πᾶσιν εὐχάριστος ἀναδειχθείς, καὶ δόκιμος ἀγωνιστής, ἅπασαν ψυχόλεθρον ἀπάτην τῶν θεομάχων κατέπτυσε, καὶ πολλοὺς τῇ προτροπῇ καὶ ταῖς παραινέσεσιν αὐτοῦ μάρτυρας ἀπειργάσατο. Ὅθεν καὶ διπλᾶς τὰς λαμπάδας ἀνάψας τῆς ὁμολογίας καὶ ἀσκήσεως, διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέξατο, πρὸς αὐτὸν μεταστὰς καὶ ἀναπαυσάμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου (*).

Ζῶντος Θεοῦ σὺ θεῖος ὑμνητής, Πάτερ.
Ἐγὼ δὲ σοῦ θανόντος ὑμνητὴς νέος.

Οὗτος τῆς Σικελῶν ἐπαρχίας ὑπῆρχε, γεννητόρων Πλωτίνου καὶ Ἀγάθης, ἐπιεικὴς καὶ εὐσεβὴς τὸν τρόπον, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν ἀεὶ σχολάζων. Ἁλούσης δὲ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, οὗτος σὺν τῇ μητρὶ καὶ ἀδελφοῖς πρὸς τὴν τοῦ Πέλοπος ἀνήχθη· κἀκεῖθεν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην, ἔνθα τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον, καὶ πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἀποδύεται· κλίνη γὰρ ἦν αὐτῷ ἔδαφος κωδίῳ καλυπτόμενον· χιτὼν ἀφελής τροφή, ἄρτος βραχύς· ποτόν, ὕδωρ· στάσις παννύχιος· γονάτων κατάκλισις· συνεχεῖς ὕμνοι ἐπὶ στόματος· ἐργόχειρον, καλλιγραφία· ἡ ἐκ ταύτης σχολή. ἀνάγνωσις τῶν θείων Γραφῶν. Ἐκ τούτων γέγονε πρᾶος, σεμνός, μέτριος, ἁπλοῦς, ἀκέραιος, καὶ τὰ τούτοις ἑπόμενα. Τούτοις πλουτῶν, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος.

Χρόνος οὐχὶ συχνός, καὶ μετὰ Γρηγορίου, ᾧ τοῦ *Δεκαπολίτου* προσηγορία, ἀνδρὸς ἐλλογίμου, τῇ Κωνσταντίνου πόλει ἐπιδημεῖ· μεθ' οὗ τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντίπα ἐγκλείεται, σκληραγωγίαις, καὶ ἀσκητικοῖς πόνοις ἐπαγαλλόμενος.

Ἐπεὶ δὲ ἡ χριστομάχος αἵρεσις ἀνεφύη τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ὁ μακάριος εἰς Ῥώμην ἀπέπλεεν, εἰς τοῦτό τινων αὐτὸν ἀξιωσάντων, νῆες ἐπιστᾶσαι βαρβαρικαί, δεσμώτην εἰς Κρήτην ἀπήγαγον, καὶ τῇ εἱρκτῇ ἐναπέθεντο. Πάντας δὲ ἐδίδασκε τὴν τῆς σωτηρίας ὁδόν, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν ἐλυτρώσατο. Ἔνθα ἱεροπρεπής τις ἀνὴρ αὐτῷ ἐπιστάς, ***Ἐκ Μύρων τῆς Λυκίας ἐνταῦθα πάρειμι***, ἔφη· ***ἀλλὰ δέξαι ταύτην τὴν κε-***

(*) Τοῦ Ὑμνογράφου τούτου ἔχουσιν Ἀκολουθίαν τὰ χειρόγραφα κατὰ τὴν ἑξῆς Δ'. τοῦ παρόντος μηνός. Τὸ δὲ τῆς Χάλκης, καὶ δύο Δοξαστικά, καὶ Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον. Ὁ δὲ ἐκεῖ Κανών, ποίημα ὢν Ἰωάννου Εὐχαΐτων, τοῦ καὶ Ἰωάννου Μοναχοῦ, τοῦ *Μαυρόποδος* ἐπονομαζομένου, φέρει ταύτην Ἀκροστιχίδα· *Τὴν ὀγδόην δέησιν ὦ Μάκαρ δέχου, ἐκ πένητος μοναχοῦ Ἰωάννου.*

φαλίδα. Ὁ δὲ λαβών, ὁμοῦ τε ἀνεγίνωσκε καὶ ἔψαλλε· *Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν· ὅτι δύνασαι βουλόμενος·* καὶ τὸ ᾀδόμενον ἔργον πρωίας ἐγένετο· τότε γὰρ τοῦ τῆς αἱρέσεως προμάχου ἐκποδὼν γενομένου, ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν εἰκονισμάτων ἀπέ'ληφε τὴν εὐπρέπειαν· καὶ ὁ τίμιος Ἰωσήφ, ἐλευθερωθεὶς τῆς Κρήτης, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν διεσῴζετο.

Ἐπεὶ δὲ λείψανον ἱερώτατον τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου παρά τινος λαβὼν εἶχε, καὶ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τούτου, σύναμα τῷ κλεινῷ Γρηγορίῳ, ἐδείματο, καὶ ἐν φροντίδι πλείονι καθειστήκει, καὶ μελῳδήμασι τὰς αὐτοῦ πανηγύρεις κατακοσμῆσαι, σὺν δάκρυσί τε καὶ στεναγμοῖς ἠξίου τοῦ ποθουμένου τυχεῖν· τοιγαροῦν καὶ ἐπέτυχεν. Ὁρᾷ γὰρ ἄνδρα τινὰ φοβερόν, Ἀποστολικῷ τῷ σχήματι, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τραπέζης Εὐαγγέλιον ἀράμενον, καὶ τοῖς αὐτοῦ στέρνοις ἐπιθέντα, καὶ εὐλογίας αὐτὸν ἀξιώσαντα. Τοῦτο δὲ ἦν ἀπαρχὴ τοῦ θείου χαρίσματος· οὕτω γὰρ ἀπόνως μετ' εὐκολίας τὰς ἱερὰς μελῳδίας τοῖς αἰτουμένοις παρεῖχεν, ὡς εἶναι νομίζειν τινὰς μὴ ἐξ ἑαυτοῦ ταύτας γεννᾶν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν ἀλλαχοῦ πρότερον καὶ ἀποστοματίζειν καὶ οὕτω τοῖς αἰτουμένοις παρέχειν· τὸ δὲ μὴ τοιαύτην ἔχειν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐκ θείου χαρίσματος, καθὰ προέφημεν, ταῦτα προφέρειν, πεπίστευται.

Ἐντεῦθεν τοῖς ἁπάντων στόμασιν ᾄδεται, καὶ πᾶσι ποθεινὸς καὶ ἐπέραστος, οὐ μόνον ἰδιώταις καὶ ἄρχουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς βασιλεῦσι γίνεται. Καὶ ὑπερορίᾳ μὲν παρὰ τὸ δέον καταδικάζεται· ἀλλ' εὐθὺς ἀνακληθείς, τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας τὴν φυλακὴν πιστεύεται, Ἰγνατίου Πατριαρχοῦντος τοῦ θείου· οὗ μετὰ τὴν ἐκδημίαν, παρὰ Φωτίου στέργεται καὶ ἐκθειάζεται (οὗτος γὰρ μετὰ τοῦτον Πατριάρχης ἀναδείκνυται)· καὶ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἀγωνιζόμενος, ἐξωρίσθη εἰς Χερσῶνα. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ τυράννου, ἀναρρυσθεὶς ἐκ Χερσῶνος παρὰ τῆς βασιλίδος Θεοδώρας, τῆς ποιησάσης τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ πολλοὺς τῶν Ἁγίων αὖθις ὑμνολογήσας, ἐκοιμήθη, καὶ κατετέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἐν τῇ Μονῇ, ἐν ᾗ κατάκειται.

Ἄνθρωπος δέ τις, ἔχων δοῦλον χρήσιμον, ἐπείπερ ὁ δοῦλος ἔφυγεν, ἀπελθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν *Φανερωτήν*, παρεκάλει αὐτὸν φανερῶσαι τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Προσμείνας οὖν ἐν τῷ Ναῷ ἐπὶ τρισὶ νυχθημέροις, καὶ μηδὲν μαθών, λυπηθείς, ἐβούλετο ἀναχωρῆσαι. Ὄρθρου δὲ ὄντος, καὶ ψυχωφελοῦς ἀναγινωσκομένου λόγου, μικρὸν ἀφύπνωσε, καὶ ὁρᾷ τὸν Μάρτυρα, λέγοντα αὐτῷ· *Ἵνα τί λελύπησαι; Ἰωσὴφ ὁ ποιητὴς κοιμηθεὶς ταύτῃ τῇ νυκτί, ἐπεσκέφθη παρ' ἡμῶν πάντων, οὓς κανόσιν ἐτίμησεν ἡ ἁγία αὐτοῦ ψυχή· καὶ νῦν παραγέγονα τοῦ λοιποῦ δηλῶσαί σοι· Ἄπελθε κατὰ τὸν δεῖνα τόπον, καὶ εὑρήσεις, ὃν ἐπιζητεῖς οἰκέτην σου.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐλπιδηφόρου.

Στίχ. Ξίφους ἀληθὴς μάρτυς Ἐλπιδηφόρος,
Θεὸν φέρει ἄψευστον εὐελπιστίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δίου.

Στίχ. Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβὴς Δίου κάραν,
Ὡς σκεῦος αὐτὴν συντρίβει κεραμέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βυθονίου.

Στίχ. Ὁ Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος,
Τὴν κλῆσιν εὗρεν εἰς προφητείαν τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γαλύκου.

Στίχ. Δηχθεὶς ὀδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων,
Θηρὸς νοητοῦ τοὺς ὀδόντας συντρίβει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλλυριοῦ, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Μυρσινῶνος.

Στίχ. Ἐκ Μυρσινῶνος, Ἰλλυριέ, πρὸς πόλον,
Οὐχ ὡς ὁ Χριστὸς ἐξ Ἐλαιῶνος, φέρῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος νεομάρτυς Παῦλος ὁ Ῥῶσσος ὁ ἀπελεύθερος ὁ κατὰ τὸ 1683 ἐν Κων) πόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυ-
»ράννου μετάρσιον τὴν φλόγα ἀνερρίπισε·
»Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε θεοσεβέσι παισί, δρόσον
»τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπε-
»ρένδοξος».

Ἡ σὴ ἐπιείκεια διαφερόντως, εἰς χοῦν ἐταπείνωσε, τυράννου τὴν ὠμότητα, συντόνοις δεήσεσι τοῦτον νεκρώσασα· οἶδε γὰρ τὸ θέλημα ποιεῖν, τῶν φοβουμένων αὐτὸν ὁ Κύριος.

Βροντὴ τῶν δογμάτων σου, καὶ ἡ φωσφόρος, ἀστραπὴ τοῦ βίου σου, τὸν κόσμον κατεφαίδρυνε, πιστοὺς καταυγάζουσα θεοφεγγέσι πυρσοῖς, λόγοις τε καὶ πράξεσι φαιδραῖς, Ἱερομύστα θεομακάριστε.

Ἰσχύϊ νευρούμενος τοῦ Παρακλήτου, δαιμόνων τὰς φάλαγγας, καὶ βρόχους τῶν αἱρέσεων, θεόφρον διέφυγες, καὶ πρὸς οὐράνιον, ὕψος ἀνελήλυθας, χοροῖς τῶν Ἀσωμάτων νῦν κυκλιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἁγίαν σε κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κυήσασαν, Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μήτηρ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς, τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θείῳ τόκῳ σου.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνερ-
»γείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς
»Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δρο-
»σίζουσα, κράζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα
»τὸν Κύριον».

Ὅλην ὑπερβάς, τὴν αἴσθησιν τρισμάκαρ, τῷ νοητῷ νῦν προσωμίλησας, φωτὶ πανσεβάσμιε, θεοπτίας ἀξιούμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νέκρωσιν παθῶν, σαφῶς ἐνδεδυμένος, πρὸς ζωηφόρον ἐπεδήμησας, χορείαν πανόλβιε, εὐσεβείᾳ πυρπολούμενος, καὶ ἀρεταῖς λαμπόμενος, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Πᾶσαν ἀρετήν, ἐκ βρέφους ἐξασκήσας, ἐπὶ τῷ τέλει τῶν ἀγώνων σου, στεφάνῳ κοσμούμενος, τῶν χαρίτων, ἀναδέδειξαι, καὶ τὸ βραβεῖον εἴληφας, ψάλλων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, νῦν ἐποπτεύεις Πάτερ, τῷ σῷ Δεσπότῃ παριστάμενος, Νικήτα φερώνυμε, παρρησίᾳ πολλῇ χρώμενος, καὶ ψυχικὴν αἰτούμε-

νος, ἔνδοξε σωτηρίαν, ἱεροφάντορ τῇ ποίμνῃ σου.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρός, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ, θεανδρικῶς πολιτευσάμενον, ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφράστως ἀπεκύησας, Θεογεννῆτορ ἄχραντε· ὅθεν σε σωτηρίαν, πάντων ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἱρμός. Κάμινος ποτέ.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, »σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐ»σκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμέ»να· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Τῆς θείας λαμπρότητος ὡς καθαρὸς ἠξίωσαι, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις ἐξαστραπτόμενος, καὶ ὁμολογίας στεφάνῳ, διὰ παντὸς ἐκλελαμπρυσμένος· διὸ τὴν πανένδοξον, ἑορτήν σου νῦν γεραίρομεν.

Ἐμφρόνως μακάριε, σοῦ τὴν ζωὴν διήνυσας, ἐπροσταγαῖς τοῦ Σωτῆρος διευθυνόμενος· νῦν δὲ τῆς σκιᾶς παρηγμένης, περιχαρῶς ζωῆς αἰωνίου, ἀξίως τετύχηκας, θεορρῆμον ἱερώτατε.

Ῥεόντων ὀξύτητα παρέδραμες τὸν τάραχον, γαληνῷ δὲ Νικήτα, τῆς βασιλείας Χριστοῦ, χαίρων προσωρμίσθης λιμένι, πρὸς ὃν ἡμᾶς ὁδήγησον Πάτερ, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, καὶ τὴν μνήμην σου γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ δεξαμένη, ἡμῖν ἐκτέτοκας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν διδοῦντα, πᾶσι βροτοῖς, αὐτὸν προσκυνοῦσι, καὶ σὲ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἱρμός. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῷ (ἢ Μαλεῷ).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ὁσίου γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅλος, ἀνακείμενος θερμῶς, ὅλῃ τῇ ψυχῇ συνημμένος, τῷ παντεπόπτῃ Θεῷ, θείους ἐγεώργησας καρποὺς τοῦ Πνεύματος, ἡσυχίαν ἐγκράτειαν, ἀγάπην ἐλπίδα, τὴν μακροθυμίαν τε, καὶ τὴν πραότητα, δρόμον πρὸς τὴν ἄνω πορείαν, πίστιν καὶ χρηστότητα Πάτερ, μεγαλοπρεπῶς ἐπιδεικνύμενος.

Χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος ἐν σοί, ὡς καθαρωτάτῳ καὶ πράῳ, κατασκηνώσασα, πᾶσι κατεκόσμησεν ἀρετῆς εἴδεσι, καὶ ποικίλοις χαρίσμασιν, ἐλάμπρυνες Πάτερ· ὅθεν καὶ γεώργιον Χριστοῦ φερώνυμον, ὤφθης γεωργήσας ἐμφρόνως, αὔλακας τῆς σῆς διανοίας, ἀξιομακάριστε Γεώργιε.

Χαίρων, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, Πάτερ τῇ ἐλπίδι τοὺς πόνους, ῥᾷον ὑπήνεγκας, πρόθυμος τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, τῶν ὀπίσω δὲ πάνσοφε, ποιούμενος λήθην, ἕως τὸ μακάριον τέλος κατέλαβες, πλήρης ἀρετῶν ἐργασίαις, καὶ μακαριότητος θείας, Ὅσιε Γεώργιε τετύχηκας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις, ὄντως θρόνε τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε ζωῆς κιβωτέ· χαῖρε ἁγιάσματος πηγὴ ἀκένωτε, μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, τρυφὴ Παραδείσου· χαῖρε ἡ ἀπόλαυσις ἡ μυστικὴ τῶν ψυχῶν· χαῖρε, ἡ χαρὰ τῶν Ὁσίων· χαῖρε ἀγαλλίαμα πάντων, τῶν σοὶ προστρεχόντων Θεονύμφευτε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Θρήνοις κοπτομένη ἡ Ἀμνάς, δάκρυσι πικροῖς τε τὰς ὄψεις καταρραντίζουσα, ξύλῳ ἐνητένιζε Σταυροῦ ἡ ἄμεμπτος, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, Υἱέ μου, ἐβόα, ποῦ νῦν ἀπελεύσομαι; τίνα καλέσω Υἱόν; οἴμοι! πῶς μεμόνωμαι τέκνον! πῶς δέ μου τὸ φῶς ἠμαυρώθη! ῥάγητε τὰ σπλάγχνα καὶ σπαράχθητε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, καὶ γέγονας φωστὴρ τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι, Γεώργιε πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τριῳδίου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τοὺς σοὺς προθύμως, ὦ Πάτερ, μέλπω πόνους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

« Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν ᾆσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, » τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι » τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων· ὅτι δε» δόξασται».

Τρισσοφαεῖ, τῆς θεαρχίας λαμπρότητι, πεφωτισμένος Ὅσιε, κόσμον κατέλιπες, καὶ παθῶν τὴν ὁμίχλην, καὶ βίωλαμ προτάτῳ, Πάτερ διέπρεψας.

Ὁδηγηθείς, θείᾳ προνοίᾳ Γεώργιε, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, τρίβον ἐβάδισας, συνεργὸν κεκτημένος, τὸν μόνον εὐεργέτην καὶ πανοικτίρμονα.

Ὑπὸ Θεοῦ, μάκαρ σαφῶς κυβερνώμενος, υἱοθεσίας χάριτι, καταλαμπόμενος, διετέλεσας Πάτερ, ὁσίως καὶ δικαίως, πολιτευσάμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ στηριγμὸν καὶ προστασίαν πλουτήσαντες, οἱ Θεοτόκον πάναγνον, ὁμολογοῦντές σε, τρικυμίας τοῦ βίου, πανάμωμε Παρθένε, διασῳζόμεθα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νε» κρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου » ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούν» των σε».

Σὺ τρίβους τῆς ζωῆς, τῆς εἰς ἀπέραντον αἰῶνα, παμμάκαρ διαμενούσης, ἀκλινῶς χαίρων διώδευσας, καὶ μοναῖς αἰωνίαις κατεσκήνωσας.

Ὁ βίος σου λαμπρός, ὁ λόγος ἅλατι τῷ θείῳ, καὶ χάριτι ἠρτυμένος, ἀναδείκνυται Γεώργιε, γεωργίας ἐνθέου θεῖον φύτευμα.

Υἱὸς σὺ τοῦ Θεοῦ διὰ Βαπτίσματος, γενέσθαι παμμάκαρ ἠξιωμένος, πατρικὸν ἐκληρονόμησας, θησαυρὸν διὰ βίου καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Στερέωμα γενοῦ καὶ καταφύγιον, καὶ σκέπη Παρθένε Θεογεννῆτορ, τοῖς ἐν πίστει σοι προστρέχουσι, καὶ Θεοῦ σε Μητέρα καταγγέλλουσιν.

Ὁ Εἱρμός. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Τὸν ὡραιότατον, Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τὰ τοῦ σώματος, πάθη ἐμίσησας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, Γεώργιε βιοτεύσας· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου, ἑορτάζομεν κοίμησιν, καὶ περιπτυσσόμεθα, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζεις ἰάματα, Πάτερ τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, φόβῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, πόθῳ εὐφραίνοντο, ὅτε ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐγένετο, ὅτε τὸν πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο. Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἁγνὴ καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὁρῶσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν, τῆς σῆς οἰκο» νομίας, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Πεποικιλμένος κάλλεσι, τῆς ἀρετῆς καὶ ἤθεσι φωσφόροις, πρὸς Θεὸν ἀνέπτης μάκαρ Γεώργιε.

Ῥευστῶν γῆς Πάτερ Ὅσιε, τὴν ταραχήν, διέφυγες γαλήνης, φιλοθέου βίου ἀντιποιούμενος.

Οἱ ἀνομίαις χείμαρροι, σοῦ τὴν ψυχήν, οὐκ ἴσχυσαν ταράξαι· ὁ τρυφῆς χειμάρρους σὲ γὰρ κατήρδευσεν.

Θείᾳ μελέτῃ πάνσοφε, διηνεκῶς, προσέχων τοὺς ἀστάτους, λογισμοὺς ἀπώσω Πάτερ Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνολογοῦμεν Ἄχραντε, τὸν ἐν γαστρί, τῇ σῇ σωματωθέντα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν ὡς Θεομήτορα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων » ποιητὴς Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσ» ταγμάτων, ὁδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ » ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκομεν».

Μακαριότητος, καὶ ἀθανάτου βιοτῆς ἔτυχες, Πάτερ σοφέ, τὰς θείας ἀνόδους, ἀνύων παμμάκαρ, ἐλπίδι ἀγάπῃ καὶ πίστει ῥωννύμενος.

Ὡραϊζόμενος, τῇ ταπεινώσει τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, πρὸς ὑψηλήν, σαφῶς ἀνηνέχθης, θεόφρον ἀρετήν, γεώργιον θείας γενόμενος ἅλωνος.

Σώματος κένωσιν, δι' ἐγκρατείας ἀκριβοῦς ἔδειξας καὶ καθαράν, καρδίαν ἐκτήσω, δι' ἧς ἠξιώθης, θεάσασθαι Πάτερ τὸν πᾶσιν ἀθέατον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀκατάληπτον, καὶ δυσθεώρητον παντί, Δέσποινα, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον Κόρη, τοῦ

τόκου σου σαφῶς· τὸν ὄντως γὰρ ὄντα, Θεὸν ἡμῖν τέτοκας. ᾨδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν » ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπι- » καλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά- » γαγε».

Πονηρίας πνευμάτων διώκτης θερμός, ὤφθης παναοίδιμε μάκαρ Γεώργιε, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεργείᾳ σαφῶς δυναμούμενος.

Ἀπαθείας ἐμπρέπων ὑψώμασι, τὸν τῆς σωφροσύνης χιτῶνα Γεώργιε, περιφανῶς ἐνδέδυσαι, τῶν παθῶν κατευνάσας τὸν τάραχον.

Τὴν φλογίνην ῥομφαίαν διέβης σοφέ, καὶ τοῦ Παραδείσου τρυφῆς κατηξίωσαι, τὸ τοῦ Σταυροῦ Γεώργιε, περιθέμενος ὅπλον τὸ ἄρρηκτον.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μήτηρ ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Ὁ Εἱρμός· Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. Τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῷ.

Στίχοι.

Ψυχὴν ὁ Γεώργιος ἀσμένως δίδως,
Ψυχῶν γεωργῷ καὶ φυτουργῷ σαρκίων.
Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀπῆρε Γεώργιος εἰς πόλον εὐρύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος.

Στίχ. Πρῶτος θάλασσαν εἰσιὼν Ἀγαθόπους,
Ἔργοις ὑπῆρχε χρηστόπους Θεοδούλῳ.

Τούτων ὁ μὲν Θεόδουλος νεώτερος ἦν, ὁ δὲ Ἀγαθόπους πρεσβυτικῆς ἐπιβεβηκὼς ἡλικίας· ὑπῆρχον δὲ ἀμφότεροι ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, παρέστησαν Φαυστίνῳ, καὶ μὴ πεισθέντες αὐτῷ, ἀλλὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀσάλευτον τηρήσαντες, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐκδίδονται, καὶ οὕτω τελειοῦνται. Ἐδηλώθη δὲ αὐτοῖς πρὸ τοῦ τέλους δι' ἀποκαλύψεως τὸ ἐσόμενον· ἔδοξαν γὰρ ἀμφότεροι προσβεβηκέναι νηός, ἐκ τρικυμίας κλύδωνος διαιρεθείσης καὶ τῶν συμπλεόντων ἀπολωλότων, αὐτοὶ μόνοι διασωθέντες τοῦ ναυαγίου, πρὸς ὄρος οὐρανόμηκες ἀνῆλθον· δηλοῦντος, οἶμαι, τοῦ ὁράματος τὸ διὰ θαλάσσης πάθος καὶ τὴν πρὸς οὐρανοὺς πορείαν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς κατασχέσεως τῷ Ἁγίῳ Θεοδούλῳ διὰ τῆς περιβολῆς τοῦ δακτυλίου καθ' ὕπνους δεδήλωται, οἱονεὶ τινος ἀρραβῶνος δοθέντος αὐτῷ τῆς μελλούσης ἕνεκεν μαρτυρίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φερβούθης, καὶ τῆς παιδίσκης αὐτῆς, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στ. Ἁπλῆν με πλάττεις, Χριστὲ διπλῆν τὴν φύσιν,
Ἔχεις δὲ πρισθεῖσάν με διπλῆν Φερβοῦθαν.
Δούλας ἀληθεῖς Δεσπότου Θεοῦ δύο,
Δούλην τε καὶ δέσποιναν ἔπρισε πρίων.

Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ μετὰ χιλίων ἑτέρων μαρτυρήσαντος παρὰ Πέρσαις. Τῆς οὖν βασιλίσσης ἔκ τινος νόσου μαλακιζομένης καὶ ἀρρωστούσης, εἰς διαβολὴν φαρμάκων δηλητηρίων κατασκευῆς αὗται κατέστησαν· ὅθεν καὶ συλληφθεῖσαι, ἄγονται πρὸς τὸν Ἀρχιμάγον καὶ τὰς αἰτίας τῶν ἐγκαλουμένων ἀποδυόμεναι, Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἔλεγον εἶναι, καὶ Χριστιανοῖς μὴ εἶναι θέμιν τοιαῦτα δημιουργεῖν. Διπλῆν δὲ ἤδη δεξάμεναι τὴν κατηγορίαν, προστεθέντος τῇ φαρμακείᾳ καὶ τοῦ Χριστιανὰς εἶναι, τὴν θανατηφόρον ἔλαβον ψῆφον· καὶ ἐκταθεῖσαι πάλοις κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν ποδῶν, πρίοσι διῃρέθησαν, καὶ ξύλοις ἀνεσκολοπίσθησαν μετὰ τὴν διαίρεσιν· καὶ διελθοῦσα ὑπ' αὐτὰς ἡ βασίλισσα τὴν ἴασιν ἔλαβεν· οὕτω γὰρ οἱ διαβάλλοντες εἶπον, μὴ ἂν ἄλλως ταύτης ἰαθῆναι, εἰ μὴ διὰ τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων ὑπέλθοι γυναικῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποπλίου. Στίχοι.

Ἐν οὐρανοῖς Πόπλιε μισθός σοι μέγας,
Πρὸς οὓς ἀπαίρων, χαῖρε καὶ κρότει μέγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πλάτωνος, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου.

Στίχ. Πλάτων ἀρίστην εὐμετεπλάσθη πλάσιν,
Χριστῷ πλάσαντι συγκραθεὶς πλάσιν ξένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ τρεῖς Ὅσιοι, Θεωνᾶς, Συμεών, καὶ Φερβῖνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκηλιδωμένας,
Ψυχῶν ἀκηλίδωτε τῶν θείων τόπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζωσιμᾶ, τοῦ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν.

Στίχ. Ζῶσαν προπέμψας Ζωσιμᾶς τὴν Μαρίαν,
Θανοῦσαν εὗρεν· ἀλλὰ νῦν ζῶσιν ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Θεωνᾶς, ὁ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἀσκήσας, ὕστερον δ' ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ᾨδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευο- » μένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, » ἀθεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμ- » βληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ » ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ῥωσθεὶς τὴν ψυχήν, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ Γεώργιε, τούτου τῷ κράτει κατεδίωξας, τῶν σὲ μισούντων τὰς φάλαγγας, ταύταις τὸν Σταυρὸν ἐπισείσας, ᾧ φρουρούμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν μακαριώτατε, ἀπολαβόντι τὴν τῶν πόνων σου,

καὶ τῶν ἀγώνων ἀντίδοσιν, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις βοῶντι, τῷ Κυρίῳ Γεώργιε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐδείχθης φαιδρόν, ἐνδιαίτημα Θεοῦ, θρόνος αἰσθήσεως, Πάτερ γενόμενος καὶ φρονήσεως, ἁγιωσύνης ἀνάπλεως, πίστει τε καὶ χάριτι λάμπων, καὶ κραυγάζων Γεώργιε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυχνία φωτός, καὶ νεφέλη φωτεινὴ καὶ ἁγιάσματος, τόπος ἐδείχθης Ἀπειρόγαμε· τῶν γὰρ Ἁγίων τὸν Ἅγιον, Λόγον ὑπεδέξω ἀφράστως, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι· Εὐλογημένη, ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς »παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς »δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς »Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Πρὸς ἀκατάλυτον ζωήν, πρὸς ἀμάραντον τρυφὴν Πάτερ μετέστης, πρὸς ἀΐδιον δόξαν, καὶ πρὸς ἀνέσπερον φῶς· Θεοῦ γὰρ ἐδείχθης γεώργιον· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ, ὡς διάκονος Χριστοῦ καὶ οἰκονόμος, τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, ὡς ἀπλανὴς ὁδηγός, ἐγένου Γεώργιε Ὅσιε, πάθη θεραπεύων, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Πλήρης ἀσκήσεως καρπῶν, πρὸς τὴν ἅλωνα Χριστοῦ πάτερ προσήχθης, καὶ ὡς ὥριμος βότρυς, τοῖς οὐρανίοις ληνοῖς, παμμάκαρ θλίβεις, κατανύξεως, οἶνον ἀναβλύζεις, ἡμῖν τοῖς σὲ τιμῶσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῆς κοιλίας σου καρπός, τῆς ἀφθάρτου μοι ζωῆς αἴτιος ὤφθη, καὶ τρυφῆς ἀϊδίου, Θεογεννῆτορ ἁγνή· διό σοι κραυγάζω γηθόμενος, τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου φωνήν· Χαῖρε Παρθένε.

Ὁ Εἱρμός. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σο»φίᾳ, ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώ»σει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, »ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμο»φρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Νενευρωμένος τῇ πίστει, καὶ Χριστοῦ τῇ δυνάμει, παμμάκαρ πεφραγμένος ἀληθῶς, βρόχους δαιμόνων διέλυσας· καὶ τὰς τούτων ἐνέδρας, καὶ μεθοδείας πάσας ἐκφυγών, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων, παρέστης ἀγαλλόμενος.

Ὅλον τὸν πόθον σου Πάτερ, πρὸς Θεὸν μεταφέρων, καὶ θείας ἀπολαύων καλλονῆς, ἧς πᾶσα φύσις ἐφίεται, θεωρίᾳ καὶ πράξει, καὶ βίῳ λαμπροτάτῳ σεαυτόν, κατεκόσμησας Πάτερ· διό σε μακαρίζομεν.

Ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, τὴν σὴν μνήμην τελούντων, Χριστὸν καθικετεύων ἐκτενῶς, Πάτερ μὴ παύσῃ σωθῆναι ἡμᾶς, πειρασμῶν τρικυμίας, καὶ ζάλης καὶ κινδύνων καὶ παθῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δοθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, τὸν πρὶν ἄσαρκον ὄντα, καθὸ Θεὸς ὑπάρχει ἐκ Θεοῦ, τέτοκας μόνη πανύμνητε, ἐπὶ ἀνακαινίσει καὶ σωτηρίᾳ πάντων τῶν βροτῶν· διὸ πιστοί σε πάντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τὸ φωταγωγικὸν τοῦ τυχόντος Ἤχου.

Εἰς τὸν Στίχ. τὸ Ἰδιόμελον καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Εἶτα ἡ Α'. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ε'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου, Οὐΐκτωρος, Οὐϊκτωρίνου, Παππίου, Νικηφόρου, καὶ Σεραπίωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὀφθαλμοὺς ἐκκεντούμενοι, καὶ δακτύλους κοπτόμενοι, καὶ πλευρὰς ξεόμενοι, καὶ κρεμάμενοι, καὶ τὰ ὀστᾶ συντριβόμενοι, καὶ ξίφει τεμνόμενοι, μεληδὸν καὶ κεφαλήν, τοῦ δολίου συντρίψαντες οὐκ ἠρνήσασθε, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων, οὐ ξοάνοις, ἐπεθύσατε ἀλόγως, μεγαλομάρτυρες ἔνδοξοι.

Σὺν Κλαυδίῳ τιμήσωμεν, Νικηφόρον τὸν ἔνδοξον, τὸν σεπτὸν Διόδωρον καὶ Οὐΐκτωρα, Οὐϊκτωρῖνον Παππίαν τε, καὶ τὸν Σεραπίωνα, τὸν ἑπτάριθμον χορόν, τὸ πανάγιον ἄθροισμα, τὴν ὁλό-

κληρον ἐκκλησίαν, τὸν δῆμον τὸν ἅπασας, τῶν δαιμόνων μυριάδας, ξίφει ἀνδρείας συγκόψαντα.

Οἱ τὸ πάθος τὸ ἅγιον, τοῦ Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τῇ θείᾳ χάριτι φυγαδεύοντες, πάθη ψυχῆς τε καὶ σώματος, οἱ στῦλοι οἱ ἄσειστοι, οἱ φωστῆρες τῶν πιστῶν, οἱ τὸν δόλιον κτείναντες, οἱ πανεύδιοι, τῶν ἐν ζάλῃ λιμένες, οἱ τὰ ἄνω κατοικοῦντες ἐπαξίως, μεγαλυνέσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν νεφέλην τὴν ἔμψυχον, τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν ἀδιάβατον γέφυραν, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἁγίαν κιβωτόν, τὴν μετάρσιον κλίμακα, τὸ εὐρύχωρον τοῦ Δεσπότου χωρίον, τὴν Παρθένον καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἡ Ἀμνὰς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θάρση· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν οἱ Κανόνες τῶν τῶν Ἁγίων καὶ τοῦ Τριῳδίου, εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν ἑπτάριθμον Μαρτύρων τιμῶ χάριν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θαλάσσης, τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις »ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ»ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύ»ναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τὸν δρόμον, τὸν ἱερὸν τελέσαντες, Ἅγιοι Μάρτυρες, στεφηφοροῦντες θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, μετὰ δόξης παρίστασθε, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος, κόσμον ἀκτῖσι καταυγάζοντες.

Ἡ θεία, τῶν ἀθλητῶν ἑπτάριθμος, χορεία σήμερον, μεγαλυνέσθω, θείαις καλλοναῖς, ἱερῶς ἐξαστράπτουσα, καὶ ἀσωμάτοις Τάξεσιν, ἐν οὐρανοῖς νῦν συγχορεύουσα.

Νομίμως, τὸ Μαρτυρίου στάδιον, διαδραμόντες σοφοί, καὶ αἰκισμῶν παντοίων προσβολάς, ἐνεγκόντες στερρότατα, τὴν κληρουχίαν χαίροντες, τὴν αἰωνίζουσαν εἰλήφατε.

Θεοτοκίον.

Ἐν χρόνῳ, ὁ ἔξω χρόνων Κύριος, ἐκ σοῦ σαρκούμενος, τὰ τῶν βροτῶν διέλυσεν Ἁγνή, πολυχρόνια πταίσματα· Ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ οἰκτιρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ »κράζουσα· Σύ μοι ἰσχὺς Κύριε καὶ κατα»φυγή, καὶ στερέωμα».

Παντοίοις διὰ Χριστόν, προσομιλοῦντες αἰκισμοῖς Ἅγιοι, ὑπὲρ χρυσὸν χάριτι, Πνεύματος Ἁγίου ἠστράψατε.

Τοῦ νώτου σου συντριβήν, Οὐϊκτωρῖνε, ὀφθαλμῶν στέρησιν, καὶ τῶν χειρῶν ἔνδοξε, Μάρτυς καὶ ποδῶν ἐκαρτέρησας.

Ἀγάπη τῇ εἰς Χριστόν, προσδεδεμένοι Ἀθληταὶ ἔνδοξοι, τοῦ σκολιοῦ δράκοντος, πάσας μηχανὰς διελύσατε.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, αἰχμαλωσίας νοητῆς τέτοκας, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ὁ Εἱρμός. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς πολυτρόπους αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, ἐν ἀπτοήτῳ λογισμῷ Ἀθλοφόροι, ὑπὲρ ἡλίου λάμπετε φαιδρότητα· ὅθεν τὴν φαιδρὰν ὑμῶν, ἑορτάζομεν μνήμην, πίστει ἱκετεύοντες, ταῖς ὑμῶν μεσιτείαις, ἁμαρτημάτων λύτρωσιν λαβεῖν, καὶ αἰωνίων καλῶν τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Τῶν δωρεῶν σου τῶν σεπτῶν ἀπολαύοντες, οὐ σιωπήσομεν ὑμνεῖν Θεοτόκε, τὰ σὰ ἐλέη πάντοτε οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πάντας ἐξελοῦ ἡμᾶς, ἐξ ἐχθρῶν ἀο-

ράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω βλέπειν σε Σταυρῷ τεταμένον, Μήτηρ ἡ σὴ Παμβασιλεῦ ἀνεβόα, ὃν ὑπὲρ φύσιν τέτοκα Υἱὸν καὶ Θεόν· οἶδα γάρ σου Δέσποτα, τὸ φιλάνθρωπον οἶδα, ὅπως πάσχεις ἕνεκα, τῆς βροτῶν σωτηρίας· ἀλλ' οὖν οὐ σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν ὀδύνας, Σταυρῷ καθορῶσά σε.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ-»ροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυ-»νάμει σου Κύριε».

Ἰοβόλον ἀπερράπισας πονηρίαν, τοῦ δυσμενοῦς ἐν χάριτι, Οὐΐκτωρ θεόφρον, γλῶσσαν ἀφαιρούμενος, πλευράς τε ξεόμενος, καὶ μαρτυρικῶς κλεϊζόμενος.

Θυρεῷ τῆς εὐσεβείας ἐμπεφραγμένος, τὴν συντριβὴν τοῦ σώματος, Μάρτυς Νικηφόρε, σταθερῶς ὑπήνεγκας, βοῶν τῷ Δεσπότῃ σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μεγαλύνων τὸν τῶν ὅλων Θεὸν προθύμως, Κλαύδιος ὁ πανάριστος, χεῖράς τε καὶ πόδας, ἀφαιρεῖται θλώμενος τυράννου ὠμότητι, λίθοις σιαγόνας γηθόμενος.

Οὐκ ἐπτήξατε πανεύφημοι τρικυμίας, πολυειδεῖς κολάσεων, οὐ θάνατον δόξης, αἰωνίου πρόξενον, ἐν πίστει κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Νοερῶς σε ὁ Προφήτης προεθεώρει, ὄρος Σεμνὴ κατάσκιον· ἐξ οὗ Δεσπότης, ἀληθῶς ἐπέφανε, σαρκὸς ὁμοιώματι, σῴζων ἐκ φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Μεγάλοις αἰκισμοῖς, ὁμιλήσας Διόδωρε, ὑπέφερες ὀβελίσκων, πυρακτώσεις προθύμως, ἀνθράκων τε κατάφλεξιν.

Ἀσάλευτος τὸν νοῦν, Σεραπίων διέμεινας, κρεμάμενος καὶ βασάνοις, ὁμιλῶν πολυτρόποις, καὶ ξίφει τελειούμενος.

Ῥομφαίας τοῦ ἐχθροῦ, ὦ Παππία ἀπήμβλυνας, ξεόμενος καὶ τοῖς ἥλοις, καθηλούμενος Μάρτυς, καὶ ὕδασι ποντούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πτῶσιν τῶν βροτῶν, ἐπηνώρθωσας Δέσποινα, κυήσασα, Θεὸν Λόγον, τὸν τοὺς κατερραγμένους, ἐπανορθοῦν δυνάμενον.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ »Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κε-»καθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου »ῥεύσαντι αἵματι».

Ὑμνείσθω, Σεραπίων καὶ θεῖος Διόδωρος, Οὐϊκτωρῖνος Παππίας, Νικηφόρος Κλαύδιος καὶ Οὐΐκτωρ, ὡς τὴν πλάνην, τοῦ δολίου τελείως νικήσαντες.

Ῥομφαῖαι, στομωθεῖσαι ὠράθητε Πνεύματι, καὶ διεκόψατε πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς φάλαγγας Ἀθλοφόροι, οὐρανίου, βασιλείας καλῶς ἀπολαύοντες.

Ὢ θαῦμα! πῶς εἰς ὅλμον βληθέντες ἐθλάσθητε, καθάπερ σῖτος Οὐΐκτωρ, καὶ Οὐϊκτωρῖνε τῇ συντριβῇ τε, τῶν ὀστέων, τὰς παγίδας ἐχθροῦ συνετρίψατε; Θεοτοκίον.

Νεύρωσον τῆς ψυχῆς μου τὸν τόνον Πανάμωμε, τῇ συνεχεῖ ἀμελείᾳ, καὶ τῇ ἁμαρτίᾳ κεχαυνωμένον· ἵνα πίστει, καὶ προθυμίᾳ μέλπω σε πάντοτε.

Ὁ Εἱρμός· Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου, Οὐΐκτωρος, Οὐϊκτωρίνου, Παππίου, Σεραπίωνος, καὶ Νικηφόρου.

Στίχοι.

Σπεύδεις, ὀκλάζων Κλαύδιε πρὸς σὸν γόνυ,
Τομῇ κεφαλῆς, πρὸς Θεοῦ δραμεῖν γόνυ.

Πέμπτῃ Κλαυδίου κεφαλὴν τάμε χεὶρ φονόεσσα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Στίχ. Θεσσαλονίκη, σχοῦσα καλὰ μυρία,
Καὶ Θεοδώραν πλοῦτον ἄσυλον φέρεις.

Αὕτη ἡ Ὁσία Θεοδώρα, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ποθήσασα, ἀπετάξατο τῷ κόσμῳ· καὶ εἰς Κοινόβιον ἀπελθοῦσα, ἀπεκάρη, καὶ ἀρετὰς ἁπάσας φυλάξασα, ὑφ' ἓν κατωρθώσατο. Τοσαύτην δὲ ὑπακοὴν καὶ τιμὴν ἐκτήσατο πρὸς πάσας τὰς ἀδελφάς, καὶ πρὸς τὴν Προεστῶσαν, ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ἔδειξεν ὅτι ἦν ζῶσα· καὶ γὰρ τὸν βίον αὐτῆς καθαρὸν καὶ ἀκίβδηλον φυλάξασα, ὡς στήλην ἔμψυχον αὐτὸν ταῖς ἀδελφαῖς κατέλιπε.

Μετὰ δὲ χρόνον οὐκ ὀλίγον τῆς κοιμήσεως αὐτῆς, τῆς Προεστώσης πρὸς Κύριον ἀπελθούσης, καὶ αὐτῆς καθαρᾶς καὶ πνευματικῆς οὔσης, γέγονε συνδρομὴ πρὸς τὴν κηδείαν αὐτῆς οὐ μόνον εὐλαβῶν Μοναχῶν, καὶ ἀνδρῶν ἐπισήμων, ἀλλὰ καὶ λαοῦ πολλοῦ. Τοῦ πλήθους οὖν συναθροισθέντος, γέγονε καθ' εἱρμὸν ἡ Ἀκολουθία· καὶ τοῦ τάφου ἀνοιχθέντος, ἐν ᾧ ἡ Ὁσία Θεοδώρα κατέκειτο ἐπὶ χρόνον πολύν, πρὸς τὸ κατατεθῆναι τὴν Προεστῶσαν πλησίον αὐτῆς, γέγονε θαῦμα ἐξαίσιον, τοῖς μὲν ὁρῶσιν ἔκπληξιν φέρον, τοῖς δὲ ἀκούουσι κατάνυξιν. Τοῦ τόπου γὰρ ἐπιτηδείου τυγχάνοντος πρὸς θεωρίαν, καὶ πάντων βλεπόντων, ἡ πρὸ πολλοῦ νεκρὰ κειμένη Θεοδώρα συνέσφιγξεν ἑαυτήν, καὶ ὥσπερ ζῶσα τῇ μητρὶ τόπον δοῦσα, τὴν τιμὴν ἀπένειμε. Τοῦτο τὸ ἐξαίσιον θεασάμενοι πάντες, ἐκπληττόμενοι ἀνεβόων τό, *Κύριε ἐλέησον*. Ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρι τοῦ νῦν, πολλὰ σημεῖα ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς Ὁσίας ταύτης Θεοδώρας· δαιμονιῶντας γὰρ διαφόρους ἰάσατο, καὶ τυφλοὺς ὠμμάτωσε, καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμήτους ἐθεράπευσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Διδύμου.

Στίχ. Σὺν τῇ συνάθλῳ, Δίδυμε, τμηθεὶς φλέγῃ,
Φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, Εὐστρατίου δὲ ἡγεμονεύοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διωγμὸς ἦν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ κρατηθεῖσα ἡ παρθένος Θεοδώρα, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν ἐνώπιον πάντων· καὶ μετὰ τὸ τυφθῆναι, ἐνεβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ παρελθουσῶν ἡμερῶν τινων, αὖθις ἀνακριθεῖσα, ἐγκλείεται εἰς πορνεῖον. Καὶ ἀποστείλαντος τοῦ Ἄρχοντος νέους ἀκολάστους πρὸς αὐτήν, οὗτοι μὲν ὡς ἵπποι θηλυμανεῖς ὥρμων κατ' αὐτῆς· ἡ δὲ Ἁγία ἐδέετο τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ Θεὸς ᾠκονόμησεν εὑρεθῆναι ἐκεῖ ἄρχοντά τινα περιδοξότατον, τοὔνομα Δίδυμον· ὅς, στρατιωτικὸν ἐνδυσάμενος σχῆμα, εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὴν παρθένον ὡς εἷς τῶν ἀκολάστων· καὶ ἀποδυσάμενος ἣν ἐνεδέδυτο στολήν, δέδωκε τῇ παρθένῳ σὺν τοῖς ὅπλοις· ἃ καὶ ἐνδυσαμένη αὐτή, ὡς ὁ Δίδυμος ὑπέθετο, μετὰ τῶν ὅπλων ἐξῆλθε τοῦ πορνείου καὶ διεσώθη εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ. Ἀμέλει καί τις τῶν ἀκολάστων ἐν τῷ πορνείῳ εἰσελθών, ὡς πρὸς τὴν παρθένον καὶ εὑρὼν τὸν Δίδυμον καθεζόμενον ἀντ' αὐτῆς, ἐξέστη, καὶ διενοεῖτο καθ' ἑαυτόν, λέγων· *Ἆρα ὁ Χριστὸς παρθένους εἰς ἄνδρας μεταβαλεῖν δύναται; Ὁ εἰσελθὼν ἐξῆλθεν· ἡ παρθένος δὲ ποῦ; Ἀκούων πάλαι πῶς ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, μῦθον τοῦτο ἡγούμην· νῦν δέ τι μεῖζον ὁρῶ* Ταῦτα τούτου διανοουμένου, ὁ Δίδυμος, ὁρῶν ἀπορίᾳ τοῦτον συνεχόμενον, ὡμολόγησε τὸ γεγονός, ὡς αὐτουργὸς τοῦ δράματος αὐτὸς καθειστήκει, καὶ εἰ βούλοιτο ἀναγγεῖλαι τῷ Ἄρχοντι, προσθείς, ὅτι καὶ ἐκεῖσε προσμένει ἔτι ὁ τὴν παρθένον ἀμείψας καὶ ἀπολύσας, τοῦ πορνείου μὴ ἐκστάς.

Οὕτως εἶπε· καὶ εὐθέως παρέστησαν τῷ βήματι τοῦ Ἄρχοντος τὸν Δίδυμον· καὶ ὁ Ἄρχων *Πῶς ἐτόλμησας*, φησί, *τοιοῦτον πρᾶγμα ἐργάσασθαι;* Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπε· *Χριστιανὸς ὢν καὶ καλῶς εἰδὼς πραγματεύεσθαι, ἐν μιᾷ ὑποθέσει στεφάνους δύο ἐμαυτῷ προεξένησα· ἕνα μέν, ἀφαρπάσας τὴν παρθένον ἐκ τῶν ἀθέων ὑμῶν χειρῶν καὶ καθαρὰν φυλάξας· ἕτερον δέ, ὅτι κἀγὼ ἐμαυτὸν ὑμῖν ἐφανέρωσα, ὡς Χριστιανός εἰμι.* Καὶ ὁ Ἄρχων εἶπε· *Διὰ μὲν τὴν τόλμην σου ταύτην, τὴν κεφαλήν σου ἀποτμηθῆναι κελεύω· διὰ δὲ τὸ πιστεύειν εἰς Χριστὸν καὶ τοῖς θεοῖς μὴ θύειν, τὸ σῶμά σου πυρὶ ἀναλωθῆναι προστάσσω.* Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν· *Εὐλογητὸς ὁ Θεός μου, ὁ μὴ παριδών μου τὴν ἐπίνοιαν.* Καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὸν προκείμενον τόπον καὶ προσευξάμενος, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν· καὶ ἡ μὲν ψυχὴ αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς, ὥς τινες ἐθεάσαντο καὶ ἐμαρτύρησαν· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ πυρὶ παρεδόθη. Τότε τινὲς τῶν πιστῶν, τὰ τίμια αὐτοῦ λείψανα συλλέξαντες, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θέρμου.

Στίχ. Θέρμην ἔρωτος ἐνθέου Θέρμος φέρων,
Θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψῦξιν κρίνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων γυναικῶν κυρίας καὶ δούλης.

Στίχ. Ἔχρῆν ἕπεσθαι κυρίᾳ τὴν δουλίδα,
Ἐκ γῆς ἰούσῃ πρὸς Θεὸν διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πομπηίου.

Στίχ. Ὡς ζῶν πρόβατον Πομπήιε Κυρίου
Χέεις, ἀμελχθεὶς αὐχένα ξίφει, γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ζήνων, πίσσαν χρισθεὶς καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ δόρατι ἔνδον τῆς πυρᾶς τρωθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἆθλος τριπλοῦς Ζήνωνι, πίσσα, πῦρ, δόρυ·
Οἶμαι, δι' ἣν ἔπασχε ταῦτα Τριάδα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου καὶ Τερεντίου.

Στίχ. Ἴσου μετέσχον καὶ στέφους, ὡς καὶ τέλους,
Τερέντιος Μάξιμος, οἷς τομὴ τέλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων πέντε Μαρτύρων νεανίδων τῶν ἀπὸ Λέσβου.

Στίχ. Ἀθληφόρους τίθησι Λεσβείας κόρας,
Μίαν δύο τρεῖς τέσσαρας πέντε, ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἀθλήσας ἐν τῇ νέᾳ Ἐφέσῳ κατὰ τὸ 1801 ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περ-
» σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί,
» πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν
» τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ταθεὶς Οὐΐκτωρ, τὰς πλευρὰς κατεξάνθης πανένδοξε· ὅλῳ συνθλασθεὶς καὶ γλῶτταν δὲ ἐκτμηθείς, ἀναμέλπων τετελείωσαι· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἰσχύϊ Μάρτυς, τοῦ Θείου Πνεύματος Κλαύδιε, νώτου καὶ κοιλίας μάστιγας ὑποστάς, σιαγόνας συντριβόμενος, χεῖρας καὶ πόδας τε, προσαφηρέθης ὑμνῶν τὸν Κύριον.

Μεγαλοφρόνως, ὦ Νικηφόρε δακτύλων στέρησιν, ὄντως ὑπομείνας Μάρτυς νεανικῶς, συντριβήν τε παντὸς σώματος, νίκης διάδημα, φερωνυμίᾳ σὺ ἀναδέδησαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς τοῦ Ὑψίστου, θρόνον Παρθένε ὑψηλότατον, πάντες, καὶ χρυσῆν λυχνίαν καὶ κιβωτόν, ἁγιάσματος ὑμνοῦμέν σε, Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, βοῶντες Πανάμωμε.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

« Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσμα-
» τα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν
» ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας
» ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάν-
» τα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Χεῖρας ἀνυψοῦντες πρὸς Θεόν, θεομακάριστοι, σῴζειν δυνάμενον, πόνους στρεβλώσεων φέροντες, πολυτρόπων ὑπεμείνατε, καὶ νικηφόροι πρὸς αὐτὸν βοῶντες ἤρθητε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀνυμνολογήσωμεν πιστοί, Παππίαν σήμερον, καὶ Σεραπίωνα, καὶ τὸν Διόδωρον Κλαύδιον, Νικηφόρον καὶ Οὐΐκτωρα, Οὐϊκτωρῖνόν τε ὁμοῦ Χριστοῦ τοὺς Μάρτυρας, μελῳδοῦντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥεύσαντα τὰ αἵματα ὑμῶν, Μεγαλομάρτυρες, τὴν γῆν ἡγίασαν· τῆς ἀπιστίας δὲ ἔστησαν, θείᾳ χάριτι τὰ ῥεύματα, καὶ τῶν βοώντων τὰς ψυχὰς πλουσίως ἤρδευσαν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἱερολογίαις ἱεραῖς, Πατέρα ἄναρχον, Υἱὸν συνάναρχον καὶ Πνεῦμα Ἅγιον μέλψωμεν, ὁμοδύναμον Θεότητα, ὁμοβασίλειον ζωήν, καὶ ἀνακράξωμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Νοὸς ὁ φρικτός σου τοκετός, νικᾷ κατάληψιν, Θεοχαρίτωτε· Θεὸς γὰρ πέφυκεν ἄναρχος, χρονικὴν ἀρχὴν δεξάμενος, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πιστῶς αὐτῷ κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου »σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χρι» στὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπα»γαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἴχνεσι σεπτῶν παθημάτων, ἀκολουθοῦντες Ἀθλοφόροι, πᾶσαν ὑπεμείνατε πεῖραν, κολαστηρίων στερρῷ φρονήματι· καὶ εὐκλεῶς τεθνήξαντες, εἰς τοὺς αἰῶνας μακαρίζεσθε.

Ὥσπερ προσφορὰ καὶ θυσία, εὐωδεστάτη προσαχθέντες, τῇ ἐπουρανίῳ τραπέζῃ, τῶν πρωτοτόκων κατεφαιδρύνατε, τὴν Ἐκκλησίαν Μάρτυρες, ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐκλάμποντες.

Σήμερον πιστοὶ συνελθόντες, Οὐϊκτωρῖνον τὸν γενναῖον, Κλαύδιον, Παππίαν τε θεῖον, Διόδωρόν τε καὶ Σεραπίωνα, καὶ τὸν σοφὸν Οὐΐκτωρα, καὶ Νικηφόρον μακαρίσωμεν.

Ἡ πλησιφαὴς ὑμῶν μνήμη, ἐξανατείλασα φωτίζει, πᾶσαν τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, σεπτοὶ ὁπλῖται, ἐν ᾗ πρεσβεύσατε, ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, ἡμῖν δοθῆναι ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, σάρκα θνητὴν ἐκ σοῦ λαβόντα, τοῦτον ἐκδυσώπει Παρθένε, ἀθανασίας τυχεῖν πανάμωμε, τοὺς σὲ πιστῶς γεραίροντας, καὶ Θεοτόκον μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἱρμός. Λίθος ἀχειρότμητος.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον, ἡ Α΄. Ὥρα, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ϛ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια, τοῦ Τριῳδίου γ΄. καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ ἐν τῷ λειμῶνι τῆς θείας, τρυφῆς Εὐτύχιον ἤνθησας, νάμασι τῆς σῆς τε σοφίας, τοῦτον ἐνθέως κατήρδευσας, καὶ διὰ τοῦτο καρπούς, ἐξήνθησε τῆς γνώσεως, εὐσεβείᾳ κατευφραίνων, τοὺς πιστῶς σε μεγαλύνοντας.

Κύριε, σὺ ὁ ἐμβατεύων καρδίας, καὶ προγινώσκων τὰ κρύφια, σκεῦος προϊδὼν ἐκλογῆς σου, τὸν Ἱεράρχην Εὐτύχιον, τῆς Ἐκκλησίας τῆς σῆς, ποιμένα ἐγκατέστησας· διὰ τοῦτο εὐσεβείας, ἐπὶ χλόην ταύτην ἴθυνε.

Κύριε, σὺ ὁ τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, κατακοσμήσας τῇ χάριτι, καὶ Ἱεραρχίας ποδήρει, καταφαιδρύνας ὡς εὔσπλαγχνος, ἐν ἀρεταῖς καὶ ἡμᾶς, εὐχαῖς αὐτοῦ καταύγασον, τοῦ ὑμνῖν σε ὀρθοδόξως, ἐν ἁγνείᾳ καὶ σεμνότητι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄχραντε, ἡ τὸν ἐν Ἁγίοις τεκοῦσα, ἀναπαυόμενον Κύριον, σύ με μολυνθέντα ἀθλίως, ὑπὸ παθῶν ἀποκάθαρον, καὶ τῆς ἁγνείας ὁδούς, ὁδήγησον πορεύεσθαι· σὺ γὰρ πάντων εἶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος τῶν δούλων σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν Σταυρῷ τὰς παλάμας, ἐθελουσίως ἀνέτεινας, ἀλλὰ πατρικὴν εὐδοκίαν, ἐκπληρῶν πάθος ὑφίστασαι· καὶ γὰρ τοῦ σῶσαι βρο-

τούς, ἐλήλυθας ὡς εὔσπλαγχνος· ἡ πανάμωμος ἐβόα, Θεοτόκος, ἣν δοξάζομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· Διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ ἱεράρχα Εὐτύχιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τοῦ Τριῳδίου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Τὸν θαυματουργὸν Εὐτύχιον θαυμάσω.

Θεοφάνους.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. βʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνεσι τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα, ᾄσωμεν».

Ταῖς ἀρεταῖς εὐτυχήσας καὶ λαμπρυνθείς, φωτοβόλοις λάμψεσι, χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, δυστυχίας ῥῦσαί με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Οὐρανοφύτευτον κλῆμα ἐν ταῖς αὐλαῖς, τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησας, εὐθηνούμενον καρποῖς, ἐναρέτων πράξεων ὁμοῦ, καὶ θαυμάτων ἀληθῶς, Πάτερ Εὐτύχιε.

Νοῦν ἡγεμόνα ποιήσας τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Ὅσιε, κατεκράτησας· διό, ἀπαθείας πτέρυξιν ἀρθείς, πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ Θεοῦ ἤχθης σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἁγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Ἁγίου γέγονας ναός, Πνεύματος θεοφόρε, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, τῆς ἰλύος τῶν παθῶν, δι' ἐμμελείας πολλῆς, Ἱεράρχα ἔνδοξε Εὐτύχιε.

Υἱὸς ἡμέρας μετοχῇ, φρυκτωρίας αὔλου, ἀνεδείχθης καὶ φέγγει, ἰαμάτων ἀψευδῶν, τὴν ἀχλυώδη παθῶν, ἀπελαύνεις λώβην πανασίδιμε.

Μαστοὺς θηλάσας ἐκ παιδός, ἐγκρατείας εἰς μέτρον, προσευχαῖς ἀενάοις, ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ, κατήντησας ἀληθῶς, Ἱεράρχα ἔνδοξε Εὐτύχιε.

Ἀνοίξας στόμα τὸ σεπτόν, εἵλκυσας Πάτερ πνεῦμα, καὶ ἐνέφραξας στόμα, ἀδικίαν εἰς αὐτό, τὸ ὕψος τῆς τοῦ Θεοῦ, μελετῆσαν πάνσοφε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἁγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα μένεις ἀειπάρθενος.

Ὁ Εἱρμός. Οὐκ ἔστις Ἅγιος ὡς σύ.

Κάθισμα. Ἦχος γʹ. Θείας πίστεως.

Θείαν δύναμιν, ἐνδεδυμένος, ἀπεγύμνωσας, ἰσχὺν τοῦ πλάνου, θαυματουργῶν θεοφόρε ἐξαίσια· ἀπελαθεὶς δὲ ἀδίκως τῆς ποίμνης σου, παλινδρομεῖς εἰς αὐτὴν δοξαζόμενος. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐ διῃρέθης, κἂν ἑκούσιον ὑπέστης πάθος, ἀλλὰ σαρκὶ σταυρωθεὶς ὑπεράγαθε, πᾶσαν κλονεῖς ὡς Θεὸς τὴν ὑφήλιον, ἡ Θεοτόκος ἐβόα δακρύουσα· ἣν ὑμνήσωμεν, ὡς μόνην Θεοῦ γεννήτριαν, αἰτούμενοι λαβεῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα».

Τῇ αἴγλῃ πάνσοφε, τῆς θείας χάριτος, ἐλλαμπόμενος πάσας αἱρετικῶν, δόξας ἀπημαύρωσας, καὶ κατεφαίδρυνας λαῶν, ὀρθοδόξων τὰ συστήματα.

Οὐ κατενάρκησας, ὑπὲρ τῆς Πίστεως, διωγμοὺς ὑπομένων· καὶ γὰρ αὐτόν, εἶχες συμμα-

χοῦντά σοι, τὸν βλασφημούμενον Χριστόν, Ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Ὑψώσας ἔστησεν, ἐν πέτρᾳ Κύριος, τῆς αὐτοῦ ἀληθείας τῆς σῆς ψυχῆς, Πάτερ διαβήματα, καὶ ὑπεσκέλισεν ἐχθρῶν, ἐπαιρόμενα φρονήματα.

Ῥημάτων δύναμις, τῶν σῶν ἀνίσχυρον, ἐναντίων τὸ δόγμα καὶ τὴν ἰσχύν, Πάτερ ἀπειργάσατο· τοῦ Ὀρθοδόξου δὲ λαοῦ, τεῖχος γέγονε καὶ στήριγμα. Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθρι-
» ζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέο-
»μαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ
»ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος».

Γενναίως φέρων τὸν χωρισμόν, ποίμνης τῆς λαχούσης σοι σοφέ, Πάτερ ἀδίκως ἐκβέβλησαι· αὖθις δὲ πρὸς ταύτην παλινδρομεῖς ἐν χαρᾷ, μεγάλως ὑπὸ πάντων ἀνευφημούμενος.

Οὐκ ἐν αἰνίγματι καθορᾷς, δόξαν ἣν ἐπόθησας Θεοῦ, ἐκ βρέφους μάκαρ Εὐτύχιε, πρόσωπον δὲ μᾶλλον νυνὶ πρὸς πρόσωπον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων σαρκός, Πατὴρ ἡμῶν.

Ναμάτων θείων σου ἡ ψυχή, μάκαρ πληρωθεῖσα, ποταμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέβλυσεν, ὄντως διδαγμάτων σοφὲ Εὐτύχιε, καὶ ταύτης καταρδεύεις Πάτερ τὰς αὔλακας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον Σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· Σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα, τὴν ὄντως θεογεννήτριαν.

Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι-
»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ
»φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ἐν Σοὶ κατεσκήνωσεν, ἡ Τριὰς ὡς καθαρᾷ, τῆς τῶν παθῶν συγχύσεως, καὶ χαρισμάτων ἔπλησεν ἀληθῶς, θεόφρον Εὐτύχιε, δι' ὧν ἅπασαν νόσον ἐκδιώκεις ἀεί.

Ὑψώθης κτησάμενος, ἐν καρδίᾳ ἀψευδῶς, ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων πάσας τὰς μηχανάς, ὑφ' ἣν ἐταπείνωσας, Ἱεράρχα Κυρίου πανασίδιμε.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθών, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τῆς βασιλείας Πάτερ τῶν οὐρανῶν, Θεῷ τὰ ἀγώγιμα, τῆς ψυχῆς διασώσας ἀξιάγαστε·

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁ Εἱρμός. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ϛ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Στίχοι.

Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις,
Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.
Ψυχῇ Εὐτυχίοιο πύλη πόλου οἴγεται ἕκτῃ.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς Εὐτύχιος, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐκ τῆς Φρυγῶν χώρας ὁρμώμενος, ἐκ χωρίου *Θείας κώμης* προσαγορευομένου. Τραφεὶς δὲ παρὰ Ἡσυχίῳ τῷ Πρεσβυτέρῳ, (τῷ ὄντι αὐτοῦ ἀντιπάππῳ καὶ διὰ θεοφιλίαν θαύματα ἐκτελεῖν καταξιωθέντι) καὶ βαπτισθεὶς παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐγουστουπόλεως, ἐν ᾗ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ πάππος ἐπετέλει, τῶν ἱερῶν σκευῶν ἐποιεῖτο τὴν φυλακήν. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἱερὰ ἐμελέτα λόγια καὶ ἐπὶ βάθη γνώσεως προῆλθε, μετεκλήθη παρὰ τοῦ Ἀμασείας τηνικαῦτα Προέδρου καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς τρίχας κείρεται ἐν τῷ Ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Οὐρβικίου. Εἶτα Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος χειροτονεῖται καὶ τὸ ἐν Ἀμασείᾳ συστὰν Μοναστήριον παρὰ Μελετίου καὶ Σελεύκου τῶν Ἀρχιερέων καταλαμβάνει καὶ ἐν αὐτῷ πρὸς τὸν μονήρη βίον ἀποδύεται· εἶτα καὶ Ἀρχιμανδρίτης καθίσταται.

Τῆς δὲ πέμπτης Συνόδου παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως συγκροτουμένης, καὶ πανταχόθεν τῶν Ἀρχιερέων ἀθροιζομένων, ἐπεὶ διά τινα συμβᾶσαν νόσον ὁ τῆς Ἀμασείας Πρόεδρος τῆς ὁδοῦ κατατολμῆσαι ἀδύνατος ἦν, ὁ μακάριος Εὐτύχιος στέλλεται, τὸν αὐτοῦ τόπον ἀναπληρώσων. Γενόμενος δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς καὶ συνέσεως πεῖραν δούς, ἔν τε ταῖς ἀντιθέσεσι τῶν αἱρετικῶν καὶ ἀποκρίσεσι καὶ λαμπρὸς φανεὶς ἐφ' οἷς τούτους διήλεγξε, καὶ γραφικῶς ἀναθεματίζεσθαι πιστωσάμενος, πάντας εἰς πόθον καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα διήγειρεν, ὡς καὶ Μηνᾶν τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην εἰπεῖν ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ὡς αὐτὸς εἴη ὁ τούτου διάδοχος· οὗ μετ' οὐ πολὺ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, μεταπέμπεται ὁ βασιλεὺς ἐξ Ἀμασείας τὸν Ὅσιον καὶ ψήφῳ τῶν Ἀρχιερέων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, ἀναδείκνυται Ἀρχιερέα ταύτης τῆς λαμπρᾶς μεγαλοπόλεως.

Ὁ δὲ τῶν ζιζανίων σπορεύς, τὴν εὐστάθειαν καὶ κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας μὴ φέρων ὁρᾷν, σαθροῖς δόγμασι ταύτην, ὥσπερ μηχαναῖς, παρασαλεῦσαι ἐπειρᾶτο· ἔνθεν τοι καί τινας βλασφημεῖν διήγειρεν, ἀναπείθοντας, ὡς ἐν εὐσεβείας προσχήματι, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου προσληφθεῖσα ἐν τῷ Χριστῷ σάρξ, πρὸ τοῦ πάθους ἄφθαρτος ἦν. Καὶ τοῦ βασιλέως τῇ ἀσεβείᾳ τοῦ δόγματος ὑπαχθέντος, καθαιρεῖται τοῦ θρόνου, καὶ ἀπελαύνεται ὁ μέγας Εὐτύχιος, τὸ δυσσεβὲς τοῦ προβλήματος ἐξελέγχων. Γενόμενος δὲ ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἀμάσειαν Μοναστηρίῳ (ἐκεῖσε γὰρ ὑπερώριστο), ἀσκητικῆς ἀγωγῆς εἴχετο· καὶ πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας ἐπιδειξάμενος αὖθις ἐπὶ τὸν οἰκεῖον θρόνον ἀνάγεται, δωδέκατον ἤδη χρόνον ἐν τῇ ὑπερορίᾳ τελέσας, τοῦ μὲν Ἰουστινιανοῦ ἐξ ἀνθρώπων γενομένου, Ἰουστίνου δὲ καὶ Τιβερίου ἐπὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ἀναχθέντων.

Λαμπρᾶς δὲ παρὰ τῶν ἐν τέλει τυχὼν τῆς δεξιώσεως καὶ τὸν ἐπικείμενον ὄλεθρον, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἄρδην ἀναιροῦντα καὶ λυμαινόμενον, δι' εὐχῆς καταπαύσας, καὶ ἐπὶ χρόνοις εἴκοσι καὶ τέσσαρσι μησί, μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνάκλησιν, τὴν Ἐκκλησίαν κυβερνῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ πρότερον τῷ βασιλεῖ Τιβερίῳ περὶ τῆς ἀρχῆς προθεσπίσας τῆς

βασιλείας, καὶ ὕστερον, πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ γενομένῳ, περὶ τοῦ τέλους εἰπών· ὃ καὶ συνέβη μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου πρὸς Κύριον ἐκδημίαν· τέσσαρας γὰρ μῆνας ἐπιβιώσας, καὶ αὐτὸς ἐπανέστη τοῦ σώματος. Κατετέθη δὲ ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μετὰ τὴν κρηπῖδα τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἔνθα Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου καὶ Λουκᾶ τὰ ἅγια κατάκεινται Λείψανα. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν εἴκοσι Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι.

Στίχ. Ἂν ἐξαριθμῇς οὓς τὸ πῦρ Πέρσας φλέγει,
Εὕροις ἔχοντας τετράκις τὸ τρὶς δέκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Πλατωνίδος.

Στίχ. Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα
Ταῖς ἀρεταῖς λάμψασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων τῶν ἐν Ἀσκάλωνι ἄχρις ὀσφύος χωσθέντων καὶ τελειωθέντων.

Στίχ. Ἀνηρότως σοι γῆ φύει καρπόν, Λόγε·
Ὁ καρπὸς ἄνδρες, ἄχρις ὀσφύος, δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ὁ ἀσκήσας ἐν ἔτει 1330, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος, ὁ ἀσκήσας ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἄθω κατὰ τὸ 1308 ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ »καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔ»πεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ»ρων ἡμῶν».

Χιονώδη τὴν ψυχὴν Πάτερ κτησάμενος, τῶν ἀρετῶν λευκότητι, ἐξωμοίωσαι τοῖς Ἀγγέλοις· ὅθεν σὺν αὐτοῖς, χορεύεις γηθόμενος βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἱερεῖον ὥσπερ ἄμωμον προσήγαγες, σαυτὸν ἐκ βρέφους Ὅσιε, τῷ Δεσπότῃ σου, ἡδονῶν νεκρώσει ἀληθῶς· διὸ ἀγαλλόμενος βοᾷς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ κρουνοί σου τῶν δακρύων Πάτερ ἔσβεσαν, πυρκαϊὰν σαφῶς ἡδονῶν, καὶ γεγόνασιν, ἰαμάτων δρόσος τοῖς πιστῶς, κραυγάζουσι πάντοτε Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ πανάμωμε καὶ Μήτηρ ἀειπάρθενε, ἔγνωμεν σωτηρίαν βροτοί· ὁ γὰρ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀχώριστος Υἱός, ἐκ σοῦ σεσωμάτωται· διό, εὐλογημένη γενεαῖς γενεῶν πέφηνας.

Ὠδὴ ηʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, »καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα »γὰρ δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυ»ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀποκρουσάμενος, ἀρετῶν ἐμμελείᾳ Πάτερ ἠγρύπνησας, ἕως τοῦ Θεοῦ, Ἰακὼβ ὤφθης σκήνωμα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυρεῷ εὐσεβείας περισκεπόμενος, καὶ ὡς δίστομον ξίφος ἀναλαβόμενος, δόγμα τὸ σεπτόν, πάσας ὄντως συνέκοψας, τῶν αἱρετιζόντων τὰς φάλαγγας θεόφρον.

Ἀναιμάκτους θυσίας Θεῷ προσήγαγες, ταπεινώσει καρδίας, Πάτερ Εὐτύχιε, θύων διὰ σέ, τὸν τυθέντα ὡς πρόβατον· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑφαιρέσει τοῦ χείρονος ἀνυψούμενος, τοῖς ἀΰλοις Ἀγγέλοις ἐξομοιούμενος, ἔτι τῇ σαρκὶ ἐνδημῶν ἐξεδήμησας, ἔρωτι ἀσχέτῳ, πρὸς ὃν Χριστὸν ἐπόθεις.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ τίκτειν διέδρας ὠδῖνας Ἄχραντε, καὶ τεκοῦσα παρθένος πάλιν διέμεινας· ἅπαντα γὰρ δρᾷ Ἰησοῦς ὁ Θεάνθρωπος· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός· Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ὠδὴ θʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμέ»νος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρα»τιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Μικρῶν τὰ μέγιστα ἀντικτώμενος, καὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἄφθαρτα καλῶς ἀντωνούμενος, βασιλείαν ἀσάλευτον ἔλαβες, τῆς μὴ παρερχομένης δόξης ἐπέτυχες, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου καλλοναῖς ὡραϊζόμενος.

Ἁγνῶς τὸν βίον σου διετέλεσας, καὶ τῆς Ἁγνῆς Παρθένου, λάτρης ὤφθης Εὐτύχιε, Ἱεράρχης Θεοῦ ἀληθέστατος, στῦλος Ὀρθοδοξίας, ἔρεισμα πίστεως, τεῖχος τοῦ λαοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ θεομακάριστε.

Σαρκὸς τὸ φρόνημα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ, καὶ ἄσαρκος καθάπερ ἐν σώματι, ἐπὶ γῆς ἐβίωσας Εὐτύχιε· ὅθεν σὺν ἀσωμάτοις, θείαις Δυνάμεσι, πάντων τῷ Δεσπότῃ, καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Ὡς φῶς, ὡς ὄρθρος, ὡς μέγας ἥλιος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐξέλαμψας, θεόφρον Εὐτύχιε· μεταστὰς δὲ πάλιν ἀπὸ γῆς πρὸς Θεόν, καὶ τὰς φωτοχυσίας τούτου δεχόμενος, πᾶσιν ἐπιπέμπεις, φωτισμὸν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Ῥωσθεὶς δυνάμει τῇ σῇ καὶ χάριτι, σοὶ τὴν ᾠδὴν προθύμως ἐκ καρδίας ἀνέθηκα· ἀλλὰ ταύτην πρόδεξαι, Παρθένε ἁγνή, χάριν ἀντιδοῦσα, σοῦ τὴν πολύφωτον, ἐκ τῶν ἀκηράτων θησαυρῶν θεομακάριστε.

Ὁ Εἱρμός· Θεὸν ἀνθρώποις.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἤχου, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τὸ Μαρτυρικὸν καὶ ἡ Α'. Ὥρα, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῌ Ζ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.(*)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλοφόρε ἔνδοξε, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, πολυώδυνα βάσανα, καὶ στρεβλώσεις σώματος, ὑπομείνας στερρότατα, τὸν σὸν ἀγῶνα χαίρων διήνυσας, καὶ τῶν στεφάνων τῆς δόξης ἔτυχες, πᾶσιν αἰτούμενος, ἱλασμὸν καὶ ἔλεος, τοῖς εὐσεβῶς, πίστει ἑορτάζουσι, τὴν θείαν μνήμην σου.

Μάρτυς ἀθλητὰ πανθαύμαστε, ὑπὲρ Χριστοῦ σταυρωθείς, τοῦ Σταυρὸν ὑπομείναντος, οὐρανόθεν ἤκουσας, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, φωνῆς τιμίας προσκαλουμένης σε, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονὰς ἀοίδιμε' ἐν αἷς γενόμενος, τῶν βραβείων ἔτυχες, ὡς νικητής· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε, καὶ μακαρίζομεν.

Θεία ἀγάπη πυρούμενος, τὸ προσαγόμενον πῦρ, τῷ ἁγίῳ σου σώματι, δροσισμῷ τοῦ Πνεύματος, ἀθλητὰ ἐκαρτέρησας· ἐντεῦθεν ὤφθης, λαμπὰς πολύφωτος, πιμπρῶσα πᾶσαν, πλάνην πολύθεον· ὅθεν τὴν μνήμην σου, τὴν ἁγίαν σήμερον, χρεωστικῶς πάντες ἑορτάζομεν, σὲ μακαρίζοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ ἄδυτον, τὸν σκοτισθέντα με νῦν, ὑπὸ πάσης σκαιότητος, ἀπὸ γνώμης Δέσποινα, τῇ σῇ αἴγλῃ καταύγασον, καὶ τῷ φωτί με τῷ σῷ σημείωσον, ὅπως τοῖς λύκοις ἀνεπιβούλευτος, ὅλως γενήσωμαι, ὑπὸ σοῦ σκεπόμενος, καὶ ἀσφαλῶς, σεμνὴ ὁδηγούμενος, πρὸς τρίβον ἔνθεον.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος ἰδών σε ἔφριξεν ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ ἡπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο, καὶ αἱ πέτραι ἐρρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἡ δὲ τεκοῦσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὁρώμενον;

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ὁ μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὡς σύνηθες. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Καλοὺς ἐπαινῶ Καλλιωπίου (*) πόνους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰ-
» γυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλί-
» της ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσω-
» μεν».

Καλῶς τὸν ἀγῶνα διηνυκώς, Μάρτυς ἀθλοφόρε, καὶ τὴν πίστιν τετηρηκὼς τῆς νίκης ἐδέξω τοὺς στεφάνους, χαρμονικῶς καὶ Θεῷ νῦν παρίστασαι.

Ἁγίας ἐκ ῥίζης ἀειθαλής, ἐβλάστησας κλάδος, εὐκαρπίᾳ μαρτυρικῇ, πάντων τὰς καρδίας διατρέφων, τῶν σὲ τιμώντων, σοφὲ Καλλιόπιε.

Λαμπρύνας καρδίας τὸ ὀπτικόν, γραφῶν ἀναπτύξει καὶ μελέτῃ διηνεκεῖ, Μαρτύρων ὑπῆλθες τοὺς ἀγῶνας, ἀνδρικωτάτῳ νοῒ Καλλιόπιε.

(*) Ὅρα μετὰ τὴν τοῦ Μάρτυρος τούτου Ἀκολουθίαν καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Μυτιλήνης, ἑορταζομένου καὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

(*) Γράφεται διὰ τοῦ Ω μεγάλου ἐνταῦθα χάριν τοῦ μέτρου.

Θεοτοκίον.

Ο νεύματι πάντα δημιουργῶν, ἐκ σοῦ σωματοῦται, ὑπὲρ λόγον Μῆτερ Θεοῦ, ὁ τὸν ἀθλοφόρον στεφανώσας, μεθ' οὗ πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζομεν. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς » Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν » τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν » πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, πολυειδεῖς ἤνεγκας, Μάρτυς ἀνδρικῶς τῷ διώκτῃ, ἀντιταττόμενος· ὅθεν ἐπέτυχες, τῆς οὐρανίου γαλήνης, εὐπλοήσας ἔνδοξε, αὔραις τοῦ Πνεύματος.

Στρατιώτης γενναῖος, καὶ νικητὴς ἄριστος, ὤφθης ὁμιλῶν ταῖς βασάνοις, νοὸς στερρότητι· καὶ γὰρ τυπτόμενος, καὶ τροχιζόμενος μάκαρ, τὸ τῆς πλάνης φρύαγμα, ὅλον κατέβαλες.

Ἐπαιρόμενον θράσος, τοῦ δυσμενοῦς ὤλεσας, Μάρτυς ἀναρτώμενος ξύλῳ, καὶ δαπανώμενος, πληγαῖς τὸ σῶμά σου καὶ τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει, χαίρων Καλλιόπιε, καλλωπιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τῶν Ἀθλητῶν καύχημα, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τὸ σεμνολόγημα, τοὺς ἐν αἰνέσει σε, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντας, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, πάσης στενώσεως.

Ὁ Εἱρμός· Οὐρανίας ἁψῖδος.

Κάθισμα. Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ ἀνυψούμενος, ἀπεριτρέπτῳ νοΐ, Χριστοῦ τὸ σωτήριον, πάθος σοφὲ Ἀθλητά, καλῶς ἐξεικόνισας· ὅθεν τὴν φωτοφόρον, καὶ ἁγίαν σου μνήμην πίστει ἐπιτελοῦμεν ἱλασμὸν τῶν πταισμάτων, αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἐπάκουσον Δέσποινα, ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοῶντος τοῦ δούλου σου καὶ τῶν προτέρων κακῶν παράσχου τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ· Ῥῦσαί με Θεοτόκε, τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης, καὶ στῆσον ἐκ δεξιῶν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διῆλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχήν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἑκουσίως τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὅν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ» στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδό» ξασά σου τὴν Θεότητα».

Ἀθλητὴς γενναιότατος, ὤφθης ἐν σταδίῳ ἀγωνιζόμενος καὶ τῆς πλάνης τὸ ὀχύρωμα, καταβάλλων, Μάρτυς Καλλιόπιε.

Ἱερεῖον ὁλόκληρον, Μάρτυς τῷ τυθέντι Λόγῳ προσήνεξαι, εὐωδίᾳ συντηρούμενος, τῶν σεπτῶν σου πόνων Καλλιόπιε.

Νεκρωθὲν τὸ σαρκίον σου, πόνοις ἀνενδότοις Μάρτυς πανόλβιε, τὴν ζωήν σοι προεξένησε, τὴν ἐν τοῖς ὑψίστοις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, βότρυν ἐγεώργησας ἀποστάζοντα, γλεῦκος θεῖον Παναμώμητε, τοῖς πιστῶς ἀεί σε μακαρίζουσιν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ » φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλό» τριον σκότος τὸν δείλαιον; Ἀλλ' ἐπίστρεψόν » με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς » μου κατεύθυνον δέομαι».

Κλειζόμενος πόνοις, Μάρτυς ὑπεβλήθης τροχῷ γενναιότατε· καὶ πυρὸς λαμπάσι, φλογιζόμενος δρόσον οὐράνιον, ἐκ Θεοῦ ἐδέξω, ἀγγελικαῖς ἐπιστασίαις, ἀθλοφόρε σοφὲ Καλλιόπιε.

Ἀοράτῳ δυνάμει, Μάρτυς Καλλιόπιε τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, οἱ παρανομοῦντες, παρελύθησαν σὲ καταικίζοντες, τῆς φλογὸς σβεσθείσης καὶ σοῦ μηδόλως ἁψαμένης, ἐπινεύσει τοῦ πάντων δεσπόζοντος.

Λαμπρυνθεὶς ταῖς αἰκίαις, οἷά περ χρυσὸς ἐν καμίνῳ ἀπήστραψας καὶ ὡς θεῖος φύλαξ, τῶν σεπτῶν τοῦ Χριστοῦ διατάξεων, φυλακαῖς ἐβλήθης, τοῖς ἱεροῖς δεσμοῖς σου λύσας, πολυθέου μανίας τὸ φρύαγμα. Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες Παρθένε, τῆς προγονικῆς διὰ σοῦ καταπτώσεως, σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, Γαβριὴλ σοὶ βοῶμεν πανάμωμε· Χαῖρε μόνη πάντων, ἁμαρτωλῶν ἡ σωτηρία· Χαῖρε πάντων Μαρτύρων κραταίωμα. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι » μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο» μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ » Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Ἰδοῦσά σε καλλοναῖς, στιγμάτων καλλωπιζόμενον, ἡ σὲ τεκοῦσα σοφέ, χαρᾶς οὖσα ἔμπλεως, Θεὸν ἐμεγάλυνε, περιπτυσσομένη καὶ σεπτῶς καταφιλοῦσά σε.

Ὡράθη σοι ἐν φρουρᾷ, ἐγκεκλεισμένῳ φῶς ἄδυτον καὶ οὐρανόθεν φωνή, ἠνέχθη σοι Ἅγιε, σὲ παραθαρρύνουσα καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας, ἱερῶς ἀνακηρύττουσα.

Παράδεισος νοητός, ὡράθης Μάρτυς πολύαθλε, ξύλον ζωῆς τὸν Χριστόν, ἐν μέσῳ κτησάμενος τὸν σὲ μετοικήσαντα, πρὸς τὰς αἰωνίους, καταπαύσεις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσόν μου Ἁγνή, ψυχῆς τὰ ἄμετρα πταίσματα καὶ φώτισόν μου τὸν νοῦν, ἀεὶ σκοτιζόμενον, πάσαις παραβάσεσιν, ὅπως ἐν αἰνέσει, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Ὁ Εἱρμός· Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

Στίχοι.

Καλλιόπιος ἔμπαλιν ἐμπαγεὶς ξύλῳ,
Τὸν ὀρθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.

Ζωὴν Καλλιόπιος ἀγήρω ἑβδόμῃ εὗρεν.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, υἱὸς γεγονὼς Θεοκλείας, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν δεδιδαγμένης· ὥρμητο δὲ ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, τραφεὶς παρὰ τῇ μητρὶ εὐσεβῶς, καὶ ταῖς θείαις ἐμμελετήσας Γραφαῖς. Ἐπικειμένου δὲ τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ, ἑαυτὸν ἐπιρρώσας, καὶ παρὰ τῆς μητρὸς παραινέσεις πρὸς τὸ θανεῖν ὑπὲρ τοῦ κατὰ Χριστὸν μαρτυρίου δεξάμενος, αὐτόκλητος ἦλθε πρὸς τὸν ἡγεμόνα Μάξιμον εἰς Πομπηίου πόλιν· καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα κηρύξας, εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας δεσμεῖται, καὶ μολύβδοις τύπτεται, καὶ ἐπὶ τροχοῦ κατατείνεται καὶ κάτωθεν πυρὶ κατακαίεται. Ἀγγέλου δὲ ἐπιστασίᾳ, ὅ τε τροχὸς ἔστη, καὶ διεψυχράνθη τὸ πῦρ· φρικτῶς δὲ τοῖς ὁρῶσι (διασπαραχθέντων αὐτοῦ τῶν μελῶν) ὁ Ἅγιος φανείς, ἐβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ· ἐν ᾗ ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἰσελθοῦσα, ἀπέματτε τοὺς ἐκ τῶν τραυμάτων αὐτοῦ καταρρέοντας ἰχῶρας. Διαδιδοῦσα δὲ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἅπασαν πτωχοῖς, καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, πεντήκοντα σύμπαντας ὄντας, ἀπαλλάξασα τῆς δουλείας, συνῆν καὶ συνέψαλλε τῷ Ἁγίῳ. Φωτὸς δὲ περὶ τὴν φυλακὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς γενομένου, καὶ φωνῆς ἄνωθεν ἐνεχθείσης, δι' ἧς ἡ τοῦ Μάρτυρος παρρησία καὶ ὁμολογία ἐμακαρίζετο, ἔτι μᾶλλον ἐπτερώθη πρὸς τοὺς ἀγῶνας.

Ὅθεν ἐπὶ τούτοις ἀνένδοτος μένων, σταυρωθῆναι κατεδικάσθη. Ἐκοινώνει δὲ πάντως τῶν δεσποτικῶν παθῶν, οὐ τῷ τοῦ θανάτου τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ καιρῷ, καθ' ὃν ταῦτα συνέβαινε, τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας Πέμπτης ἐφισταμένης, πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀναστάσεως. Σταυρωθεὶς τοίνυν κατὰ κεφαλῆς (τοῦτο τῆς μητρὸς αἰτησαμένης, καὶ πέντε χρυσίνους ἐπιδούσης ὑπὲρ τούτου τοῖς διώκταις) ἐπιγενομένης τε τῆς Παρασκευῆς, περὶ τρίτην ὥραν τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Κατενεχθέντι δὲ αὐτῷ, ἡ μήτηρ περιχυθεῖσα καὶ λιποψυχήσασα, ἀφῆκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν καὶ συγκατετέθη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι καὶ υἱῷ αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Μυτιλήνης.

Στίχ. Ἔχει Μυτιλήνη σε καὶ τεθνηκότα,
Ὡς ζῶντα Γεώργιε προστάτην μέγαν.

Οὗτος τὸν Χριστὸν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ποθήσας, τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον. Πᾶσαν δὲ ἀρετὴν ἐξασκήσας, ταπεινοφροσύνην, ὡς ἄλλος οὐδείς, ἐξησκήσατο. Ἐλεήμων δὲ πάνυ γενόμενος, εἰς τὸν θρόνον Μυτιλήνης ἀνάγεται· ἐν ᾧ καλῶς διαπρέψας, καὶ τοὺς Εἰκονομάχους τῷ περιόντι τῆς σοφίας ἐγκαταπλήξας, καὶ τὴν ἰδίαν πλάνην ἐπιγνῶναι τούτους ποιήσας, καὶ ἐν σώματι τελῶν, διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης ἐγκρατείας, Ἀγγέλοις ἁμιλληθείς, τοῦ βίου μεθίσταται, διὰ θείου ἀστέρος τῆς ἐξόδου αὐτοῦ οὐ μόνον αὐτῷ μηνυθείσης, ἀλλὰ καὶ πάσῃ τῇ αὐτοῦ ποίμνῃ. Πηγὰς δὲ θαυμάτων ἐκ τῶν αὐτοῦ λειψάνων τοῖς προσιοῦσι χαριζόμενος, πᾶσίν ἐστιν ἀξιέραστος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ῥουφίνου Διακόνου.

Στίχ. Σφαγῆς λογισθεὶς ὡς πρόβατον Ῥουφῖνος,
Σφάττει παλαιὸν τὸν διάβολον λύκον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀκυλῖνα, τὰς χεῖρας τοὐπίσω δεσμευθεῖσα, καὶ τὴν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὀπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,
Ἐμπροσθίως φλέγουσι τὴν Ἀκυλῖναν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων διακοσίων Μαρτύρων τῶν ἐν Σινώπῃ ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἀνεῖλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,
Οἷς ἀνδρικὸς νοῦς, ἀνδρικὴ καὶ καρδία.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες »ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, »τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλον»τες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Οὐδαμῶς ἀπονείμας, ἀλογώτατον σέβας ξοάνοις ἔνδοξε, πυρὸς τὴν τιμωρίαν ὑπήνεγκας ἀνδρείως ἐκβοῶν Καλλιόπιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὑψηλῇ διανοίᾳ, ἐκμιμούμενος Μάρτυς τὸν ὑψωθέντα Σταυρῷ, ὑψώθης ἐπὶ ξύλου, θελήσει ἀντιστρόφως, τὴν πορείαν ποιούμενος, πρὸς οὐρανὸν ἐν χαρᾷ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Πολυτρόποις αἰκίαις, ὁμιλήσας γενναίῳ Μάρτυς φρονήματι, πολλῶν κατηξιώθης, κραυγάζων ἐν ὑψίστοις, ἀγαθῶν Καλλιόπιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ καρπὸς Θεοτόκε, τῆς σεπτῆς σου νηδύος ἡμᾶς ἐζώωσε, καρπῷ θανατωθέντας· διό σε κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Ὠδ. ή. Ὁ εἱρμ.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ-»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, »Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖ-»δες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦ-»τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νόμῳ Θεοῦ σφαττόμενος, ἀθλητὰ Καλλιόπιε, πᾶσαν πονηρίαν τῶν ἀνόμων ἔφυγες· καιρῷ τοῦ τιμίου δέ, πάθους Χριστὸς δοξάζει σε, Μάρτυς ἀντιστρόφως, σταυρωθέντα θελήσει, πρὸς θείας καταπαύσεις, προσκαλούμενος ὄντως, τοῖς θείοις Ἀσωμάτοις, συντάττει σε θεόφρον.

Ὁλολαμπὴς ὡς ἥλιος ἀνατείλας πανεύφημε, τὴν ὑπ' οὐρανόν, καταφωτίζεις πάντοτε, ἀκτῖσι τῶν ἄθλων σου, καὶ διεγείρεις ἅπαντας, νῦν ἐπιτελεῖν, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, βοῶντας· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑπομονὴν ἀσύγκριτον, καρτερίαν πανθαύμαστον, Μάρτυς ἀθλητά, ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἄθλων σου σαφῶς ἐνδειξάμενος, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεσι νῦν συνηριθμήθης, εὐκλεῶς ἀναμέλπων· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον τέτοκας, καὶ ἀγκάλαις ἐβάστασας, ἄχραντε Παρθένε, Ἰησοῦν τὸν Κύριον, τὸν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμῳ νεύματι· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε, ἀνυμνοῦμεν Μητέρα, βοῶντες ἐν αἰνέσει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς »κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς »ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, »εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε Ἀγ-»γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Ἱστίῳ πτερωθεῖσά σου ἡ ψυχή, τοῦ Ἁγίου πανόλβιε Πνεύματος, τὸ χαλεπόν, πέλαγος διῆλθε τῶν αἰκισμῶν, καὶ τοὺς λιμένας ἔφθασε, τοὺς ἐπουρανίους, περιχαρῶς βυθίσασα τοῦ πλάνου, δολίας παρατάξεις, θεία πλημμύρα τῶν αἱμάτων σου.

Ὡραῖος νεανίας ἀποφανθείς, καλλοναῖς τῶν ἀγώνων ἐξήστραψας, ἡλιακῶν, πλέον ἀθλοφόρε μαρμαρυγῶν, καὶ τῶν πιστῶν ἐφώτισας, Μάρτυς Καλλιόπιε τὰς ψυχάς, τῶν πόθῳ τὴν ἁγίαν, καὶ ὄντως φωτοφόρον, ἐπιτελούντων σου πανήγυριν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικήν, τὸν στερρὸν ἀθλητὴν Καλλιόπιον, χαρμονικῶς, νῦν ἀνευφημοῦντες, καὶ τοῖς αὐτοῦ, κατατρυφῶντες σήμερον, πόνοις, οἷς ὑπέστη διὰ Χριστόν, γενναίως ἐναθλήσας, καὶ τῆς πολυθεΐας, καταστρεψάμενος τὸ ἄθεον.

Ἡ θήκη σου πηγάζει μύρα ζωῆς, καὶ ἐκβλύζει ὡς νάματα θαύματα· ἣν οἱ πιστοί, πάντοτε κυκλοῦντες περιχαρῶς, καὶ πόθῳ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἁγιασμόν τε καὶ φωτισμὸν ἀντλοῦσι τὴν ἁγίαν δοξάζοντές σου μνήμην. Μάρτυς Κυρίου Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον.

Φωτός σου ταῖς ἀκτῖσι ταῖς μυστικαῖς, τοῦ νοός μου τὸ σκότος ἀπέλασον, Μῆτερ Θεοῦ, καὶ τῶν λογισμῶν μου τὸ χαλεπόν, κλυδώνιον κατεύνασον, καὶ πρὸς τοὺς λιμένας τοὺς γαληνούς, ὁδήγησόν με μόνη, ἡ πάντων σωτηρία, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε

Ὁ Εἱρμός· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Τὸ φωταγωγικὸν τοῦ Ἤχου.

Τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, ὡς σύνηθες. Εἶτα ἡ Α'. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Μητροπολίτου Μυτιλήνης.

Ψάλλεται δὲ ἡ τούτου Ἀκολουθία, ὁπόταν βούληται ὁ προεστώς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάτερ Γεώργιε Χριστοῦ, τὴν σεπτὴν καὶ ἄχραντον, τιμητικῶς προσεκύνησας, εἰκόνα πάνσοφε, θεομάχον θράσος μηδαμῶς πτοούμενος, δυνάμει τῇ αὐτοῦ δυναμούμενος· ὃν νῦν, ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεώργιε θυμόν, ἀσεβῶν ὑπήνεγκας, θρασυνομένων ἀλόγιστα, οὓς καὶ τεθέασαι, ὑπερυψωθέντας, δυσσεβεῖ φρυάγματι, καὶ πάλιν συντριβέντας δεινότερον, διαφανέστατα τῆς προνοίας πρὸς τὴν ἄμυναν, τῶν ἀφρόνων, κινουμένης ἔνδοξε.

Πάτερ Γεώργιε Θεῷ, συνεργὸς γενόμενος, ὡς ἱερεὺς καὶ γεώργιον, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν τῷ Δεσπότῃ τὰς ψυχὰς προσήνεγκας, τὰς τῶν διασωθέντων τῷ λόγῳ σου· καὶ νῦν δυσώπησον, στηριχθῆναι τὴν Ὀρθόδοξον, Ἐκκλησίαν, ἀληθείας δόγμασι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία, τὸ ἄμωμον καὶ νοῦν, πάντα ὑπερκείμενον, τῇ καθαρότητι ὄχημα, περικρατούμενον, πολλαῖς ἁμαρτίαις, καὶ στενοχωρούμενον, πρὸς πλάτος μετανοίας με ἴθυνον πανσθενεστάτη σου, προστασίᾳ· καὶ γὰρ δύνασαι, οἷα Μήτηρ, τοῦ πάντα ἰσχύοντος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα ἡ Ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἑώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνῳδοῦσα ἔλεγε· τὸ κάλλος ποῦ σου ἔδυ γλυκύτατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε;

Ἀπολυτίκιον.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πρᾳότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὁ Κανών. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἄσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ »Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ »ἐκ δουλείας, ᾠδὴν ἐπινίκιον ᾄδοντες καὶ βοῶντες· »Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ».

Αἴγλην εὐσπλαγχνίας μοι Χριστέ, τῷ πηρωθέντι πταίσμασι, καὶ ἁμαρτίαις δεινῶς, ἀνάτειλον οἰκτίρμον, καὶ γνόφον ἀπέλασον, τῆς ἐμῆς ἀβλεψίας, ταῖς πρεσβείαις τοῦ σοῦ Ἱεράρχου.

Πᾶσαν ἐγεώργησας σοφέ, τοῖς πόνοις καὶ ἱδρῶσί σου, τῆς ἐγκρατείας τὴν γῆν· καὶ σπείρας ἐν καρδίᾳ, τὸν σῖτον τοῦ Πνεύματος, στάχυν τῆς ἀπαθείας, ἐκομίσω Γεώργιε μάκαρ.

Ὤμοις σὸν σταυρὸν ἀναλαβών, καὶ τὰ τῆς γῆς τερπνότατα, τῷ κοσμοκράτορι τοῦ σκότους ἀπορρίψας, Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ θησαυροὺς ἐκτήσω, τῆς αὐτοῦ ἀΰλου βασιλείας.

Θεοτοκίον.

Ὅπλον καὶ λιμένα ἀσφαλῆ, καὶ τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, καὶ θείαν ἄγκυραν, καὶ γέφυραν καὶ σκέπην τὴν σὴν Θεονύμφευτε, ἔχοντες προστασίαν, τῶν κινδύνων λυτρούμεθα πάντων.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι »δίκαιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα »κτίσις· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε φιλάν»θρωπε».

Τῷ ὕψει μακάριε, ἐπιβὰς τῶν ἀρετῶν, καὶ τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ἀξίως κατοπτεύσας, καὶ θεωρίας δοχεῖον, γενόμενος Ὅσιε, αὐλίζῃ σὺν Ἀγγέλων χοροῖς.

Πτωχεύσας τῷ Πνεύματι, κατεπλούτησας σοφέ, βασιλείαν τὴν ἄϋλον, ἐν ᾗ τῷ ποιμνίῳ σου, θησαυροὺς αἰωνίους, πιστῶς προητοίμασας· διό σε μακαρίζομεν.

Τὸ ἄπλαστον Ὅσιε, καὶ τὸ πρᾷον τῆς ψυχῆς, ἐμιμήσω τοῖς τρόποις σου, καὶ τοῖς κατορθώμασιν, Ἰακὼβ καὶ ἐδείχθης, καθάρσει τοῦ Πνεύματος, Ἰσραηλίτης νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ἀπάτορα τέτοκας, τὸν ἀμήτορα πρὸ σοῦ, καὶ ὡς βρέφος ἐθήλασας, τὸν τρέφοντα ἅπαντα· ὃν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε, κυρίως Θεοτόκον ἁγνήν.

Ὁ Εἱρμός· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Κύριος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δʹ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ταπεινώσεως ὕψει περιφανής, γεγονὼς τὰς ἐπάρσεις τοῦ δυσμενοῦς, τελείως ἠφάνισας, ἀριστεύσας λαμπρότατα· ἐλεήμων δὲ Πάτερ, γενόμενος Ὅσιε, δαψιλεῖ χορηγίᾳ, πεινῶσιν ἐπήρκεσας· ὅθεν τὴν ἀγήρω, μετὰ τέλος κληροῦσαι, τρυφὴν ἀγαλλόμενος, εἰς αἰῶνας Γεώργιε, Ἱεράρχα μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· ἀλλ᾽ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ἱκέτευε, ὑπὲρ πάντων

τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα ἐν παρρησίᾳ αὐτῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου ἄχραντε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε κλαίουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἁγνή, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς » μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεο»πτικῶς κατενόησε καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει σου »τὴν δύναμιν».

Σὺ τὴν τῆς ψυχῆς, ὁλκάδα διασώσας, ἐκ τῆς τῶν παθῶν, ἐνύλου τρικυμίας, ἐπὶ λιμένα καθώρμισας καὶ γαλήνην, τῆς ἐγκρατείας Πάτερ Ὅσιε.

Ἀγγελοειδῆ τὴν φρένα κεκτημένος, τῆς τριαδικῆς, Ἀγγέλων ὑμνῳδίας, ἐπηκροάσω γενομένης ἐν ἐκστάσει, ἔτι ἐν βίῳ ὢν πανεύφημε.

Σὺ τῇ νοητῇ σφενδόνῃ ὡπλισμένος, ὡς ἄλλον Γολιάθ, τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, ὠφρυωμένον κατέβαλες Ἱεράρχα, Δαυϊτικῇ καὶ θείᾳ πίστει σου.

Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς καὶ προστασία, κόσμου Παναγία, δυσώπει τὸν ἐκ σοῦ, ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου· σὲ γὰρ φρικτὸν ἱλαστήριον κεκτημένοι τῆς ἁμαρτίας ἐκλυτρούμεθα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας, θεογνωσίᾳ φαιδρύνας » τὰ πέρατα, φώτισόν με τῷ ὄρθρῳ, τῆς δο» ξολογίας σου Κύριε».

Σὲ ὡς ἁγνείας στῦλον, καὶ σωφροσύνης κλειδοῦχον ἀοίδιμε, κεκτημένοι σε πάντες, τύχοιμεν ἐλέους πρεσβείαις σου.

Θεοπτικῇ προβλέψει, τὸ ἱερὸν ἐνεδύσω ἀξίωμα, τῆς ἀμώμου Παρθένου, ὡς ἄμεμπον εἰς τοῦτο καλούσης σε.

Τὸν τοῦ ἐλέους οἶκτον, ἔμφυτον ἔχων καὶ πάντοτε σύνοικον, γέγονας τοῖς πένησι, δαψιλοῦς τρυφῆς ἐργαστήριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν οὐρανοῦ Δεσπότην, ἐν τῇ γαστρὶ συλλαβοῦσα Πανάμωμε, γέγονας ἀνωτέρα, οὐρανῶν καὶ πάσης τῆς κτίσεως.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

« Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλ» λόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ » ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐν σοί, εὑρὸν κατασκήνωσιν, πνευμάτων ἤλασε, λεγεῶνας πονηρῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Γαλήνης ἀνεδείχθης ποταμὸς καὶ ῥεῖθρον πρᾳότητος, οἷς ποτιζόμεθα, τὸν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, Πάτερ Ὅσιε.

Νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, τῷ πνεύματι ἔζησας· κἀμὲ τοῖς πάθεσι, συμπτωθέντα, διανάστησον ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον ἐν γαστρὶ τὸν ἐκ Πατρός, ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, χρόνῳ συνείληφας, Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον Πανάχραντε.

Ὁ Εἱρμός· Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ Παρ» θένον φυλάξας μετὰ τόκον, τὴν σὲ τεκοῦ»σαν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων »ἡμῶν».

Τῇ ἐλλάμψει τοῦ Πνεύματος τοῦ Θείου, τὴν ἐντεῦθεν προέγνως πρὸς τὰ κρείττω, μετάστασίν σου· καὶ νῦν χορεύεις Ὅσιε, εἰς τὰς ἐκεῖθεν μονάς.

Εἰς νυμφῶνα τῆς ἄνω βασιλείας, ἐστολισμένος εἰσῆλθες ἐπαξίως καὶ ἀνεκλίθης σὺν τῷ νυμφίῳ Ὅσιε, εἰς εὐωχίαν τῆς ἀΰλου τρυφῆς.

Ἀμοιβήν σοι τῶν πόνων ἑτοιμάσας δεῦρο πρός με, προσεῖπεν ὁ τῶν ἔργων, μισθαποδότης· μεθ' οὗ ἀγάλλῃ Ὅσιε, εἰς αἰωνίους σκηνάς.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὡς Μητέρα, τῆς ζωῆς τῶν ἁπάντων κατὰ χρέος, δορυφοροῦσι, καὶ ἀνυμνοῦσί σε Δέσποινα, ὡς προστασίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

« Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυ» ρὶ καὶ τὴν πλάνην καταπατοῦντες ὑπέψαλ»λον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Θεοκυβέρνητον ἔχων τὴν καρδίαν, τὸν τῶν παθῶν μου ζοφώδη, Πάτερ κατεύνασον κλύδωνα, καὶ λιμένι γαλήνης, τῆς σῆς με καθόρμισον.

Πεφυτευμένος ταῖς θείαις διεξόδοις, τῶν τῆς ἀγάπης ὑδάτων, δένδρον ζωῆς ἀνατέθηλας, καὶ καρποὺς εὐσεβείας, καιρῷ ἐναπέδωκας.

Ὡς ἰατὴρ ἀνιάτων νοσημάτων, καὶ ἐλατὴρ ἀκαθάρτων πνευμάτων, μάκαρ Γεώργιε, κἀμοῦ τῆς ἁμαρτίας, τὴν νόσον θεράπευσον.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐκλαλήσει τὸν θεῖον τοκετόν σου, Θεοκυῆτορ Μαρία; πᾶσα γὰρ φύσις ἐξίσταται, γηγενῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ σὲ μακαρίζουσιν.

Ὁ Εἱρμός. Οἱ θεορρήμονες παῖδες.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ ἐν » πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, » εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγή» τοις μεγαλύνομεν».

Ταῖς τῶν σῶν δακρύων, πηγαῖς τὸν τῆς ἀπαθείας, ἐγεώργησας Ὅσιε, παράδεισον ἀμέμπτως, καὶ πολύχουν τὴν εὐκαρπίαν προβάλλῃ, τρέφων ἀρεταῖς τὸ θεῖον ποίμνιον.

Σὺ τὴν καθαρὰν τῷ Θεῷ, ἀνύσας λατρείαν, καὶ τῆς πίστεως Ὅσιε, τὸν δρόμον ἐκτελέσας, νῦν ἐδέξω στέφανον δικαιοσύνης, ἐκ χειρὸς Χριστοῦ τοῦ ἀθλοθέτου.

Θησαυρὸν ἀκένωτον, καὶ πλοῦτον χαρισμάτων, τὴν σὴν κόνιν ἔχοντες, καὶ σορὸν τῶν λειψάνων, ἐμπιμπλάμεθα νοητῶν ἀρωμάτων, ἀξιομακάριστε Γεώργιε. Θεοτοκίον.

Τὸν θεανδρικόν σου τόκον, πανάμωμε Κόρη, ὡς Θεὸν ὑπάρχοντα, καὶ Κτίστην τῶν αἰώνων, δυσωποῦσα μὴ διαλίπῃς ἀπαύστως, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἱρμός. Τὸν προδηλωθέντα.

ΤΗ Η'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ῥούφου, Ἀσυγκρίτου, Φλέγοντος, καὶ Ἑρμοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τῶν Ἀποστόλων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀετοὶ ὡς ὑπόπτεροι, πᾶσαν γῆν διεδράμετε, τὰ σεπτὰ διδάγματα, κατασπείροντες, καὶ τὰ ζιζάνια τέμνοντες, τῆς πλάνης ἐν χάριτι, καὶ πολύχουν τὸν καρπόν, γεωργοῦντες πανεύφημοι, ὃν κατέχουσι, νοηταὶ ἀποθῆκαι, εἰς αἰῶνας, γεωργῷ τῷ ἀθανάτῳ, περιφανῶς συντηρούμενον.

Ἡρωδίωνα Ἄγαβον, καὶ Ἀσύγκριτον Ῥοῦφόν τε, καὶ Ἑρμῆν καὶ Φλέγοντα, μακαρίσωμεν, τὰ τῆς ἀμπέλου τυγχάνοντα, κατάκαρπα κλήματα, ἀποστάζοντα ἡμῖν, γλυκασμὸν τὸν σωτήριον, τὸν εὐφραίνοντα τὰς διψώσας καρδίας τῶν ἐν πίστει, ἀληθεῖ τούτων τὴν μνήμην, ἐπιτελούντων τὴν εὔσημον.

Οὐρανοὶ χρηματίσαντες, ὑψηλοὶ τὴν διάνοιαν, δόξαν ἀναγγέλλετε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ σαρκωθέντος θελήματι, θεόπται Ἀπόστολοι, ὁδηγοὶ τῶν εὐσεβῶν, Ἐκκλησίας θεμέλιοι, πύργοι ἄσειστοι, εὐσεβείας λιμένες, ἀπορρήτων μυστηρίων ὑπηρέται, φωταγωγοὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορος, καὶ ἁγνὴ καὶ πανάμωμος, καὶ ἁγιωσύνῃ πάσῃ ἀσύγκριτος, τὸν ἐναγῆ καὶ ἀκάθαρτον, καὶ πάσης αἰσχρότητος, παρανόμου καὶ δεινῆς, εὑρετὴν ἐγχειρήσεως, μὴ ἀπώσῃ με, μὴ ἐάσῃς με ὅλως ἀπολέσθαι, ἀλλὰ ῥῦσαι, τῶν παθῶν με, καὶ ἐπιστρέφοντα σῶσόν με.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Πικροτάτως δακρύουσαν, καὶ θρηνοῦσάν σε πάναγνε, ἐλεήσας ᾤκτιρεν, ὁ ἐκ σπλάγχνων σου, σάρκα λαβὼν ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δρόσον ἐνστάξας σοι, ἐπεφώνει ὡς Υἱός· Παῦσαι Μῆτερ δακρύουσα· εἰ γὰρ πέπονθα, ἑκουσίως Παρθένε, καὶ νεκροῦμαι, ἀλλ' ἐγείρομαι δοξάσαι, τοὺς σὲ σεπτῶς μεγαλύνοντας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι ἅγιοι πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, καὶ τὰ Τριῴδια, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀποστόλοις πλέξωμεν ἔνθεον μέλος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι, νεύματι θείῳ εἰς μίαν, »συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ τεμὼν θάλασ»σαν, Ἰσραηλίτῃ λαῷ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδο»ξασμένος ὑπάρχει· αὐτῷ μόνῳ ᾄσωμεν, ὅτι δεδό»ξασται».

Ἀποστόλων Ἁγίων, τὴν παναγίαν συμφώνως, πανηγυρίσωμεν μνήμην, καὶ αὐτοὺς μέλψωμεν, ἐν εὐφροσύνῃ ψυχῆς· τὸν γὰρ ὑπεράγιον, καθικετεύουσι Λόγον, ἱλασμὸν δωρήσασθαι, ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Πολυθέου μανίας, τὴν σηπεδόνα σοβοῦντες, τοῦ λόγου ἅλατι θείῳ, τὰς ψυχὰς ἔνδοξοι, τὰς μωρανθείσας ποτέ, πάσας ὑγιώσατε, καὶ σεσωσμένας τῷ Κτίστῃ, πάντων παρεστήσατε· ὅθεν δοξάζεσθε.

Ὁ κλεινὸς Ἡρωδίων, Ῥοῦφος καὶ Ἄγαβος Φλέγων, καὶ ὁ Ἀσύγκριτος ἅμα, Ἑρμῆς ᾄσμασι μακαριζέσθωσαν, γνήσιοι γενόμενοι, τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν φίλοι, καὶ πιστῶν προπύργια, καὶ θεῖοι κήρυκες. Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Θεοτόκε, τῶν Ἀποστόλων τὸ κλέος, τῶν Ἀθλοφόρων ἡ δόξα, καὶ πιστῶν στήριγμα, στήριξον δέομαι, τὸν περιτρεπόμενον, ταῖς ἐπηρείαις τοῦ πλάνου, νοῦν μου καὶ σκοτούμενον, ταῖς παραβάσεσιν.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγών, τῷ »Λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, »Παντοκράτορ Ὕψιστε, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ στε»ρέωσόν με».

Τῆς Ἐκκλησίας γενόμενοι ὀφθαλμοί, πολλῶν διηνοίξατε, ὀφθαλμοὺς ἐνοπτρίζεσθαι, κάλλος τὸ ἀμήχανον, θεοειδεῖς Μαθηταὶ Θεοῦ τοῦ Λόγου.

Οἶκος Τριάδος ἐδείχθης φωτοειδής, Ῥοῦφε παναοίδιμε, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, ναοὺς κατηδάφισας, καὶ ἐδομήσω Κυρίῳ Ἐκκλησίας.

Λόγῳ σου θείῳ νεώσας Ῥοῦφε σοφέ, καρδίας κατέσπειρας, τὰ σωτήρια διδάγματα, καὶ πολύχουν ἄσταχυν, τὴν τῶν σωθέντων ἐδρέψω σωτηρίαν. Θεοτοκίον.

Ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων τὴν θεϊκήν, ἀπρόσιτος Ἄχραντε, προσιτός μοι νῦν γέγονε, καὶ σαρκὸς προσλήμματι, ὅλως ἡνώθη δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Εἱρμός. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀκτῖνες νοητοῦ, γεγονότες Ἡλίου, φαιδρύνετε τὴν γῆν, ταῖς τῶν λόγων ἀκτῖσι, καὶ σκότος ἐλαύνετε, ἀγνωσίας ἐν χάριτι· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ φαιδρᾷ ὑμῶν μνήμῃ, λαμπρυνόμενοι, φωτοειδεῖς θεηγόροι, ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐγγίζει ὁ Κριτής, ἐπὶ θύραις τὸ τέλος· γρηγόρησον ψυχή, καὶ ἐκ βάθους καρδίας, στενάξασα βόησον, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἐλευθέρωσον, τῶν φοβερῶν με βασάνων, καὶ ἐν τόπῳ με, τῆς ἀναπαύσεως τάξον, πανάχραντε Δέσποινα.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἡ Ἀμνάς σε τὸν Ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν μέσῳ, ἐβόα δακρύουσα, καὶ πικρῶς ὀλολύζουσα· Τέκνον φίλτατον, τί τὸ ὁρώμενον ξένον; Μῆτερ ἄνανδρε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης, γνωσθήσεται.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔθου πρὸς ἡμᾶς, κραταιὰν ἀγάπησιν Κύριε· »τὸν μονογενῆ γάρ σου Υἱόν, ὑπὲρ ἡμῶν εἰς »θάνατον δέδωκας· διό σοι κραυγάζομεν εὐχαρι»στοῦντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου».

Ἴαμα πιστοῖς, διὰ γλώσσης θεῖον προσφέροντες, γῆν τῆς ἀσεβείας πονηράν, καταστροφῇ σοφοὶ παρεδώκατε, καὶ ᾠκοδομήσατε, ψυχὰς ἐν πίστει· ὅθεν μακαρίζεσθε·

Σθένος διὰ σοῦ, Ἡρωδίων μάκαρ ἐνδέδυται, πόλις τῶν Πατρῶν περιφανῶς· πρῶτος τὸν θρόνον γὰρ κατεκόσμησας, θείαις ἐλλαμπόμενος, φωτοχυσίαις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόλις τῶν Πατρῶν, πολιστήν σε μέγαν ἐπλούτησε, μάκαρ Ἡρωδίων ἀληθῶς, πρὸς τὴν Σιὼν τὴν ἄνω μετάγοντα, ταύτην ἀληθέστατα· ὅθεν τιμᾷ σε, θείοις μελῳδήμασι.

Θεοτοκίον.

Λόγῳ ἱερῷ, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον συνέλαβες, πάσης ἀλογίας τοὺς βροτούς, θεογεννῆτορ

Κόρη λυτρούμενον· ὅθεν λόγοις πάντοτε, μεγαλοφώνως, θείοις σε δοξάζομεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος ὤφθης, καὶ τοῖς βροτοῖς ἑκὼν συνανεστράφης, ὁ ἀκατάληπτος· πρός σε οὖν ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε Φιλάνθρωπε».

Ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἐλθόντα τοῦ σῶσαι, τὸ πλανηθέν, ἐκηρύξατε Λόγον, θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ τῆς πλάνης ἅπαντας, τοὺς ἀνθρώπους ἐλυτρώσασθε.

Ξενοπρεπῶς προφητείας σοι χάρις, παρὰ Θεοῦ ἐξεχύθη πλουσίως, θεόφρον Ἄγαβε· προφωνεῖς γὰρ δήλωσιν, τῶν μελλόντων ἐμφανέστατα.

Ὤφθης ποτὲ προσημαίνων τῷ Παύλῳ, ἐπιβουλὴν καὶ δεσμὰ καὶ κακώσεις, Προφῆτα Ἄγαβε, ὁπηνίκα χεῖράς σου, τῇ ἐκείνου ζώνῃ ἔδησας.

Μόνη ἐν γῇ τοκετὸν ἔσχες ξένον, μόνον ἡμᾶς καταλλάσσοντα μόνῳ, τῷ προανάρχῳ Πατρί· διὰ τοῦτο μόνην σε, ὡς Θεοῦ Μητέρα σέβομεν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἄβυσσος ἐσχάτη ἁμαρτιῶν, ἐκύκλωσέ με, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου· ἀλλ' ἐκτείνας Δέσποτα, σὸν ὑψηλὸν βραχίονα, ὡς τὸν Πέτρον με, κυβερνῆτα διάσωσον».

Ἔθετο λαμπάδας ὡς φωταυγεῖς, ὑμᾶς ὁ Λόγος, οἰκουμένην φωτίζοντας, καὶ τὸ σκότος λύοντας, θεοειδεῖς Ἀπόστολοι, καὶ δεικνύοντας, τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Νέκρωσιν κηρύττων τοῦ ἀπαθοῦς, νενεκρωμένος πρὸς ζωὴν προσηγάγετο, ὁ σοφὸς Ἀσύγκριτος, Ἀποστόλων τὸ καύχημα, Ὑρκανίας τε, τὸ σοφὸν περιτείχισμα.

Εὗρέ σε Ἀσύγκριτε ποταμόν, ναμάτων πλήρη Ὑρκανία τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπταῖς ἀρδείαις σου, καταρδευθεῖσα ἤνεγκεν, ὡραιότατα, τῷ Δεσπότῃ βλαστήματα.

Θεοτοκίον.

Νόμου σε ἐτύπου ἡ κιβωτός, τὴν δεξαμένην νόμου θείου τὸ πλήρωμα, καὶ σαρκὶ κυήσασαν, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν, ἀειπάρθενον, ὡς πρὸ τόκου Θεόνυμφε.

Ὁ Εἱρμός· Ἄβυσσος ἐσχάτη ἁμαρτιῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ῥούφου, Φλέγοντος, Ἀσυγκρίτου καὶ Ἑρμοῦ.

Στίχοι.

Εὐαγγελίου τὸν καλὸν δραμὼν δρόμον,
Ἡρωδίων κάλλιστον ἤρατο στέφος (*).

Ψυχὴν Ἀγάβου τοῦ Προφηταποστόλου
Ὁ ψυχοσώστης προσκαλεῖται Δεσπότης.

Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα,
Οὓς Δαυῒδ εἶπε, πῦρ φλέγον, βλέπει Νόας.

Παῦλος καλεῖ σε, Ῥοῦφ', Ἀπόστολος μέγας
Ἐκλεκτὸν ὄντως· ὦ ἐπαίνου ἀξίου!

Ἀσύγκριτον δὲ πᾶς ἐπαινέσει μάλα·
Τοῦτον γὰρ ἠσπάσατο Παύλου τὸ στόμα.

Ἑρμῇ θανόντι τῷ μαθητῇ Κυρίου,
Ἑρμῷον ἔμπνουν ἐκ λόγων ἀναγλύφω.

Ὀγδοάτῃ μετέβησαν Ἀπόστολοι, ἀγγελέες τε.

Τούτων ὁ μὲν Ἡρωδίων, οὗ ὁ Ἀπόστολος ὁ μέγας μέμνηται Παῦλος, τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις διηκόνει ἅπασι. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπ' αὐτῶν χειροτονεῖται Πρεσβύτερος, εἶτα Ἐπίσκοπος Νέων Πατρῶν. Πολλοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων διδάσκων, καὶ ἐπιστρέφων πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ὑπέστη πολλά· ἐπιστάντες γὰρ μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, πρῶτον μὲν ἔτυψαν αὐτὸν ἰσχυρῶς, καὶ λίθοις τὸ στόμα αὐτοῦ συνέτριψαν. Εἶτα ξύλοις κρουσθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατὰ κεφαλῆς, ὕστερον μαχαίρᾳ κατασφάττεται.

Ὁ δὲ Ἄγαβος ὁ τὴν ζώνην τοῦ Ἁγίου Παύλου λαβών, καὶ τὰς αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας δήσας, τότε μὲν προεφήτευσεν, εἰπών· *Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ μαστιγώσουσιν·* ὃ καὶ γέγονε· οὐ μόνον γὰρ αὐτὸν ἐδέσμευσαν, ἀλλὰ καὶ ἀνελεῖν ἐπεχείρησαν. Ὕστερον δὲ ὁ Ἄγαβος οὗτος εἰς τὸ ἐπιλαχὸν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκουμένης ἐκήρυξεν.

Ὁ δὲ Ῥοῦφος, οὗ καὶ αὐτοῦ μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ, Ἐπίσκοπος τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεως τῶν Θηβῶν ἐγένετο. Ὁμοίως καὶ ὁ Φλέγων, καὶ οἱ λοιποί, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν μετάγοντες. Ἐν μιᾷ τοίνυν ἡμέρᾳ διαφόρως οὗτοι τιμωρηθέντες ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κελεστίνου Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Τὸ χάσμα καὶ σὲ παμμάκαρ, Κελεστῖνε,
Χοροῦ διιστᾷ μὴ μεμακαρισμένου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, διὰ βίου καὶ λόγου καλῶς ἀνατραφείς, δι' ὧν καὶ τῆς ἀρχιερατικῆς ἠξιώθη καθέδρας, Ζωσίμου Πάπα τὸν βίον ἀπολιπόντος, ὃς τὸν μακάριον Βονιφάτιον, ὁ δὲ τὸν μέγαν διεδέξατο Ἰννοκέντιον. Ὁ δὲ Κελεστῖνος, ὑπὲρ τῶν ἀποστολικῶν καὶ πατρικῶν παραδόσεων, πάντα καὶ λέγων καὶ πράττων, συγκαθεῖλε τὸν ἀσεβῆ Νεστόριον, δι' ἐπιστολῆς τὰς θεομισεῖς αὐτοῦ βλασφημίας ἐλέγξας τε καὶ ἀποκηρύξας, καὶ τῷ μακαρίῳ Κυρίλλῳ συνεργὸς εἰς τὴν αὐτοῦ καθαίρεσιν γεγονώς. Πολλά τε ἄλλα κατορθώματα λόγου καὶ μνήμης ἄξια κατεργασάμενος ἐν εἰρήνῃ τῶν τῇδε ἀπανίσταται, καὶ πρὸς τὴν ἀγήρω μακαρίαν μετετέθη ζωήν.

(*) Ὁ Συναξαριστὴς τοῦ Νικοδήμου ὑποσημειοῖ, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐνταῦθα ἡ μνήμη τῶν Ἀποστόλων Ἡρωδίωνος καὶ Ἑρμοῦ, ὡς ἀλλαχοῦ ἑορταζομένων· διὸ οὐδὲ στίχους ἔχει εἰς αὐτούς, εἰμὴ εἰς τοὺς λοιποὺς μόνον τέσσαρας. Καὶ ὅτι μὲν ἑορτάζονται καὶ ἀλλαχοῦ, οὐδεὶς ἀντιλέγει· ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ὑμνῳδὸς ἑξάκις ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, καὶ προσέτι ἐπειδὴ τὸ ἑξῆς Συναξάριον τὸν Ἡρωδίωνα πρῶτον ἀναφέρει εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, διὰ τοῦτο συνετυπώθησαν ἐνταῦθα καὶ τὰ τούτων δίστιχα μετὰ τῶν λοιπῶν.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ναύκληρος ὁ ἐν τῇ Κῷ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1669 πυρὶ τελειοῦται.

ἅγιος Παυσίλυπος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸ πρὶν εἰκόνι τῇ χρυσῇ, Περσικῷ σεβάσμα-» τι, Παῖδες οὐ προσεκύνησαν τρεῖς, ὑμνοῦν-» τες ἐν μέσῳ τῆς καμίνου· Τῶν Πατέρων ὁ Θεὸς » εὐλογητὸς εἶ».

Θεμελιώσαντες καλῶς, ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, τῶν ἐθνῶν τὰ πληρώματα, λίθους πάλαι τοὺς σεβομένους μάτην, κατεφώτισαν σοφῶς οἱ θεηγόροι.

Ἔφλεξας Φλέγων ἱερέ, πυρὶ θείῳ ἅπασαν, τῆς ἀπάτης τὴν ἄκανθαν, καὶ καρδίας ἀθλίως ἐσβεσμένας, θέρμῃ Πνεύματος ἀνῆψας ἀριδήλως.

Οἱ Μαραθῶνος οἰκισταί, προστάτην σε μέγιστον, καὶ διδάσκαλον ἄριστον, καὶ φωστῆρα καὶ ποδηγέτην σχόντες, Φλέγων ἔνδοξε, τιμῶσί σε ἀπαύστως.

Θεοτοκίον.

Νέος Παράδεισος ἡμῖν, ζωῆς ξύλον ἄχραντε, κεκτημένος γεγένησαι· οὗ ἡ βρῶσις, τοὺς βρώσει τεθνηκότας ἀνεζώωσεν, ἁγνὴ Θεογεννῆτορ.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Βαβυλωνία κάμινος, τοὺς Παῖδας οὐκ ἔφλε-» ξεν, οὐδὲ τῆς θεότητος τὸ πῦρ, τὴν Παρθέ-» νον διέφθειρε· διὸ μετὰ τῶν Παίδων πιστοὶ βοή-» σωμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Μακαριζέσθω Ἄγαβος, Φλέγων καὶ Ἀσύγκριτος, Ῥοῦφος καὶ Ἑρμῆς ὁ εὐκλεής, καὶ Ἡρωδίων σήμερον, τοῦ Λόγου γεγονότες θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ φωστῆρες τοῦ κόσμου, καὶ ἐθνῶν διδάσκαλοι.

Ἑρμῆς ὁ πανаοίδιμος, Δαλματίας γέγονε, πάσης ὁδηγὸς καὶ φωτισμός· ἐν ταύτῃ γὰρ ὡς ἥλιος πολύφωτος ἐπέστη, τελῶν ἐξαίσια, καὶ φωτίζων καρδίας, ἀβλεπτούσας πρότερον.

Λόγον ὡς λύχνον φαίνοντα, Ἑρμῆ φέρων ἔνδοξε, τοὺς ἐν τῇ νυκτὶ τῶν δυσχερῶν, καθημένους ἐφώτισας· ἰάσεις καὶ σημεῖα τελῶν δὲ μέγιστα, ἐφειλκύσω πρὸς πίστιν, ἀπίστων τὸ πλήρωμα.

Τριαδικόν.

Οἱ τὴν Τριάδα σέβοντες, Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν προσκυνήσωμεν πιστῶς, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τρισὶν ἐν χαρακτῆρσι, μίαν θεότητα ἡνωμένην τῇ φύσει, ἁπλῆν ἀδιαίρετον.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν ἔχομεν, Ἄχραντε οἱ δοῦλοί σου, καὶ πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, μεσῖτιν ἀκαταίσχυντον, κινδύνων ἡμᾶς σῷζε, καὶ πειρασμῶν σεμνή, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, ἀεί σε δοξάζωμεν.

Ὁ Εἱρμός· Βαβυλωνία κάμινος.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν ἐν βάτῳ καὶ πυρί, προγραφεῖσαν ἐν Σινᾷ, » τῷ νομοθέτῃ Μωσῇ, καὶ τὸ θεῖον ἐν γα-» στρί, ἀφλέκτως συλλαβοῦσαν πῦρ, τὴν ὁλόφωτον » καὶ ἄσβεστον λαμπάδα, τὴν ὄντως Θεοτόκον, ἐν » ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν».

Ἱερώτατον χορόν, συστησώμεθα πιστῶς ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς μακαρίζοντες θερμῶς, Ἑρμῆν καὶ Ἡρωδίωνα, Ῥοῦφον Ἄγαβον, Ἀσύγκριτόν τε τὸν μέγαν, καὶ Φλέγοντα τὸν θεῖον, τοῦ Λόγου αὐτόπτας χρηματίσαντας.

Ὡς ἐλαῖαι μυστικαί, δεδειγμένοι ἀληθῶς, οἱ θεήγοροι ἡμῶν, καθιλάρυναν ψυχάς, καὶ πρόσωπα ἐν χάριτι, καὶ ἐρρύσαντο ἀθέου δυναστείας, καὶ σκότους ἀγνωσίας· ὅθεν ἐπαξίως μακαρίζονται.

Στεναγμῶν ἡμᾶς πολλῶν, καὶ δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, ἐλυτρώσατε σοφοί, τοῦ Λυτρωτοῦ Ἀπόστολοι, καὶ ἐδείξατε τὰς τρίβους, τὰς φερούσας ἐνθέῳ πεποιθήσει, πρὸς τὴν Βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Ἡ ἐξάφωτος λαμπάς, τῶν ἁγίων Μαθητῶν, ἱκέτευε ἐκτενῶς, τὴν Τρισήλιον αὐγήν, φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν τὴν πάμφωτον τελούντων ὑμῶν μνήμην, καὶ ῥύσασθαι ἐκ σκότους, καὶ τῆς αἰωνίου κατακρίσεως.

Θεοτοκίον.

Φλογοφόρος ὡς λαβίς, ὑπεδέξω ἐν γαστρί, ἄνθρακα τὸν νοητόν, καταφλέγοντα ἡμῶν, τὰ πάθη καὶ φωτίζοντα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ λύοντα τὸ σκότος, τῆς εἰδωλομανίας, ἄχραντε Παρθένε πολυύμνητε.

Ὁ Εἱρμός· Τὴν ἐν βάτῳ καὶ πυρί.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Θ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Ὁ πάνσοφος Εὐψύχιος, κατεπαιρόμενον ἀλαζονείᾳ, τὸν ματαιόφρονα πληγεὶς τῷ ξίφει, αἰσχύνης ἔπλησε πολλῆς, καὶ συνηριθμήθη τοῖς στρατεύμασι, τοῖς ἐπουρανίοις ἀγαλλόμενος. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, δώρησαι πᾶσι Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐψύχιος ὁ ἔνδοξος, στῦλος γεγένηται τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πύργος ἄσειστος τῆς εὐσεβείας, καὶ καθαιρέτης τοῦ ἐχθροῦ, πᾶσι τοῖς νοσοῦσι καὶ προστρέχουσι, βλύζων ὡς ἐκ κρήνης τὰ ἰάματα. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, εὔσπλαγχνε πᾶσι δίδου τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡς κρίνον εὐωδίασας, πᾶσαν διάνοιαν ταῖς ἡδυπνόοις, ὀσμαῖς τῶν ἄθλων σου, γενναῖε Μάρτυς, καὶ ἀπεμείωσας σοφέ, πλάνης τὸ δυσῶδες καὶ ἀνέλαμψας, ἥλιος καθάπερ ἐν τοῖς πέρασι, πρεσβεύων δωρηθῆναι, ἅπασι σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἁγνὴ Θεογεννήτρια, ἡ τὸν σωτήριον τεκοῦσα Λόγον, ῥῦσαι τοὺς δούλους σου πειρατηρίων, τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ· φώτισον ἡμῶν τὰ αἰσθητήρια· ἴθυνον ἡμῶν τὰ διαβήματα, πρὸς τρίβους σωτηρίας, ὅπως σε πίστει Κόρη πάντες δοξάζωμεν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε καθηλούμενον, ὡς ἐθεάσατο ἡ σὲ τεκοῦσα, μόνε Μακρόθυμε, ὀδυρομένη, δάκρυα ἔρρει κρουνηδόν, καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς χρηστότητος, καὶ τὸ συμπαθὲς τὸ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, λίαν ἐκπληττομένη, ὕμνει σου τὸ μακρόθυμον πολυεύσπλαγχνε.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ὁ μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς Εὐψυχίου εὐψύχως ᾄδω πόνους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυ-
» πτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης
» ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν».

Τοὺς ἄθλους εὐψύχως μάκαρ τοὺς σούς, Εὐψύχιε Μάρτυς, ἀναμέλπων σε δυσωπῶ. Ἔχων παρρησίαν, τὴν ψυχήν μου, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος ἐξάρπασον.

Ὁ νοῦς σου τῇ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, ἀνένευσε πάντων, τῶν τοῦ βίου μάκαρ τερπνῶν, καὶ ὅλος ὡραῖος ἀπεφάνθη, κατὰ παθῶν βασιλεύσας Εὐψύχιε.

Ὑφάνας ἱμάτιον σεαυτῷ, ἐξ ἔργων ἀρίστων, καὶ φοινίξας μαρτυρικῶς, ἐστόλισαι τούτῳ καὶ παρέστης, ὡραϊσμένος Κυρίῳ Εὐψύχιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι γεννηθείς, ἐκ σοῦ ὁ Δεσπότης, ἐκαινούργησε τὴν ἡμῶν, πεπαλαιωμένην Κόρη φύσιν, καὶ τοὺς θνητοὺς οὐρανίους εἰργάσατο.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

« Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι
» Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ
» ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Ἔμφρονα ὑπάρχοντα, καταμηνύουσιν ἄφρονες, σὲ δυσμενεῖ, Ἄρχοντι ἀφρόνως, δαιμονίοις λατρεύοντι.

Ὕψει μαρτυρίου σοι, προσομιλήσαντι Ἄγγελος, ἐπιφανείς, σε παραθαρρύνει, ἀθλοφόρε Εὐψύχιε.

Ψάλλων τῷ Κυρίῳ σου, πάσης χαρᾶς ὄντως πέπλησαι, Μάρτυς σοφέ· ὅθεν καὶ εὐψύχως, τὸ μαρτύριον ἤνυσας.

Θεοτοκίον.

Ὕμνον χαριστήριον, τῶν ἀθλητῶν χορὸς ᾄδει σοι, Κόρη σεμνή, σοῦ ταῖς ὁδηγίαις, νικηφόρος γενόμενος.

Ὁ Εἱρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐψύχως τὸν καλόν, διανύσας ἀγῶνα, ἐνίκησας ἐχθρόν, τὸν πολέμιον Μάρτυς, βραβεῖον

τὰ θαύματα, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος· ὅθεν ἅπασα, ἡ τῶν πιστῶν ἐκκλησία, μακαρίζει σε, ἐν τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ, συμφώνως Εὐψύχιε.

Θεοτοκίον.

Συγχάρητε βροτοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου· αἰνέσατε αὐτήν, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις· δοξάσατε τὴν ἄχραντον, οἱ τῆς γῆς βασιλεύοντες· δεῦτε ἅπαντες, τῶν φιλεόρτων οἱ δῆμοι, Χαίροις εἴπωμεν, τῇ Θεοτόκῳ συμφώνως, πιστῶς εὐφραινόμενοι.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὢ θαύματος καινοῦ! ὢ φρικτοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἁγνή, καὶ παναμώμος Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἑώρακεν, ἁπλωθέντα τὸν Κύριον. Ὁ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ δρακὶ περιφέρων, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ κατακρίνεται.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ-
» στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδό-
» ξασά σου τὴν Θεότητα ».

Χαίρων Μάρτυς διένειμας, πάντα τὰ ὑπάρχοντα πενητεύουσι, μαρτυρίου ὄλβον ἄσυλον, καὶ χαρὰν ἀγήρω ἀντικτώμενος.

Ἱερῶς φωτιζόμενος, σκότος ἀνιέρων σὺ ἐστηλίτευσας, ἀναγκάζειν πειρωμένων σε, ὑπαχθῆναι πλάνῃ δεισιδαίμονι.

Οὐ λιμὸς οὐδὲ θάνατος, οὐδὲ τῆς παρούσης τρυφῆς ἀπόλαυσις, τῆς ἀγάπης σε τοῦ κτίσαντος, διαστῆσαι Μάρτυς ὑπερίσχυσαν.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα δυνάμεων, τῶν ἐπουρανίων σὺ χρηματίσασα, σαρκικῶν παθῶν ὑπέρτερον, τὸν ἐμὸν Παρθένε νοῦν ἀνάδειξον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

« Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε,
» καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν
» εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν Φιλάνθρωπε ».

Ἔφερες σαρκός, τὰς αἰκίσεις καρτερώτατα, ἀναρτηθεὶς Μάρτυς Εὐψύχιε, παραπλησίως, τῷ Δεσπότῃ πάσης κτίσεως.

Ὕμνεις τὸν Χριστόν, τὰς πλευρὰς Μάρτυς ξεόμενος, καὶ τὴν δορὰν προσαφαιρούμενος, ἀνδρειοτάτης, διανοίας καρτερότητι.

Ψεύδους τὴν ἀχλύν, ἀληθείᾳ Μάρτυς ἔλυσας, ἐν τῇ σοφίᾳ τῇ τῶν λόγων σου, δείξας ἀσόφους, τοὺς τῇ πλάνῃ ῥητορεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ τῶν εἰς σέ, τὰς ἐλπίδας πάντων Δέσποινα, κεκτημένων ἀπαύστως πρέσβευε, ὅπως μελλούσης, λυτρωθῶμεν κατακρίσεως.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

« Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ
» ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδῃ προσ-
» ήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός
» με ἀνάγαγε ».

Χειμάζει μὲν τῶν βασάνων ὁ ὄγκος, οὐκ ἰσχύει δὲ βυθίσαι σε μάκαρ· τὸν γὰρ Χριστόν, καὶ Θεὸν κυβερνήτην, καὶ ἀρωγὸν ἐπιφέρεις ἰθύνοντα, λιμένα σε πρὸς γαληνόν, τῆς αὐτοῦ βασιλείας Εὐψύχιε.

Ὡραῖόν σου τὸ ἀνάστημα Μάρτυς, τῆς ψυχῆς τοῖς ἐναντίοις δεικνύων, ὤφθης αὐτοῖς φοβερὸς καταπλήττων, ὑπομονῇ τὴν ἐκείνων κακόνοιαν, καὶ εἴληφας παρὰ Χριστοῦ, τῶν ἀγώνων τῆς νίκης τὰ ἔπαθλα.

Συλῆσαι τὸν θησαυρὸν οἰόμενος, τῆς ψυχῆς σου ὑπελθών σε ἐντέχνως, ἐν δωρεαῖς, καὶ βασάνων ἰδέαις, ἀπεπειρᾶτο τὸ εὔτονον λύειν σου, ὁ τύραννος· ἀλλὰ στερρῶς, ὑπομείνας νενίκηκας ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἀνόρθωσον συμπτωθέντα μὲ ὅλον, ὡς τοῖς πάθεσιν ἀνοίξαντα θύραν, καὶ ἐν τῇ σῇ, ἀγαθῇ μεσιτείᾳ, πρὸς μετανοίας εἰσόδους εἰσάγαγε, καὶ σῶσόν με ἡ τοῦ παντός, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα καὶ Κύριον.

Ὁ Εἱρμός· Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

Στίχοι.

Ἐκεῖ μετῆλθεν Εὐψύχιον τὸ ξίφος,
Οὗ Χριστὸς ἦλθε, Καισαρείας εἰς μέρη.
Φάσγανον ἀμφ' ἐνάτην Εὐψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς τῶν Καππαδοκῶν χώρας (*). Ἀνεπίληπτον δὲ τὸν βίον κεκτημένος, γυναῖκα ἠγάγετο νομίμως. Ζήλῳ δὲ θείῳ πυρωθείς, καὶ Χριστιανῶν τοὺς πλείονας προσλαβόμενος, καθεῖλεν ἐκ βάθρων τὸν ναὸν τῆς *Τύχης* ἐπιλεγόμενον, εἰς ὃν ἦν προεστηκὼς ὁ παραβάτης Ἰουλιανός, τὰς σπονδὰς καθ' ἑκάστην προσφέρων. Καὶ ἐπειδὴ ἐ-

(*) Γραπτέον ἴσως: ἐκ *Καισαρείας τῆς Φιλίππου*, εἰς ἣν ἦλθεν ἀληθῶς ὁ Χριστός, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἱστορίαν (Ματθ. ις'. 13)· καὶ τὴν τοῦ διστίχου Ἰάμβου περίληψιν· ἄλλως δὲ ἀκολουθεῖ ἐναντιολογία.

γνώσθη τὸ γενόμενον, σχεδὸν πάντας τοὺς Χριστιανοὺς ἐκέλευσεν ἐξορίαις καὶ κολάσεσι ποικίλαις παραδοθῆναι· τὸν δὲ Μάρτυρα Εὐψύχιον, ὡς αἴτιον γενόμενον τοῦ τοιούτου δράματος, ξίφει καθυποβληθῆναι· καὶ τμηθεὶς τὴν κεφαλήν, πέρας τοῦ βίου ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Βαδίμου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τῶν ἑπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ἑπτὰς μαθητῶν συντέτμηται Βαδίμῳ,
Εἰς οὐρανοὺς δ᾽ ἔφθασεν, οὗ Θεοῦ θρόνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τελειωθέντων ἐν Περσίδι

Στίχ. Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα
Ἡ χριστολατρῶν αὐχενότμητος φάλαγξ.

Ὁ βασιλεὺς Σαβώριος Περσῶν, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, κατὰ τῆς τῶν Ῥωμαίων χώρας ἐλθών, εἷλε πόλιν *Βιζάδην*, οὕτω καλουμένην. Ἀνελὼν δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώτας, καὶ τοὺς ὅπλα κινεῖν δυναμένους, τὸν ἀπόλεμον ὄχλον σὺν γυναιξὶ καὶ γέρουσι καὶ παισί, τὸν Ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον, καὶ Δησᾶν καὶ Μαριὰβ τοὺς Πρεσβυτέρους, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ κλήρῳ περιεποιήσατο.

Ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χρόνῳ μέλλων τελευτᾶν ὁ ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος, Δησᾶν τὸν Πρεσβύτερον κεχειροτόνηκεν ἀντ᾽ αὐτοῦ. Τῆς οὖν εἰωθυίας δοξολογίας παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀναφερομένης, ὁ Ἀρχιμάγος Ἀδεφὰρ τῷ Σαβωρίῳ ἀνήγγειλεν, ὅτι οἱ παρ᾽ αὐτοῦ ἰαθέντες Χριστιανοί, Δησᾶν τινα προστησάμενοι, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς θρησκείας αὐτοῦ καταβλασφημοῦσι. Προστάξαντος δὲ αὐτοῦ, ἤχθησαν τριακόσιοι ἄνδρες· καὶ μὴ πεισθέντες σέβας προσενεγκεῖν τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πυρί, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, ἐπ᾽ ἀπωλείᾳ ἑαυτῶν, τῷ βασιλεῖ προσῆλθον, καταπειθεῖς αὐτῷ γενόμενοι. Εἷς δέ τις, τὸ ὄνομα Αὐδιησοῦς, μὴ καιρίαν δεξάμενος τὴν πληγήν, οὐ συνανῃρέθη· ὃν ὕστερον, ἀνδρείως κηρύττοντα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀσεβής τις ἐπιθέμενος, ἀνεῖλε μαχαίρᾳ, οὐκ ἀηδῶς δεξάμενον τὴν σφαγήν· καὶ γὰρ προεδυσφόρει καὶ ἔστενε, τῶν συμμαρτύρων ἀπολειφθείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Αὐδιησοῦς μαχαίρᾳ τελειοῦται.

Στίχ. Ὢν αἰχμάλωτος Αὐδιησοῦς τὴν τύχην,
Ἠλευθέρωται, τὴν σφαγὴν διδοὺς λύτρον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Δήμοις Μαρτύρων ἠριθμήθης, ταῖς χορείαις τε τῶν θείων Ἀσωμάτων, ἀλογήσας παθῶν, τοῦ σώματος τρισμάκαρ, καὶ ἀριστεύσας χάριτι, ἀθλητὰ Χριστοῦ μεγάλως.

Ὢ τῆς καλῆς σου πραγματείας! δρακὸς αἵματος ἠλλάξω γὰρ τὴν ἄνω, βασιλείαν σοφέ, ἐν ᾗ καὶ ἀναμέλπεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πύλαι ἠνοίγησάν σοι πόλου, τετμημένῳ διὰ ξίφους ἀνιόντι, καὶ Ἀγγέλων χοροί, ὑπήντων σοι τρισμάκαρ, ἀναβοῶντες· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὄρος Προφήτης Δανιήλ σε, θείῳ Πνεύματι ἐκάλεσε Παρθένε· ἐξ οὗ ὁ λίθος Χριστός, ἄνευ χειρὸς ἐτμήθη, καὶ συντριβὴν εἰργάσατο, τῶν ξοάνων τῆς ἀπάτης.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτί σου »γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀν»τεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ »ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς »αἰῶνας».

Νικητὴς τυράννων, καὶ πνευμάτων γέγονας τῶν ἀκαθάρτων, καὶ πιστῶν ἀνθρώπων, τὰς καρδίας πάντοτε καταφωτίζεις· ὅθεν εὐχαρίστως, σὲ ὑμνοῦντες ἔνδοξε, πάντες εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν θαυμάτων, ποταμοὶ χεόμενοι, νοσούντων πάθη, καὶ ψυχῶν τὰς νόσους, ἐξιῶνται χάριτι θεόφρον Μάρτυς· ὅθεν σου τὴν μνήμην, οἱ πιστοὶ δοξάζοντες, ἀνυμνολογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπελθὼν ἀνδρείως, τὸ ἀγώνων στάδιον Μάρτυς ἐξέσθης, μέχρις ἁρμονίας, καὶ αὐτῆς τῆς ἔνδοθεν οἰκονομίας· ἀλλ᾽ ἐφάνης ὅλως ἀκλινὴς ἀκράδαντος· ὅθεν τοὺς στεφάνους, ἀπέλαβες τῆς νίκης.

Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Παρθένε, ἡ τὸν συμπαθέστατον τεκοῦσα Λόγον, τὸν ἀσυμπαθῆ με, δωρεὰν οἰκτίρησον ἀπεγνωσμένον, πταίσμασιν ἀμέτροις, καὶ μὴ ἐπιστρέφοντα, ἀλλ᾽ ἐν ῥαθυμίᾳ, τὸν βίον δαπανῶντα.

Ὁ Εἱρμός· Νικηταὶ τυράννου.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ »σεσωσμένοι Παρθένε ἁγνή, σὺν Ἀσωμά»των χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Ἰκρίῳ ἀνηρτήθης, πάθος εἰκονίζων, τοῦ ἀπαθοῦς καὶ τὰ πάθη μειώσαντος, τῶν εὐσεβῶν εὐσπλαγχνίᾳ, Μάρτυς Εὐψύχιε.

Ὡράθη θαῦμα μέγα, σοῦ τῇ τελειώσει· ἀντὶ γὰρ αἵματος γάλα σὺν ὕδατι, τῆς κεφαλῆς σου τμηθείσης, Μάρτυς συνέρρευσεν.

Συνήφθης οὐρανίαις, μάκαρ στρατηγίαις, καὶ συναγάλλῃ Μαρτύρων τοῖς τάγμασι, στεφανηφόρος· καὶ νῦν ἡμῶν πρόστηθι.

Ἡμῶν τῶν μεμνημένων, καὶ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν μέμνησο, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Εὐψύχιε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῆς μετανοίας, αὔγασον Παρθένε, τῆς ἁμαρτίας νυκτί με σκοτούμενον, καὶ ῥαθυμίας ὁμίχλῃ συγκαλυπτόμενον.

Ὁ Εἱρμός· Κυρίως Θεοτόκον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ι΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Πομπηίου, Μαξίμου, Μακαρίου, Ἀφρικανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πολυώνυμον σύνταγμα, πολυποίκιλα βάσανα, ἀθλητῶν ὑπέμεινε, καρτερώτατα, καὶ πρὸς τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν, μετέστη γηθόμενον, μυριάσιν ἱερῶν, Ἀσωμάτων ἀγάλλεσθαι, ὡς τοῦ δράκοντος, τὰς πολλὰς μυριάδας ἐκνικῆσαν, τῇ ἐνστάσει τῇ γενναίᾳ, καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ὁ περίδοξος Μάξιμος, καὶ ὁ μέγας Τερέντιος, ὁ κλεινὸς Πομπήιος, καὶ Μακάριος, Ἀφρικανὸς ὁ θειότατος, τιμάσθωσαν ᾄσμασι, σὺν αὐτοῖς καὶ ὁ λοιπός, τῶν Μαρτύρων κατάλογος, οἱ τῷ αἵματι, τῷ οἰκείῳ τὴν ἄνω βασιλείαν, ὠνησάμενοι καὶ δόξης, ἀδιαδόχου πληρούμενοι.

Οὐ λιμὸς οὐδὲ κίνδυνος, οὐ ζωὴ οὐδὲ θάνατος, τῆς ἀγάπης ἔνδοξοι τοῦ ποιήσαντος, ὑμᾶς χωρίσαι κατίσχυσαν,· διὸ ἐκληρώσασθε, βασιλείαν οὐρανῶν, καὶ τρυφὴν ἀδαπάνητον, καὶ μὴ λήγουσαν, μηδαμῶς εὐφροσύνην. Ἀλλ᾽ αἰτεῖσθε, καὶ ἡμῖν ἀγαθοδότως, τὸν ἱλασμὸν καὶ τὸ ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς πηγὴν ἁγιάσματος, κιβωτόν σε ὡς πάγχρυσον, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ἀπαστράπτουσαν, καθικετεύω καὶ δέομαι· Τὴν πάθεσιν ἔκδοτον, καὶ ἀθλίαν μου ψυχήν, φωταγώγησον Δέσποινα, ῥυομένη με, τῆς πικρᾶς τυραννίδος τῶν δαιμόνων, καὶ ὁδόν μοι σωτηρίας, παρεχομένη πρεσβείαις σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἀμνόν σε ἑλκόμενον, πρὸς σφαγὴν τὴν ἑκούσιον, καθορῶσα Δέσποτα ἡ πανάμωμος, καὶ πολυύμνητος Μήτηρ σου, ἐβόα δακρύουσα· Τίς ὁ δρόμος ὁ ταχύς; ποῦ ἀπέρχῃ παμφίλτατε; συνδραμοῦμαί σοι, συνθανοῦμαί σοι Λόγε· μὴ ἐάσῃς, τὴν ἀσπόρως σε τεκοῦσαν, μεμονωμένην καὶ ἄτεκνον. Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α΄.

Τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως· καὶ νῦν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πληθύς με σῴζοις καλλινίκων Μαρτύρων.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν».

Πληθὺς ἀθλοφόρων πανευκλεῶν, Χριστὸν ἐκδυσώπει, πλῆθος ἔχοντα οἰκτιρμῶν, τὰ πλήθη μειῶσαι τῶν κακῶν μου, ὅπως τὴν σὴν εὐφημήσω πανήγυριν.

Λατρεύοντες ζῶντι καὶ ἀληθεῖ, Θεῷ ἀθλοφόροι, τοῖς ἀψύχοις σέβας θεοῖς, οὐδόλως ἐνείματε, καὶ ζῶσα, τῷ ζωοδότῃ θυσία προσήχθητε.

Ἠκύρωσαν δόγμα θεοστυγές, καὶ μέσον σταδίου τεσσαράκοντα ἀθληταί, ἐκήρυξαν Λόγον σαρκωθέντα, τὸν ἀλογίας τὸν κόσμον ῥυσάμενον.

Θυμὸν ἀλογώτατον δυσσεβοῦς, τυράννου γενναίως, ἀπεκρούσαντο οἱ σοφοί, ἀγάπῃ τηρούμενοι τῇ θείᾳ, καὶ πρὸς θυμὸν κινηθέντες τὸν δίκαιον.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶ σε Παρθένε, ὅτι Θεόν, πανύμνητε μόνη, ἐσωμάτωσας ἐκ τῶν σῶν, τιμίων αἱμάτων Παναγία, καὶ ὑπὲρ λόγον φρικτῶς ἀπεκύησας.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Στόμασιν ἐκήρυξαν, τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν Κύριον, οἱ Ἀθληταί, ἔναντι τυράννων, ἐναθλοῦντες στερρότατα.

Μίαν γνώμην ἔχοντες, οἱ Ἀθληταὶ θανεῖν εἵλοντο, διὰ Χριστόν, καὶ πολυθεΐας, πλάνην πᾶσαν ἐπάτησαν.

Ἔλυσαν τὸν σύνδεσμον, τῆς ματαιότητος δέσμιοι, διὰ Χριστόν, οἱ περὶ τὸν θεῖον, γεγονότες Τερέντιον. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με κυήσασα, τὸν ὑπεράγαθον Κύριον, Μήτηρ ἁγνή, παῦσον τῆς ψυχῆς μου, πολυτάραχον κλύδωνα.

Ὁ Εἱρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχ. πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐξ αἱμάτων οἰκείων οἱ Ἀθληταί, ἑαυτοῖς πορφυρίδα βάψαντες νῦν, ὡραῖοι τοῖς στίγμασι, τῷ Χριστῷ προσηνέχθησαν, τρισηλίου δόξης φωτὶ λαμπρυνόμενοι, καὶ ἡμᾶς φωτίζοντες, αὐτοὺς μακαρίζοντας· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν αὐτῶν μνήμην, τελοῦντες λαμβάνομεν, ἰαμάτων χαρίσματα. Οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε γενναῖοι τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι, καὶ πιστῶς ἐκτελοῦσι, τὴν πάμφωτον μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἐξ ἀχράντου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ἱλασμὸν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πόθῳ, καὶ πίστει πανύμνητε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Μαθητῶν ὑπεκρύβη φόβῳ χορός· οἱ γνωστοὶ δὲ μακρόθεν ἵστανται νῦν· μόνη δὲ συνέχομαι, καὶ τῇ λύπῃ τιτρώσκομαι, τὴν σφαγήν σου Τέκνον, ὁρῶσα τὴν ἄδικον, ἡ Παρθένος ἔλεγε, τὰς ὄψεις σπαράττουσα. Δεῦρο πᾶσα κτίσις, νῦν τῷ τρόμῳ ληφθεῖσα, συνάλγησον, θρήνησον, τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου σου, καὶ σὺν φόβῳ ἀνάκραξον· Δόξα σοι τῶν πάντων Ποιητῇ, ὅτι θέλων πάσχεις ὑπεράγαθε, καὶ ἑκουσίως σταυροῦσαι, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ» στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδό» ξασά σου τὴν Θεότητα».

Ὡραιώθητε Μάρτυρες, πόνων ἐπιδόσεσι φαιδρυνόμενοι, ὑπὲρ σάπφειρον χρυσίον τε, καρτεροῖς ἀγῶσιν ἐλαμπρύνθητε.

Ζωηφόρον ἐνέργειαν, ἐκ ζωαρχικῆς Τριάδος δεξάμενοι, πάντα πόνον, πᾶσαν νέκρωσιν, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀπελαύνετε.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον· δαίμοσιν ἀφρόνως οὐκ ἐπιθύομεν, οἱ θεόφρονες ἐκραύγαζον, ὁμιλοῦντες πόνοις καὶ κολάσεσιν.

Ἰαμάτων χαρίσματα, χάριν ἀδαπάνητον, ῥῶσιν ἄπαυστον, ἀναβλύζοντες μακάριοι, τῶν ἀνθρώπων πάθη θεραπεύετε.

Θεοτοκίον.

Σὲ πανάμωμε Δέσποινα, πειρασμοῖς κυκλούμενος εἰς βοήθειαν, προσκαλοῦμαι· Σπεῦσον σῶσόν με, τὸν Σωτῆρα Λόγον ἡ κυήσασα.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς. » σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ » οἴδαμεν».

Καθείλετε τῆς πλάνης ὀχύρωμα Ἀθλοφόροι, ταῖς ἀναμοχλεύσεσι, τῆς καρτερίας πανεύφημοι.

Ἀϊαμάτων ἐπιρροαῖς ξηράναντες, τῆς ἀπάτης, τὸν βυθὸν μακάριοι, πᾶσαν ψυχὴν κατηρδεύσατε.

Λογίων τῶν ἐνθέων πληρούμενοι, Ἀθλοφόροι, τῶν σοφῶν, ἐλύσατε, τὴν ἀλογίαν ἐν Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος ἐπέφανεν Ἄχραντε, τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ σοῦ ὁ ὑπέρθεος, ἄνθρωπος Κόρη γενόμενος. Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ »ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ ᾅδῃ »προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ »Θεός με ἀνάγαγε».

Ἰσχύϊ σου Ἰησοῦ νευρούμενοι, ἐξενεύρισαν ἐχθροῦ δυναστείαν, καὶ δυνατοί, ἀνεδείχθησαν ὄντως, δι᾽ ἀσθενείας σαρκὸς προσπαλαίοντες, καὶ ῥίψαντες τὸν ἰσχυρόν, οἱ σεπτοὶ καὶ καλλίνικοι Μάρτυρες.

Νενίκηκας, τὸν πολύμορφον ὄφιν, καὶ τὴν τούτου τοῖς ποσί σου συντρίψας, ὡς ἀληθῶς κεφαλὴν νικηφόρον, τῇ κορυφῇ σου διάδημα εἴληφας,

Τερέντιε Μάρτυς Χριστοῦ, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Ἰάματα, ἡ σορὸς τῶν Μαρτύρων, ἀναβλύζει, καὶ τὰ πάθη καθαίρει, καὶ τῶν ψυχῶν ἀποπλύνει τὸν ῥύπον, καὶ τῶν δαιμόνων βυθίζει τὰς φάλαγγας· ἁπάντων δὲ τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας ἀρδεύει τῇ χάριτι. Θεοτοκίον.

Κατάσκιον, προεώρα σε ὄρος, ὁ Προφήτης Ἀββακοὺμ Θεοτόκε, ἐκ σοῦ Θεός, ὑπὲρ λόγον προῆλθε, σεσαρκωμένος, καὶ κόσμον διέσωσε, τῷ κλύδωνι τῆς χαλεπῆς, ἁμαρτίας δεινῶς συνεχόμενον. Ὁ Εἱρμός· Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ι΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηΐου, καὶ ἑτέρων τριάκοντα ἕξ· ἔτι δὲ καὶ τῶν περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα, καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον. Στίχοι.

Ἔπαθλα ποῖα τῆς τομῆς Τερεντίῳ;
Ἃ μὴ προσέσχεν ὄψις, οὖς, ἢ καρδία.
Ἴδωμεν οὓς τέμνουσιν ἀθλητάς, ὅσοι·
Δεκὰς τετραπλῆ, πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι μάλα.

Ἀσφάραγον δεκάτῃ γε Τερέντιος ἐξυπεκάρθη.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου βασιλέως, καὶ Φουρτουνιανοῦ ἡγεμόνος· ὥρμηντο δὲ ἐξ Ἀφρικῆς. Καὶ φοιτήσαντος δόγματος, ἐξόμνυσθαι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τοὺς δὲ ταύτης ἀντεχομένους, καὶ μὴ πειθομένους τῷ βασιλεῖ, παντοίως κολάζεσθαι, ὁρῶντες οὗτοι οἱ τεσσαράκοντα πολλοὺς ὑποσκελιζομένους, καὶ πρὸς τὴν πλάνην αὐτομολοῦντας, συνωμονόησαν ἀλλήλοις ἀνδρείως ἐνστῆναι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος γενναιότητι ὑπὲρ Χριστοῦ καλῶς ἀνδρίσασθαι· ἀναμνήσαντες ἀλλήλοις καὶ τῶν τοῦ Κυρίου ῥημάτων, ἃ πρὸς τὸ μαρτύριον τοὺς πιστοὺς ἐπήλειφε, μὴ δεδοικέναι, λέγοντος, ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τῆς δὲ ψυχῆς ἐπιλαβέσθαι μὴ δυναμένων.

Ἐπεὶ δέ, προσαχθέντες τῷ ἡγεμόνοι Φουρτουνιανῷ, περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως, καὶ τῆς ἀσθενείας τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τιμωμένων ξοάνων διεξῆλθον, τούτους μὲν ὁ ἡγεμὼν προσέταξε βληθῆναι εἰς φυλακήν, τοὺς δὲ περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα, καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ Θεόδωρον, μεταστειλάμενος, ἤδη καὶ πρότερον εἰς ἐξέτασιν ἐλθόντας, ἀποστῆναι τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως παρῄνει, καὶ προσελθεῖν τοῖς εἰδώλοις. Ἐνστάντων δὲ αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς πίστεως ἄτρεπτον ἐνδειξαμένων, ἐξ ὧν εἶπον καὶ ἔπαθον, ῥάβδοις ἀκανθώδεσι καὶ τραχείαις, καὶ νεύροις βοῶν ἐτύφθησαν, ἐκ διαδοχῆς τῶν τυπτόντων, ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς διαδείκνυσθαι τὴν ἔνδον τῶν σπλάγχνων αὐτῶν οἰκονομίαν. Εἶτα ὀβελίσκοις πυρωθεῖσι κατὰ τῶν νώτων ἐπάρησαν, καὶ καταχυθέντες κράματι, ὄξει συντεθέντι καὶ ἅλατι, τριχίνοις ὑφάσμασιν ὑπετρίβησαν. Ἀπογνοὺς οὖν τὰ κατ' αὐτοὺς ὁ ἡγεμών, μᾶλλον δὲ περιαλγὴς γενόμενος, οἷς διὰ προσευχῆς οἱ Ἅγιοι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ξόανα κατέβαλον, ἀποτμηθῆναι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν προσέταξεν.

Ἀχθέντες δὲ οἱ περὶ Τερέντιον, καὶ παρρησιασάμενοι, αὖθις εἰς τὴν φυλακὴν ἐνεβλήθησαν· προσδεθέντες κλοιοῖς περὶ τὸν τράχηλον καὶ πέδαις ὑποβληθέντες τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας ἁλύσεσι περιδεθέντες, ὑπήνεγκαν, ὑποκειμένων αὐτοῖς τριβόλων σιδηρῶν, καὶ ἐπὶ πλείστας ἡμέρας ἄσιτοι διέμειναν· εἰσαγωγὴ γὰρ σίτων ἀπηγορεύθη παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς δεσμοφύλαξιν. Ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς, ἀντιλήψεως ἔτυχον παρὰ Θεοῦ, δι' ἐπιστασίας Ἀγγέλων τῶν δεσμῶν ἀποπεσόντων· καὶ τροφῆς αὐτοῖς χορηγηθείσης, αὖθις νεαροὶ τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν, καὶ ξεσθέντες, θηρίοις ὑπεβλήθησαν, ὧν οὐδὲν αὐτῶν ἥψατο· Ἀπειπὼν οὖν καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὁ ἡγεμών, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπέτεμεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Προφήτιδος Ὀλδᾶς.

Στίχ. Ἀφῆκεν Ὀλδᾶ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον,
Ἡ Πνεύματος γέμουσα θείου πυθία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰακώβου Πρεσβυτέρου, καὶ Ἀζᾶ Διακόνου.

Στίχ. Τὸν Ἰάκωβον καὶ τετμημένον γράφω,
Καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθὸν τὸ στέφος.

Τμηθεὶς ὁ Χριστοῦ Λευΐτης Ἀζᾶ κάραν,
Χριστοῦ τὸν ἐχθρὸν Λευϊαθὰν αἰσχύνει.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ ὁ μὲν Ἰάκωβος ὥρμητο ἀπὸ κώμης λεγομένης *Φαρναθά*· ὁ δὲ Ἀζᾶς ἀπὸ κώμης λεγομένης *Βιθνιαρᾶ*. Συλληφθέντες δέ, καὶ παραστάντες τῷ ἀρχιμάγῳ Ἀχοσχαργάν, καὶ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ ὁμολογήσαντες, σίνηπι μετὰ ὄξους τοῖς μυκτῆρσιν ἐδέξαντο. Εἶτα τύπτονται, καὶ μετεωρίζονται γυμνοὶ καὶ ὑπαίθριοι, τῷ νυκτερινῷ ψύχει καταπηγνύμενοι. Εἶτα κατενεχθέντες, καὶ μὴ πεισθέντες θῦσαι τῷ ἡλίῳ καὶ πυρί, προστάξει τοῦ ἄρχοντος, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται, καὶ οὕτω στεφανηφόροι ἀνῆλθον ἐν οὐρανοῖς.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Δῆμος ὁ ἐν Σμύρνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1363 ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὦτα εὐήκοα πρὸς θείαν, ἀποπλήρωσιν Χριστοῦ τῶν προσταγμάτων, κεκτημένοι σοφοί, ἐμέλπετε προθύμως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νόμους ἐνθέους Ἀθλοφόροι, ἀντεθήκατε προστάγμασιν ἀνόμων, κελευόντων Χριστὸν ἀρνεῖσθαι, ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη ποιναῖς ἐκδεδωκότες, ἀπηρνήσασθε τὸ σῶμα δι' ἀγάπην, τοῦ ὀφθέντος ἐν γῇ, καὶ σάρκα εἰληφότος· ᾧ μελῳδεῖτε Μάρτυρες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄνω τὸ ὄμμα διανοίας, ἀνατείναντες γενναῖοι τὰς βασάνους, στερροτάτῃ ψυχῇ, ἠνέγκατε βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ῥεύσαντας πάλαι τοὺς γενάρχας, παραβάσεως ἀτόπου πλημμελείᾳ, ἐν νηδύϊ Χριστὸν ἀρρεύστως συλλαβοῦσα, πρὸς τὴν ζωὴν ἀνήγαγες, τὴν ἀρχαίαν Θεοτόκε. Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών,

»τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖ-»δες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦ-»τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τυραννικοῦ πρὸ βήματος, ὁ θεόφρων Τερέντιος, σὺν Ἀφρικανῷ τε, Μάξιμος Πομπήιος, ὁ θεῖος Μακάριος, καὶ ὁ κλεινὸς Θεόδωρος, ἅμα τῇ λοιπῇ, τῶν συμμαρτύρων χορείᾳ, Χριστὸν ὁμολογοῦσι, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων, καὶ τούτου τῇ ἀγάπῃ, γενναίως ἐναθλοῦσιν.

Ὑπὲρ Χριστοῦ στρεβλούμενοι, καὶ βουνεύροις τυπτόμενοι, καὶ ἀνηλεῶς οἱ Ἀθληταὶ ξεόμενοι, τριβόλοις κεντούμενοι, καὶ τοῖς θηρσὶ ῥιπτούμενοι, καὶ πυρακτωθεῖσιν, ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, φλεγόμενοι ἐβόων· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆμα ζωῆς προφέροντες, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, τεθανατωμένους, ἐν τῇ πλάνῃ ἔσωσαν, ἐχθροὺς ἐθανάτωσαν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν θάνατον, καὶ τὰ φωταυγῆ, ἐξεικονίζοντες πάθη, βασάνοις πολυτρόποις, τὸ μακάριον τέλος, ἐδέξαντο ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὥσπερ κιθάρα εὔρυθμος, κρουομένη τῷ Πνεύματι, καὶ τὰς διανοίας, τῶν πιστῶν ἡδύνουσα, τετράριθμος πέφυκε, τῶν Ἀθλοφόρων θεία δεκάς, θεῖον κορυφαῖον, κεκτημένη βοῶντα, Τερέντιον τὸν μέγαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην ζώωσον, πεπτωκυῖαν ἀνάστησον, τετραυματισμένην, τὴν ψυχήν μου ἴασαι, τῇ λόγχῃ Πανάμωμε, τῇ κεντησάσῃ θείαν πλευράν, τοῦ ἐκ τῆς γαστρός σου, σαρκωθέντος Σωτῆρος· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός· Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ-»κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κατῆλ-»θε μέχρι σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γε-»νόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον »οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἴαμα βρύει ἡ σορός, τῶν Μαρτύρων ἐκ πηγῆς θείου Πνεύματος, ἐπαρδομένη ἀεί· προθύμως δεῦτε ἀπαρυσώμεθα, σῶμα καρδίαν καὶ ψυχήν, καθαγιαζόμενοι, καὶ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μεγαλύνοντες πιστῶς φιλομάρτυρες.

Ὡς ἄνθη θεῖα τοῦ ἀγροῦ, ὥσπερ ῥόδα μυστικὰ ἐξηνθήσατε, καὶ εὐωδίας σεπτῆς, τὴν Ἐκκλησίαν ἀπεπληρώσατε, πλάνην δυσώδη τοῦ ἐχθροῦ, μακρὰν ἀπελαύνοντες, τῇ θείᾳ χάριτι, Ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ ἀξιάγαστοι.

Σήμερον Μάξιμον πιστοί, καὶ Ἀλέξανδρον ὁμοῦ καὶ Θεόδωρον, Ζήνωνα Πομπήιον, Ἀφρικανόν τε καὶ τὸν Τερέντιον, σὺν τοῖς λοιποῖς συναθληταῖς, πιστῶς εὐφημήσωμεν, καὶ μακαρίσωμεν, ἀνυμνοῦντες τὰ αὐτῶν προτερήματα.

Ἤγγικε, πρόσεχε ψυχή, ἡ τοῦ Κτίστου τελευταία ἐπέλευσις· οἱ θρόνοι τίθενται· καὶ τὸ κριτήριον ἤδη πάρεστιν· ὁ δὲ Κριτὴς ὡς ἀγαθός, βοᾷ· Ἑτοιμάσθητε. Σπεῦσον οὖν βόησον· Τῶν Μαρτύρων σου λιταῖς Σῶτερ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν ψυχήν μου ταῖς δειναῖς ἀμαυρότησι, τῶν παραβάσεων, ἐσκοτισμένην καὶ κινδυνεύουσαν, καὶ τῆς ἡμέρας κοινωνόν, τῆς θείας ἀνάδειξον, ὅπως δοξάζω σε, προστασία τῶν Πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

Ὁ Εἱρμός· Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἤχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, Ἐπισκόπου Περγάμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χάριν, ἀπαντλήσας δαψιλῶς, γνώσεως Χριστοῦ Ἱεράρχα, ἐξ ἀκενώτου πηγῆς, τοῦ Ἐπιστηθίου τε καὶ θείου Κήρυκος, ταύτης πᾶσι μετέδωκας, ἀνθρώποις ἀφθόνως, δρόμον ἰσαπόστολον ἀνύων Ὅσιε· ὅθεν, σὺν αὐτῷ παρρησίαν, ἔχων πρὸς Θεὸν ὑπὲρ πάντων, τῶν σὲ εὐφημούντων καθικέτευε.

Βίον, διανύσας εὐκλεῆ, καὶ τῶν ἀρετῶν συναθροίσας, τὸν πλοῦτον Ὅσιε, πλήρης δι' ἀθλήσεως, καλῶν πρὸς Κύριον, ὡς ὁ πρὶν ἐξεδήμησας, Ἀβραὰμ Ἀντίπα· ὅθεν καὶ τῆς κρείττονος δόξης ἠξίωσαι, χαίρων, τοῦ Χριστοῦ σὺν τοῖς μύσταις, καὶ

ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν πιστῶς τιμώντων σου τὴν ἄθλησιν.

Ἔχων, ἐξ ἀφθόνων δωρεῶν, σὺ τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν, τὴν τῶν ἰάσεων, πάθη τὰ τοῦ σώματος, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐπισκέψει σου ἴασαι, ὀδύνας κομίζων, πόνους παύων ἅπαντας, καὶ ἐκλυτρούμενος, πάντας συμφορῶν καὶ κινδύνων, τοὺς τὴν σὴν Ἀντίπα τιμῶντας, μνήμην, καὶ δοξάζοντας τὸν Κύριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἔχεις, συμπαθείας οἰκτιρμούς, ἔχεις εὐσπλαγχνίας ἀβύσσους, θεοχαρίτωτε· τούτοις μου συγκάλυψον τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ἀπόπλυνον ἅπαντα, τὸν ῥύπον Παρθένε, ἐξ ἀπροσεξίας μου, τὸν προσγινόμενον· ὅπως, ἀπὸ βλάβης παντοίας, Δέσποινα σωθεὶς μεγαλύνω, τὸ σὸν εἰς αἰῶνας θεῖον ὄνομα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, ἄκακος ἀμνὸς ὥσπερ Σῶτερ, καὶ ἐκεντήθης πλευράν, ἥλιος ἐσκότασε, καὶ γῆ ἐτρόμαξε, καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν· ναοῦ δὲ ἐρράγη, θεῖον καταπέτασμα, ἀπὸ τοῦ φόβου σου· ὅθεν, ἡ τεκοῦσά σε Μήτηρ, θρήνοις κοπτομένη ἐβόα· Δόξα τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον καὶ μαρτύρων τὸν σύναθλον, τὸν πανευκλεῆ ἱεράρχην, καὶ Περγάμου τὸν πρόεδρον, τιμήσωμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοί, ὡς τάχιστον καὶ μέγαν ἰατρὸν τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν φαιδρὸν ἐν Μάρτυσιν Ἀντίπαν σέβω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θαλάσσης, τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις »ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ»ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύνα»μιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τῷ φέγγει, τῆς τρισηλίου χάριτος, καταλαμπόμενος, τοὺς τὴν φαιδράν σου ταύτην ἑορτήν, ἐκτελοῦντας καταύγασον, τῆς τῶν παθῶν λυτρούμενος, Μάρτυς Ἀντίπα ἀμαυρώσεως.

Ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ σε πάνσοφε, μάρτυρα γνήσιον, τῶν ἑαυτοῦ ἀνέδειξε παθῶν, τὴν δυσέβειαν τρέποντα, καὶ τῶν δαιμόνων ἅπασαν, τὴν πονηρίαν ἀφανίζοντα.

Νομίμως, τὸ ἱερόν σου ποίμνιον, ὄντως ἐποίμανας, καὶ ἐπὶ χλόην Πάτερ τῶν Χριστοῦ, διδαγμάτων ἐξέθρεψας· νῦν δ' ἐποπτεύεις ἄνωθεν, στέφει Μαρτύρων κλεϊζόμενος.

Θεοτοκίον.

Φωτός σου, ταῖς ἀστραπαῖς καταύγασον, Κόρη πανάμωμε, τὴν ἐν νυκτὶ παθῶν καὶ συμφορῶν, συσχεθεῖσαν καρδίαν μου, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσιν ἀρρήτως ἀνατείλασα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι»στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ »καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Ἀνέλυσας ποταμούς, διδασκαλίαις τοὺς πιστοὺς ἄρδοντας, καὶ θολερὰ νάματα, τῆς πολυθεΐας ξηραίνοντας.

Ἰσχύϊ δυναμωθείς, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἄραντος, δαιμονικὴν ἔθραυσας, ἔνδοξε ἰσχὺν δι' ἀθλήσεως.

Δαιμόνων τοὺς λατρευτάς, σέβειν Θεὸν ἀληθινὸν ἔπεισας, σάρκα θνητὴν Ὅσιε, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας φορέσαντα.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, αἰχμαλωσίας τοῦ ἐχθροῦ Ἄχραντε, τὸν Λυτρωτὴν τέτοκας· ὅθεν εὐσεβῶς σὲ δοξάζομεν.

Ὁ Εἱρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείοις ἄνθραξι, θείας ἀγάπης, ἀναπτόμενος, μάρτυς Ἀντίπα, τῆς ἀθεΐας τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ πυρωθέντι βληθεὶς χαλκουργήματι, πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς ἐξεδήμησας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Παραμύθιον, τῶν θλιβομένων, ἱλαστήριον, ἁμαρτανόντων, σὺ ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε Δέσποινα· τὴν γὰρ βροτῶν σωτηρίαν γεννήσασα, πύργος ἰσχύος πιστοῖς μόνη γέγονας. Ὅθεν κράζομεν· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρουμένου σου, ἡ γῆ ἐσείσθη, νεκρωθέντος σου, τὸ φῶς ἐκρύβη, καὶ οἱ νεκροὶ τῶν δεσμῶν ἀπελύθησαν· ἡ δὲ πανάχραντος Μήτηρ σου Δέσποτα, δακρυρροοῦσα πικρῶς ἀπεφθέγγετο· Τέκνον φίλτατον, ὑμνῶ σου τὸ μέγα ἔλεος· τοῦ σῶσαι γὰρ βροτοὺς ταῦτα πέπονθας.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ-»ροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυ-»νάμει σου Κύριε».

Οὐ κατέσεισε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, παρανομούντων ἔνστασις, Μάρτυς ἀθλοφόρε· ὅθεν πυρακτούμενος, τῷ ζήλῳ τῆς πίστεως, ὤφθης τοῦ πυρὸς δυνατώτερος.

Νυσταγμῷ τῆς ἀθείας τοὺς κρατουμένους, ἐπαγρυπνῶν πανεύφημε, ταῖς διδασκαλίαις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς γνῶσιν ἐξήγειρας, τῆς ἀληθινῆς ἐπιγνώσεως.

Ἐνεπλήσθης τῶν τοῦ Πνεύματος χαρισμάτων, ἐκ θεολόγου στόματος, τοῦ Ἐπιστηθίου· ὅθεν καὶ ἀνέβλυσας, τὰ θεῖα διδάγματα, πᾶσι τοῖς πιστοῖς Πάτερ Ὅσιε. Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ὡς πρὸ τόκου διεφυλάχθης, Παρθενομῆτορ ἄφθορος· τὸν Δημιουργὸν γάρ, πάντων ἀπεκύησας, ἐκ σοῦ τὸ ἀνθρώπινον, σῶμα ἑκουσίως φορέσαντα. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Ἀνῆλθες ἀρετῶν, εἰς τὸ ὄρος μακάριε, καὶ γνώσεως ὑπεισῆλθες, τὸν ἀκρότατον γνόφον, καὶ τῷ Θεῷ ὡμίλησας.

Ῥημάτων σου πλοκαῖς, ἐκ βυθοῦ ἀθεότητος, ἐζώγρησας Ἱεράρχα, πλανωμένους ἀνθρώπους, καὶ χάριτι διέσωσας.

Τὸ μέγα τῆς Θεοῦ, παρουσίας μυστήριον, κηρύττων Ἱερομάρτυς, κατεσμίκρυνας ὕψος, εἰδώλων ἀθεώτατον. Θεοτοκίον.

Ὑπάρχων ἐν μορφῇ τοῦ Θεοῦ ὁ ὑπέρθεος, ἐσκήνωσεν ἐν γαστρί σου, τὴν μορφήν μου φορέσας, ὁ Κύριος Πανάμωμε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα-»θαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ-»σαντι αἵματι».

Σταυρώσας, ἐγκρατείας τὰ μέλη μακάριε, τοὺς ἐν ἀσκήσει ἀγῶνας, τοῖς ἀγῶσιν ἔστεψας τῶν Μαρτύρων, οὓς ὑπέστης, διανοίας Ἀντίπα στερρότητι.

Ἵστασο, πρὸ βημάτων κηρύττων τὴν σάρκωσιν, τοῦ διὰ σὲ κενωθέντος, καὶ Πιλάτου βήματι παραστάντος, Ἀθλοφόρε, καὶ Σταυρῷ τὸν ἐχθρὸν θανατώσαντος.

Νέκρωσιν, τοῦ Σταυρῷ νεκρωθέντος θεσπέσιε, ποθῶν Ἀντίπα εἰσέδυς, τῷ πεπυρωμένῳ βοῒ χαλκείῳ, καὶ θυσία, νεκρωθεὶς τῷ Κυρίῳ προσενήνεξαι. Θεοτοκίον.

Ἅγιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου Κύριος, ὁ ἐν Ἁγίοις Παρθένε, ἐπαναπαυόμενος καὶ δοξάζων, τοὺς ἐν πίστει, ἀληθεῖ τοῦτον Κόρη δοξάζοντας.

Ὁ Εἱρμός· Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἱεράρχην καὶ κλεινὸν μεγαλομάρτυρα, τὸν πολιοῦχον τῆς Περγάμου τὸν πανάριστον, καὶ κοινοῦ ἐχθροῦ ἀντίπαλον τὸν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν ἐν ᾄσμασιν, ὡς τοὺς πάσχοντας ὀδόντας θεραπεύοντα, πόθῳ κράζοντες· Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, Ἐπισκόπου Περγάμου.

Στίχ. Ταύρῳ παλαίεις, καλλιμάρτυς Ἀντίπα,
Ὅς σε φλογίζειν, οὐ κερατίζειν ἔχει.

Χάλκεον ἑνδεκάτῃ βληθεὶς φλέγῃ, Ἀντίπα, εἰς βοῦν.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δομετιανοῦ τοῦ βασιλέως, σύγχρονος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑφ' ὧν καὶ τῆς κατὰ Πέργαμον τῆς Ἀσίας κεχειροτόνηται Ἐπίσκοπος, ὅτε ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς Πάτμον ὑπερόριος ἦν, καθὼς καὶ ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ γράφει, Ἱερέα τοῦτον πιστὸν καὶ Μάρτυρα ἀποκαλῶν.

Ὑπάρχων δὲ τῆς κατὰ Πέργαμον Ἐκκλησίας ὁ ἅγιος Ἀντίπας Ἀρχιερεύς, ἐν πάνυ πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ, τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐν πάσῃ ἐποίμαινεν εὐσεβεῖ πολιτείᾳ· διὸ καὶ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν συνεσχέθη, αὐτῶν τῶν σεβομένων παρ' αὐτοῖς δαιμόνων ἐμφανισάντων, μὴ δύνασθαι ἐν τῷ τόπῳ οἰκεῖν, μηδὲ τὰς προσαγομένας θυσίας προσίεσθαι, ἀλλ' ἐξελαύνεσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀντίπα.

Ἀχθέντα οὖν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ἐπεχείρει ὁ ἡγεμὼν πείθειν αὐτόν, ὡς τὰ πρεσβύτερα τιμιώτερα ἦν, εἶναι δὲ τὰ ἀρτιφανῆ καὶ νεώτερα ἀτιμότερα· τὴν μὲν τῶν Ἑλλήνων, παλαιὰν θρησκείαν λέγων καὶ χρόνοις συναυξηθεῖσαν πολλοῖς, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν πίστιν, ὀψέποτε ἀρξαμένην, ὑπὸ ὀλίγων παραδεχθεῖσαν. Οἷς τὴν κατὰ τὸν Κάϊν ἱστορίαν, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀναφυεῖσαν ἀσέβειαν, ὁ Ἅγιος ἀντέθηκε, τοῖς εὐσεβέσιν οὖσαν ἀζήλωτον, εἰ καὶ τῷ ἀρχεγόνῳ πολὺ τῶν μετὰ ταῦτα προεῖχε.

Τούτοις εἰς ὀργὴν ὁ ἡγεμὼν ἀναρριπισθεὶς τὸν μάρτυρα ἐν τῷ κατὰ τύπον βοὸς τεχνουργηθέντι ἐνέβαλε χαλκουργήματι. Πολλὰ δὲ ἐν αὐτῷ τὸν Θεὸν ἱκετεύσας ὁ Ἅγιος, καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν ἐξυμνήσας, καὶ ὑπὲρ ὧν ἠξιώθη δι' αὐτὸν παθεῖν εὐχαριστήσας, καὶ τοὺς μεμνημένους

αὐτοῦ, ἄλλων τε νοσημάτων, καὶ τῆς ἀφορήτου τῶν ὀδόντων ὀδύνης ἀπαθεῖς φυλάττεσθαι ἐξαιτήσας, καὶ ἐπευξάμενος αὐτοῖς ἁμαρτιῶν ἄφεσιν, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει ἱλασμὸν τῆς αἰτήσεως τυχών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ ἐτέθη ἐν τῇ κατὰ Πέργαμον Ἐκκλησίᾳ, μύρα καὶ ἰάσεις ἀενάως πηγάζων. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ Ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Τρυφαίνης τῆς ἐν Κυζίκῳ.

Στίχ. Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης,
Ἡ πηλὸν αὐτῆς τὰς τρυφὰς ἡγουμένη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φαρμουθίου.

Στίχ. Ἐξῆλθε Φαρμούθιος ἐκ τῶν ἐνθάδε,
Φαρμουθὶ μηνί, δῆλον ὡς Ἀπριλίῳ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, »πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν »τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Νέους τρεῖς Παῖδας, ἐξεικονίζων Μάρτυς ἔνδοξε, μέσον ὡς καμίνου ἔστης τοῦ δολερῶς, πυρωθέντος χαλκουργήματος· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Τῇ θείᾳ δρόσῳ, περικυκλούμενος πάντοθεν, ὅλως οὐκ ἐφλέχθης μέσον ὢν τοῦ πυρός, οὐδὲ δαίμοσιν ἐπέθυσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ἰσχύϊ θείᾳ τῆς ἡλικίας τὸ ἀνίσχυρον, Πάτερ, ἐνισχύσας ἄκμων ὥσπερ στερρός, πρὸς τὸ στάδιον ἐχώρησας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Πεποικιλμένος, Ἱεραρχίας θείᾳ χάριτι, αὖθις πορφυρίδι αἵματός σου Σοφέ, στολισάμενος ἀνέδραμες, πρὸς τὰ βασίλεια, περιφανῶς τὰ ἄνω γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Αἱμάτων Κόρη, παρθενικῶν τῶν σῶν ἐκσεσάρκωται, Λόγος ὁ Πατρὶ συνάναρχος τὴν ἡμῶν, συντριβὴν ἐπανορθούμενος. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔ»σβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρα»σταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ »ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Νῦν οὐκ ἐν ἐσόπτροις καθορᾷς, οὐκ ἐν αἰνίγμασι καλῶν τὸ ἔσχατον, πρὸς δέ γε πρόσωπον πρόσωπον, παρελθόντων τῶν ἐμφάσεων, ἀναβοῶν χαρμονικῶς, τῷ σὲ δοξάσαντι· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σὲ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τὸ θεῖον πρόβατον, καλῶς ποιμάναντα, αὐτοῦ τὸ ποίμνιον πάνσοφε, ὡς ἀμνὸν οἱ ἀνομώτατοι, ὁλοκαυτοῦσι τῷ πυρί, Ἀντίπα κράζοντα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν πέτρᾳ τῶν θείων ἐντολῶν, τὰ τῆς καρδίας σου, ἐρείσας βήματα, δεινῶν κολάσεων πνεύμασιν, αἰκισμῶν τε ἐπικλύσεσιν, οὐκ ἐσαλεύθης, μελῳδῶν Ἀντίπα πάνσοφε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βεβαίως τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς τετύχηκας, Ἀντίπα πάνσοφε· διπλοῦν δὲ στέφανον ἔλαβες, ὡς ποιμὴν παναληθέστατος, καὶ νικηφόρος ἀθλητής, οἷς καὶ κοσμούμενος ἀνακράζεις· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὡς μήτηρ τοῦ πάντων Ποιητοῦ, ὡς θεῖον τέμενος, τοῦ Παντοκράτορος, ὡς γῆ ἀνήροτος ἄσταχυν, ἀγεώργητον βλαστήσασα, Παρθένε σῷζε, τοὺς πιστῶς κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου »Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς »συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμε»νοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἱεραρχικῶς Ἱεράρχα, τὸν ἱερὸν ἀνύσας δρόμον, τὴν ἱερωτάτην ζωήν σου, ἱερωτάτως σὺ καθιέρωσας, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ σου, Μάρτυς Ἀντίπα ἱερώτατε.

Ὡς τῶν ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις, περικαλλὴς γεγενημένος, δόξῃ μαρτυρίου παμμάκαρ καθωραΐσθης καὶ μεταβέβηκας, πρὸς τὸν ὡραῖον Κύριον, θέσει θεούμενος θεόληπτε.

Σήμερον ἡ Πέργαμος χαίρει, ἐπὶ τῇ θείᾳ πανηγύρει, τοῦ ἱερωτάτου ποιμένος, καὶ συγκαλεῖται πόλεις τὰς κύκλῳ αὐτῆς· ᾗ καὶ ἡμεῖς συγχαίροντες, τοῦτον ἐν ὕμνοις καταστέψωμεν.

Ἡ τῶν ἱερῶν σου Λειψάνων, ἱερωτάτη μάκαρ θήκη, μύρον ἰαμάτων πηγάζει, δυσώδη πάθη

ἀποδιώκουσα, καὶ τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας, μνήμην σαφῶς εὐωδιάζουσα. Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος, ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων καὶ πάσης κτίσεως· ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, φωταγωγῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἱρμός· Λίθος ἀχειρότμητος.

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου Ἐπισκόπου Παρείου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἡλίου φαιδρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Βασίλειε μάκαρ καὶ παθημάτων τὴν ἀχλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες.

Βέλει τῷ τῶν λόγων σου, παρανομούντων συστήματα, παμμακάριστε ἔτρωσας· φωνὴν ὅθεν ἔδωκαν, οὐρανῶν νεφέλαι· χοροὶ Ἀσωμάτων, συνεπεκρότησαν χαρᾷ, τῶν σῶν ἀγώνων τὴν καρτερότητα· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, πίστει σὺν τούτοις τιμῶμέν σε, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σοφῶς ἀντικτώμενος, τῶν ἐπὶ γῆς τὰ οὐράνια, καὶ ῥεόντων τὰ ἄρρευστα, φθαρτῆς τε τὴν ἄφαρτον, ἀντηλλάξω δόξαν· καὶ ἀντ' ἐξορίας, καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν, τὰ ὑπὲρ λόγον Θεοῦ βασίλεια· ἐν οἷς καὶ ἀγαλλόμενος σὺν Ἀσωμάτοις Βασίλειε, ὑπὲρ πάντων ἱκέτευε, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄνθρακα κυήσασα, ὃν Ἡσαΐας τεθέαται, καὶ λαβίδι τὸ πρότερον, φρικτῶς ὑπεδέξατο, χρόνων δ' ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ σοῦ Θεοτόκε, σάρκα ὀφθέντα καὶ βροτῶν, τὰ πάθη πάντα ἀποκαθαίροντα, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος, τὰς ἁμαρτίας κατάφλεξον, τὰς ἐμὰς Θεονύμφευτε, καὶ παντὸς ῥύπου πλῦνόν με.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς μήτηρ δακρύουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνῃς Φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πρᾳότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ ποίμνῃ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἱεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν σὴν τελευτὴν συντόνως μέλπω, Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν».

Τὸ ἄφραστον φῶς σοι καὶ τριλαμπές, ἐν τῇ ἀσαλεύτῳ, βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἀνέτειλε Πάτερ καὶ δικαίων, ἡ εὐφροσύνη ἀξίως ἐδέξατο.

Ἠνοίγησαν πύλαι σοι τῆς Ἐδέμ, καὶ Ἀρχιερεῦσι, προσετέθης Ἀρχιερεύς, καὶ τῶν πρωτοτόκων ἐκκλησίᾳ, συνηριθμήθης, Βασίλειε ἔνδοξε.

Νοός σου τὸ ὄμμα προκαθαρθείς, ἀνῆλθες εἰς ὄρος, ἀρετῆς ὡς ἄλλος Μωσῆς· διὸ καὶ τὸν Ὄντα θεωρήσας, προσεκολλήθης αὐτῷ Πάτερ Ὅσιε. Θεοτοκίον.

Σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἑνωθείς, τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ, ὁ τῶν ὅλων Δημιουργός, προῆλθεν ἀφράστως Θεομῆτορ, καὶ τοῖς βροτοῖς ὁμιλῆσαι ηὐδόκησεν. Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Ἡ ἀξιοθαύμαστος, καὶ πανασίδιμος μνήμη σου, χαρμονικῶς, τὰ τῶν Ὀρθοδόξων, κατευφραίνει συστήματα.

Νέφος τὸ τοῦ σώματος, ἀπεκδυσάμενος Ὅσιε, καὶ τῶν δεσμῶν, ἀπολελυμένος, τῷ Θεῷ προσεπέλασας.

Τέλος τὸ μακάριον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν Ὅσιε, τῶν ἐκλεκτῶν, ὡς ἐκλελεγμένος, ἐπαξίως ἀπείληφας. Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτιν, τῶν ἐχθρῶν μου ῥυσθήσομαι.

Ὁ Εἱρμός. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος ἡμῖν, ἡ ἁγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, καὶ φωτίζει τὴν κτίσιν, Βασίλειε θείοις σου, καταυγάζουσα θαύμασιν· ἣν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοῶμεν· Καθικέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν Ἱεράρχα, Χριστὸν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνεται πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τὸ ὄνομα τὸ σόν, καθ' ἑκάστην βοῶσα, καὶ πόθῳ τὰς ὑψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε· σὺ γὰρ καύχημα, καὶ βοηθὸς καὶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων ὑπάρχεις Παρθένε, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Λαμπὰς ἡ φεραυγής, τοῦ ἡλίου ἐκρύβη, ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀναβάντος σου Λόγε· ἡ κτίσις πᾶσα ἔφριξε, καὶ τῷ φόβῳ ἐτρόμαξεν· ἡ δὲ Μήτηρ σου, παρισταμένη ἐβόα· Τέκνον φίλτατον, πῶς ἑκουσίως νεκροῦσαι, τὸ φῶς μου τὸ ἄδυτον!

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ » μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ » ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα».

Λιτανεύων πρὸς Κύριον, τὴν ἐπαιρομένην φρένα κατέβαλες, τῆς κακόφρονος αἱρέσεως, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Πάτερ εὔφρανας.

Ἐν σκηναῖς οὐρανίαις σε, ὁ ἀγωνοθέτης Πάτερ κατῴκισε, τὴν ἀνένδοτόν σου ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους προσδεξάμενος.

Ὑπὲρ τῶν παραδόσεων, τῶν πεφυλαγμένων ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, διωκόμενος ὑπέμεινας, καὶ προκινδυνεύων διετέλεσας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεόν, ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Παρθένε, τοῦτον δυσώπησον, τοῖς ἱκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· » σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ » οἴδαμεν».

Ἡ ἔνθεος σκηνώσασα χάρις σοι, θεοφόρε, ποιμένα πιστότατον, τῆς Ἐκκλησίας σε ἔδειξε.

Νεκρώσας τῆς σαρκός σου τὸ φρόνημα, καὶ τὰ πάθη, τῆς ζωῆς τῷ πνεύματι, κατηκολούθησας ἔνδοξε.

Σωφρόνως καὶ δικαίως τὸν βίον σου, διανύσας, θεόφρον ἀπείληφας, τῶν ἀρετῶν τὴν ἀντίδοσιν.

Θεοτοκίον.

Ὑπάρχουσα πανάγιον τέμενος, ἀπαθείας τὴν πηγὴν ἐγέννησας, Παρθενομῆτορ πανάμωμε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι » μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε » δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, » ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Νυττόμενος τῷ τερπνῷ, τῶν οὐρανίων πυρσεύματι, τὸν θρόνον τὸν ἐπὶ γῆς, κατέλιπες Ὅσιε, καὶ κλῆρον ἀκήρατον, ἐν γῇ τῶν πραέων, ὡς πρᾳότατος ἐπλούτησας.

Τῆς πλάνης καταγελῶν, τῆς τῶν βλασφήμων αἱρέσεως, τὸ θεῖον καὶ εὐσεβές, ὀρθόδοξον φρόνημα, προθύμως ἐδίδαξας, τὴν εἰκόνα σέβειν, τοῦ Σωτῆρος ἀξιάγαστε.

Ὁ πόθος σου πρὸς Θεόν, πεπλήρωται πανασίδιμε· μετέσχες γὰρ πρὸς αὐτόν, ἐνθέως γηθόμενος, καὶ νῦν τὰς λαμπρότητας, τῶν Ἁγίων Πάτερ, ἐποπτεύεις καὶ φαιδρότητας.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως καὶ φθορᾶς, λελύτρωσαι τὸ ἀνθρώπινον· τὸν φύσει ζωοποιόν, ἀσπόρως γὰρ τέτοκας, Παρθένε πανάμωμε, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σε.

Ὁ Εἱρμός· Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, Ἐπισκόπου Παρίου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι.

Χαίρων τελεύτα, Βασίλειε τρισμάκαρ·
Ἐκεῖ γὰρ ἥξεις, οὗ χαρᾶς πλησθῇς ὅσης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Βασίλειος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετήν, καὶ τὸν ἔνθεον βίον, Ἐπίσκοπος Παρίου καθίσταται, ἐπὶ τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων· ὅς, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον, διὰ τὸ μὴ συνελθεῖν τοῖς Εἰκονομάχοις, καὶ ὑπογράψαι εἰς τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων καθαίρεσιν, τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἅπασαν ἐν διωγμοῖς καὶ θλίψεσι καὶ στενοχωρίαις διήνυσε, μεταβάσεις καὶ φυγὰς ἀεὶ ποιούμενος, τῶν πατρικῶν δογμάτων προϊστάμενος, τῶν κακοδόξων τὰς συνάξεις μισῶν, καὶ τὴν εὐσέβειαν ἀσπαζόμενος. Οὕτως ἐν πᾶσι τὸν Θεὸν θεραπεύσας, καὶ εὐάρεστος εἰς τέλος ἀναφανείς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἔτει ἑξακισχιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ, ἀνεκομίσθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ζήλας, ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ τῶν Πορφυρογεννήτων· μετὰ δὲ ταῦτα, ὕστερον μετετέθη ἐν τῇ ἁγίᾳ σορῷ τῶν Χαλκοπρατείων, κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀνθούσης, θυγατρὸς Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. Στίχοι.

Ῥίζης δυσώδους καρπὸς εὐώδης μάλα,
Ἀνθοῦσα σεμνὴ γῆς ἀπανθεῖ καὶ βίου.

Ἥτις ὑπὸ τοῦ πατρὸς πολλάκις ἀναγκασθεῖσα συζευχθῆναι ἀνδρί, οὐκ ἐπείσθη· διὸ μετὰ τὸ ἀποβιῶναι αὐτόν, ἀδείας λαβομένη, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πένησι καὶ Ἐκκλησίαις καὶ εὐαγέσιν Οἴκοις διανειμαμένη, πολλῶν ὀρφανῶν μήτηρ ἐγεγόνει, καὶ χηρῶν προασπιστής. Πολλαῖς δὲ παρακλήσεσι πολλάκις βιαζομένη ὑπὸ Εἰρήνης τῆς ὀρθοδόξου Αὐγούστης συνεῖναι αὐτῇ καὶ συμβασιλεύειν, οὐδαμῶς ἠνέσχετο. Ὁπόσας δὲ ἡμέρας διέτριβεν ἐν τῷ Παλατίῳ, ἔξωθεν μὲν βασιλικὸν ἱμάτιον ἠμφιεσμένη ἦν, ἔνδοθεν δὲ τρίχινον ῥάκος. Τὸ ποτὸν αὐτῆς ἦν ὕδωρ, καὶ ἡ τροφὴ ἀσκητική· τὸ δάκρυον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ ὁ ὕμνος ἐπὶ στόματος. Ὅθεν καὶ τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον, διὰ χειρὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις Ταρασίου ἀποκειραμένη. ἐν τῇ Μονῇ τῆς *Ὁμονοίας*. Ἔκτοτε δὲ οὔτ' αὐτὴ τῆς Μονῆς ἐξῆλθεν, οὔτ' ἄλλη τῶν Ἀδελφῶν. Οὐκ ἀπελείφθη τῆς Ἐκκλησίας, οὐκ ἠτόνησεν, οὐ κατωλιγώρησε προσευχομένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς οὐδέποτε τῶν δακρύων ἀνεστάλησαν· ἡ ταπείνωσις αὐτῆς ἄμετρος ἦν· πάσαις ταῖς Ἀδελφαῖς διηκόνει, τὴν Ἐκκλησίαν ἐκόσμει, ὕδωρ ἐκόμιζεν, ἐν τῇ τραπέζῃ παρίστατο καὶ διηκόνει. Οὕτως οὖν πάντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῆς ποιοῦσα, μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς φορτίων μεθίσταται πρὸς Θεόν, χρόνων οὖσα πεντήκοντα δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δήμη καὶ Πρωτίωνος.

Στίχ. Πρῶτος κεφαλὴν Πρωτίων ἀφῃρέθη,
Μεθ' οὗ κάραν προὔτεινε Δήμης δημίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος.

Στίχ. Εὗρε στεφάνους ἀρτίτμητος Ἀρτέμων,
Πρέποντος αὐτοῦ τῇ τετμημένῃ κάρᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων τριῶν Μαρτύρων Μηνᾶ, Δαυῒδ καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Δούλους Θεοῦ τρεῖς Ἀββάδας παθοκτόνους
Τοξεύμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι.

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ νέος ὁ ἐν τῇ κατὰ τὸ ἅγιον Ὄρος σκήτῃ τοῦ Καυσοκαλυβίου ἀσκήσας κατὰ τὸ 1730 ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὢ τῆς ἀφράστου εὐφροσύνης, ἧς ἠξίωσαι παμμάκαρ ἀπολαύειν, ἐν ἀΰλῳ φωτί, σκηνούμενος καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στέφει τῆς θείας εὐπρεπείας, παμμακάριστε κοσμίως διαπρέπων, συγχορεύεις βοῶν, ταῖς ἄνω στρατηγίαις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύστης ὑπάρχων τῆς Τριάδος, μυστηρίων λειτουργὸς ἐπουρανίων, τὸν Δεσπότην ἡμῖν, ἱλέωσαι βοῶσιν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Εὔας τῆς πρώτης τὴν κατάραν, μεταβέβληκας Ἁγνὴ εἰς εὐλογίαν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα, ᾧ πάντες· Εὐλογητὸς εἶ κράζομεν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ ηʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτί σου »γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀν»τεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔρ»γα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς »αἰῶνας».

Λυπηρῶν τοῦ βίου, καὶ δεινῆς συγχύσεως λελυτρωμένος, τὴν χαρὰν παμμάκαρ, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τὴν ὑπὲρ λόγον, ἐκομίσω μέλπων· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατρικῶν δογμάτων, θερμῶς προϊστάμενος τὰς γλωσσαλγίας, τῶν βλασφήμων Πάτερ, εὐχερῶς διέλυσας ἱεροφάντορ, Εὐλογεῖτε κράζων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τερπνὸς ὁ τόπος, ἐν ᾧ κατεσκήνωσας ἱερομύστα! ὡς ὡραῖον Πάτερ, τὸ σὸν ἐνδιαίτημα, ὃ περιέπεις! Εὐλογεῖτε, μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν πάντες, οἱ πιστοὶ κεκτήμεθά σε Παναγία, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τῶν δει-

νῶν λυτρούμεθα, Χριστῷ βοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός· Νικηταὶ τυράννου.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ » σεσωσμένοι Παρθένε ἁγνή, σὺν Ἀσωμά»των χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Ἁγίως σου τὸν βίον, Πάτερ διανύσας, καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύσας τοῖς ἔργοις σου, τῆς οὐρανῶν βασιλείας ὄντως τετύχηκας.

Τὸν δρόμον ἐκτελέσας, πίστιν τε τηρήσας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἀνύσας Βασίλειε, δικαιοσύνης ἐδέξω χαίρων τὸν στέφανον.

Ἐφέσεως τρισμάκαρ, ἔτυχες τῆς θείας, καὶ τῆς εὐκταίας τοῦ πόθου πληρώσεως· νῦν οὖν πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου.

Θεοτοκίον.

Ῥευστὴν δι' εὐσπλαγχνίαν, φύσιν ἐκ γαστρός σου, ὁ πλαστουργὸς προσλαβόμενος Ἄχραντε, τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα ταύτην ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἱρμός· Κυρίως Θεοτόκον.

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΓ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου, Πάπα Ῥώμης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σὲ νῦν Μαρτῖνε προσφθέγξωμαι; ὀρθοδόξων διδαχῶν, καθηγητὴν πανευκλεῆ; κορυφαῖον ἱερόν, δογμάτων θείων ἀψευδῆ; τοῦ ψεύδους, ἀληθέστατον κατήγορον; τοῦ λόγου, γενναιότατον συνήγορον; ἱερουργὸν ἱερώτατον; θαυματουργὸν τιμιώτατον; Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Μαρτῖνε καλέσωμεν; ποταμὸν πνευματικῶν, ναμάτων ἔμπλεων ἀεί, καταρδεύοντα ψυχάς, πρὸς εὐκαρπίαν νοητήν; λυχνίαν, εὐσεβείας φῶς ἐκλάμπουσαν; σταλάζον, ὄρος θείαν ἀγαλλίασιν; θείων λογίων ἐκφάντορα; πάσης αἱρέσεως ἔλεγχον; Ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Μαρτῖνε προσείπωμεν; τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθοῦς, ἱερουργὸν πανευσεβῆ, μεσιτεύοντα Θεῷ, καὶ πλάσματι θεοπρεπῶς; κρατῆρα, πόμα θεῖον ἀναβλύζοντα; φωστῆρα, ζωῆς λόγον ὡς ἐπέχοντα; Δύσεως μὲν ἐξορμώμενον, Ἀνατολῇ δὲ φαινόμενον; Ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί τῶν σῶν καλῶν θαυμαστότερον; θεραπεύεις πάντας Κόρη, καὶ λυτροῦσαι τῶν παθῶν· ἀπελαύνεις πολεμίων, τὰς ἀθέσμους προσβολάς· κινδύνων, ἀπαλλάττεις τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θλίψεις καταπαύεις Θεονύμφευτε. Χαρᾶς Παρθένε τῆς κρείττονος, πρόξενος γίνου τοῖς δούλοις σου, πρεσβεύουσα, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ φοβερὸν τοῦτο θέαμα; ἡ Παρθένος ἀνεβόα, τῷ Κυρίῳ μητρικῶς· αἱ ὠδῖνες, ἃς οὐκ ἔγνων, ἐν τῷ τίκτειν σε Υἱέ, δριμεῖαι, καθικνοῦνται τῇ καρδίᾳ μου· οὐ φέρω, τῷ σταυρῷ σε προσηλούμενον, ὁρᾶν, ὢ φῶς τῶν ὀμμάτων μου. Σπεῦσον λοιπὸν ἐξανάστηθι, καὶ δόξασον, τὴν φρικτὴν οἰκονομίαν σου. Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον ἦχος δ΄.

Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πόνους ἐπαινεῖν Μαρτίνου κλέος μέγα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἡ κεκομμένη, τὴν ἄτομον ἔτεμε, καὶ εἶδεν » ἥλιος γῆν, ἣν οὐκ ἐθεάσατο· ἀλάστορα ἐ»χθρὸν τὸ ὕδωρ κατεπόντισε, καὶ ἄβατον διῆλθεν » Ἰσραήλ· ᾠδὴ δὲ ἀνεμέλπετο· Τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν· » ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Πόνους μυρίους, Μαρτῖνε ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ νῦν ἐξεδήμησας, πρὸς ἄπονον ζωήν, καλῶς ἀγωνισάμενος· διό μου τῆς ψυχῆς τὰς χαλεπάς, ὀδύνας ἐπικούφισον, ὅπως ἀνυμνήσω σε, εὐχαῖς σου φωτιζόμενος.

Οὐσίας δύο, καὶ δύο θελήματα, καὶ ἐνεργείας διπλᾶς, φέροντα Μακάριε, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, Τριάδος ἐδογμάτισας, Χριστὸν τὸν ὑπερούσιον Θεόν, καὶ τοὺς μὴ οὕτω σέβοντας, πάντας ἀπεκήρυξας, Μαρτῖνε ἱερώτατε.

Νενοσηκότας ἀλόγως τοὺς ἄφρονας, καὶ ἐπὶ μόνου Χριστοῦ ἓν φρονοῦντας θέλημα, φρονήσει ἀληθεῖ, καὶ πίστει σεμνυνόμενος, διήλεγξας Μαρτῖνε προφανῶς καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζες· Τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατὰ φύσιν, τὴν θείαν ἀόρατος, ὤφθη βρέφος ἐκ σοῦ, ἄνθρωπος γενόμενος, διπλᾶς ὡς ἀληθῶς, θελήσεις ἐνεργείας τε, προφαίνων ὑποστάσει ἐν μιᾷ· ᾧ πρέσβευε Πανάμωμε, πάντας ἡμᾶς σῴζεσθαι, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ταῖς καρ-
» δίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στε-
»ρέωμα, τοῖς σὲ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένοις».

Ὑπάρχων ἀνάπλεως πανόλβιε, θείου ζήλου συνήθροισας, ἱερὰν Μαρτῖνε σύνοδον, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκύρωσας δόγμα.

Συνόδου ἐν μέσῳ ἀπεκήρυξας, Πύρρον, Σέργιον Ὅσιε, τὸν Θεόδωρον καὶ Κῦρόν τε, καὶ τοὺς σὺν ἐκείνοις ὁμοίως ληρῳδοῦντας.

Ἐκ Ῥώμης βιαίως ἐλαυνόμενος, περιήρχου ὡς ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας πέμπων Ὅσιε, τὰς τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ φωτίζων πάντας.

Θεοτοκίον.

Πατρὸς τὸν ὁμότιμον καὶ σύνθρονον, ὑπὲρ λόγον ἐγέννησας, ἐνεργείας δύο φέροντα, καὶ δύο τὰς θελήσεις, Παναγία Κόρη.

Ὁ Εἱρμός· Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δʹ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ Θεῷ ἀπὸ βρέφους ἀνατεθείς, ἀρεταῖς αὐξηθείς τε πνευματικῶς, ἠξίωσαι διάδοχος, Ἀποστόλων γενήσεσθαι, ὀρθοδοξίᾳ ποιμάνας, Κυρίου τὸ ποίμνιον· αἱρετικῶν δὲ φάλαγγας ἐλαύνων πανεύφημε· ὅθεν ἐπὶ τέλει, Μαρτυρίου τῷ στέφει, ἐστέφθης ἀοίδιμε, ἀθλητὴς ὡς ἀήττητος, ὦ Μαρτῖνε θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἁμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πάντοτε κράζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Ἄχραντε. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐπὶ σταυροῦ, ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι φίλτατον τέκνον! Υἱέ μου γλυκύτατε, πῶς ὑποίσω Λόγε, φρικτὸν βλέπειν θέαμα; κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, καρδίαν τιτρώσκομαι, καὶ οὐ δύναμαι φέρειν, σφαγήν σου τὴν ἄδικον. Ἀλλ' ὁ φύσει μακρόθυμος, σπεῦσον ἐξανάστηθι ταχύ, καὶ τὴν σὴν ἐκπλήρωσον ὑπόσχεσιν, ὅπως δοξάσῃς Υἱέ μου, κἀμὲ τὴν τεκοῦσάν σε. Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπέβης ἐφ' ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους σου
» Κύριε, καὶ ἐδέξω χερσί σου ἡνίας αὐτῶν,
»καὶ σωτηρία γέγονεν ἡ ἱππασία σου, τοῖς πιστῶς
»μελῳδοῦσι· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ἀδίκως τοῦ θρόνου, σοφὲ τοῦ σοῦ ἐλαυνόμενος, ὑπ' ἀνθρώπων ἀδίκων ὁ δίκαιος, κακωθῆναι προῄρησο, ὅπως τὸ δίκαιον δόγμα τῆς Ἐκκλησίας Πάτερ διασώσῃς ἀλώβητον.

Ἱστάμενος μέσον, παρανομούντων ὁ ἔννομος, ἀθλητὴς Ἱεράρχα θεόληπτε, καὶ ὑπ' αὐτῶν θλιβόμενος καὶ ἐμπαιζόμενος, καὶ συρόμενος μάτην, ἔμεινας τὸν νοῦν ἀπαράτρεπτος.

Νηπίων ἡγήσω, Πάτερ Μαρτῖνε τοξεύματα, παροινίας τῶν μάτην θλιβόντων σε. καὶ καρτερῶς ἐνήθλησας, περιδονούμενος καὶ δεσμούμενος μάκαρ, καὶ ταῖς φυλακαῖς συγκλειόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο οὐσίαις, θεανδρικῶς γνωριζόμενον, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα ἐκύησας, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, θελήσεις φέροντα, καταλλήλως ταῖς τούτου, φύσεσι Παρθένε πανάμωμε.

Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, ἐπὶ τὴν ψυχάλωτον
» ὁδὸν ἀεὶ πλανώμενον, τῷ φωτὶ τῷ τῆς γνώ-
»σεώς σου Κύριε, ποδηγῶν με ἐν τῇ τρίβῳ, τῶν
»ἐντολῶν σου καθοδήγησον».

Ἱερωτάτῳ σου λόγῳ, Πάτερ, τὸ πανίερον σαφῶς δόγμα ἐκράτυνας, καὶ τὸ στῖφος τῶν αἱ-

ρέσεων ἔτρεψας, ὑπομένων ἐξορίας, καὶ φυλακὰς καὶ θλίψεις ἔνδοξε.

Νυσταγμὸν σοῖς βλεφάροις, Ὅσιε οὐκ ἔδωκας, ἕως σκήνωμα γέγονας τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσαν ἀνεμόχλευσας, τῆς αἱρέσεως τὴν πλάνην, μαρτυρικῶς ἀγωνισάμενος.

Μανιωδῶς σε ὡς θῆρες, ἔσυραν ἁλύσεσι σοφέ, ἐχθροὶ δεσμήσαντες, ἐν τῷ μέσῳ παικτικῶς τῆς πόλεως, λοιδοροῦντες βλασφημοῦντες, καὶ ἀναιδῶς σοι ἐπεμβαίνοντες.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως Παρθένε, ἡ τὸν ἀπερίγραπτον Θεὸν σαρκὶ κυήσασα, τῆς σαρκός μου τὰ πάθη θανάτωσον· ζώωσον δὲ τὴν ψυχήν μου, νενεκρωμένην πλημμελήμασιν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως συνωθεῖ ἀπογνώσεως· ἀλλὰ σὺ τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς με ἀνακάλεσαι».

Ῥήγνυται ὁ πονηρός, θεοφόρε πρὸ ποδῶν ἱερῶν σου· καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, τὰ ἀπύλωτα στόματα, ἀποφράττονται τῷ σῷ, λόγῳ καὶ δείκνυται διαλάμπον, δόγμα τὸ θεῖον ὑπὲρ ἥλιον.

Τείνουσί σε ἀφειδῶς, καὶ σχοινίοις συνδεσμοῦσιν οἱ πλάνοι, πλάνην δεσμοῦντα πᾶσαν, καὶ αἱρέσεων σύνδεσμον, διαρρήσσοντα δεσμοῖς, θείων δογμάτων σου, Ἱεράρχα, Πάτερ Μαρτῖνε ἱερώτατε.

Ἵστασο δικαστικῶν, πρὸ βημάτων κατακρίνων τὴν πλάνην, τῶν κηρυττόντων μίαν τοῦ Χριστοῦ Πάτερ θέλησιν· καὶ Μαρτύρων προφανῶς, καλλωπιζόμενος τῷ στεφάνῳ, τούτων τῆς δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Νόμοι φύσεως ἐν σοί, καταλύονται· ἀρρήτως γὰρ τίκτεις, τὸν πλαστουργὸν τῶν ὅλων, Θεοτόκε πανύμνητε, ὡς Θεόν τε καὶ βροτόν, δύο θελήσεις δέ, κεκτημένον καὶ ἐνεργείας Μητροπάρθενε. Ὁ Εἱρμός. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης, τοῦ Ὁμολογητοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπων.

Στίχ. Ὁ σὴν γεγηθὼς σάρκα Σῶτερ ἐσθίων
Ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτῖνος.
Ἀμφὶ τρίτῃ δεκάτῃ θάνε Μαρτῖνος περίπυστος.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ἐπιλεγομένου *Πωγωνάτου*, ὅστις Κωνσταντῖνος ἐν Σικελίᾳ ἀνῃρέθη ἐν τῷ τῷ Δάφνης λουτρῷ, λαβὼν πληγὴν κατὰ κεφαλῆς διὰ κάδου. Διὰ γοῦν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν, ἀποστείλαντος τοῦ βασιλέως, ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἤχθη βίᾳ ὁ μακάριος οὗτος, πολλὰς κακώσεις ἐπὶ τὸν πλοῦν καὶ τὴν ἐπάνοδον ὑπομείνας. Ὁ γὰρ βασιλεὺς τῆς δυσσεβοῦς τῶν Μονοθελητῶν ὑπάρχων αἱρέσεως, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἁγίοις Μαρτῖνος Σέργιον καὶ Πύρρον καὶ Θεόδωρον δημοσίοις ἀπεκήρυξε γράμμασι, καὶ ὅρον ἐξέθετο εὐσεβείας μετὰ τῆς συνελθούσης αὐτῷ Συνόδου, εἰς ἀνατροπὴν τῆς τῶν Μονοθελητῶν αἱρέσεως μεταστέλλεται αὐτὸν ὁ βασιλεύς, ὥσπερ εἴρηται, ἀπὸ Ῥώμης· καὶ ὥσπερ τινὶ τῶν κακούργων ἐπιθεὶς αὐτῷ κλοιά, ἐν τῷ Πραιτωρίῳ τοῦτον καθεῖρξεν· εἶτα ὑπερόριον αὐτὸν πέμπει ἐν Χερσῶνι τῇ πόλει. Ἔνθα τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς ἀθλητικῶς διανύσας πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Κυντιλλιανοῦ, καὶ Δάδα.

Στίχ. Τίνες κεφαλῶν οἵδε κείμενοι δίχα;
Κυντιλλιανός, Μάξιμός τε καὶ Δάδας.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ τῶν δυσσεβῶν, συσχεθέντες οἱ Ἅγιοι οὗτοι ἐν χώρᾳ τῇ Ὀζοβίᾳ, παρεδόθησαν τοῖς ὑπάτοις Ταυρικίῳ καὶ Γαΐῳ· καὶ ἀνακριθέντες, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστόν, ἐνεβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ. Ὑπνωσάντων οὖν αὐτῶν, ἦλθεν ὁ διάβολος, ὑποτιθέμενος αὐτοῖς τὸ ἐναντία· καὶ ἀναστάντες προσηύξαντο, ἀλλήλους ἐποικοδομοῦντες· καὶ ἐλθὼν Ἄγγελος Κυρίου, ἐθαρσοποίησεν αὐτούς. Πρωΐας δὲ γενομένης, ἀναστάντες, καὶ πάμπολλα ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν ἀναγκασθέντες, οὐκ ἠρνήσαντο τὸν Χριστόν, ἀλλὰ τρανῶς καὶ θαρσαλέως Θεὸν ἀληθῆ καὶ ποιητὴν τοῦ παντὸς ὁμολογήσαντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς, καὶ ἐβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· μετὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐξετασθέντες ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνῃ,
Ἐλεύθερος δὲ πρὸς ξίφους ἔστη στόμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδοσίου. Στίχοι.

Θεοῖς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθείς, δόσιν
Ἤχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ζωΐλου. Στίχοι.

Τόξου βέλει, Ζωΐλε, πληγεὶς ἐν ξύλῳ
Πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τὴν φθορὰν ξύλῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Οἱ διπλῆς ἐνεργείας, καὶ θελήσεως Πάτερ Χριστὸν στερρήσαντες, ἐστέρησάν σε θρόνου, ἐκδόντες ἐξορίαις, μακροτάταις κραυγάζοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς Εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπελθὼν τὰς χρονίους, φυλακάς, οἷα φύλαξ ἀμώμου Πίστεως, αἱρέσεων τὸ σκότος, ἐμείωσας καὶ μέλπειν, τοὺς πιστοὺς κατεφώτισας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λέων Πάτερ καθάπερ, πεποιθώς, πρὸς ἀνόμους τομῶς ἐχώρησας, Θεόδωρον καὶ Κῦρον, καὶ Σέργιον καὶ Πύρρον, καὶ τοὺς τούτων ὁμόφρονας, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀφιστῶν, ἁγίας Ἐκκλησίας.

Τριαδικόν.

Ἑνιζομένη, φύσει, διαιρεῖται προσώποις ἡ Παναγία Τριάς, Πατὴρ ὁ Παντοκράτωρ, Υἱὸς ὁ συνυπάρχων, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ θελήσεσι δύο, καὶ δυσὶν ἐνεργείαις ἐκ σοῦ πανάμωμε, τεχθεὶς ἀνερμηνεύτως, τοὺς οὕτω συμφρονοῦντας, διασῴζει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ
» πυρὶ καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ἐκραύ-
» γαζον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Στενοχωρούμενος Πάτερ ἀσθενείαις, καὶ χαλεπαῖς ἐξορίαις, καὶ πολυτρόποις κολάσεσι, Μαρτυρίου στεφάνους, ὡς Μάρτυς ἀπείληφας.

Μακαρισμοῦ ἠξιώθης θεολέκτου, δεδιωγμένος Μαρτῖνε, δικαιοσύνης ἐχόμενος, ἐκδιώξας ἐκ μέσου, τὴν ἄδικον αἵρεσιν.

Ἐπικοσμήσας τὸν Πέτρου θεῖον θρόνον, καὶ τῇ αὐτοῦ θείᾳ πέτρᾳ, τὴν Ἐκκλησίαν ἀσάλευτον, συντηρήσας Μαρτῖνε, σὺν τούτῳ δεδόξασαι.

Τριαδικόν.

Γλώσσῃ πυρίνῃ τῶν θείων Ἀσωμάτων, ἀναλαβόντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, τῇ Τριάδι συμφώνως, πιστοὶ ἐκβοήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέρα τῶν ἄνω στρατευμάτων, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, Μῆτερ Θεοῦ χρηματίζουσα, τῶν παθῶν τῆς σαρκός με, ὑπέρτερον ποίησον.

Ὁ Εἱρμός· Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουρ-
» γὸν συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη σω-
» τηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας· διό σε Θεοτόκε, ἀκα-
» ταπαύστως μεγαλύνομεν».

Ἱερουργὸς ἱερώτατος, ὁμολογητής τε καὶ μάρτυς γενόμενος, Πατριαρχῶν χορείαις Μαρτῖνε μέγιστε, ἀξίως συναγάλλῃ· ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὡς φωταυγὴς μάκαρ ἥλιος, ἀνατεταλκὼς πρὸς ἑῴαν ἐκ δύσεως, ἅπασιν ἀκτῖσι τὴν γῆν ἐφώτισας, καὶ ἤλασας τὸ σκότος, αἱρετιζόντων τὸ βαθύτατον.

Στῶμεν ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, ἐπανακηρύττοντες ἄθλους καὶ παλαίσματα, καὶ τὰς ὁμολογίας τοῦ οὐρανόφρονος, Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου, καὶ τοῦτον πόθῳ μακαρίσωμεν.

Ἤστραψε μάκαρ ἡ μνήμη σου, ἡμεροφαὴς ὡς ἀστὴρ ἐν τοῖς πέρασι, καὶ πάντας καταυγάζει τοὺς εὐφημοῦντάς σε, ἐν ὕμνοις ἐπαξίοις, Πάτερ Μαρτῖνε θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον.

Φωναῖς Πατέρων πειθόμενοι, δύο ἐν οὐσίαις ἁγνὴ καὶ θελήσεσι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκ σοῦ τικτόμενον, πιστῶς ὁμολογοῦμεν, καὶ σὲ Παρθένε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός· Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως.

Τὸ Φωταγωγικόν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α'. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΔ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Ἀριστάρχου, Πούδη, καὶ Τροφίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Λόγῳ θείας γνώσεως λαούς, ἀγνωσίας πάνσοφοι, ὁλοτελοῦς ἐλυτρώσασθε, καὶ προσηγάγετε, σεσῳσμένους τούτους, Λόγῳ τῷ ἐκλάμψαντι, Πατρὸς ἐξ ἀγεννήτου Ἀπόστολοι. Αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πούδην καὶ Ἀρίσταρχον σοφόν, καὶ τὸν θεῖον Τρόφιμον, τοὺς ἀληθεῖς χριστοκήρυκας, ἀνευφημήσωμεν· πλάνης γὰρ χειμῶνα, θέρμῃ θείας χάριτος, διέλυσαν, καὶ νῦν πρὸς τὸ ἄδυτον, φέγγος ἐσκήνωσαν, ἀμοιβὰς πόνων δρεψόμενοι, καὶ μεθέξει, ἀρρήτῳ θεούμενοι

Παύλῳ ἑφεπόμενοι κλεινῷ, διδασκάλῳ ἔνδοξοι, πολλοὺς κινδύνους ὑπέστητε, εἱρκτῇ κλειόμενοι, ὁμιλοῦντες πόνοις· ξίφει ἐπὶ τέλει δέ, τμηθέντες κεφαλὰς ἐνηθλήσατε. Χριστῷ πρεσβεύσατε,

δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χωρίον εὐρύχωρον Θεοῦ, οὐρανῶν πλατύτερον, τὸν σμικρυνθέντα τοῖς πάθεσι, καὶ στενωθέντα με, πειρασμῶν ἐφόδοις, ἐν θλίψεσι πλάτυνον, καὶ ἐν στενοχωρίαις μεγάλυνον, προσηρεμοῦσά μοι τὰ προσπίπτοντα Πανάμωμε, καθ' ἑκάστην, αὔραις τῆς πρεσβείας σου. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διῆλθεν, ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, ἀλλ' ἐξανάστηθι καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι. Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι ἅγιοι πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θείοις Μαθηταῖς θεῖον ἐξάδω μέλος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσ-» σῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν » ποντούμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν».

Θρόνῳ Θεοῦ παρεστῶτες ὡς λειτουργοί, ὡς αὐτοῦ διάκονοι, ὡς φωστῆρες νοητοὶ φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τοῖς τιμῶσι τὴν ὑμῶν, μνήμην Ἀπόστολοι.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ δι' οἶκτον ἐπιφανείς, μαθητὰς ἐκλέγεται, καὶ θεράποντας ὑμᾶς, σὺν ἑτέροις πλείοσιν αὐτοῦ, καταγγέλλοντας σοφοί, τὸ θεῖον βούλημα.

Ἱερωτάτη χορεία τῶν ἱερῶν, Χριστοῦ ἑβδομήκοντα, συνταγέντες Μαθητῶν, σὺν τῷ Παύλῳ ἅπασαν τὴν γῆν, διδαχῶν θείῳ φωτί, καταλαμπρύνετε.

Ὁ ἱερώτατος Πούδης, καὶ ὁ κλεινός, καὶ σοφὸς Ἀρίσταρχος, σὺν Τροφίμῳ φωταυγεῖς, ὡς ἀστέρες ἔλαμψαν ἐν γῇ, τὸν τῆς πλάνης σκοτασμόν, ἀποδιώκοντες. Θεοτοκίον.

Ἵνα τοὺς κάτω τοῖς ἄνω ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Ἄχραντε, νῦν συνάψῃ ὁ Θεός, σάρκα προσελάβετο ἐκ σοῦ, καὶ διέμεινεν, ὃ ἦν, καὶ μετὰ σάρκωσιν. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, » ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, » καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολο-» γίας σου».

Συνόντες Παύλῳ τῷ κλεινῷ, σὺν αὐτῷ πάντα κόσμον, ὡς ἀστέρες ἡλίῳ, περιήλθετε φωτί, κηρύγματος ἱεροῦ, ἀγνωσίας, σκότος ἀπελαύνοντες.

Μεγάλοις πόνοις τῆς σαρκός, τὴν ἐπίπονον ἦραν, ἁμαρτίαν ἐκ μέσου, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταί, τὴν ἄπονον τοῖς πιστοῖς, ἐν ὑψίστοις λῆξιν μνηστευόμενοι.

Ἀρρήτως ὄντα ἐκ Πατρός, ἐν ἀρχῇ Θεὸν Λόγον, ἐπὶ γῆς σαρκωθέντα, οἱ Ἀπόστολοι σαφῶς, κηρύττοντες τὰς ἀρχάς, τοῦ αἰῶνος τούτου ἐξεφαύλισαν. Θεοτοκίον.

Θηλάζεις γάλα τοῦ παντός, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου, γεννηθέντα ἀρρεύστως, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, καὶ συντριβέντας φθορᾷ, τοὺς ἀνθρώπους πάλιν ἀναπλάσαντα.

Ὁ Εἱρμός· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς ζωηφόρου, πεφυκότες βότρυας, ἐναποστάζοντας ἡμῖν, οἶνον ζωῆς προσενέγκατε, οὐρανομύσται, Κυρίου Ἀπόστολοι. Θεοτοκίον.

Ῥυπωθεῖσαν πάθεσι, τῆς ἁμαρτίας, τὴν ψυχήν μου ἄχραντε, Θεογεννῆτορ ἀγαθή, τῇ σῇ πρεσβείᾳ καθάρισον· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, σωτήριος κάθαρσις. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, προσηλωμένον, τὸν Ἀμνὸν ἡ ἄμωμος, Ἀμνὰς καὶ Μήτηρ καὶ ἁγνή, ἀναβοῶσα ἐκραύγαζε· Λόγε, ὑμνῶ σου τὰ θεῖα παθήματα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ » Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, » ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα».

Ἡ ὑπερούσιος, Τριὰς ὡς τρίφωτον, ἐπανῆψε λαμπάδα τοὺς ἱερούς, Πούδην τε καὶ Τρόφιμον, καὶ τὸν Ἀρίσταρχον τὴν γῆν, θείῳ λόγῳ καταυγάζοντας.

Τοῦ Παύλου ὤφθητε, σοφοὶ συνέκδημοι, διωγμοὺς σὺν ἐκείνῳ πολυειδεῖς, καὶ κινδύνους ἔνδοξοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωήν, γεγηθότες ὑπομείναντες.

Αἱμάτων ῥεύμασι, καθηγιάσατε, πᾶσαν κτίσιν ἀθλοῦντες, τὰ ἐναγῆ, αἵματα τοῖς δαίμοσιν, ἐπιφερόμενα, Χριστοῦ, καταπαύσαντες Ἀπόστολοι. Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου Ἄχραντε, καὶ καταφύγιον, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος, καὶ πρὸς Θεόν, πρέσβυς χρηματίζουσα, αἰωνιζούσης με φλογός, καὶ γεέννης ἐλευθέρωσον. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, »σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου »τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Στήλας κατέαξαν καὶ ναούς, τοὺς εἰδωλικοὺς οἱ εὐκλεεῖς, οἰκοδομοῦντες ἐν χάριτι, ὡς σκηνὴν πεσοῦσαν ταῖς παραβάσεσι, καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοκήρυκες.

Θάλασσαν ἵπποι πανευκλεεῖς, ὄντως χρηματίζοντες Θεοῦ, τῆς ἀθείας ταράξαντες τοὺς ἀποπνιγέντας ἐν ταύτῃ πρότερον, κηρύγματι τῷ θείῳ ἀνεζωώσατε.

Ἐπισκοπούμενοι πρὸς Θεοῦ, θείαις ἐπισκέψεσιν ὑμῶν, τοὺς ἐν ὀδύνῃ τυγχάνοντας, εἰδωλομανίας καὶ κινδυνεύοντας, ἐσώσατε σωτῆρες ἡμῶν γενόμενοι. Θεοτοκίον.

Ἱερωτάτως ὁ ἱερός, πάλαι Ἡσαΐας φωτισθείς, Πνεύματι θείῳ ἐβόησεν· Ἰδοὺ ἡ Παρθένος, ἕξει σαρκούμενον, Θεὸν δι' εὐσπλαγχνίαν τὸν ἀπερίληπτον. Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, »τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ »φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ὁ πάνσοφος Τρόφιμος, καὶ Ἀρίσταρχος ὁμοῦ, καὶ Πούδης ὁ θαυμάσιος, ὡς μαθηταὶ τοῦ Λόγου καὶ ἱεροί, τοῦ Παύλου συνέκδημοι, ἱεραῖς μελῳδίαις εὐφημείσθωσαν.

Ναμάτων ἀνάπλεοι τῶν τοῦ Πνεύματος σοφοί, ὡς ἀληθῶς ὑπάρχοντες, πᾶσαν ψυχὴν ἠρδεύσατε διδαχαῖς, ἐκ μέσου ποιήσαντες, τὸν φλογμὸν τῆς ἀπάτης θείᾳ χάριτι.

Ἑνούμενοι πνεύματι, μερισμὸν οὐδ' ἐν αὐτῷ, τῷ μερισμῷ τοῦ σώματος, ἐσχήκατε· ὁμοῦ γὰρ τὰς κεφαλάς, σὺν Παύλῳ τῷ κήρυκι, ἀπετμήθητε τούτῳ κλεϊζόμενοι. Θεοτοκίον.

Ξένη σου ἡ σύλληψις, ξένη Κόρη καὶ φρικτή, ἡ ὑπὲρ νοῦν σου γέννησις, τοὺς ξενωθέντας πάντας ἀπὸ Θεοῦ, αὐτῷ καταλλάττουσα, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῴην ἀπονέμουσα.

Ὁ Εἱρμός· Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Ἀριστάρχου, Πούδη, καὶ Τροφίμου. Στίχοι.

Τιμῶ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἀριστέα,
Καλῶς ἀριστεύσαντα μέχρι καὶ ξίφους.

Ποῦ δὴ μετέστης, ὡς ἀπετμήθης, Πούδη;
Ποῦ δὴ μετέστη, ἢ πρὸς ἄφθαρτον κλέος;

Τρυφὴν Τρόφιμος οὐρανοῦ ποθῶν ἄκρως,
Τροφὴ προσῆκται τῷ τεθηγμένῳ ξίφει (*).

Τῇ δεκάτῃ δὲ μαθηταὶ ἀπῆραν καίγε τετάρτῃ.

Οὗτοι ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων ὑπάρχοντες, ἠκολούθησαν τῷ μεγάλῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, κηρύττοντες καὶ συγκακοπαθοῦντες τῷ διδασκάλῳ, ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ Νέρωνος ἐτμήθησαν. Ταῦτα δὲ ὁ τρισμακάριος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος, ἐν Ῥώμῃ γεγονώς, διὰ ῥωμαϊκῆς διαλέκτου ἐν ὑπομνήμασι καταλέλοιπεν. Οὐ μόνον δὲ περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἱερῶν Προφητῶν ἱστόρησεν· ἐγένετο γὰρ ὁ Ἅγιος δι' εὐφυΐαν φιλομαθὴς ἄγαν, καὶ πολυΐστωρ, ὡς ἄλλος οὐδείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀρδαλίωνος τοῦ Μίμου.

Στίχ. Νῦν μῖμος ὄντως Ἀρδαλίων, ἢ πάλαι·
Μιμούμενος γὰρ Μάρτυρας, τὸ πῦρ στέγει.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν τοῖς θεάτροις μιμούμενος, καὶ τὰ τῶν ἑτέρων ὑποκρινόμενος πάθη καὶ δράματα. Καί ποτε δόξαν αὐτῷ τὴν κατὰ τὸ μαρτύριον ἔνστασιν τῶν Χριστιανῶν ὑποκρίνασθαι, ἀναρτηθείς, ὡς δῆθεν τοῖς θεοῖς μὴ προσάγων θυσίαν ἐξέσθη. Ὡς οὖν ἐπ' αὐτῷ κρότος παρὰ τῶν θεατῶν ἦν, ἐπαινούντων αὐτοῦ τὴν ὑπόκρισιν ἅμα καὶ καρτερίαν ἀνακραγὼν μέγα, καὶ σιγὴν ἐπιτάξας τῷ δήμῳ, Χριστιανὸν ἀληθείᾳ ἑαυτὸν ἀνεκήρυξεν. Ὅθεν τοῦ ἄρχοντος πολλὰ παραινέσαντος αὐτῷ μεταθέσθαι τὴν γνώμην, καὶ τοῦτο ποιῆσαι μὴ βουληθείς, ἀλλ' ἐπιμένων τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, πυρᾶς ἐξαφθείσης, ἐβλήθη ἐν αὐτῇ, καὶ τελειωθεὶς ἐν αὐτῇ, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος. Στίχοι.

Αἰῶνος ἦρας τοῦδε τὴν Θωμαΐδα,
Τὸ τῆς Γραφῆς, μέλλοντος αἰῶνος Πάτερ.

Ἡ ἁγία αὕτη Θωμαῒς ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· καὶ ὑπὸ τῶν γεννητόρων αὐτῆς καλῶς ἀνατραφεῖσα, καὶ παιδευθεῖσα, συνεζεύχθη ἀνδρί· καὶ ἦν ἐν τῇ τοῦ ἀνδρὸς οἰκίᾳ εὐνοϊκῶς διακειμένη, καὶ τὰ καθ' ἑαυτὴν σωφρόνως καὶ κοσμίως διάγουσα. Ἐπεὶ δὲ συνδιῆγε σὺν τῷ ὁμοζύγῳ καὶ ὁ κατὰ σάρκα πατὴρ τοῦ νεανίσκου, ὁ καὶ τὴν κόρην νύμφην ἐπαγόμενος, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μὴ εὑρεθέντος ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ τῶν ψυχῶν ὀλοθρευτὴς διάβολος, αἰσχροὺς λογισμοὺς ἐνέβαλε τῷ γέροντι κατὰ

(*) Καὶ εἰς τὰ προτετυπωμένα Μηναῖα, καὶ εἰς τὸν Συναξαριστήν, τὸ δίστιχον τοῦτο ἀναγινώσκεται οὕτω :
» Τρόφιμος τρυφὴν ποθῶν τὴν οὐρανίαν,
» Τροφὴ ξίφους γέγονε τοῦ τεθηγμένου.
Ἀλλὰ πᾶς τις βλέπει, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος στίχος ἔχει ἄμετρον τὸν β', γ', καὶ δ'. πόδα· ὁ δὲ δεύτερος τὸν γ'.

τῆς νύμφης αὐτοῦ· καὶ ἐβουλεύσατο συμμιγῆναι τῇ κόρῃ, πάντα τρόπον μηχανώμενος εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ οἰκείου σκοποῦ.

Ὡς οὖν ἡ μακαρία Θωμαΐς, πολλὰ νουθετοῦσα, καὶ παρακαλοῦσα τὸν γέροντα, ἤνυεν οὐδέν, πυρωθεὶς οὗτος, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τοῦ δαίμονος σκοτισθείς, τὴν σπάθην λαβὼν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ πλήξας τὴν κόρην καιρίως, ἐδιχοτόμησεν αὐτήν. καὶ ἡ μὲν παρέθετο τὴν ψυχήν, καὶ Μάρτυς ὑπὲρ σωφροσύνης γέγονεν. Ὁ δὲ γέρων, παρευθὺς τὰς ὄψεις ἀποβαλών, περιήει τὴν οἰκίαν τυφλός.

Παραγενόμενοι δέ τινες εἰς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εὗρον τὴν κόρην νεκρὰν κειμένην ἐπὶ τῆς γῆς· Ὡς οὖν εἶδον ταῦτα, καὶ τὸν γέροντα ἔνθεν κἀκεῖθεν τυφλὸν περιφερόμενον καὶ πλανώμενον, ἐπυνθάνοντο, *Τί τὸ δρώμενον;* Τοῦ δὲ τὴν ἀλήθειαν ἀνακαλύψαντος τὰ αὐτόχειρα τοῦ φόνου ἑαυτὸν ἐλέγχοντος, καὶ προσθεμένου καὶ δυσωποῦντος ἀπαχθῆναι παρ' αὐτῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν δέξασθαι, πεισθέντες οὗτοι παρέστησαν αὐτὸν τῷ ἄρχοντι. Τῆς δὲ ἀληθείας διαγνωσθείσης, τῇ προστάξει τούτου ἀπετμήθη ὁ γέρων τὴν κεφαλήν.

Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Ἀββᾶς Δανιήλ, ὁ τῆς Σκήτεως πρῶτος, ἀνήγαγεν εἰς τὴν Σκήτην τὴν Θωμαΐδα, καὶ κατέθετο αὐτὴν ἐν τῷ αὐτοῦ κοιμητηρίῳ ὡς ὑπὲρ σωφροσύνης δι' αἵματος ἀθλήσασαν. Καί τις τῶν ἐν τῇ Σκήτει, ἔρωτι πορνείας βληθείς, προσῆλθε τῷ τάφῳ τῆς μακαρίας, καὶ χρίσας ἑαυτὸν ἐλαίῳ ἐκ τῆς φωταγωγοῦ. ἔλαβε καθ' ὕπνους εὐλογίαν ἀπὸ τῆς κόρης ἐπιφανείσης αὐτῷ· ἔξυπνος δὲ γεγονώς, ἀπαλλάγη τοῦ πάθους. Ἔκτοτε οὖν καὶ μέχρι τῆς σήμερον οἱ Ἀδελφοὶ τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἐν τοῖς πολέμοις τῆς σαρκός, μεγάλην βοηθὸν τὴν μακαρίαν Θωμαΐδα κέκτηνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Πελοποννησίου, τοῦ ἐκ Λιγουδίστης τῆς Τριφυλίας καταγομένου, κατὰ τὸ 1803 ἐν Τριπόλει ξίφει τελειωθέντος.

Στίχ. Ἔσπευσε λαβεῖν τοῦ μαρτυρίου γέρας,
Ὁ Δημήτριος ὡς Δορκὰς ἐν Τριπόλει (*).

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγ»γελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ »καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπει»σε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων »ἡμῶν».

Ἀσεβείας κατεσβέσατε τὴν κάμινον, ὄμβροις σεπτοῦ κηρύγματος, ὡς Ἀπόστολοι· ὡς δὲ θεῖοι ὄντες Ἀθληταί, αἱμάτων ῥοαῖς εἰδωλικήν, ὕλην ἐφλέξατε σοφοί· ὅθεν δοξάζεσθε.

Διελθόντες ὡς ὑπόπτεροι γῆν ἅπασαν, Ἀπόστολοι πανεύφημοι θεῖον κήρυγμα τῶν ἐθνῶν ἐσπείρατε ψυχαῖς, ὡς ἄριστοι ὄντες γεωργοί, καὶ ὥσπερ σῖτον τῷ Χριστῷ πάντας προσήξατε.

Ὡραιώθητε ὡραίοις ὑμῶν στίγμασιν. Ἀρίσταρχε καὶ Τρόφιμε· ἐλαμπρύνθητε ὑπὲρ πάντα δόκιμον χρυσόν, σὺν Πούδῃ τῷ ὄντως θαυμαστῷ, διὰ παντὸς ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκδυσωποῦντες Χριστόν.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἐξ Ἁγίου ὤφθης Πνεύματος, Βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, σωματώσασα, τὸν τοὺς θείους τούτους μαθητάς, τῷ κόσμῳ ὡς θείας ἀστραπάς, ἐξαποστείλαντα Σεμνή, φωταγωγῆσαι πιστούς.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, »καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα »γὰρ δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι, Σὲ ὑπερυ»ψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐκτεμόντες τὰς ῥίζας τῆς ἀθεότητος, τῇ δρεπάνῃ τῇ θείᾳ κατεφυτεύσατε, πίστιν ἀληθῆ, καὶ τελείαν ἐπίγνωσιν, ταῖς τῶν εὐσεβούντων, καρδίαις θεηγόροι.

Λόγῳ θείῳ καρδίας κατενεώσατε, καὶ τῆς γνώσεως σπόρον καταβαλόμενοι, ἄσταχυν σοφοί, πολύχουν ἐθερίσατε, τῶν διασωθέντων, Ἀπόστολοι τὸ πλῆθος.

Οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῆς ἀμπέλου τῆς θείας οἱ θεῖοι βότρυες, οἱ τὸν γλυκασμόν, τῆς ζωῆς ἀποστάζοντες, Ἀρίσταρχος καὶ Πούδης, καὶ Τρόφιμος τιμάσθω.

Θεοτοκίον.

Συντριβεῖσαν Παρθένε τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνεκαίνισας ὅλην καινῇ λοχείᾳ σου, φύσεως θεσμούς, ὑπὲρ φύσιν καινίσασα, κεχαριτωμένη, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Μήτηρ.

Ὁ Εἱρμός· Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· »ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ »μακαρίζομεν».

Ἰσχὺς ἀφήρηται τοῦ ἀλάστορος, πέπτωκε δὲ τὸ τούτου ἐπαιρόμενον φρύαγμα· ἀσθενείᾳ σαρκὸς γὰρ οἱ Ἅγιοι, τούτῳ περιπλακέντες, ἔτρεψαν ὤλεσαν, καὶ τῆς τυραννίδος τῆς αὐτοῦ πιστοὺς ἐρρύσαντο.

(*) Τὸν βίον καὶ τὴν ᾀσματικὴν ἀκολουθίαν τοῦ νεομάρτυρος τούτου συνέγραψεν ὁ ἐθνομάρτυς καὶ εὐπαίδευτος Ἐπίσκοπος Ἰωσὴφ ὁ Ἀνδρούσης Ἱεροδιάκονος ὤν, ὅτε ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησε. Μετὰ τὸν μαρτυρικὸν αὐτοῦ θάνατον ἐν κεντρικῇ τῆς πόλεως θέσει, οἱ τότε ἰσχύοντες παρὰ τῷ σατράπῃ Θεόδωρος Ἰω. Δεληγιάννης (πρὸς πατρὸς θεῖος τοῦ κ. Θ. Π. Δηλιγιάννη) καὶ Σ. Κουγιᾶς, κατώρθωσαν ἵνα ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ἡ ταφὴ τοῦ μαρτυρικοῦ λειψάνου, ἀλλ' οὐχὶ ἐντὸς τῆς πόλεως. Ὅθεν μετήνεγκον καὶ ἔθαψαν τοῦτο εἰς τὴν μίαν ὥραν πρὸς Α. τῆς Τριπόλεως ἀπέχουσαν μονὴν τῶν Βαρσῶν, καὶ ἤδη διατηρουμένην καὶ ἄριστα διοικουμένην ὑπὸ τοῦ ῥέκτου καὶ ἐναρέτου καθηγουμένου κ. Ἰωσὴφ Κολιοπούλου. Μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου ὁ Θεόδωρος Ι. Δεληγιάννης ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν ἅγιον, ἔλαβε τὴν τιμίαν κάραν αὐτοῦ, προσενεγκὼν τῇ μονῇ ποσότητά τινα χρυσῶν νομισμάτων. Ἔκτοτε ἡ ἰαματικὴ κάρα τοῦ ἁγίου περιῆλθεν ὑπὸ τὴν κληρονομικὴν κατοχὴν τοῦ Θ. Δεληγιάννη καὶ τῶν ἀπογόνων του, οἵτινες ἀκωλύτως, ἀδιακρίτως καὶ ἀναργύρως παρέχουσιν αὐτὴν πρὸς ἁγιασμὸν καὶ ἴασιν τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀσθενειῶν. Τὴν Τρίπολιν διὰ τοῦ αἵματός του ἡγίασε καὶ ἕτερος νεομάρτυς κατὰ τὸ 1818 ὁ ἐκ Σοπωτοῦ τῶν Καλαβρύτων νέος Παῦλος, πρὸς δόξαν τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἐπὶ τρεῖς νύκτας κατέπεμπε φῶς ἐπὶ τοῦ τόπου, ἔνθα ἐγένετο ἡ καρατόμησις. Καὶ τοὺς δύο δὲ τούτους ἡ Τρίπολις μεγαλοπρεπῶς ἑορτάζει ὡς πολιούχους, καὶ ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἐσχάτως ἀνήγειρεν. *Ὁ Διορθωτής.*

Ὡς χοῦν τὴν πλάνην ἐξελεπτύνατε, πανευκλεεῖς φωστῆρες οἰκουμένης Ἀπόστολοι, καὶ Ἀγγέλων συμπολῖται ὤφθητε, μέλποντες σὺν ἐκείνοις· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Σαρκὸς ἰώμενοι ἀρρωστήματα, καὶ ψυχικὰ Ἀπόστολοι Κυρίου νοσήματα, καὶ τελοῦντες ἐξαίσια θαύματα, πάντας τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ προσεφειλκύσατε, γνώσεως πρὸς φῶς ἀληθινόν· ὅθεν δοξάζεσθε.

Ἡ θεία μνήμη ὑμῶν ἐκλάμψασα, τὴν τοῦ Χριστοῦ φαιδρύνει Ἐκκλησίαν Ἀπόστολοι· ἣν ταῖς θείαις ὑμῶν παρακλήσεσι, ῥύσασθε πάσης βλάβης τῆς τῶν αἱρέσεων, σκέποντες ἀπήμονα λαὸν τὸν εὐσεβόφρονα. Θεοτοκίον.

Φλογὸς γεέννης με ἐλευθέρωσον, ἡ ὑπὲρ νοῦν τὸ πῦρ ἀποτεκοῦσα τὸ ἄστεκτον· καὶ ψυχήν μου πρὸς πόθον ἐπάναψον, ἄχραντε τοῦ ἐλθόντος πῦρ ἐπιγνώσεως, Κόρη ἐπὶ γῆς ἐπιβαλεῖν, θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἱρμός· Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Τὸ Φωταγωγικόν, ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, πρὸς πολύπλοκα θήρατρα, πρὸς δεινὰ παλαίσματα, Κρήσκη πάνσοφε, γενναιοφρόνως ἐχώρησας, σαρκὸς μὴ φεισάμενος, ἀλλ' ἑλόμενος θανεῖν, διὰ πόθον τὸν ἔνθεον· ὅθεν πᾶσά σε, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μακαρίζει, ἐκτελοῦσά σου τὴν μνήμην, Μεγαλομάρτυς πανένδοξε.

Ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ πλευρὰς ὀρυττόμενος, καὶ μαστίγων πλήθεσι, δαπανώμενος, οὐκ ἐξηρνήσω τὸ ὄνομα, Χριστοῦ τὸ σεβάσμιον, Ἀθλοφόρων καλλονή, Ἐκκλησίας εὐπρέπεια· διὰ ταῦτά σε, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν τὴν ἁγίαν, ἑορτάζοντές σου μνήμην, καὶ προσκυνοῦντες τὰ λείψανα.

Ἱερῶς πυρπολούμενος, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κρήσκη παναοίδιμε, μέσον ἵστασο, πυρὸς μηδόλως φλεγόμενος· εἰς χεῖρας δὲ πάνσοφε, ἐναπέθου τοῦ Θεοῦ, τὸ μακάριον πνεῦμά σου· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, ἱκετεύων, ἱλασμὸν ἁμαρτημάτων, λαβεῖν τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορος, καὶ ἁγνὴ καὶ πανάμωμος, καὶ ἁγιωσύνῃ πάσῃ ἀσύγκριτος, τὸν ἐναγῆ καὶ ἀκάθαρτον, καὶ πάσης αἰσχρότητος, παρανόμου καὶ δεινῆς, εὑρετὴν ἐγχειρήσεως, μὴ ἀπώσῃ με, μὴ ἐάσῃς με ὅλως ἀπολέσθαι, ἀλλὰ ῥῦσαι τῶν παθῶν με, καὶ ἐπιστρέφοντα σῶσόν με.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μή με μόνην ἐάσῃς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ὁ μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Κρήσκεντα πηγὴν θαυμάτων ἐπαινέσω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις » ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ σταυ» ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύνα» μιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Κροτήσωμεν εὐσεβῶς γηθόμενοι, τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀθλητοῦ καὶ Μάρτυρος πιστοί, ἱερῶς ἐναθλήσαντος, καὶ τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, τροπωσαμένου θείᾳ χάριτι.

Ῥεόντων παραδραμὼν τὸ ἄστατον, Μάρτυς πολύαθλε, πρὸς αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας σαυτόν, ὁλοψύχως ἐκδέδωκας· καὶ νικητὴς γενόμενος, στεφηφορῶν Θεῷ παρίστασαι.

Ἡμέραν χαρμονικὴν τελέσωμεν, πανηγυρίζοντες, ἐν τῇ ἀθλήσει σήμερον πιστοί, τοῦ θεόφρονος Κρήσκεντος, καὶ τὰ σεπτὰ παλαίσματα, τούτου τιμήσωμεν γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται ὑπερβολῇ χρηστότητος, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ δι᾽ ἡμᾶς ὁρᾶται καθ᾽ ἡμᾶς, ὁ τῇ φύσει ἀπρόσιτος· ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν Ἁγνὴ πανάμωμε. ᾨδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι- »στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ κα- »ταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κρεμάμενος τοὺς ξεσμούς, ῥωμαλεότητι νοὸς ἤνεγκας, τὸ τῆς φθορᾶς ἔνδοξε, πάχος προφανῶς ἐκδυόμενος.

Ἐνεύρου σε Ἰησοῦς, ἀγωνιζόμενον στερρῶς ἔνδοξε· καὶ τῆς σαρκὸς ἔφερες, πόνους ῥωμαλέῳ φρονήματι.

Νυττόμενος ἀληθῶς, τῇ ἀγαπήσει τοῦ Χριστοῦ ἔνδοξε, Κρήσκη στερρῶς ἤθλησας, πόνοις ἀφειδήσας τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, ἀνερμηνεύτως τὸν Θεὸν τέξασαν, τὴν τοῦ παντὸς Δέσποιναν, ἱερολογίαις τιμήσωμεν.

Ὁ Εἱρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄.

Τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, ἀποδειχθεὶς δι᾽ εὐσεβοῦς μαρτυρίας, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε παρίστασαι, δόξῃ λαμπρυνόμενος τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου, ἑορτάζομεν μνήμην, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν ἀθλητά, Κρήσκη ζητοῦντες λαβεῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις, ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω βλέπειν σε σταυρῷ τεταμένον, Μήτηρ ἡ σὴ Παμβασιλεῦ ἀνεβόα, ὃν ὑπὲρ φύσιν τέτοκα Υἱὸν καὶ Θεόν· οἶδα γάρ σου Δέσποτα, τὸ φιλάνθρωπον οἶδα, ὅπως πάσχεις ἕνεκα, τῆς βροτῶν σωτηρίας· ἀλλ᾽ οὖν οὐ σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν ὀδύνας, σταυρῷ καθορῶσά σε.

ᾨδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ- »ροῦ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυ- »νάμει σου Κύριε».

Ἀναρτώμενος ἐν ξύλῳ γενναιοφρόνως, τοὺς αἰκισμοὺς ὑπέφερες, Μάρτυς ἀθλοφόρε· πάθος γὰρ εἰκόνιζες, τὸ θεῖον καὶ ἄχραντον, δι᾽ οὗ τὴν ἀπάθειαν εὕρηκας.

Παριστάμενος ἐνώπιον τῶν τυράννων, τὸ τοῦ Κυρίου ὄνομα, πίστει ἀδιστάκτῳ, Κρήσκη ὡμολόγησας, καὶ χαίρων ἐνήθλησας· ὅθεν εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Ἠκολούθησας τοῖς ἴχνεσι τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὰ αὐτοῦ σωτήρια, πάθη εἰκονίσας, μάστιγας ὑπήνεγκας, καὶ βίαιον θάνατον, Μάρτυς ἀθλοφόρε ἀοίδιμε.

Γενναιότητι κατέπληξας τοὺς ἀθέους, ὑπομονῇ τε σώματος, Κρήσκη θεηγόρε, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐδέξω πανόλβιε, καὶ τὴν δι᾽ αἰῶνος ἀνάπαυσιν. Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν Κύριον ἁπάντων τῶν ποιημάτων, ὑπερφυῶς κυήσασα, ἐπ᾽ εὐεργεσίᾳ τοῦ ἰδίου πλάσματος, ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἀξιοπρεπῶς μακαρίζεται. ᾨδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Ναμάτων ζωτικῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος ἔμπλεως, γενόμενος τῆς κακίας, ἀπεξήρανας Μάρτυς, τὰ ῥεύματα θεόπνευστε.

Θανάτῳ τὴν ζωήν, τὴν ἀγήρω κτησάμενος, πανεύφημε ἀναβλύζεις, δωρεὰς ἀθανάτους, τοῖς πίστει προσιοῦσί σοι.

Αἱμάτων σου ῥοαῖς, ἱερῶς φοινισσόμενος, καὶ στίγμασιν ἀθλοφόρων, καλλυνόμενος Μάρτυς, ὡς ἄστρον ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε δι᾽ ἧς, τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ βοῶμέν σοι· Χαῖρε, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

ᾨδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ- »κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κε- »καθαρμένη, τῷ δι᾽ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου »ῥεύσαντι αἵματι».

Μέλεσιν ἐδοξάσθη τοῖς σοῖς ὁ Δεσπότης σου, Κρήσκη, θεόπνευστε Μάρτυς· διὰ τοῦτο νῦν σε ἀντιδοξάζει, ἐν σημείοις, καὶ πολλοῖς θαυμασίοις καὶ τέρασιν.

Ἄνθραξι, τῆς ἀγάπης Κυρίου πυρούμενος, διὰ πυρὸς ὑπεδέξω, Μάρτυς ἀθλοφόρε τὸ θεῖον τέλος, καταφλέξας, πολυθέου ἀπάτης τὸ ἄθεον.

Τίμιος, ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος, σοῦ παμμακάριστε Κρήσκη, ἀνεφάνη· μέσον πυρὸς γὰρ ὤφθης, μεγαλύνων, καὶ δοξάζων Θεὸν ἀκατάφλεκτος. Θεοτοκίον.

Ὡς θρόνον, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων πυρίμορφον, ὑμνολογοῦμέν σε Κόρη, καὶ τερπνὸν παλάτιον καὶ λυχνίαν, καὶ παστάδα, καὶ θεόδεκτον ἄχραντε τράπεζαν.

Ὁ Εἱρμός· Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος, τοῦ ἐν Μύροις τῆς Λυκίας.

Στίχ. Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τοῦ πυρὸς μέσον,
Ἡγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.

Κάταθνε καὶ Κρήσκης πέμπτη δεκάτῃ πυρὶ λάβρῳ.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Μύρων τῆς Λυκίας, γένους ἐνδόξου, τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς. Ὁρῶν δὲ τὴν ἀσέβειαν κομῶσαν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων θρησκείαν ἐπαιρομένην, καὶ πολλοὺς τῇ πλάνῃ δεδουλωμένους καὶ σέβας τοῖς ἀψύχοις προσάγοντας, παρῄνει τῆς ματαιότητος ἀποστῆναι, (προσελθὼν μέσον αὐτῶν) καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστρέψαι, τὸν παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς σεβαζόμενον, μόνον ὄντα δημιουργόν, καὶ πνοῆς καὶ ζωῆς ἁπάσης χορηγόν.

Τοῦ δὲ ἡγεμόνος κακοδαίμονα τὸν Ἅγιον ὀνομάσαντος, ὅτι δὴ αὐθαιρέτως πρὸς τὰ δεινὰ χωρεῖν ἔγνωκε, *Τῆς ἐσχάτης μενοῦν εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας,* ἀντέφησεν ὁ Ἅγιος, τὸ *πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ.* Ἐρωτώμενος δὲ τύχην, καὶ πατρίδα, καὶ ὄνομα, ἀντὶ πάντων, Χριστιανὸν ἑαυτὸν εἶναι ἔλεγε, μὴ καταδεξάμενος μηδὲ ἐν σχήματι σέβας τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν, καθὼς ὁ ἡγεμὼν συνεβούλευεν· ἀλλ᾽ ἐπὶ πάντων τῷ Θεῷ ἐξομολογούμενος, καὶ φάσκων μὴ δύνασθαι ἄλλο τι τὸ σῶμα ποιῆσαι, παρὰ τὸ δοκοῦν τῇ ψυχῇ ὡς παρ᾽ αὐτῆς ἀγόμενον καὶ κινούμενον. Διὰ ταῦτα οὖν πρῶτον μὲν ἀναρτηθεὶς τύπτεται, εἶτα ξέεται· καὶ μετὰ τοῦτο, πυρᾶς ἐξαφθείσης, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατεκρίθη. Τοῦ δὲ πυρὸς μηδὲ τριχὸς αὐτοῦ διαφθαρέντος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Βασιλίσσης καὶ Ἀναστασίας.

Στίχ. Ἀμνοῦ Θεοῦ σφάττουσιν ἀμνάδας δύο,
Ἀναστασίαν καὶ Βασίλισσαν ἅμα.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης, εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι, μαθήτριαι γεγονυῖαι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τὴν ἐκείνων τελείωσιν, τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα νυκτὸς ἀνελόμεναι καὶ κηδεύσασαι, διεγνώσθησαν τῷ βασιλεῖ Νέρωνι. Καταμηνυθεῖσαι δέ, τότε μὲν εἰς φυλακὴν παρεπέμφθησαν· ὕστερον δὲ ἐξαχθεῖσαι, καὶ τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ ἐμμένειν εἰποῦσαι, ἀναρτῶνται, καὶ τοὺς μασθούς, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, και τὰς γλώσσας ἀποτέμνονται· καὶ τέλος μαχαίρᾳ καρατομοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λεωνίδου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχ. Σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον,
Δύναντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδώρου Πρεσβυτέρου, καὶ Παυσολυπίου.

Στίχ. Παυσολυπίῳ καὶ Θεοδώρῳ θύτῃ.
Δῶρόν τι παυσίλυπον ὄντως τὸ ξίφος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, »πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν »τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Νέους τρεῖς Παῖδας, ἐξεικονίζων Μάρτυς ἔνδοξε, μέσον τοῦ πυρὸς ἐβλήθης διὰ Χριστόν, καὶ τὸ τέλος τὸ μακάριον, ἐν τούτῳ δέδεξαι, ὑμνολογῶν Θεὸν παμμακάριστε.

Ἐν μέσῳ ἔστης, φλογὸς ἀστέκτου χρυσὸς ὡς ὄβρυζος, πίστει ἐξαστράπτων Μάρτυς ἀληθινῇ, καὶ φωτίζων τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Πυρὸς παμμάκαρ, δυνατωτέραν ἔχων ἔντασιν, μέσον ἐμβληθεὶς πανεύφημε τῆς φλογός, ἀπερίτρεπτος διέμεινας, πλάνης τοὺς ἄνθρακας ἀποσβεννύων, Κρήσκη πολύαθλε.

Θεοτοκίον.

Ἁγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ ὤφθης Πανάμωμε, λόγῳ συλλαβοῦσα Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, ὃν ὑμνοῦντες ἀνακράζομεν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔ»σβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρα»σταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα »τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἰδεῖν ἐφιέμενος Χριστόν, στολαῖς ἐφαίδρυνας, τῶν ἀρετῶν σεαυτόν, ἐξυφανθείσαις σοι ἄνωθεν· καὶ παρίστασαι γηθόμενος, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ βοῶν πανόλβιε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νοὸς καρτερίᾳ τὸν πικρόν, ὑπέστης θάνατον, πυρὶ ὀπτώμενος, ὡς ἄρτος ἔνδοξε ἥδιστος, τοῦ τῶν ὅλων Βασιλεύοντος· ᾧ παριστάμενος βοᾷς, ἀγαλλομένῃ ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰληφὼς παρὰ Θεοῦ σαφῶς, τὴν χάριν ἔνδοξε, λύειν νοσήματα, διώκειν πνεύματα πάντοτε, τὴν ψυχὴν ἐξασθενοῦσάν μου, ἁμαρτιῶν ταῖς προσ-

βολαῖς, ἴασαι δέομαι, ἵνα κράζω· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Στίγμασι πολλοῖς ὡραϊσθείς, ὑπῆλθες Ἅγιε, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, καὶ ὡς ὀχήματι ἔνδοξε, ἐπιβὰς τούτῳ ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας Θεόν, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὢ θαῦμα! πῶς τέτοκας Θεόν, βροτὸν γενόμενον, Θεοχαρίτωτε; πῶς ἀκατάφλεκτος ἔμεινας, πῦρ τὸ ἄστεκτον χωρήσασα; χαριστηρίοις σε φωναῖς, ὅθεν δοξάζομεν καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου »Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς »συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλό»μενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἱερολογίαις σε θείαις, Μάρτυς Χριστοῦ ἀνευφημοῦμεν, ὡς τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ὑπερβαλλόντως εὐαρεστήσαντα, καὶ καθελόντα ξόανα, τῆς ἀπωλείας ἀνδρικώτατα.

Ὡς ὑπερφυεῖς σου οἱ πόνοι! ὡς εὐκλεεῖς σου οἱ ἱδρῶτες! οὓς ὑπενεγκὼν διὰ Χριστόν, ἀρρήτου δόξης Μάρτυς ἠξίωσαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Σήμερον ἡ πόλις Μυρέων, περιφανῶς πανηγυρίζει, ᾄδουσα τοὺς ἄθλους σου Μάρτυς, καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τὰ παλαίσματα, ἅπερ γενναίως ἤνεγκας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενος.

Ἡμεροφαῆ ὡς ἀστέρα, ἡ Ἐκκλησία σε γνωρίζει, θείαις φρυκτωρίαις τὸν κόσμον, μεγαλομάρτυς περιαυγάζοντα· ὅθεν τελεῖ τὴν μνήμην σου, τὴν φωτοφόρον εὐφημοῦσά σε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος, ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, καὶ τῆς σελήνης Χριστὸς ὁ Κύριος· ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, φωταγωγῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός· Λίθος ἀχειρότμητος.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἤχου,
καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
ἡ Α΄. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῌ ΙϚ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παρθένοι νεάνιδες σεπτῶν, ἀρετῶν ἐπώνυμοι, καὶ ἀρεταῖς ἐκτρεφόμεναι, πρὸς τὸν ἀκρότατον, εὐσεβείας ὅρον, ἀνδρικῶς ἐφθάσατε· καὶ νῦν πρὸς οὐρανὸν ἀνεδράμετε, Χριστῷ πρεσβεύουσαι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες σαφῶς, Εὔας τῆς προμήτορος, ἐπιτηδείως κομίζεσθε, πόθον θεώσεως, ἀνενδότῳ νεύσει, πρὸς Θεὸν θεούμεναι, καὶ θείας θεωρίας πληρούμεναι· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Γενναίῳ φρονήματι Χριστόν, ὡς ἐνστερνισάμεναι, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάτησαν, αἱ γενναιόφρονες, τὸν τὴν Εὔαν πάλαι, δόλῳ ἀπατήσαντα· καὶ τοῦτον κατὰ κράτος νικήσασαι, Χριστῷ πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχήν μου πάθεσι, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ τὸν ἀκέστορα καὶ Σωτῆρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου, ἡμᾶς ἀπαλλάξαντα.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγήν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον, γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπῃς μόνην με, εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α΄.

Τὰ θαύματα τῶν ἁγίων σου μαρτύρων τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστὲ ὁ Θεός. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταίωσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστοῦ προσοίσω Μάρτυσι θεῖον μέλος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ πάντες λαοί, τῷ ἐν θαλάσσῃ Ἐρυθρᾷ, τὸν Φαραὼ βυθίσαντι, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».

Χάριν μοι οὐρανόθεν, Μάρτυρες Κυρίου νῦν αἰτήσασθε, τὴν ὑμῶν εὐφημοῦντι, ἐπὶ γῆς φωτοφόρον πανήγυριν.

Ῥήξασαι προσπαθείας, σαρκικῆς δεσμὰ ἐν θείῳ Πνεύματι, τῷ Χριστῷ αἱ Παρθένοι, συνεδέθησαν σθένει θεότητος.

Ἴσχυσεν ὁ Βελίαρ, ἀπατῆσαι πρὶν τὴν Εὔαν σεπταὶ Μάρτυρες· ἀλλὰ νῦν κατησχύνθη, τοῖς ποσὶν ὑμῶν ὄντως πατούμενος.

Σώμασιν ἡγνισμένοις, ἐκ Παρθένου Κόρης τὸν ἐκλάμψαντα, θεραπεύσασαι Λόγον, αἱ Παρθένοι, σὺν τούτῳ εὐφραίνονται.

Θεοτοκίον.

Τίκτεις ἀνερμηνεύτως, ὃν Πατὴρ ἀρρεύστως ἀπεγέννησε· καὶ μαζοῖς διατρέφεις, τὸν τὰ σύμπαντα τρέφοντα Δέσποινα.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου».

Ὄμβροις θείου Πνεύματος, καταρδευόμεναι στάχυας, μαρτυρικούς, θείᾳ γεωργίᾳ, αἱ Παρθένοι ἐξήνθησαν.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα, τὰ μὴ βλεπόμενα στέργουσαι, τοὺς ὁρατούς, καὶ τοὺς ἀοράτους, ἐτροπώσαντο δαίμονας.

Πῦρ οὐκ ἐπτοήθητε, προσαναπτόμεναι Πνεύματος, θείῳ πυρί· ὅθεν ἰαμάτων, θείαν δρόσον πηγάζετε.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τῶν πταισμάτων μου, δεινὸν χειρόγραφον Δέσποινα, ἡ τὰ δεσμά, λύσασα τοῦ Ἅδου, τῇ ἀσπόρῳ κυήσει σου.

Ὁ Εἱρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δʹ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Νυμφευθεῖσαι Κυρίῳ θεοπρεπῶς, ὥσπερ προῖκα τὸ αἷμα καὶ τὴν σφαγήν, αὐτῷ προσηνέγκατε, ἀθληφόροι Νεάνιδες, καὶ νυμφῶνος θείου, ἀξίως ἐτύχετε, φωτισμοῦ ἀρρήτου, ἀπαύστως, πληρούμεναι· ὅθεν τὴν ἁγίαν καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, τελοῦντες ἐν πνεύματι, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, καὶ πιστῶς ἀνακράζομεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρί, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον συνέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν πάντα βαστάζοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, παναγία Παρθένε· Ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, δώρησαί μοι τότε τὴν σήν, φιλανθρώπως ταχινὴν βοήθειαν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε κλαίουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἣ πιςῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἁγνή, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα».

Οἱ τοῦ σώματος ἔρωτες, ἔρωτι τῷ θείῳ ὑποχωρήσαντες, καταγώγια τοῦ Πνεύματος, τὰς Χριστοῦ Παρθένους ἀπειργάσαντο.

Συμφωνίᾳ θεόφρονι, τοῖς ὑπεναντίοις ἀντιταξάμεναι, νίκην θείαν ἀπηνέγκασθε, καὶ στεφάνων θείων ἠξιώθητε.

Ὁ χορὸς ὁ μακάριος, τῶν ἀειπαρθένων πυρὶ ὀπτώμενος, εὐωδία προσενήνεκται, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου ἀνατείλαντι.

Ἱερῶς ὥσπερ ἄκακοι, ἤγεσθε ἀμνάδες θύεσθαι πάνσεμνοι, οὐκ ἐρίζουσαι, οὐ κράζουσαι, ἀλλὰ προαιρέσει θανατούμεναι.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενον Κύριον, ἔτεκες Κυρία πάσης τῆς κτίσεως· ὃν ἱκέτευε ῥυσθῆναί με, ἐχθροῦ Παναγία κυριεύοντος. Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, » καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν » εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε».

Ὤρθρισαν ὁμοῦ, πρὸς Χριστὸν τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, αἱ Παρθένοι αἱ θεόφρονες, καὶ ὑπὲρ φέγγος, τοῦ ἡλίου κατηυγάσθησαν.

Μέλη ἀνδρικῶς, ἐκδεδώκατε πρὸς βάσανα, βασανίσασαι τὸν τύραννον, τῇ καρτερίᾳ, ἀξιάγαστοι τῆς πίστεως.

Ἄνθος ἱερόν, τῶν Μαρτύρων ἀνεδείχθητε, εὐωδίαν θείας γνώσεως, τῇ Ἐκκλησίᾳ, διαπνέουσαι πανεύφημοι.

Ῥήμασιν ὑμῶν, ὁ μεγάλαυχος πεφίμωται· καρτερίᾳ δὲ νενίκηται καὶ ἀφανείᾳ, παρεπέμφθη παναοίδιμοι. Θεοτοκίον.

Τέλος μοι χρηστόν, προσγενέσθαι Κόρη πρέσβευε, ὅπως φύγω τὰς μενούσας με, ἀτελευτήτους, τιμωρίας καὶ σωθήσομαι.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ » ψυχή μου ἐπλήσθη καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ προσ» ήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ » Θεός με ἀνάγαγε».

Ὑπέμειναν τῆς σαρκὸς τὰς ὀδύνας, καὶ πυρὸς τὰς τιμωρίας ἀνδρείως, αἱ τοῦ Χριστοῦ ἀθληφόροι καὶ νύμφαι, ἡ Χιονία Ἀγάπη Εἰρήνη τε· καὶ στέφανον τὸν εὐπρεπῆ, καὶ τὴν ἄρρητον δόξαν ἀπέλαβον.

Συρόμεναι ἐπὶ γῆς ὥσπερ λίθοι, κατεστρέψατε Παρθένοι τῆς πλάνης, οἰκοδομὴν πᾶσαν σθένει τοῦ Λόγου, καὶ πρὸς ναὸν ἐνεχθεῖσαι τὸν ἅγιον, παρίστασθε περιχαρῶς, τῷ δεσπόζοντι πάσης τῆς κτίσεως.

Ἰάματα ἡ σορὸς Χιονίας, καὶ Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης πηγάζει, ἐκ τῶν πηγῶν ἀρδομένη πλουσίως, τοῦ Παρακλήτου, καὶ παύει νοσήματα· ποτίζει δὲ τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων καρδίας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως δερματίνους χιτῶνας, ὁ Ἀδὰμ ἀποβαλὼν τῇ σαρκώσει, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε Παρθένε, καταστολὴν θείας δόξης ἐνδέδυται, δοξάζων σε περιχαρῶς, ὡς Μητέρα Θεοῦ παναμώμητον.

Ὁ Εἱρμός· Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον,

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου

Συναξάριον.

Τῇ Ιϛʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Ἀγάπης, Εἰρήνης, καὶ Χιονίας.

Στίχ. Χιὼν τὸ πῦρ ἦν τῇ Χιονίᾳ τάχα,
Οὗ συμμετασχεῖν ἠγάπησεν Ἀγάπη.
Βέλος σὲ πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,
Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν Εἰρήνη.
Χιονίην τ' Ἀγάπην ἑκκαιδεκάτῃ κατέκαυσαν.

Κατὰ τὸν καιρόν, ὅτε Χρυσόγονος ὁ Μάρτυς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη πλησίον λίμνης, ἐν ᾗ αἱ τρεῖς αὗται κατέμενον ἀδελφαί, Ἀγάπη. Εἰρήνη, καὶ Χιονία, μετὰ Ζωΐλου τινὸς δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐφάνη ὁ Χρυσόγονος τῷ Ζωΐλῳ καθ' ὕπνους, λέγων αὐτῷ, ὅτι ἡ ἁγία Ἀναστασία (ἡ Φαρμακολύτρια δηλ.) μέλλει συναγωνίσασθαι ταῖς ἁγίαις τρισὶν Ἀδελφαῖς καὶ σὺν αὐταῖς τελεῖν τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου. Ταῦτα μαθοῦσα ἡ Ἁγία Ἀναστασία, ἠκολούθησε τῷ Ζωΐλῳ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς Ἁγίας καὶ ἠσπάσατο αὐτάς, καὶ ἐδούλευσεν αὐταῖς. Εἶτα, μαθὼν ὁ Διοκλητιανός, ἐκράτησεν αὐτάς, καὶ παρέδωκε τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι, καὶ ἐτιμωρήθησαν παρ' αὐτοῦ· καὶ πάλιν παρεδόθησαν Σισινίῳ ἑτέρῳ ἄρχοντι. Οὗτος οὖν τὴν μὲν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν πυρὶ παρέδωκε· τὴν δὲ ἁγίαν Εἰρήνην εἷς τῶν στρατιωτῶν, τὸ τόξον αὐτοῦ τείνας, καὶ βέλος πέμψας κατ' αὐτῆς, τῷ τέλει παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Φήλικος Ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου Πρεσβυτέρου, Φουρτουνάτου, καὶ Σεπτεμίνου.

Στίχ. Τετρὰς ἀθλητῶν συγκεκομμένων ξίφει
Νῦν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Τῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐξῆλθε δόγμα κατὰ πᾶσαν χώραν τοῦ καίεσθαι πάσας τὰς βίβλους τῶν Χριστιανῶν. Ἀπεστάλη οὖν ἐν πόλει τοῦ Βιουκᾶν Μαριανός τις, ἤ, ὡς ἐν ἄλλοις γράφεται, Μαγνιανός, ἀνὴρ παμμίαρος· ὃς δὴ παρέστησε Φήλικα τὸν Ἐπίσκοπον, Ἰανουάριον τὸν Πρεσβύτερον, Φουρτουνᾶτον, καὶ Σεπτεμῖνον· καὶ ὑπαναγνοὺς τὸ βασιλικὸν δόγμα, ἀπῄτει αὐτοῖς τὰ παρ' αὐτῶν βιβλία. Ὁ δὲ ἁγιώτατος Ἐπίσκοπός φησι πρὸς αὐτόν· Γέγραπται, ὦ ἡγεμών· *«Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ ῥίψητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων»*. (Ματθ. ζʹ. 6.) *Μάτην τοίνυν ἀγωνιᾷς, κἂν βασιλικὰ ἐπιφέρῃς προστάγματα.* Ὁ ἄρχων εἶπεν· *Ἄφες τὰς μωρολογίας, καὶ ποίησον τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως, ἐπεὶ δέσμιόν σε ἀποστελῶ πρὸς τὸν ἀνθύπατον.* Καὶ ὁ Ἅγιος, *Ὁποῖός εἰμι*, φησίν, *ἐν σοί, τοιοῦτος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ σου εὑρεθήσομαι.*

Τότε τῇ φυλακῇ ἐγκλείσας τοῦτον ἀνεπιμέλητον εἴασεν ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς. Εἶθ' οὕτως ἐξαγαγών, ἐπανέκρινε· καὶ δεσμεύσας αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἀνθύπατον. Κἀκεῖνος πάλιν ἐξετάσας αὐτούς, δεσμίους ἀπέστειλε τῷ ἐπάρχῳ τῶν Πραιτωρίων· οὓς ἐκεῖνος δεξάμενος, καὶ πάμπολλα ἐκφοβήσας μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας ἐν φυλακῇ δεινοτάτῃ τούτους ἀπέρριψε.

Καὶ μεθ' ἡμέρας δεκατέσσαρας ἐξαγαγὼν καὶ ἐπανακρίνας, εἰσῆξεν αὐτοὺς ἐν πλοίῳ μετὰ ἵππων δεδεμένους ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Κυλιόμενοι δὲ οἱ Ἅγιοι ἐν τοῖς ποσὶ τῶν ζῴων, ἀπόσιτοί τε ὄντες, καὶ τοῦ ὕδατος ἄγευστοι ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας ηὐχαρίστουν τῷ Θεῷ. Καὶ φθάσαντες εἰς λιμένα πόλεώς τινος. ἐδεξιώθησαν κρυφίως ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖθεν καταλαβόντες πόλιν *Ταυρομένην* καλουμένην, καὶ ἀποπλεύσαντες ἐν Λυκαονίᾳ, ἦλθον εἰς πόλιν Αἰλούρων. Τότε ὁ δύστηνος ἐκεῖνος ἔπαρχος, λύσας τοὺς Ἁγίους τῶν δεσμῶν, φωνῇ πραείᾳ τὰς ἐρωτήσεις πρὸς αὐτοὺς ἐποιεῖτο. Τῶν δὲ ἀντιλεγόντων μήτε βίβλους προδοῦναι μήτε τοῖς εἰδώλοις θῦσαι προσέταξεν αὐτοὺς μαχαίρᾳ ἀποτμηθῆναι. Καὶ λαβόντες τὴν ἀπόφασιν, προσηύξαντο· καὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς, τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς, Καλλί-

δος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης, καὶ Θεοδώρας.

Στίχ. Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης,
Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραὰμ κόλπων ἄχρι.
Θάλασσαν ἡ Χάρισσα φρίττειν οὐκ ἔχω,
Ἥτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.
Βυθῷ Γαληνὴ καὶ Νίκη βεβλημέναι,
Νίκην ἐφεῦρον καὶ Γαλήνην ἐκ σάλου.
Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
Κάλλους ἐρῶσαν ψυχεραστοῦ Κυρίου.
Εὑροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν,
Τὸ νουνεχές σου δεικνύεις Νουνεχία.
Γαστὴρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο,
Λίχνην φυγούσας, δυσσεβείας γαστέρα.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ μὲν Λεωνίδης συνελήφθη ἐν Τροιζῆνι, ἐξάρχων πνευματικοῦ χοροῦ, ἐν ταῖς ἑορτασίμοις ἡμέραις τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ ἤχθη εἰς Κόρινθον. Ἡ δὲ Χάρισσα καὶ Νουνεχία, καὶ ἡ μήτηρ τῆς Νουνεχίας Βασίλισσα, καὶ Νίκη, καὶ Γαληνή, καὶ Καλλίς, καὶ Θεοδώρα, ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχον, καὶ ἤχθησαν καὶ αὗται εἰς Κόρινθον, πρὸς Βενοῦστον τὸν ἡγεμόνα. Ὅς, τὸν ἅγιον Λεωνίδην εὑρών, ἀσάλευτον ἔχοντα τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, κρεμάσας, ἀφειδῶς προσέταξε ξέεσθαι· εἶτα μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐνδοθῆναι ἐκέλευσεν. Ἔνθα λέγεται τὴν μακαρίαν Χάρισσαν ᾄδειν προσφωνοῦσαν, ὥσπερ ποτὲ τὴν Μαριὰμ ἐπὶ τῇ καταποντίσει τῶν Αἰγυπτίων· *Ἓν μίλιον ἔδραμον, Κύριε, καὶ στράτευμά με ἐδίωξε, Κύριε καὶ οὐκ ἠρνησάμην σε, Κύριε· καὶ σῶσόν μου τὸ πνεῦμα.* Τοὺς δὲ λοιπούς, συνεπακούοντας καὶ συμψάλλοντας, φθάσαι μέχρι τῆς θαλάσσης· καὶ ἐν πλοίῳ ἐπιβάντας, τῆς ᾠδῆς παρατεινομένης, ἀναχθῆναι ἐπὶ σταδίους τριάκοντα... εἶτα προσδεθέντας λίθοις, ἐξωσθῆναι τοῖς ὕδασι. Γενέσθαι δὲ τὴν Μαρτυρίαν αὐτῶν πρὸ μιᾶς τοῦ Πάσχα ἡμέρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ζήσασα, Μάρτυς Εἰρήνη,
Οὐκ εἰρηνικῶς ἀλλ' ἐκ τοῦ ξίφους θνήσκεις.

Ἥτις ἦν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐν χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὅτε καὶ ὁ ἅγιος Λεωνίδης μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησεν, ἐν ἰδίῳ εὐκτηρίῳ μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν τὸν Θεὸν δοξολογοῦσα. Κατεμηνύθη οὖν τῷ ἄρχοντι, καὶ κρατηθεῖσα, ἐν φρουρᾷ ἐβλήθη. Εἶτα ἐξαχθεῖσα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖσα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκριζωθεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας».

Θῆρας ἀγρίους ἐπιόντας, οὐ παφλάζουσαν ὁρμὴν πυρὸς ἀστέκτου, οὐ μελῶν ἐκτομάς, οὐ πόνους πολυτρόπους, αἱ τοῦ Χριστοῦ νεάνιδες, ἐδειλίασαν ἐμφρόνως.

Ἔχουσαι ὄμματα καρδίας, πρὸς τὸν σῴζοντα Θεὸν καὶ Βασιλέα, αἱ Ἀμνάδες Χριστοῦ, ἐχώρησαν πρὸς πᾶσαν, τοῦ δυσμενοῦς παράταξιν, καὶ ἐνίκησαν ἀνδρείως.

Ἵλεως ἔσο τοῖς σοῖς δούλοις, Ὑπεράγαθε πρεσβείαις Χιονίας, καὶ Εἰρήνης σεμνῆς καὶ τῆς σεπτῆς Ἀγάπης, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, δι' αὐτῶν ἡμῖν παρέχων.

Ὅλον τὸν νοῦν πρὸς τὸν νυμφίον, ἀνατείνασαι Χριστὸν αἱ Ἀθληφόροι, ὡς τρυφὰς τὰς πικράς, ἡγήσαντο βασάνους, Εὐλογητὸς εἶ κράζουσαι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν Ἄχραντε τὴν ζῶσαν, καὶ νεκροῦσαν τὴν ψυχήν μου ἁμαρτίαν· καὶ ζωῆς μετασχεῖν, ἀξίωσόν με θείας, ἡ τὴν χαρὰν κυήσασα, καὶ νεκρώσασα τὸν ὄφιν.

Ὠδὴ ηʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ »πυρὶ καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ὑπέ»ψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Μεμυημέναι τὰ θεῖα παραδόξως, ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀγώνων, γνώμην ἀνδρείαν ἀνέλαβον, τοῦ Χριστοῦ αἱ Ἀμνάδες, στερρῶς ἐναθλήσασαι.

Ἐσκοτισμένος τῇ μέθῃ ὁ διώκτης, τῆς ζοφερᾶς ἁμαρτίας, γέλωτα ὀφλήσας ἐφαίνετο· αἱ Χριστοῦ δὲ Παρθένοι, ὡς φῶς ἀπεδείκνυντο.

Λύρα φωνοῦσα προφρόνως θεῖον μέλος, ὁμολογίας ἐνθέου, καὶ μαρτυρίας καὶ πίστεως, ἀνεδείχθητε ὄντως· παρθένοι Νεάνιδες.

Ὀχυρωθεῖσαι τῷ πόθῳ τοῦ Δεσπότου, τὰ ὀχυρώματα πάντα, τοῦ διαβόλου καθείλετε, Ἀθληφόροι Κυρίου· καὶ νῦν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Σύμβολα φέρουσα πάλαι τοῦ σοῦ τόκου, τοὺς νεανίας οὐ φλέγει, Παρθενομῆτορ ἡ κάμινος, ὡς οὐδὲ τὴν νηδύν σου, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἱρμός. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ὠδὴ θʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ »σεσωσμένοι Παρθένε ἁγνή, σὺν Ἀσωμά»των χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Ἰθύνθητε Παρθένοι, θείους πρὸς λιμένας, τῇ κυβερνήσει Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν παρελθοῦσαι ἄγρια κύματα.

Ὡς ἄστρα ὡς λαμπάδες, φαίνουσαι Εἰρήνη σὺν Χιονίᾳ Ἀγάπη φωτίζουσι, τῆς Ἐκκλησίας πλουσίως ἅπαν τὸ πλήρωμα.

Συνήφθητε χορείαις, ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς μετὰ σώματος, περιφανῶς Ἀθληφόροι καταπαλαίσασαι.

Ἡλίου λαμπροτέρα, φαίνουσα ἡ μνήμη, καταφωτίζει πιστῶν ἅπαν πλήρωμα· ἣν ἐτησίως τιμῶμεν Παρθενομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἁμαρτίᾳ ψυχήν μου ἀγάθυνον, ἡ τὸν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασα.

Ὁ Εἱρμός. Κυρίως Θεοτόκον.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἤχου, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΖ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεὼν τοῦ ἐν Περσίδι, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἤστραψεν ὡς ἥλιος, ἡ θεία μνήμη σου σήμερον, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Συμεὼν παμμάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σοφῶς ἀντικτώμενος, τῶν ἐπὶ γῆς τὰ οὐράνια, καὶ ῥεόντων τὰ ἄρρευστα, φθαρτῆς δόξης ἄφθαρτον, ἀντημείψω χαίρων, βασάνων τε νέφους, καὶ αἰκισμῶν καρτερικῶς, τὰ ὑπὲρ λόγον Θεοῦ βασίλεια· ἐν οἷς καὶ ἀγαλλόμενος, σὺν τοῖς συνάθλοις σου ἔνδοξε, ὑπὲρ πάντων ἱκέτευε, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Βέλει τῷ τῶν λόγων σου, παρανομούντων συστήματα, Συμεὼν Μάρτυς ἔτρωσας· φωνὴν ὅθεν ἔδωκαν οὐρανῶν νεφέλαι· χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, συνεπεκρότησαν χαρᾷ, τῶν σῶν ἀγώνων τὴν καρτερότητα· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, πάντες πιστῶς ἑορτάζομεν, τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρώτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυύμνητε· Τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἁμαρτίαις· καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποίησον, ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σῳζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνῃς φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄.

Τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως· καὶ νῦν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Στέφω μάκαρ σε, Συμεών, μελῳδίαις.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵππον καὶ ἀναβάτην εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, »ὁ συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, »Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον »ὕμνον ᾄδοντα».

Στέφανον ἀφθαρσίας ἀναδησάμενος, καὶ τῷ θρόνῳ Κυρίου, παμμάκαρ παριστάμενος, τοὺς πίστει τιμῶντάς σου, τὴν φωσφόρον ἄθλησιν, ταῖς εὐχαῖς σου ἀεὶ περίσῳζε.

Τίμιον σκεῦος ὤφθης τοῦ θείου Πνεύματος, Συμεὼν θεοφόρε· παρ' οὗ χρισθεὶς ἐποίμανας, λαὸν περιούσιον, βακτηρίᾳ θείων δογμάτων, Μάρτυς ἐφ' ὕδωρ γνώσεως.

Ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ πράξει καὶ λόγῳ σοφέ, ἐν λαμπρότητι βίου, καὶ λαὸν ἐποίμανας, ἐπὶ χλόην Ὅσιε ζωηφόρον, ὅστις γεραίρει, Μάρτυς τὴν θείαν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Φέρεις χερσὶ Παρθένε τὸν πάντα φέροντα, καὶ θηλάζεις ὡς βρέφος τὸν χορηγὸν τοῦ γάλακτος· αὐτὸν οὖν ἱκέτευε, τὸν λαόν σου ἅπαντα, οἰκτιρῆσαι πιστῶς ὑμνοῦντά σε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός, τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε».

Ὡραίως τὰς τῆς ψυχῆς, κινήσεις ποιούμενος, καὶ βαδίζων τρίβον τὴν ἄνω φέρουσαν, πάσης ἀνοδίας πονηρᾶς, ἐξέκλινας καὶ ἤχθης, πρὸς τῆς ζωῆς τὴν πύλην ἔνδοξε, πρὸς τὴν αἰωνίαν κατάπαυσιν.

Μακρύνας τὸν λογισμόν, παθῶν τῶν τοῦ σώματος, ἀναιμάκτους Πάτερ θυσίας ἤνεγκας, Λόγῳ τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, καὶ τούτου καταγγέλλων, τὴν ὑπὲρ λόγον θείαν σάρκωσιν, τέθυσαι ἀρνίον ὡς ἄκακον.

Ἀνήχθης ὡς καθαρά, θυσία καὶ ἄμωμος, τῇ Θεοῦ τραπέζῃ μάκαρ ἀοίδιμε· καὶ ὡς ὁλοκαύτωμα δεκτόν, τυθεὶς ἐθελουσίως, ὑπὲρ τῆς πίστεως εἰσδέδεξαι, δόξαν εὐκλεῆ κλεϊζόμενος.

Θεοτοκίον.

Κατάρας προγονικῆς, ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, εὐλογίαις πάντας τὸν στεφανώσαντα, Λόγον σωματώσασα Ἁγνή, ἀεὶ εὐλογημένη, τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἁμαρτανόντων ἐξίλασμα.

Ὁ Εἱρμός· Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος ἡμῖν, ἡ ἁγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, Συμεὼν Ἱεράρχα, καὶ τῶν συμμαρτύρων σου, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα· ἥν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοῶμεν· Ἱκετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν Ἀθλοφόροι, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· καὶ ἀνάγαγε, ἐκ ῥαθυμίας βαράθρων, τοῦ δοξάζειν σε, παντελεῆμον τὴν μόνην, ἐλπίδα τῶν δούλων σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἡπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν θείαν ἐννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστὲ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοι· Εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας».

Ἀγόμενος δεσμώτης διέλυσας, τὰς μηχανὰς τοῦ πονηροῦ, Ἱερομύστα πανόλβιε· καὶ ἐναθλήσας γενναίως, στεφάνους ἀφθαρσίας ἀπείληφας.

Ῥημάτων σου βολίσι κατέστρωσας, Ἱερομάρτυς Συμεών, παρανομούντων συστήματα· καὶ τῷ πυρὶ τῶν αἱμάτων, πολύθεον ἀπάτην ἐνέπρησας.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου ἴαμα, τοῖς ἀσθενοῦσι τὰς ψυχάς· τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπος, σὺ γὰρ σαφῶς ἀνεδείχθης, καὶ θείων Ἀθλοφόρων ἐφάμιλλος.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, ἐξανατείλας ὑπὲρ νοῦν, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισε, θεοχαρίτωτε Κόρη, καὶ πλάνης τὸν χειμῶνα διέλυσεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, καὶ σοὶ κραυγάζω· Τὴν ψυχήν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστέ, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος».

Στῦλος καὶ ἑδραίωμα, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὀφθεὶς παμμάκαρ τῇ σῇ ἀθλήσει, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, ταύτην εἰς αἰῶνας, συντήρει μεσιτείαις σου.

Ὕμνοις μακαρίζομεν, τὴν πολιτείαν σου, τοὺς διωγμούς τε καὶ τὰς ἐνστάσεις, Συμεὼν πανόλβιε, δι' ὧν ἠξιώθης, τῆς μακαρίας λήξεως.

Μύρῳ θείας χρίσεως, ποιμὴν γενόμενος, ὑπὲρ τῆς ποίμνης ἐτύθης μάκαρ, ὡς κριὸς ἐπίσημος, καὶ τῶν πρωτοτόκων τὴν Ἐκκλησίαν εὔφρανας.

Θεοτοκίον.

Εὕροιμί σε Δέσποινα, ἐξαιρουμένην με, ἐν ὥρᾳ δίκης, τῆς καταδίκης, ὁ πιστῶς δοξάζων σε, καὶ κολαστηρίων, ῥυσθείην τῶν μενόντων με.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὔσπλαγχνος».

Ὤφθης θείας ἔμπλεως, θυμηδίας μάκαρ Συμεών, διὰ ξίφους τέλος τὸ μακάριον, σὺν ἑκατόν, δεξάμενος θείοις Μάρτυσι.

Νέοι καὶ πρεσβύτεροι, μονασταί τε καὶ ἱερουργοί, τὸν καλὸν ἀγῶνα διανύσαντες, ὑπὲρ Χριστοῦ, καθάπερ ἄρνες ἐτύθητε.

Μακαρίως ζήσαντες, Ἀθλοφόροι τέλος ἀληθῶς, ἐν Χριστῷ ἠνύσατε μακάριον, διὰ ξίφους τελειωθέντες γηθόμενοι. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκε, Παναγία ὁ Δημιουργός, καὶ ἀκτῖσι θείας ἐπιγνώσεως, τοὺς ἐν νυκτί, τῆς ἀγνωσίας ἐφώτισεν.

Ὁ Εἱρμός· Μαινομένην κλύδωνι.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεὼν Ἐπισκόπου Περσίδος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Αὐδελλᾶ Πρεσβυτέρου, Γοθαζάτ, Φουσίκ, καὶ ἑτέρων χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα.

Στίχοι.

Ἐπίσκοπόν σε, Συμεών, ἐγὼ μέγαν,
Ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἔγνων.
Ἄρκτου τὸ δεινὸν Αὐδελλᾶς ἔδυ στόμα,
Βδέλλης ἀπλήσου, τοῦ Σατὰν φυγὼν σόμα.
Ἐπιτραπέντος τοῦ θύειν, ἢ τεθνάναι,
Θανεῖν Γοθαζὰτ εἵλετο τμηθεὶς ξίφει.
Τὸ δέρμα Φουσὶκ ἐκδεδάρθω μου λέγει,
Χιτὼν ὑφανθεὶς τοῦ Σατανᾶ τῇ κρόκῃ,
Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα,
Τὴν τριπρόσωπον προσκυνοῦσαν οὐσίαν.
Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει·
Ἰδὼν ἔφης ἂν Παῦλε· Μαρτύρων νέφος.
Ἑβδομάτῃ Συμεὼν δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα τμήθη.

Κτησιφῶν καὶ Σαλὴκ ἡγεμονεύοντες ἐν ταῖς κατὰ Περσίδα πόλεσι, Σαβωρίου τότε τὴν Περσῶν βασιλείαν κατέχοντος, ἐπιστέλλουσι τῷ βασιλεῖ, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Χριστιανῶν Συμεών, καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι, ὑποτελεῖς εἶναι αὐτῷ καὶ ὑπόφοροι οὐδαμῶς καταδέχονται, ἀλλ᾽ αἱροῦνται μᾶλλον ἀποθανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἢ δουλεύειν ἀτίμως καὶ ἀκλεῶς. Χαλεπήναντος οὖν ἐπὶ τούτῳ τοῦ Βασιλέως, ἤχθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος Συμεών, δυσὶν ἁλύσεσι δεσμευθείς· εἶτα τῇ εἱρκτῇ παραπεμφθείς, ἐπιστρέφει πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τὸν Πραιπόσιτον Χουσδαζάτ, ἢ Γοθαζάτ, Χριστιανὸν μὲν πρότερον ὄντα, διὰ δὲ τὴν εἰς τὸν βασιλέα τιμὴν καὶ τὸν ἐπικείμενον φόβον νόμῳ Περσῶν τὸν ἥλ ον προσκυνήσαντα· ὃς καὶ συσχεθείς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, ἀντὶ τῶν τροφείων, (καὶ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ τὸν βασιλέα ἀπογαλακτισθέντα ἀναθρεψάμενος)· τοῦτο μόνον αἰτήσας. τὸ ποιῆσαι καταφανές, ὅτι οὐ δι᾽ ἀκολασίαν γλώσσης ἀκρατοῦς, οὐδὲ δι᾽ ἄλλο τι τῶν ἀπηγορευμένων, ταύτην δίδωσι τὴν δίκην, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν π᾽στιν, ἐξ ἧς πρότερον μαλακισθεὶς καταπέπτωκε. Τοῦτο δὴ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπηγγείλατο.

Ἀκούσας δὲ ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐχάρη, καὶ σὺν τοῖς λοιποῖς ηὔχετο οὕτω καὶ αὐτοὺς τελειωθῆναι. Ἐκβληθέντων οὖν καὶ αὐτῶν τῆς φυλακῆς, καὶ ἀποτμηθέντων τὰς κεφαλάς, τὸν ἀριθμὸν ὄντων χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα, πρῶτος ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν, ἐρεθίσας εἰς τοῦτο καὶ τοὺς λοιπούς. Λέγεται δέ, ἕνα τῶν ἀναιρουμένων δειλιάσαι· τὸν δὲ Κουροπαλάτην Φουσίκ, οὕτω καλούμενον, συμβουλεύσασθαι μηδόλως δειλιάσαι, ἀλλ᾽ ἐπιμύσαντα τὰς ὄψεις δέξασθαι τὴν τοῦ ξίφους τομήν, ὠκύμορον οὖσαν· ὃς καὶ διαβληθεὶς περὶ τούτου, καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύειν παρρησίᾳ ὁμολογήσας, τὴν γλῶτταν τέμνεται καὶ τὸ τῆς σαρκὸς δέρμα ἀφαιρεῖται, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα παρέθετο τῷ Θεῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ τοῦ νέου.

Στίχ. Ἂν οὐκ ἔγνως τίς ἐστιν ὁ φλογὸς μέσον,
Γνῶσῃ λαλοῦντος· Ἀδριανέ, καρτέρει.

Καὶ οὗτος ὁ Μάρτυς Ἀδριανὸς εἷς ἦν τῶν ποτε κρατηθέντων, καὶ διαφόροις φυλακαῖς παραπεμφθέντων. Ἐκβληθεὶς οὖν τῆς φυλακῆς ἐν καιρῷ, ἐν ᾧ οἱ πεπλανημένοι Ἕλληνες τοῖς ψευδωνύμοις αὐτῶν θεοῖς ἔθυον, ἠναγκάζετο καὶ αὐτὸς τῷ βωμῷ προσελθεῖν, καὶ λιβανωτὸν ἐπιθῦσαι. Αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐκ ἐπείσθη τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλ᾽ ἀνδρεῖος ὢν καὶ γενναῖος, δραμὼν κατέστρεψε τὸν βωμόν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἐπικειμένας θυσίας ἐξέχεε, καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν. Εἰς ὀργὴν οὖν κινήσας τὸν ἄρχοντα καὶ τὸν τῶν παρεστώτων εἰδωλολατρῶν ἀνάψας θυμόν, ἐκρατήθη, καὶ ἐμαστίχθη ἀφειδῶς· ὁ μὲν γὰρ ῥάβδῳ αὐτὸν ἔπληττεν, ὁ δὲ λίθοις αὐτοῦ τὸ στόμα συνέτριβεν, ἄλλος κατὰ κεφαλῆς ἔτυπτε. Καὶ τέλος, κάμινον μεγάλην ἀνάψαντες, ἐκεῖ αὐτὸν ἐνέβαλον· καὶ οὕτως ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Θνήσκων τί κράζεις; Σῶτερ ἠγάπησά σε·
Ἀλλ᾽ ἠγαπήθης, Ἀγαπητὲ καὶ πλέον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἦν, δι᾽ ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς τραφείς, καὶ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα. Ἀπάρας δὲ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς ἐντευξόμενος τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, εὐθὺς κατὰ τὴν πορείαν τῆς οἰκείας ἀρετῆς καὶ πρὸς Θεὸν παρρησίας ἀπόδειξιν ἔδωκε. Κατὰ γὰρ τὴν Ἑλλάδα γενόμενος, δυσὶ πάθεσι κατεχόμενον ἄνθρωπον ἰδών, καὶ μήτε λέγειν ὅλως δυνάμενον, μήτε βαδίζειν, ἀλλ᾽ ἐξ αὐτῆς τῆς γεννήσεως ἄλαλον ὄντα, καὶ μόλις ἕρποντα, κρατήσας τῆς χειρός, ἀρτίπουν ἐποίησε, καὶ τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος Ἁγίαν Μερίδα ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐμβαλών, εὔλαλον ἀπέδειξεν.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ γενόμενος Πύλῃ, ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα τυφλῷ τινι προσελθόντι, τὴν ὀπτικὴν ἐχαρίσατο δύναμιν. Ἀξίως οὖν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς παρά τε τῶν ἐν τέλει, καὶ τῆς Συγκλήτου, καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, προσδεχθείς, καὶ πάσης τῆς πόλεως, καὶ Ἄνθιμον τὸν Ἐπίσκοπον Τραπεζοῦντος, κακῶς ἐπιβάντα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει καθέδρας, ἐξοστρακίσας, ὡς τὰ Εὐτυχοῦς καὶ Σεβήρου φρονοῦντα, καὶ τῷ ἀναθέματι παραδούς, καὶ τὸν εὐλαβέστατον Πρεσβύτερον Μηνᾶν τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας, βίῳ καὶ λόγῳ διαπρέποντα, καὶ φρονήματος ὄντα τοῦ κατὰ πίστιν ὀρθήν, χειροτονήσας, καὶ τῷ θρόνῳ ἐγκαθιδρύσας, μετὰ χρόνον τινά, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις τῆς Μεγάλης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν »φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, »συμφώνως μελῳδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Λύχνος φαίνων γνώσεως, φῶς ἐγνώσθης Ὅσιε ἐν σκότει καθεύδουσιν, ἀγνοίας καὶ ἔλυσας, πυρσολατρῶν τὸ σκότος, ἐναθλήσας παραδόξως.

Ὤφθης προηγούμενος, Ἀθλητῶν συστήματος· μεθ᾽ ὧν τελειούμενος, ξίφει ἀνεκραύγαζες, Συμεὼν θεόφρον· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δῆμον πολυάριθμον, Μαρτύρων τιμήσωμεν, σεπτῶς συγκροτούμενον, διαφόρων πόλεων, ἱερουργῶν ἐνθέων, μοναστῶν τε θεοφόρων. Θεοτοκίον.

Ἴασαι Πανάμωμε, πάθη τῆς καρδίας μου· κόπασον τὸν τάραχον, τὸν νοῦν μου χειμάζοντα, καὶ σῶσόν με βοῶντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, »παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελπον· »Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ-

»ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἄνθραξ νοητός, Συμεὼν δεδειγμένος, πυρὶ οὐκ ἐλάτρευσας, μακαριώτατε· ὕλην πικρὰν δέ, πολυθείας φλέξας, ἄδυτον πρὸς φέγγος, ἀξίως μετετέθης.

Ἴασαι ἡμῶν, τὰς ἀσθενείας Μάρτυς· τὸν ζόφον ἀπέλασον τῶν καρδιῶν ἡμῶν· καὶ αἰωνίου ζωῆς, δεῖξον μετόχους, σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θεόφρον μεσιτείαις.

Στάζουσιν ἡμῖν, οἱ σοὶ ἀγῶνες Πάτερ, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, καὶ ἀπελαύνουσι. πάθη ποικίλα, καὶ νόσους τῶν σωμάτων, τῶν προσερχομένων, πιστῶς ἐν τῇ σορῷ σου.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὸν σεπτόν, σοῦ προδηλώσῃ τόκον, βάτος ἀκατάφλεκτος, ὡράθη Πάναγνε· πῦρ γὰρ ἐν σπλάγχνοις, τὸ θεῖον δεξαμένη, ὅλως οὐκ ἐφλέχθης· διό σε ἀνυμνοῦμεν,

Ὁ Εἱρμός· Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἠσαΐα χόρευε· ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, »καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε »καὶ ἄνθρωπον· Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγα»λύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ὡς δεκτὸν θυμίαμα, προσηνέχθης τῷ Παμβασιλεῖ, ὡς σφάγιον ἱερὸν ὡς περικαλλές, σοφὲ καλλιέρημα, ὥσπερ μύρον, ὥσπερ προσφορά, ῥόδον ὡς εὔοσμον, ὡς Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Στήριγμα γενόμενος, Ἱεράρχα, πάντων τῶν πιστῶν, ἐτύθης ὥσπερ κριός, καὶ πρὸς νοητά, μετέβης βασίλεια, καὶ Βασιλεῖ πάντων καὶ Θεῷ, χαίρων παρίστασαι, θείᾳ δόξῃ ἀστραπτόμενος.

Ἡ σεπτὴ παράταξις, τῶν Μαρτύρων μέσον ἀσεβῶν, κηρύξασα τὸν Χριστόν, πλήθη δυσμενῶν, δαιμόνων ἠφάνισε, καὶ στρατιαῖς ταῖς ἀγγελικαῖς, ὄντως συνήφθησαν, θείᾳ δόξῃ κλεϊζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φανοτάταις λάμψεσι, παναγία Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καταύγασόν μου τὸν νοῦν, σκότει χαλεπῷ, ἀγνοίας κρατούμενον, ὅπως τυχὼν θείου φωτισμοῦ, τὰ μεγαλεῖά σου, καταγγέλλω ἀειπάρθενε. Ὁ Εἱρμός· Ἠσαΐα χόρευε.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, ἡ Α΄. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΗ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὁρμὰς τὰς τοῦ σώματος, καὶ τὴν πικρὰν τυραννίδα, τῶν παθῶν ἐξέκλινας, θείῳ φόβῳ Ὅσιε, κυβερνώμενος· καὶ Θεὸν εὔφρανας, ἀρετῶν κάλλεσιν, ὡραΐσας τὴν καρδίαν σου· καὶ νῦν ἐσκήνωσας, ἔνθα τῶν Ὁσίων τὰ τάγματα, κατάλληλον τοῦ πόθου σου, Πάτερ εὑρηκὼς τὴν κατάπαυσιν· ἔνθα μνημονεύειν, ἡμῶν μὴ διαλίπῃς τῶν πιστῶς, ἐπιτελούντων τὴν μνήμην σου, Ἰωάννη Ὅσιε.

Θεὸν ἐξεζήτησας, ἀνεπιστρόφῳ καρδίᾳ, μελέταις πτερούμενος, ἱεραῖς θεόπνευστε, καὶ ταῖς νεύσεσι, πρὸς αὐτὸν πάντοτε, ὁλικῶς κείμενος· πρὸς δὲ τοῦτο ἐπαλείφοντα, καὶ παρορμῶντά σε, ἔσχες τὸν ἐν κλήσει καὶ πράξεσι, Γρηγόριον τὸν θαύμασι, καὶ τερατουργίας ἐκλάμψαντα· οὗ ταῖς φρυκτωρίαις, λαμπόμενος διῆλθες ἀβλαβῶς, τοῦ ταπεινοῦ τούτου σώματος, μάκαρ τὸ κλυδώνιον.

Ὁσίως ἐβίωσας, μὴ ἐσχηκὼς τὰς φροντίδας, τοῦ βίου ταῖς κρείττοσιν, ἐργασίαις Ὅσιε καλλυνόμενος· ἀλλὰ πῦρ ἄϋλον, ἐν καρδίᾳ φέρων, ἡσυχίαν ἐκαρτέρησας, παννύχοις στάσεσι, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις προσκείμενος, εὐτόνως, καθαιρόμενος, καὶ θεοειδὴς ἐνδεικνύμενος· ὅθεν μετὰ πόνους, τὴν ἄπονον ἀπείληφας τρυφήν, τοῖς σὲ τιμῶσιν αἰτούμενος, θείαν ἀγαλλίασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄσπιλε ἀμόλυντε, Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, Κόρη ἀειπάρθενε, Θεοτόκε Δέσποινα, πῶς ὑμνήσω σε, τὸ Θεοῦ σκήνωμα, ὁ μεμολυσμένος, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν; πῶς δὲ τὸ μέγεθος, σοῦ τῶν θαυμασίων ἐξείποιμι, τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος, ὅπερ ἐπιχέεις μοι πάντοτε; Φρίττων οὖν προσπίπτω, καὶ κράζω σοι τὸ Χαῖρε εὐλαβῶς· χαῖρε πιστῶν παραμύθιον, τῶν παρακαλούντων σε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Πάθος τὸ ἑκούσιον, τοῦ ἀπαθοῦς καθορῶσα, ἡ ἁγνὴ καὶ ἄμωμος, μητρικῶς ὠδύρετο, καὶ ἐκραύγαζεν· Ὢ φρικτὸν θέαμα! πῶς ὁ κτίσας πάντα,, ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, ὁ δόξης Κύριος, νῦν καὶ

Βασιλεὺς προαιώνιος, ἀδίκως κατακέκριται, καὶ μετὰ κακούργων λελόγισται; Τὰ ὄρη καὶ νάπαι, σταλάξατέ μοι δάκρυον πικρόν, καὶ μονωθεῖσαν θρηνήσατε, τὴν τὸν Κτίστην τέξασαν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκιον.

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ᾽ εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων μὲν ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰωάννη τὸ πνεῦμά σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ Στιχολογία συνήθως, καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Τῇ τῶν παθῶν με τρικυμίᾳ πάντοτε, περιδονούμενον, καὶ λογισμῶν σάλῳ, νῦν περικυκλούμενον, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Ὅσιε, ἀπαθείας πρὸς ὅρμον, πρὸς σωτηρίας λιμένα τε, μάκαρ Ἰωάννη κυβέρνησον.

Μετατεθεὶς τῇ προαιρέσει Ὅσιε, πρὸς οὐρανὸν ἀληθῶς, ἀγγελικῶς Πάτερ, ἐπὶ γῆς ἐβίωσας, νεκρώσας σου τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐγκρατείᾳ, δι᾽ ἧς Θεοῦ οἰκητήριον, ὤφθης Ἰωάννη θεσπέσιε.

Ὑπακοὴν τὴν εὐπειθῆ κτησάμενος, καὶ τὴν ταπείνωσιν, ὥσπερ χρυσᾶς ταύτας, πτέρυγας ἐκέκτησο· δι᾽ ὧν Πάτερ ἐπέτασας, κοσμικῶν ἐκ σκανδάλων, πρὸς τὸν Θεόν, ὃν ἐζήτησας, τὸν ἀπὸ τῆς ζάλης σε σώσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὁ συνυπάρχων τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ συναΐδιος, μονογενὴς Λόγος, ἐκ σοῦ πεφανέρωται, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, Θεοτόκε Μαρία, καὶ κόσμον ὅλον διέσωσεν, αἴνεσιν αὐτῷ ἀναπέμποντα.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στερεώσας κατ᾽ ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε».

Νηφαλεότητι νοός, τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, φανταζόμενος οὐδόλως φροντίσιν, ἐνεπάρης ὑλικαῖς· πτεροῖς δὲ κουφιζόμενος, ἀκτημοσύνης Πάτερ, ὅλος μετάρσιος γέγονας.

Τῆς ἡσυχίας ἐρασθείς, τοῦ φιλησύχου ποιμένος, Γρηγορίου, Ἰωάννη τρισμάκαρ, τὰς ἐν βίῳ ταραχάς, προθύμως καταλέλοιπας, καὶ προσευχαῖς ἀπαύστοις, θείας γαλήνης τετύχηκας.

Ἐν ἡσυχίᾳ λογισμῶν, καταστορέσας τὴν ζάλην, ἀταράχως σου τὸν βίον διῆλθες, κυβερνώμενος σοφέ, τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος, βεβιωκὼς ὁσίως, ὦ Ἰωάννη θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πρὸς ἡμᾶς φωτιστική, τοῦ βασιλεύοντος πάντων, τῶν αἰώνων ἀδιόδευτος πύλη, σὺ ἐδείχθης ἀληθῶς, δι᾽ ἧς αὐτὸς διώδευσεν, ἐσφραγισμένην πάλιν, καταλιπών σε Πανάμωμε.

Ὁ Εἱρμός· Ὁ στερεώσας κατ᾽ ἀρχάς.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐνθάψας πονηράς, τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, ἀσκήσεσι πολλαῖς, καὶ δεήσεσι Πάτερ, νεκρὸς τάφῳ κείμενος, ἀδιάλυτος ἔμεινας· ὅθεν χαίροντες τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνεται Πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τὸ ὄνομα τὸ σόν, καθ᾽ ἑκάστην βοῶσα, καὶ πόθῳ τὰς ὑψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε· σὺ γὰρ καύχημα, καὶ βοηθὸς καὶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων ὑπάρχεις Παρθένε, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καθορῶσα, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἡπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη; δι᾽ ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοὺμ σοί, κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ὑπομονῆς, πέτρα ἐδείχθης μακάριε, ἐναντίοις, κύμασιν ἑκάστοτε, προσρησσομένη καὶ μηδαμῶς, τοῦ τῆς εὐσεβείας, σαλευομένη φρονήματος· διό σε ὁ Δεσπότης, ὡς ὑπέρτιμον λίθον, θησαυροῖς αἰωνίοις ἀπέθετο.

Σὲ ὁ Πατήρ, τῶν οἰκτιρμῶν προσελάβετο, ὡς γνησίως, τοῦτον ἀγαπήσαντα, καὶ ταῖς αὐτοῦ, Πάτερ ἐντολαῖς, ἐπηγρυπνηκότα, καὶ τοῖς υἱοῖς συναρίθμιον, τῆς χάριτος ποιήσας, ἀϊδίου σε δόξης, Ἰωάννη θεόφρον ἠξίωσε.

Τῶν ἀρετῶν, σὺ ἀναβὰς ἐπὶ κλίμακος, εἶδες ὄντως, τὴν ἀκατανόητον, δόξαν Θεοῦ, καὶ καταυγασθείς, νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τῇ θείᾳ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, ὁλόφωτος ἐδείχθης, ὥσπερ ἥλιος Πάτερ, καταλάμπων πολλοὺς ἐν τῷ βίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Σὺ ἀληθῶς, τῆς σωτηρίας ὑπόθεσις, Θεομῆτορ, μόνη ἐχρημάτισας, τῷ Ποιητῇ καὶ Δημιουργῷ, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων, αἱμάτων σάρκα δανείσασα· δι' ἧς αἱ τοῦ θανάτου, συνετρίβησαν πύλαι, καὶ ζωὴ τοῖς ἀνθρώποις δεδώρηται.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ
» φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλό-
» τριον σκότος τὸν δείλαιον; Ἀλλ' ἐπίστρεψόν με,
» καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου
» κατεύθυνον δεομαι».

Ὥσπερ ἄκακον ἄρνα, χλόῃ τῆς ἀσκήσεως ἐντεθραμμένον σε, ὁ ποιμὴν ὁ μέγας, ἐν αὐλαῖς αἰωνίοις προσήκατο, Ἰωάννη μάκαρ, καὶ δεξιοῖς αὐτοῦ προβάτοις, συναρίθμιον Ὅσιε ἔδειξε.

Τῆς ἡμέρας τὸ βάρος, Πάτερ καὶ τὸν καύσωνα στερρῶς ἐβάστασας, ἀρετῶν τὸν θεῖον, ἀμπελῶνα καλῶς ἐργασάμενος· ὅθεν τῇ ἑσπέρᾳ, τῆς ἐκ τοῦ βίου ἐκδημίας, τὸν μισθὸν ἐκομίσω ἐπάξιον.

Ἐντολῶν θεμελίῳ, Πάτερ ᾠκοδόμησας, πύργον ὑψίκομον, δι' οὗ καὶ ἀνέπτης, πρὸς αὐτὸ τῶν καλῶν τὸ ἀκρότατον, καὶ τὸν ὄντως ὄντα, ψυχεραστὴν ἰδὼν ὡς θέμις, ὁλοψύχως αὐτῷ ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα Παρθένε, κέντρῳ παραβάσεως καὶ κατακείμενον, ἐξανάστησόν με, ἡ ζωὴν τὴν ἀθάνατον τέξασα, τὸν Σωτῆρα κόσμου, καὶ Λυτρωτὴν καὶ Βασιλέα, καὶ πρὸς φῶς καθοδήγησον ἄχραντε.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι
» μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο-
» μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου,
» ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Δακρύων σου σταλαγμοῖς, παθῶν ἐξήρανας πέλαγος, καὶ πᾶσαν τοῦ νοητοῦ, ἐχθροῦ κατεπόντισας, ἀνίσχυρον δύναμιν, Ἰωάννη μάκαρ, τοῦ Χριστοῦ ἐνδυναμοῦντός σε.

Ὡς ὄβρυζόν σε χρυσόν, δοκιμασθέντα ἀοίδιμε, ἀσκήσεως τῷ πυρί, Χριστὸς ἐναπέθετο, Βασιλεὺς ὁ ἄφθαρτος, ἐν ἀφθάρτοις Πάτερ, θησαυροῖς τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὡς κῆπος πανευθαλής, ἐδείχθης ὄντως καὶ εὔκαρπος, δακρύων τοῖς ὀχετοῖς, καλῶς ἀρδευόμενος, καὶ μυρίπνουν Ὅσιε, τὸν καρπὸν τῷ Κτίστῃ, Ἰωάννη προσενήνοχας. Θεοτοκίον.

Τὸ σκήνωμα τοῦ Θεοῦ, τὸν θεῖον ὄντως καὶ πάνσεπτον, ὑμνήσωμεν εὐσεβῶς, Μαρίαν τὴν ἄχραντον· Θεὸν γὰρ ἐχώρησεν, ὑποδεξαμένη, τὸν ἀχώρητον καὶ ἄληπτον.

Ὁ Εἱρμός· Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχ. Ἰωάννη, σκίρτησον ὡς Ἰωάννης,
Οὐ γαστρὸς ἐντός, ἀλλὰ τῆς Ἐδὲμ ἔνδον.

Ὀκτωκαιδεκάτῃ Ἰωάννης νέκυς ὤφθη.

Ἰωάννης ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὸν κόσμον μισήσας, καὶ τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, ἀπῆλθε πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, καὶ γενόμενος ὑπ' ἐκείνου μοναχός, τοῦ λοιποῦ συνῆν αὐτῷ ἀγωνιζόμενος ἐν πᾶσι, καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύων. Οὕτω δὲ γέγονεν εἰς ὑπακοὴν περιβόητος καὶ εἰς ὑποταγὴν πειθήνιος, καὶ ἑτοιμότατος θεραπευτής, ὡς καὶ τὸν μέγαν Γρηγόριον ἐπ' αὐτῷ χαίρειν καὶ τὸν Θεὸν δοξάζειν. Καὶ μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ἀπῆλθεν εἰς ξένην χώραν καὶ ἄγνωστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον, καὶ ἐπὶ ξένης τεχθέντα, κἀκεῖ ἠγωνίζετο. Εἶτα, καταλαβὼν τοὺς ἁγίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος Λαύραν καὶ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς πλείους ἀγῶνας ἀρετῆς· καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Ὕπελθε, Σάββα, φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ,
Ὡς ἂν πίνῃς ἄφθαρτον ἡδονῆς ὕδωρ.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεντιανοῦ τοῦ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος τῶν βασιλέων, τὴν διατριβὴν ἔχων ἐν Γοτθίᾳ, ἔνθα γεγένηται· Ἔτι δὲ νήπιος ὤν, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εἵλετο, καὶ τῶν εἰδωλοθύτων οὐ μόνον οὐ προσήπτετο, ἀλλὰ καὶ τοὺς βουλομένους ἀπογεύεσθαι διεκώλυε, τὴν εἰς Χριστὸν τούτοις παρατιθέμενος πίστιν, καὶ πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας ἐγένετο. Ὅθεν συστάντες αὐτῷ οἱ τῶν εἰδώλων θεραπευταί, τῆς πόλεως ἀπελαύνουσι. Μετὰ δὲ χρόνον τινά, ἔρευναν τῶν Χριστιανῶν ποιούμενοι, προσελθόντα τὸν Ἅγιον Σάββαν, καὶ ἑαυτὸν προσ-

αγγείλαντα, αὖθις μυκτηρίσαντες ἀπεπέμψαντο. Ὕστερον δὲ Ἀθαναρίχου παραγενομένου, συνελήφθη. Φραγγελλωθεὶς οὖν, καὶ τυφθείς, καὶ ἄξονι ἐκταθεὶς ἐπὶ τὴν δοκὸν τῆς οἰκίας ἐμετεωρίσθη· καὶ ἀπογεύσασθαι τῶν εἰδωλοθύτων μὴ πεισθείς, ἤχθη ἐπὶ τὸν ποταμὸν Μουσαῖον· καὶ ἐπιτεθέντος αὐτῷ ξύλου ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἀπεπνίγη, ἔτος ἄγων τῆς ἡλικίας τριακοστὸν ὄγδοον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ, Ἐπισκόπου Χαλκηδόνος.

Στίχ. Θραύσας βέλη σά, καὶ μεταστάς σου, βίε,
Ἔξω βελῶν ὑπῆρξε Κοσμᾶς, ὡς λόγος.

Οὗτος, ἐκ σπαργάνων καθάρας ἑαυτὸν ἐν ἀσκητικοῖς ἀγῶσι, καὶ τῷ τῆς ἐγκρατείας γάλακτι τραφείς, καὶ γενόμενος Θεοῦ κατοικητήριον τῇ θείᾳ Ἱερωσύνῃ, καλῶς ἐκοσμήθη, ποιμὴν θεοπρόβλητος καταστάς. Ὅθεν ἐνστερνισάμενος τὰ ὅπλα τοῦ Θεοῦ πρὸς ὀχυρωμάτων καθαίρεσιν πάντων τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν θείαν εἰκόνα ἀθετούντων τὴν ὀφρὺν κατέβαλε, καὶ ταύτην ἐτίμησε, καὶ προσκυνεῖν ἐξεπαίδευσε, τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον ἀναδησάμενος. Καὶ ἣν ἐκ παιδὸς εἶχεν εὐλάβειαν, μέχρι γήρως συνετήρησε, μηδαμῶς ὕπνῳ ἀμελείας κατασχεθείς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπαθείας λιμένας κατήντησε σὺν Αὐξεντίῳ τῷ σοφῷ, μεθ' οὗ καὶ τοὺς ἀγῶνας διήνυσε, καλῶς σαββατίσας πρὸς τὴν οὐράνιον κατάπαυσιν. Ὅθεν καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὸ σῶμα αὐτοῦ κατετέθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀθανασίας τῆς θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἀθανασίας τῇ κορυφῇ προσφέρω,
Στέφανον ἀθάνατον διὰ τῶν λόγων.

Αὕτη ἡ ἀοίδιμος, ἡ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος. γεννᾶται μὲν ἔν τινι νήσῳ, Αἰγίνῃ λεγομένῃ, παρὰ γονέων εὐσεβῶν. Μαθοῦσα δὲ τὸ Ψαλτήριον, καὶ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, ἀφιέρωσεν ἑαυτὴν τῷ Θεῷ· οἱ δὲ γονεῖς ἔζευξαν ἀνδρὶ ταύτην καὶ μὴ θέλουσαν. Μεθ' ἡμέρας δὲ τοῦ συνοικεσίου ἑκκαίδεκα, βαρβάρων ἐπελθόντων, ὁ ἀνὴρ ἐσφάγη μαχαίρᾳ. Ἡ Ἁγία οὖν καὶ αὖθις εἰς τὸν πρῶτον ἀνακαινισθεῖσα λογισμόν, ἠγωνία, πῶς ἂν δυνηθείη διακρούσασθαι τοὺς γεννήτορας μὴ συναφθῆναι ἑτέρῳ ἀνδρί. Καὶ ὡς ἐν τούτοις ἠσχόλει τὸν λογισμόν, ἔφθασε πρόσταγμα βασιλικόν, ἵνα τὰς ἐν ἀγαμίᾳ καὶ χηρείᾳ πάσας οὔσας γυναῖκας ἐκεῖ συζεύξωσιν ἐθνικοῖς. Ὅθεν καὶ μὴ θέλουσα ἦλθεν εἰς δεύτερον συνοικέσιον· ὅμως καὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας ἀεὶ φροντίδα ποιουμένη, ἐσχόλαζεν εἰς εὐχὰς καὶ δεήσεις, τὸν πλοῦτον ἀφειδῶς τοῖς δεομένοις σκορπίζουσα. Μετὰ δὲ χρόνον τινά, πείθει τὸν σύζυγον Μοναχὸν γενέσθαι, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν· ὃς καὶ μετὰ χρόνον τινά, ὁσίως διατρίψας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ἔκτοτε δὲ ἐλευθερίας τυχοῦσα, διένειμε πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς, καὶ προσλαβομένη ἑτέρας γυναῖκας, ἀφίκετο εἰς ἀσκητήριον· καὶ μονάσασα σὺν αὐταῖς, ἠγωνίζετο· τυροῦ γὰρ καὶ ἰχθύος οὐδέποτε ἥπτετο, εἰμὴ τὸ Ἅγιον Πάσχα. καὶ ἐν ταῖς τοῦ δωδεκαημέρου ἡμέραις, καὶ ταύταις μόνον ἀπογευομένη. Τροφὴ δὲ ἦν αὐτῇ ἄρτος βραχὺς καὶ ὕδωρ, μετὰ τὴν ἐνάτην, καὶ ταῦτα μετ' ἐγκρατείας· ταῖς δὲ ἁγίαις τρισὶ Τεσσαρακοσταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ, λεπτοῖς μόνοις λαχάνοις ἐτρέφετο, καὶ τούτοις δι' ἡμερῶν δύο. Μετὰ δὲ χρόνους τέσσαρας, προεχειρίσθη ἄρχειν τοῦ ἀσκητηρίου· καὶ ἔκτοτε τὴν ἐσχατιὰν πασῶν τῶν μοναζουσῶν προέκρινε μετέρχεσθαι, ὡς οὔτε διαγινώσκεσθαι αὐτὴν πρωτεύουσαν. Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν αὐτήν, οὐκ ἐπὶ πλευροῦ, ἀλλ' ἐφ' ἑνὶ προσκλινομένη λίθῳ, εἰς τοῦτο αὐτῇ προευτρεπισθέντι, μικρὸν τοῦ ὕπνου μετελάμβανε.

Μετὰ δὲ παραδρομὴν ἐνιαυτῶν τεσσάρων, ἔρωτι τρωθεῖσα ἡσυχίας, μεθ' ὧν εἰς τὸ ἀσκητήριον ἀφίκετο ἐξελθοῦσα, Ματθαίῳ τινὶ ἱεροπρεπεῖ συνεργῷ πρὸς τοῦτο χρησαμένη, τὸν τῆς ἡσυχίας τόπον κατέλαβεν. Ἐκεῖσε οὖν ἐφ' ἱκανὸν τοὺς τῆς ἡσυχίας καρποὺς δρεψαμένη, τοῦ δηλωθέντος Ματθαίου τὴν σωματικὴν χρείαν ἐπιχορηγοῦντος διὰ ἐργοχείρου αὐτῶν, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, χρείας κατεπειγούσης καὶ βίας τινός, ᾤχετο, συνεργὸν αὖθις ἔχουσα Ἰγνάτιόν τινα εὐνοῦχον πρεσβύτερον, παντοίαις κατάκομον ἀρεταῖς· ὡς τοῦ προμνημονευθέντος Μοναχοῦ Ματθαίου, θαύμασι καὶ σημείοις διαλάμψαντος ἐν τῷ τῆς ἡσυχίας τόπῳ, πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος. Καὶ ἐν ἀσκητηρίῳ κατασχεθεῖσα, ἔμεινεν ἐπὶ χρόνοις ἑπτὰ θλιβομένη ἀεί, καὶ φροντίζουσα περὶ τοῦ ἀσκητηρίου αὐτῆς Καὶ ὀπτασίας αὐτῇ περὶ τούτου γενομένης, ἀπάρασα εὐθὺς ἐκεῖθεν, κατέλαβε τὸ ἑαυτῆς ἀσκητήριον· καὶ ἀσπασαμένη τὰς Ἀδελφὰς σὺν τῷ Πρεσβυτέρῳ Ἰγνατίῳ, συνήδετο ταύταις νουθετοῦσα καὶ διδάσκουσα τὰ πρὸς κτῆσιν ἀρετῶν θείων, καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ἡμέραις τισὶν ὀλίγαις.

Πρὸ δὲ δυοκαίδεκα ἡμερῶν, τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάλυσιν αὐτῆς προγνοῦσα, καὶ ταῖς Ἀδελφαῖς ἀναγγείλασα, ηὐχαρίστησε μὲν τῷ Κυρίῳ· ἐπισυνάξασα δὲ καὶ τὰς Ἀδελφάς, προεχειρίσατο τὴν μέλλουσαν ἀντ' αὐτῆς ἄρχειν τῶν λοιπῶν. Καὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἔμελλεν ἀπαίρειν πρὸς Κύριον τῇ ὑμνῳδίᾳ τοῦ Ψαλτῆρος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν προσανέχουσα, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν ταύτης μὴ ἐξαρκέσασα, τὸ λεῖπον δὲ ταῖς Ἀδελφαῖς ἀναθεμένη, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν προσευξαμένη, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Δαιμονῶντες δὲ καὶ νοσοῦντες οὐκ ὀλίγοι ἰάθησαν κατὰ τὸν τῆς κηδείας καιρόν, ἀλλὰ δὴ καὶ μετὰ τὴν κατάθεσιν, καὶ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν. Προεῖπε δὲ καὶ ταῖς Ἀδελφαῖς, ὅτι, Ὃ ὀφείλω ἀπολαβεῖν, ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ἀπολήψομαι. Ὅθεν καὶ εἶδον δύο τῶν μοναζουσῶν Ἀδελφῶν φοβερόν τι καὶ ἐξαίσιον, ἄνδρας ἀστραπηβόλους δύο, ἑκατέρωθεν τῆς Ἁγίας ἱσταμένους, ἔξωθεν τῶν ἁγίων θυρῶν τοῦ Θυσιαστηρίου, κατέχοντας πορφύραν βασιλικήν, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ λίθων τιμίων καὶ μαργαριτῶν, καὶ ἐνδύοντας αὐτήν. Εἰς ἀνάμνησιν οὖν ἐλθοῦσαι τοῦ διορατικοῦ λόγου τῆς Ἁγίας, καὶ τὴν ἔκβασιν διὰ τῆς ὀπτασίας ἰδοῦσαι τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησαν τῷ οὕτω δοξάζοντι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει αφκς'. 1526.

Στίχ. Βληθεὶς καμίνου ἐν μέσῳ Ἰωάννη,
Χριστῷ προσῇδες ὕμνον εὐχαριστίας.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς ὁ Κουλικᾶς ὁ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1564 ὀγκίνοις τελειοῦται.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, »ἐν Βαβυλῶνί ποτε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν »φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ »τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τὴν δευτέραν Κυρίου, ἐννοῶν παρουσίαν, ἀπὸ βλεφάρων ψυχῆς, τὸν ὕπνον ἀπεβάλου, σοφὲ τῆς ἀμελείας, καὶ ἀγρύπνως ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἁπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀγαθὴν ἐξελέξω, μερίδα Ἀπάνσοφε, δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ τε τὰ τούτου, ἐκτελεῖν δικαιώματα· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μακρυνθεὶς τοῦ σαρκίου, τῶν δεσμῶν Ἰωάννη, ψυχῆς ἐφρόντισας, Κυρίῳ ἐλευθέρᾳ τῇ γνώμῃ ἐκδουλεύων, καὶ κραυγάζων ἑκάστοτε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἡ τοῦ κόσμου Κυρία, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα, ἡμῖν κυήσασα, πολλαῖς κυριευθεῖσαν, ἀτόποις ἁμαρτίαις, τὴν ψυχήν μου διάσωσον, εὐλογημένη Ἁγνή, ἵνα σὲ μακαρίζω.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, »Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα. οἱ Παῖ»δες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε. λαὸς ὑπερυψοῦ»τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς μηλωτὴν τὸ χάρισμα, εὐφυῶς κληρωσάμενος, Πάτερ Ἰωάννη, τοῦ κλεινοῦ ποιμένος

σου, ἐν τούτῳ διέρρηξας, τῶν ἡδονῶν τὸ πέλαγος· καὶ διασωθεὶς ἀκαταπόντιστος ὤφθης, Ἀγγέλων συμπολίτης, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον, Πάτερ Ἰωάννη, εὐσεβῶς μιμούμενος, πτηνῶν ἐν ἰσότητι, ἀκτημοσύνην ἤσκησας· καὶ τῶν ἀγαθῶν, τῶν αἰωνίων τὸν πλοῦτον, ἐκτήσω ἀναμέλπων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος, τῇ ψυχῇ σου σκηνώσασα, χάρις καθαράν σοι, τὴν καρδίαν ἔκτισε· καὶ πνεῦμα ἐκαίνισεν, εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις σου· ὅθεν καὶ βιώσας, καθαρᾷ πολιτείᾳ, ἐβόας Ἰωάννη· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιασθεῖσα Πνεύματι, Θεοτόκε πανάμωμε, ὄντως ὑπεδέξω, ἐν γαστρὶ τὸν ἄναρχον, Υἱὸν καὶ ἀΐδιον, ἐν σοὶ ἁγνὴ σαρκούμενον, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν ἐν πίστει βοώντων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός· Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κα»τεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀν»θρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, »εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγ»γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Νεώσας τῷ ἀρότρῳ τῶν προσευχῶν, Ἰωάννη ψυχῆς σου τὴν αὔλακα, τῶν ἀρετῶν ταύτῃ κατεβάλου τὰ εὐσεβῆ, καὶ ζωηφόρα σπέρματα· ὅθεν ἰαμάτων θεοπρεπῶν, ἐθέρισας τὸν στάχυν, πολύχουν θεοφόρε, δι' οὗ ἐκτρέφεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὸν δρόμον ἐκτελέσας ἀσκητικῶς, καὶ τὴν πίστιν τηρήσας μακάριε, ὡς ἀληθῶς, πλήρης ἡλικίας, πνευματικῆς, δικαιοσύνης στέφανον, εἴληφας θεόφρον παρὰ Χριστοῦ· καὶ νῦν ἐπαναπαύῃ, σκηναῖς φωτεινοτάταις, μετὰ Δικαίων παναοίδιμε.

Ἐπέβης ὡς ἐν ἅρματι ἀρετῶν, τῷ τεθρίππῳ παμμάκαρ αἰθέριος, εἰς οὐρανούς, ἄλλος ὡς Ἠλίας Πάτερ σοφέ· καὶ σὺν Ὁσίοις ᾤκησας, σῶμα τὸ πολύαθλον ἐπὶ γῆς, λιπὼν τοῖς σὲ ποθοῦσι, ταμεῖον ἰαμάτων, καὶ τῶν δαιμόνων ἐλατήριον.

Θεοτοκίον.

Ῥιφθέντας οὐρανίου διαγωγῆς, καὶ πεσόντας ἀθλίως εἰς θάνατον, πάλιν ἡμᾶς, Μήτηρ γενομένη τοῦ Λυτρωτοῦ, ἀνεκαλέσω πάναγνε, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν παλινδρομεῖν, ἠξίωσας πατρίδα· διό σε Θεομῆτορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἤχου, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τὸ Μαρτυρικόν, ἡ Α΄. Ὥρα, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παφνουτίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἀσεβείας καθεῖλες τὰ ὀχυρώματα, ἐν τῇ ὑπομονῇ σου, Ἀθλοφόρε Κυρίου, καὶ νίκην οὐρανόθεν, ἐδέξω σοφέ· μὴ οὖν παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν ἱεράν, καὶ σεβάσμιόν σου ἄθλησιν.

Τοὺς ἱερούς σου ἀγῶνας πιστῶς γεραίρομεν, ἀθλητικοὺς καμάτους, οὓς διήνυσας χαίρων, Παφνούτιε τρισμάκαρ, ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ Σταυρὸν ὑπομείναντος· καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην περιχαρῶς, ἑορτάζομεν ἐν ᾄσμασιν.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ὡς ποταμὸς ἐκβλύζει, τῶν ἰάσεων ῥεῖθρα, καὶ πάντων καταρδεύει τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας Παφνούτιε, τῶν προσφοιτώντων ἑκάστοτε ἐν αὐτῇ, καὶ ὑμνούντων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα ἡ ἀπειρόγαμος, καὶ ἄμωμος Παρθένος, τὸν Δεσπότην καὶ Κτίστην, καὶ Πλάστην τῶν ἀνθρώπων, ἐβόα πικρῶς, θρηνῳδοῦσα καὶ στένουσα· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, ὃ ὁρῶ; ἀνυμνῶ σου τὸ μακρόθυμον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκιον.

Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε εἰς θεωρίας ἐπίβασιν. Διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Παφνούτιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες » λαὸν δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυψας δὲ » ἅρματα, Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν».

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον ἐκτελοῦντες, τοῦ Ἀθλοφόρου ἑορτήν, φαιδροῖς εὐφημοῦντες, ἐν ᾄσμασι δοξάσωμεν, τὸν τοῦτον στεφανώσαντα.

Ἔλαμψας ἐν κόσμῳ φωστῆρος δίκην, θεραπευτὰ τοῦ Ἰησοῦ, Παφνούτιε μάκαρ· διό σου τὴν πανίερον, τιμῶμεν μνήμην σήμερον.

Ἤυγασας ἐν δόγμασιν Ἱεράρχα, τὸν περιούσιον λαόν, καὶ πόμα Κυρίου, διὰ τοῦ ξίφους ἔπιες, ἀθλήσας καρτερώτατα. Θεοτοκίον.

Ὄρος ἀλατόμητόν σε Παρθένε, ἐξ οὗ λίθος ὁ Χριστός, ἀλάξευτος ὤφθη, ἐν ᾄσμασι γεραίροντες, ἀξίως μακαρίζομεν.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες » περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώ» θη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Ὕμνοις ἱεροῖς γεραίροντες, τὴν πανευκλεῆ τε καὶ ἱερὰν μνήμην σήμερον, ἐκτελοῦμεν τοῦ Ἀθλοφόρου, Παφνουτίου ἀγαλλόμενοι.

Τεῖχος ἀρραγὲς ἀκλόνητον, κατὰ τῶν δαιμόνων οἱ πιστοὶ προβαλλόμεθα, τὸ πηγάζον ἐκ τῶν λειψάνων, θεῖον ἔλαιον χριόμενοι.

Σθένει τοῦ Χριστοῦ ῥωννύμενος, μέσον ἀνομούντων θεῖον νόμον ἐκήρυξας· καὶ νομίμως Μάρτυς ἀθλήσας, νίκης εἴληφας τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον ἐν γαστρί σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἱρμός· Τόξον Δυνατῶν ἠσθένησε.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φοινίξας ἐν αἵματι, τὴν ἱεράν σου στολήν, θυσίαν εὐάρεστον, Θεῷ προσῆξας σαυτόν, Παφνούτιε ἔνδοξε· ἔθραυσας τῶν δαιμόνων, τὸ ἀνίσχυρον θράσος· εὔφρανας τοὺς Ἀγγέλους, τῇ στερρᾷ σου ἐνστάσει· διὸ καθικετεύων μὴ παύσῃ, σωθῆναι ἡμᾶς. Θεοτοκίον.

Ἐπάκουσον Δέσποινα, ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοῶντος τοῦ δούλου σου, καὶ τῶν πολλῶν μου κακῶν, παράσχου τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ· Ῥῦσαί με Θεοτόκε, τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης, καὶ στῆσον ἐκ δεξιῶν με, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διῆλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχήν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἑκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετή σου κατεκάλυψε, καὶ ἡ » γῆ ἐπληρώθη τῆς δόξης σου Χριστέ· διὸ ἀ» παύστως κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Νῦν ἀγαλλόμενοι πάντες ἑορτάζομεν, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις συγχορεύοντες, τὴν εὐκλεῆ τελοῦντές σου, μνήμην, ἀθλοφόρε Παφνούτιε.

Ὑπὸ τῆς ὄντως ἐδοξάσθης θείας χάριτος, καὶ μετ' Ἀγγέλων τῷ Δεσπότῃ παριστάμενος, νῦν καὶ ἡμῶν μνημόνευε, Μάρτυς ἀθλοφόρε Παφνούτιε.

Τοὺς αἰκισμοὺς καὶ πόνους μάκαρ καθυπέμεινας, ἀπτοήτῳ καὶ γενναίῳ τῷ φρονήματι, καὶ τοὺς στεφάνους εἴληφας, ὄντως ἐκ χειρὸς τοῦ παντάνακτος. Θεοτοκίον.

Χερουβικῶν ταγμάτων Κόρη ὑπερέχουσα, καὶ Θεὸν ἐν ἀγκάλαις ἐποχούμενον, μετὰ σαρκὸς βαστάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον, » καὶ δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα σοι δόξα σοι, » Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ».

Ὁ ἀναδείξας ἡμῖν, τοῦ γενναίου τὴν μνήμην, ἡλίου λαμπροτέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Ἱερωτάταις φρεσί, καὶ πισταῖς διανοίαις, τὴν μνήμην ἀνυμνοῦμεν, σοῦ Μάρτυς ἔνδοξε, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Ξίφη καὶ θῆρας καὶ πῦρ, καὶ τὸν θάνατον Μάρτυς, οὐδόλως ἐπτοήθης, κραυγάζων· Δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ. Θεοτοκίον.

Τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν, ἀσιγήτως ἡ κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε· Χαίροις ἡ τέξασα, Ἰησοῦν τὸν Λόγον Θεοῦ.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, » ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· » Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνά- » μεων».

Ἐκκέχυται, εἰς τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἅπαντα, ἀθλοφόρε, ἡ δοθεῖσά σοι χάρις πανένδοξε· διὸ πίστει πάντες, τὸν δοτῆρα Χριστὸν μεγαλύνομεν.

Ὁ μέγιστος, τῆς Τριάδος θεράπων Παφνούτιος, ἀνεδείχθη, φοβερὸς ἐναντίαις δυνάμεσιν, ἀπελαύνων ταύτας, καὶ φωτίζων πιστῶν τὰ συστήματα.

Ἐν θαύμασι, καὶ σημείοις Χριστός σε ἐδόξασεν, ἀθλοφόρε, καὶ τοῖς πᾶσι Παφνούτιε ἔδειξεν, ἰατρὸν παμμάκαρ· διὰ τοῦτο τιμῶμεν τὴν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ῥυσθῆναι πάντας, πειρασμῶν πολυτρόπων τοῦ ὄφεως. Ὁ Εἱρμός· Ἐβόησε, προτυπῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχ. Τὸν Παφνούτιον γῆς τάφῳ κεκρυμμένον,
Ἀπεικός ἐστι καὶ σιγῆς κρύψαι τάφῳ.

Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Παφνούτιον ἔνθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας.

Στίχ. Κοινωνὸς ὤφθης, Θεόδωρε, τοῦ πάθους,
Τῷ καὶ παθητῷ καὶ παθῶν ὑπερτέρῳ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, ἡγεμονεύοντος Θεοδότου ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας, ἐγένετο συλλογὴ νέων πολλῶν εὐειδῶν καὶ ὡραίων, εἰς τάξιν Τυρώνων (νεοσυλλέκτων) Τότε δὴ σὺν ἑτέροις ἱκανοῖς καὶ ὁ μακάριος οὗτος Θεόδωρος ἤχθη τῷ ἡγεμόνι. Ἐπιτεθείσης οὖν αὐτῷ στολῆς καὶ σφραγῖδος, ὡς καὶ τοῖς λοιποῖς, διέρρηξε ταύτην, εἰπών· Ἐγὼ ἐσφραγισμένος εἰμὶ ἐκ κοιλίας μητρός μου, ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, καὶ ἑτέρῳ βασιλεῖ οὐ στρατεύομαι. Ὁ δὲ ἡγεμὼν εἶπε· Καὶ ποίῳ Βασιλεῖ ἐστρατεύθης; Ὁ Ἅγιος εἶπε· Τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὁ ἡγεμὼν εἶπεν· Οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἡμῶν θύεις; Ὁ Ἅγιος εἶπε· Δαίμοσιν ἀκαθάρτοις οὐδέποτε ἔθυσα.

Τότε προσέταξε τύπτεσθαι αὐτόν· καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς, ἔστη εἰς ἐρώτησιν καί φησιν ὁ ἄρχων· Κἂν ἄρτι ἐσωφρόνησας πρὸς τὰς ἀποκρίσεις; Ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἴθε καὶ αὐτὸς ἐπέγνως τὸν ποιήσαντά σε, ὡς ἐγώ, καὶ προσεκύνησας αὐτόν. Τότε ἐπ' ἐσχάρας ἁπλώσαντες αὐτὸν πεπυρακτωμένης θεῖον καὶ πίσσαν καὶ κηρὸν καὶ ἄχυρον ἐπέρραινον αὐτοῦ. Καὶ οὗτοι μὲν ἐπ[illegible]σαν οὕτως. Ὁ δὲ Θεὸς μέγα τι καὶ θαυμάσιον τοῖς ἐσκοτισμένοις ἐδείξατο· μεγάλου γὰρ ἤχου γεγονότος, καὶ τῆς γῆς εἰς δύο διαιρεθείσης, ἐν ᾗ τὸ πῦρ καὶ ἡ ἐσχάρα ἐπέκειντο, ὕδωρ ἀναβλύσαν, ὢ τοῦ θαύματος! τήν τε ἐσχάραν καὶ πᾶσαν κατέσβεσε τὴν πυρκαϊάν· ὁ δὲ Ἅγιος, ὅλος ἀναστὰς ὑγιής, λέγει τῷ ἡγεμόνι· Τοῦτο, ὃ ἐθεάσω, ἀνθύπατε, οὐ τῆς ἐμῆς δυνάμεως ἔργον ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, ᾧ ἐγὼ λατρεύω. Εἰ οὖν βούλει καὶ αὐτὸς γνῶναι τὴν τῶν θεῶν σου δύναμιν, ἄναψον ἑτέραν πυρκαϊὰν καὶ ἁπλωθήτω εἷς τῶν στρατιωτῶν σου τῇ ἐσχάρᾳ ἐπ' ὀνόματι τούτων, καὶ τότε γνώσει τὴν ἀνυπέρβλητον τοῦ Θεοῦ μου δύναμιν. Καὶ οἱ στρατιῶται εὐθὺς ὑπολαβόντες, Μὴ οὕτω ποιήσῃς, ἔφησαν, κύριε, ἀλλὰ μᾶλλον ἱερέα τῶν θεῶν τῇ ἐσχάρᾳ ἐπίθες· ἴσως γὰρ αὐτοῦ ἀκούσονται ὡς ἱερέως, καὶ οὐ βλαβήσεται.

Καὶ ὁ ἄρχων ἀκούσας, Ἀχθήτω, φησίν, ἱερεύς. Καὶ στησάντων ἐνώπιον αὐτοῦ ἱερέα, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ ἡγεμών· Τί σου ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Διόσκορος. Καὶ ὁ ἄρχων· Εἰπὲ ἡμῖν, Διόσκορε, ποίᾳ μαγείᾳ χρῶνται οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τοῦ πυρός, ὅτι ὁ Θεόδωρος ἔμεινεν ἀβλαβής; Ὁ Διόσκορος ἔφη· Οἱ Χριστιανοὶ μάγοι οὐκ εἰσι, μὴ γένοιτο! ἀλλ' ὅπου τὸ Χριστοῦ ὄνομα ἐκφωνηθῇ, πᾶσα φαρμακεία καὶ γοητεία διαλέλυται, καὶ οἱ δαίμονες φρίττουσι. Καὶ ὁ ἡγεμών· Ἰσχυρότερός ἐστιν ὁ Χριστὸς παρὰ τὸν Δία; Ὁ Διόσκορος εἶπεν· Ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἕτεροι θεοὶ κωφά εἰσιν εἴδωλα καὶ ἀναίσθητα. Παρακαλῶ οὖν σε μὴ ἀναγκάσῃς με ἐπιθεῖναι τῇ ἐσχάρᾳ· ἀλλ' εἰ βούλει τὴν τοῦ Διὸς ἐπιγνῶναι ἰσχύν, ἐκεῖνον ἐπίθες τῇ ἐσχάρᾳ τῆς πυρκαϊᾶς. Καὶ ὁ ἡγεμών, Καὶ τίς, φησί, τολμᾷ τοῦτο ποιῆσαι; Ὁ Διόσκορος εἶπεν· Ἐγὼ τῇ σῇ προστάξει τοῦτο ποιήσω· καὶ ἐὰν ἀμύνηταί με, πιστεύω αὐτῷ ὅτι δύναται. Καὶ ὁ ἡγεμών· Μέχρι τῆς δεῦρο οὐχ ἧς ἱερεύς; τί τοιαῦτα λέγεις; Ὁ Διόσκορος εἶπε· Δι' ἔνδειαν φρενῶν ἤμην ἱερεύς· ἰδὼν δὲ τὸν μακάριον Θεόδωρον, μὴ κυριευόμενον ὑπὸ σοῦ, ἐστηρίχθην· καὶ νῦν θέλω συστρατιώτης αὐτοῦ γενέσθαι. Καὶ ὁ ἡγεμών, Ἐπειδή, φησίν, οὕτω λέγεις, ἐπίβηθι τῇ πυρᾷ.

Τότε ὁ Διόσκορος, προσπεσὼν τῷ Ἁγίῳ, Εὖξαι, ἔφη, ὑπὲρ ἐμοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦ Ἁγίου εὐξαμένου, ἡπλώθη ὁ Διόσκορος τῇ πυρᾷ τῆς ἐσχάρας, εὐχαριστήσας καὶ μέγα βοήσας· *Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς Θεοδώρου, καὶ δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ.* Καὶ ταῦτα εἰπών, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Χριστῷ. Καὶ εὐθὺς κρατηθεὶς ὁ Ἅγιος, ἐνεβλήθη τῇ φυλακῇ. Καὶ τῇ ἑξῆς, ἵπποις ἀγρίοις ἐκ τῶν ποδῶν προσδεθείς, τῷ ἅρματι ἐξεδέθη· καὶ οἱ μὲν ἵπποι ἀτάκτως φερόμενοι κατὰ τοῦ κρημνοῦ πεσόντες ἀπώλοντο· ὁ δὲ Ἅγιος ἀοράτως θείᾳ δυνάμει τῶν δεσμῶν λυθείς, καὶ ἀβλαβὴς διατηρηθείς, ἐξέπληξεν ἅπαντας· ἐξ ὧν Σωκράτης καὶ Διονύσιος, οἱ τὸν Ἅγιον τῷ ἅρματι τῶν ἵππων προσδήσαντες, διεβεβαιοῦντο ἐξαίσιόν τι καὶ φρικῶδες ἰδεῖν, τῶν ἵππων ἐλαυνομένων, θέαμα καταπλῆττον καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν.

Διηγοῦντο γὰρ οἷον ἅρμα πυρὸς οὐρανόθεν κατιὸν ἰδεῖν, καὶ τὸν Ἅγιον ἀναλαβόν, τῶν δεσμῶν ἀπέλυσεν· ἐν αὐτῷ δὲ τοῦτον ἆραν καὶ ὑψωθέν, διεσώσατο ἀβλαβῆ ἐν τῷ Πραιτωρίῳ· τοὺς δὲ ἵππους, ὡς ὑπό τινος βιαζομένους, κατεκρήμνισεν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἑστῶτες καὶ πιστεύσαντες, *Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν*, ἀνεβόησαν. Ὁ δὲ ἡγεμών, αὐτούς τε καὶ τὸν Ἅγιον καθεῖρξε τῇ φυλακῇ, καὶ κάμινον ἐκκαῆναι προστάττει. Οὗ γενομένου, καὶ τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἐμβληθέντων, ἄνωθεν δρόσος κατιοῦσα, δροσίζουσα τούτους ἦν, καὶ πρὸς ὁμιλίαν ἐτράπησαν· ἡ δὲ ἦν περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἀνάμνησις· ἤδη γὰρ πρὸ τριῶν ἐνιαυτῶν αἰχμαλωτισθείσης αὐτῆς, εἰς ἀλλοδαπὴν γῆν μετὰ καὶ ἑτέρων οὐκ ὀλίγων ἀπαχθείσης, τὸν τῆς αἰχμαλωσίας διηγούμενος τρόπον, ἤθελε ταύτην ἰδεῖν· καί, *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ τῶν θαυμασίων Θεός,* ἀνεβόα, *δεῖξόν μοι τὴν μητέρα οἷς οἶδας τρόποις· ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν, ἵνα γνῶσι πάντες τὰ μεγαλεῖά σου·* καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς ὁμιλίας.

Ἐπεὶ δέ, τῆς φλογὸς μαρανθείσης, πρὸς ὕπνον ἐτράπησαν, Ἄγγελος ἐπιστὰς τῷ Ἁγίῳ· Μὴ λυποῦ, φησί, Θεόδωρε· πάρεστι γὰρ ἡ μήτηρ σου. Ὁ δὲ διυπνισθείς, διηγεῖτο τὰ ὁραθέντα τοῖς στρατιώταις· καὶ τοῦ διηγήματος μήπω περαιωθέντος, ἐπέστη μέσον τῆς καμίνου τοῦ Ἁγίου ἡ μήτηρ Φιλίππα, οὕτω καλουμένη καὶ ἰδοῦσα ὃν ἐπόθει υἱόν, ἠγαλλιάσατο, καὶ κατησπάσατο αὐτόν, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ στρατιώτας· ὅπως τε, καὶ ὅθεν ἥκει ἀναδιδαχθεὶς παρὰ τῆς μητρὸς ὁ Ἅγιος, εἰς οὐρανοὺς ἀνατείνας τὰς χεῖρας, τὴν προσήκουσαν εὐχαριστίαν ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ.

Πρωΐας δὲ γενομένης, ἀναστὰς ὁ ἡγεμών. Ἐμοί, φησί, δοκεῖ μηδὲ ὀστοῦν καταλειφθῆναι ἐν τῇ καμίνῳ, ᾗ ὅ τε Θεόδωρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπερρίφησαν. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, τὶς τῶν ἐκ τῆς καμίνου ὑποστρέφων, τοιαῦτα τῷ ἡγεμόνι διέξεισι· Θεοδώρου αἰτησαμένου τὸν Ἰησοῦν, ἐμαράνθη ἡ φλόξ· καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀθρόως καταλαβοῦσα, εἰσῆλθεν ἐν τῇ καμίνῳ· καὶ καθεζόμενοι ὡς ἐν θαλάμῳ ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Τούτων ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν ἐξέστη· καὶ παραγενόμενος πρὸς τὴν κάμινον, μετεκαλέσατο τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου, καί φησι πρὸς αὐτήν· Σὺ εἶ ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου; Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι. Καὶ ὁ ἡγεμών· Παρασκεύασον τὸν υἱόν σου θῦσαι τοῖς θεοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς κακεγκάκως ὄληται, καὶ αὐτὴ ἄτεκνος γένῃ. Ἡ δὲ Φιλίππα εἶπεν· Ὁ υἱός μου σταυρωθεὶς ὑπὸ σοῦ, θύσει τῷ Θεῷ αὐτοῦ θυσίαν ἀληθινήν, τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ ἀληθινῷ Θεῷ. Καὶ ὁ ἡγεμών· Εἰ οὖν σὺ εὗρες τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ σου, τοῦτο καὶ γενήσεται. Καὶ εὐθέως προσέταξεν ὁ ἡγεμών, τὸν μὲν Ἅγιον Θεόδωρον σταυρωθῆναι, τοὺς δὲ στρατιώτας λογχευθῆναι μέσον τῆς καμίνου, καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου ξίφει ἀποτμηθῆναι καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος καθηλωθείς, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀπῃώρητο ζῶν, εἶθ' οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύ-

ριον. Τότε τινὲς τῶν εὐσεβῶν, τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα μύροις καὶ ὀθονίοις περιστείλαντες, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Φιλίππα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φιλῶ Φιλίππαν, ὡς ἀθλητοῦ μητέρα·
Φιλῶ Φιλίππαν, ὡς ἀθλοῦσαν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Σωκράτης καὶ Διονύσιος, λόγχῃ τρωθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Ἔνυξε λόγχῃ νεκρὸν Ὑψίστου πάλαι·
Νύττει δὲ καὶ νῦν Μάρτυρας ζῶντας δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Πισσιδείας τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος, ὡς γεώργιον μέγα,
Ἔχων ἐπῆλθεν εἶδος ἀρετῆς ἅπαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῶν χρόνων ἦν τῶν Εἰκονομάχων, ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀνατεθειμένος· καὶ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετήν, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Ἀντιοχείας τῆς Πισσιδείας. Ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ διαβόλου πονηρᾷ συμβουλῇ ἡ τῶν εἰκονομάχων αἵρεσις ἐκινήθη, καὶ γράμματα πανταχοῦ ἐπέμποντο, διὰ τάχους τοὺς Ἐπισκόπους ἅπαντας τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαβεῖν, παρεγένετο καὶ οὗτος· καὶ μὴ πεισθεὶς σύμφρων τοῖς αἱρετικοῖς γενέσθαι. καὶ ἀρνήσασθαι τῶν Ἁγίων Εἰκόνων τὴν προσκύνησιν, ἐξορίᾳ καὶ κακουχίᾳ κατεδικάσθη, καὶ ἐν αὐτῇ θανών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τρύφωνος, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Στίχ. Θεὸν ποθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων,
Θεοῦ παρέστη τῷ κατοικητηρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Συμεὼν ἡγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ὁ μονοχίτων καὶ ἀνυπόδητος, ὁ καὶ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Φλαμουρίου μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Στίχοι.

Ἀνυπόδητος Συμεὼν βαίνων μάκαρ,
Τὸν πτερνίσαντα τοὺς βροτοὺς πατεῖς ὄφιν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμιαίους σου
» Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελών, οὓς
» ἀδίκως δικαίους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε Κύριε,
» ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ».

Ράβδος δυνάμεως πιστοῖς, κατὰ τῶν δαιμόνων ἐδόθη, ἡ τῶν λειψάνων σου σορός, πᾶσιν ἴασιν νέμουσα ἄφθονον, τοῖς βοῶσι Παφνούτιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπὶ τῆς γῆς οἱ γηγενεῖς, τὴν πανευκλεῆ σου ἡμέραν, ἐπιτελοῦντες εὐσεβῶς, Ἀθλοφόρε Κυρίῳ κραυγάζομεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ Ἐκκλησία νῦν Χριστοῦ, ὥσπερ θησαυρὸν κεκτημένη, τὴν τῶν λειψάνων σου σορόν, γηθομένη κραυγάζει Παφνούτιε· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπορρήτως ἐν γαστρί, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνίᾳ βροτοῖς ὁμιλήσαντα, οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Κυρίου εὐλογημένην.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

« Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου ὁραθέντα, ἐν καμίνῳ
» πυρὸς τοῖς ὑμνολόγοις, Χριστὸν τὸν Θεόν,
» ὑμνεῖτε Παῖδες, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Φωτοφανὴς ἀστράπτει νῦν ἡμέρα, ἡ φαιδρὰ ἑορτὴ τοῦ Ἀθλοφόρου καὶ ὑπέρλαμπρος, ἣν πάντες πόθῳ, ἐκτελοῦντες βοῶμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς παμμάκαρ ἠγωνίσω, ἐν σταδίῳ ἑστὼς καὶ νίκης τρόπαια ἀπέλαβες, Χριστῷ ἀπαύστως, μελῳδῶν τῷ Δεσπότῃ, καὶ τοῦτον μεγαλύνων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀληθῶς ὡραῖος ἀνεδείχθης, ἐν ἀγῶσι πολλοῖς Ἱερομάρτυς, στολὴν ἱεράν, τῷ αἵματί σου, στολισθεὶς φοινιχθεῖσαν, καὶ στέφος παρὰ Θεοῦ, λαβὼν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Τὴν ἐν γαστρὶ ἀσπόρως συλλαβοῦσαν, καὶ τεκοῦσαν ἡμῖν τοῖς φθονηθεῖσιν, ἐχθρῷ πονηρῷ, Χριστὸν τὸν μόνον, Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, τὴν μόνην Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός· Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

« Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεο-
» τόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ,
» τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγα-
» λύνομεν».

Τὴν ἄφθονον χάριν χορηγεῖς ἀήττητε, Ἀθλοφόρε παναοίδιμε· πᾶσι τοῖς πίστει προσιοῦσι, τῷ θείῳ σου τεμένει καὶ μέλπουσιν, ἐν ὕμνοις τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, καὶ ἑορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Ἵλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς τὸν Κύριον, ἐκδυσώπει ἐν τῇ μνήμῃ σου, πᾶσί τε Μάρτυς Ὀρθοδόξοις, τοῖς πίστει πανταχόθεν προστρέχουσι, τὴν θείαν σου τελέσαι πανήγυριν, ταῖς πανιέροις μεσιτείαις σου.

Κατεύνασον Μάρτυς σαῖς εὐχαῖς τὸν τάραχον, Ἐκκλησίας τὸν κυμαίνοντα, καὶ διαστρέφειν τὰς εὐθείας, πειρώμενον ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐμπνεύσεσιν αἱρέσεων ἔνδοξε, καὶ τὴν εἰρήνην πᾶσιν αἴρεσθαι. Θεοτοκίον.

Σύμβολα πανάμωμε τῆς σῆς γεννήσεως, οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, ἄλλοθεν ἄλλος παραδόξως, σοὶ τὰς προσηγορίας ἁρμόζοντες· ζωὴν γὰρ τοῖς ἐν ᾍδῃ ἐγέννησας, κράτος θανάτου διαλύσασαν. Ὁ Εἱρμός· Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καθ' ἑκάστην, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὅσιε Πάτερ Θεόδωρε, δῶρον Θεοῦ ἐκλεκτόν, σεαυτὸν προσενήνοχας, ἀγρυπνίαν πάννυχον, καὶ ἀγάπην κτησάμενος, μελέτην θείαν, ἄκραν ταπείνωσιν, ἐλπίδα πίστιν, καὶ καθαρότητα, ἄκραν συμπάθειαν, ἀληθῆ ἐγκράτειαν, καὶ προσευχήν, στῦλόν σε δεικνύουσαν, φωτοειδέστατον.

Πάτερ θεόφρον Θεόδωρε, καταστολὴν ἀληθῆ καὶ σωτήριον ἔνδυμα, εὐσεβεῖ φρονήματι, ἐκζητῶν ἐπενδύσασθαι, τῷ ἐκ τριχίνων ῥακίῳ πάντοτε, σοῦ τὸ σαρκίον, σκέπειν οὐκ ἔλιπες, καὶ ἀπεγύμνωσας, τοῦ ἡμᾶς γυμνώσαντος, τὰς μηχανάς, σθένει δυναμούμενος, τοῦ θείου Πνεύματος.

Τῷ σαρκωθέντι Θεῷ ἡμῶν, ἐκ παναμώμου Μητρός, δι' ἡμᾶς τε πτωχεύσαντι, ὡς πτωχὸν τῷ πνεύματι, σεαυτὸν προσενήνοχας, θυσίαν ζῶσαν, καὶ ὁλοκάρπωμα, σεπτὸν παμμάκαρ, καὶ δῶρον τίμιον· ὅθεν καὶ ἔλαβες, οὐρανῶν ἀπόλαυσιν· πρὸς ὃν ἀεί, πρέσβευε δεόμεθα, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ποίοις ὀφθαλμοῖς θεάσωμαι, ἁγίαν ὄψιν τὴν σήν, ὁ μολύνας τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκὸς τὰ ὄμματα; ἢ πῶς πάλιν ἀσπάσωμαι, τὴν σὴν εἰκόνα, τὴν θεοτύπωτον, βέβηλα χείλη, ἔχων ὁ ἄθλιος; πῶς δὲ ἐκτείνω μου, πρὸς τὴν θείαν χάριν σου, ὁ ἐναγής, χεῖρας ἃς ἠχρείωσα; Δέσποινα σῶσόν με.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος ἰδών σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἡπλωμένον θελήματι, ἡ δὲ γῆ ἐσείετο, καὶ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ Δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἡ δὲ τεκοῦσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὁρώμενον;

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκιον.

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων μὲν ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰωάννη τὸ πνεῦμά σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις » ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ» ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύ» ναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

Τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν προβάλλεται, ἡ μνήμη σήμερον, τοῦ θεοφόρου πᾶσι τοῖς πιστοῖς, εὐωδίαν ἐκπέμποντα, τὴν μυστικὴν τοῦ Πνεύματος, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Ῥομφαίᾳ τῇ νοητῇ Θεόδωρε, τὰς τῶν παθῶν προσβολάς, σὺ διακόψας ἦρας κατ' αὐτῶν, νικητήρια Ὅσιε· ὅθεν θαυμάτων χάρισι, καὶ ἰαμάτων ἐστεφάνωσαι.

Ποθήσας τὴν τοῦ Κυρίου Ὅσιε, πτωχείαν ἅπασαν, τὴν γεηρὰν καὶ πρόσκαιρον σαφῶς, ἐβδελύξω Θεόδωρε, δόξαν· διὸ καὶ ἔτυχες, δόξης ἀφθάρτου καὶ φαιδρότητος. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα. Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι» στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ » καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Τοὺς θῆρας τοὺς τῆς σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἐνεργοὺς ἔκτεινας, καὶ τῆς ψυχῆς Ὅσιε, πάσας τὰς δυνάμεις ἐτράνωσας.

Οἱ πόνοι σου ἐν κλαυθμῷ, κατασπειρόμενοι σοφὲ ἔδωκαν, ὄντως καρπὸν εὔσταχυν τῷ Παμβασιλεῖ προσφερόμενον.

Οὐκ ἔδωκας νυσταγμόν, τοῖς σοῖς βλεφάροις ἀληθῶς Ὅσιε, ἕως Θεοῦ σκήνωμα, μάκαρ σεαυτὸν ἀπετέλεσας. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ Χαῖρε προσάγομεν.

Ὁ Εἱρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὡς καθαρὸς τῷ καθαρῷ προσπελάσας, διὰ συντόνου προσευχῆς καὶ ἁγνείας, καθηγιάσθης Πνεύματι Θεόδωρε· ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις νῦν, αὐλιζόμενος μέλπεις, ὕμνον τὸν τρισάγιον, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότῃ· πρὸς ὃν δυσώπει Ὅσιε ἀεί, τοῦ ἐλεῆσαι τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσα Χριστέ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, ποθεινότατον Τέκνον· τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῷζε τοὺς εἰς σέ, πεπιστευκότας ὡς μόνος Φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυ»νάμει σου Κύριε».

Συνηνξήθησαν τῷ σώματί σου θεόφρον, τῶν ἀρετῶν τὰ κάλλη· ὅθεν ὥσπερ φοίνιξ, ἤνθησας Θεόδωρε, καρποὺς προβαλλόμενος, γλυκασμὸν τῇ ποίμνῃ σου βρύοντας.

Ἀπενέκρωσας τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὤφθης Θεοφόρε, θεῖον οἰκητήριον, δι' οὗ πᾶσιν ἔβλυσας, τὰ τῶν ἰαμάτων χαρίσματα.

Ἐν πτωχείᾳ τῇ τοῦ πνεύματος καὶ στενώσει, Πάτερ ἀεὶ διάγων, ῥάκεσι τὸ σῶμα τριχίνοις ἐκάλυπτες, πρὸς πλοῦτον τὸν ἄφθαρτον· μόνον ἀφορῶν καὶ ἀΐδιον. Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Σὺ Κύριε τὸν σόν, ἀσκητὴν ἐκραταίωσας· σὺ δύναμιν καὶ ἀνδρείαν, περιέζωσας τοῦτον, κατὰ τοῦ πολεμήτορος.

Σὲ Κύριε ποθῶν, ἐν ἀσκήσει ὁ Ὅσιος, σοὶ ἄμωμον ὥσπερ θῦμα, ἑαυτὸν ἐγκρατείας, πυρὶ σαφῶς προσήγαγεν.

Ἐν δίψει καὶ λιμῷ, ἐκζητήσας τὸν Κύριον, Θεόδωρε τοῦ χειμάρρου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύεις, Ὁσίων σὺν τοῖς τάγμασι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεονύμφευτε κεκτήμεθα. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα»θαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ»σαντι αἵματι».

Τὰ βέλη, τὰ τοῦ ἐχθροῦ συνέτριψας Ὅσιε, τῆς ταπεινώσεως ὅπλοις, κατ' αὐτοῦ χρησάμενος, καὶ τὴν νίκην, συνεργείᾳ, τοῦ Χριστοῦ ἐκομίσω Θεόδωρε.

Τὰ πάθη, τῶν πειρασμῶν ὡς κύματα Ὅσιε, τῆς ἐγκρατείας ἱδρῶτι, ἐν τῇ καρτερίᾳ Πάτερ αἰσίως, ἀπεκρούσω, τῇ γαλήνῃ Χριστοῦ κυβερνώμενος.

Ἄληστον, τὴν τοῦ θανάτου ὥραν ποιούμενος, ἐν στεναγμοῖς καὶ δακρύοις, διετέλεις Πάτερ λούων τὴν κλίνην, καὶ ἐν φόβῳ, τῷ Κυρίῳ δουλεύων ἑκάστοτε. Θεοτοκίον.

Ὢ θαῦμα, τῶν ἁπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν. Ὁ Εἱρμός· Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

Στίχ. Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ στολῇ, Πάτερ,
Τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενάρχας φυλλίνην.

Εἰκάδι σός, Θεόδωρε, λίπ᾽ ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος, πάσῃ κακουχίᾳ καὶ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ὑποβαλών, καὶ κρύει καὶ παγετῷ πηγνύμενος, τριχίνοις καὶ ἀδρανέσιν ἀμφίοις τὸ σαρκίον ἐκάλυπτεν· ὅθεν καὶ τοῦ *Τριχινᾶ* μετέσχεν ὀνόματος. Διά τοι τοῦτο καὶ τὴν τῶν δαιμόνων ἀπεγύμνου ἀπάτην· καὶ μύρον εὐῶδες ὁ τάφος αὐτοῦ ἀναπηγάζει πᾶσι τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὑγείαν χαρίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικοῦ, Ζήνωνος, Ἀκινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανοῦ, Χριστοφόρου, Θεωνᾶ, καὶ Ἀντωνίνου. Στίχοι.

Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,
Τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνον ἐκπεφευγότας.

Καμινιαίας αἰθάλης πεπλησμένοι,
Χριστῷ προσῆλθον οἱ περὶ Χριστοφόρον.

Οὗτοι πάντες ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀγῶνα διήνυσαν, ὅτε καὶ ὁ πολύαθλος Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιος συλληφθεὶς ἐτιμωρεῖτο, καὶ τιμωρούμενος τὰ παράδοξα ἐπετέλει ἐκεῖνα. Καὶ ὁ μὲν Βίκτωρ, Ἀκίνδυνος, Ζωτικός, Ζήνων καὶ Σεβηριανός, ἰδόντες τὸν Ἅγιον τῷ τροχῷ βληθέντα, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντα, μιᾷ φωνῇ χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν, οἳ καὶ ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ὁ δὲ Χριστόφορος, Θεωνᾶς, Καισάριος καὶ Ἀντωνῖνος, δορυφόροι ὄντες τοῦ Βασιλέως, καὶ παριστάμενοι αὐτῷ, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸν Μεγαλομάρτυρα ἐτάζοντι ἀπηνῶς, καὶ τὴν τοῦ νεκροῦ Ἕλληνος, διὰ τῆς ἐπικλήσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἰδόντες ἀνάστασιν, ὡς τάχος διὰ προσευχῆς γεγενημένην, παραυτίκα ῥίψαντες τὰς ζώνας καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ παντὸς τοῦ θεάτρου, τὸν Χριστὸν ὡμολόγησαν Θεὸν εἶναι ἀληθινόν. Διά τοι τοῦτο κρατηθέντες, τῇ φυλακῇ συνεκλείσθησαν. Μεθ᾽ ἡμέρας δέ τινας, παραστάντες τῷ τυράννῳ, ἐκρεμάσθησαν καὶ ἐξέσθησαν, καὶ τὰς πλευρὰς λαμπάσι κατεφλέχθησαν, καὶ τέλος, ἐν πυρὶ βληθέντες, τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίτου.

Στίχ. Νέον τι κέρδος, τὸν Παλαιολαυρίτην
Ἰωάννην, χαίρουσιν εὑρόντες νόες.

Οὗτος, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων θείῳ πόθῳ τρωθείς, τῷ Θεῷ προσεκολλήθη· καὶ καταλιπὼν τρυφὴν καὶ περιφάνειαν βίου, καὶ ἀποξενωθεὶς πατρίδος καὶ τῶν οἰκείων, καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἀράμενος, ἦλθεν εἰς ξένην χώραν καὶ ἄγνωστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον, καὶ ἐπὶ ξένης τεχθέντα. Καὶ καταλαβὼν τοὺς σεβασμίους τόπους, ἐν τῇ τοῦ μακαρίου Χαρίτωνος Μονῇ ἐπιδημεῖ· καὶ καλῶς τελέσας πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς, μετῆλθε τῶν τῇδε πρὸς τὰς αἰωνίους καὶ μακαρίους μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀναστασίου Ἀντιοχείας.

Στίχ. Ἀναστάσιε, σοῦ δὲ τί γράψω χάριν,
Χριστοῦ χάριν σπεύδοντος ἐκθανεῖν ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ζακχαίου.

Στίχ. Οὐχὶ κατάβα, ἀλλ᾽ ἀνάβα σοι λέγει,
Ζακχαῖε, Χριστὸς προσκαλῶν σε εἰς πόλον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ κτίσας τὴν μονὴν τοῦ Μετεώρου ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τὸ 1310, ὁ ἐκ νέων Πατρῶν καταγόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περ»σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, »πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν »τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε».

Ἡ θεία χάρις, ἡ ἐν καμίνῳ πάλαι δρόσον Παισί, δοῦσα, αὕτη Πάτερ τὴν τῶν παθῶν, κατεμάρανέ σοι κάμινον, ὡς νεφέλη σοι, ἀναψύξεως ὄμβρον ἐκχέασα.

Ἐν τοῖς ἱδρῶσι, τὰ τῶν δακρύων Πάτερ ῥεῖθρα σοφέ, μίξας, κολυμβήθραν χάριτι τοῦ Χριστοῦ, ἀπειργάσω ταῦτα Ὅσιε, ἐν ᾗ λουσάμενος, τῶν παθῶν τὰς κηλῖδας ἀπέσμηξας.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῇ τῶν δακρύων πάθη φλέξας σαρκός, ὅλως καθαρὸς ὑπέρλαμπρος ὡς χρυσός, ἀνεδείχθης θείαις χάρισι, Πάτερ Θεόδωρε, ἀποστίλβων εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσμα»τα ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔ»σβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρα»σταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα »τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἤθεσι κοσμούμενος σοφέ, τῶν ἀρετῶν νοητῶς, τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, ἐν κόσμῳ ἔπνευσας Ὅσιε· καὶ τὰ μύρα τῶν θαυμάτων σου, πᾶσιν ἐκπέμπεις τοῖς πιστοῖς, Χριστῷ κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Χεῖρας ἐκπετάσας πρὸς Θεόν, τοὺς θῆρας Ὅσιε τοὺς νοητοὺς προσευχαῖς, κατὰ σοῦ αἴροντας στόματα, ἀπεφίμωσας καὶ ἔψαλλες, ἐν διανοίᾳ καθαρᾷ, Πάτερ γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἤρθης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, Πάτερ Θεόδωρε, ἀντὶ στενώσεως, πρὸς πλάτος ἄπειρον Ὅσιε, ἐν Ἁγίων τοῖς σκηνώμασιν· ἀντὶ ῥακίων εὐτελῶν, βύσσῳ κοσμούμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγο-

νας ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Ὁ Εἱρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς »συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμε-»νοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἄνω τὸ πολίτευμα ἔχειν, ἐν οὐρανοῖς ἐπιποθήσας κλίμακι καθάπερ ἐχρήσω, ταῖς ἀρεταῖς σου Πάτερ Θεόδωρε, δι' ὧν ἐκεῖσε ἔφθασας, καὶ τῆς ἐφέσεως ἐπέτυχες.

Οἶκος ἐχρημάτισας Πάτερ, τῶν ἀρετῶν, ἐν ᾧ πλουσίως, πίστις καὶ ἐλπὶς καὶ ἀγάπη, καὶ σωφροσύνη ἐναπετέθησαν· διὸ καὶ πλήρης Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν μετέστης ἄριστα.

Ἔνθα τῶν Ὁσίων οἱ δῆμοι, καὶ τῶν Δικαίων αἱ χορεῖαι, ἔνθα τῶν Ἁγίων τὰ πλήθη, καὶ πρωτοτόκων Πάτερ τὰ τάγματα, περιφανῶς ἐσκήνωσας· μεθ' ὧν ἀεὶ ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντων, τῶν ἐπὶ σοὶ ἐγκαυχωμένων· σὺ ἡ εὐφροσύνη τοῦ κόσμου, καὶ θυμηδία ἡμῶν τῶν δούλων σου· σὺ γλυκασμὸς καὶ ἔφεσις, τῶν σὲ ὑμνούντων Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἱρμός· Λίθος ἀχειρότμητος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α'. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΑ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰανουαρίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερεὺς ἐννομώτατος, ἀθλητὴς ἱερώτατος, ὦ Ἰανουάριε, ἐχρημάτισας, οὐκ ἀλλοτρίῳ ἐν αἵματι, οἰκείῳ δὲ μάλιστα, εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, εἰσελθών, ἔνθα πρόδρομος, πάντων πέφυκεν, Ἰησοῦς ἀενάως, τοῦτον Πάτερ, ὀπτανόμενος καὶ βλέπων, ἅπερ οἱ Ἄγγελοι βλέπουσι.

Καὶ δορὰν ἀφαιρούμενος, καὶ πυρὶ προσριπτούμενος, καὶ θηρσὶ διδόμενος, ἀξιάγαστε, καὶ φυλακαῖς συγκλειόμενος, ἡμέραις ἐν πλείοσιν, ἀταπείνωτος τὸν νοῦν, ῥώμῃ θείᾳ διέμεινας, καὶ ἐτέλεσας, τὸν ἀγῶνα νομίμως ἐναθλήσας, ἱερὲ θαυματοφόρε, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Δισιδέριον Πρόκουλον, Σῶσσον Φαῦστον Εὐτύχιον, καὶ Ἰανουάριον, τὸν ἀοίδιμον, καὶ τὸν σοφόν, Ἀκουτίωνα, συμφώνως τιμήσωμεν, ὡς σοφοὺς ἱερουργούς, στεφηφόρους ὡς Μάρτυρας, ὡς τῆς Πόλεως, τῆς ἁγίας πολίτας, πρεσβευτάς τε, τῶν αὐτοὺς μακαριζόντων, ἀληθεστάτους ὑπάρχοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν νεφέλην τὴν ἔμψυχον, τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν ἀδιάβατον γέφυραν, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἁγίαν κιβωτόν, τὴν μετάρσιον κλίμακα, τὸ εὐρύχωρον, τοῦ Δεσπότου χωρίον, τὴν Παρθένον, καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἡ Ἀμνὰς ἡ τέξασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε, προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα; Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε εἰς θεωρίας ἐπίβασιν. Διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Ἰανουάριε. πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σύστημα τερπνὸν Μαρτύρων ἐπαινέσω.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, » ἀπαθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, κα-»ταπόντισον δέομαι, ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ »νεκρώσει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ᾄσω μελῴδημα».

Συνὼν ταῖς στρατιαῖς, τῶν ἀΰλων Ἀγγέλων, καὶ μεθέξει φωτισμοῦ, ἀδύτου τὴν ψυχὴν ἱερῶς φωτιζόμενος, φώτισόν μου τὴν καρδίαν, τὴν φωσφόρον σου σήμερον, ἑορτὴν εὐφημοῦντος μακάριε.

Ὑπῆρξας ἐκ παιδός, ἱερώτατος ὅλως, ἀρεταῖς συναυξηθείς, καὶ χρῖσμα ἱερόν, εἰληφὼς ἱεράτευσας, Ὅσιε λαὸν ποιμάνας, μαρτυρίου δὲ αἵματι, λαμπρυνθεὶς ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψας.

Στρατὸς φωτοειδής, ἱερώτατος δῆμος, συναθλεῖ σοι καρτερῶς, σοφὲ Ἱερουργέ, μεθ' ὧν πᾶσαν διέλυσας, ὄφεως μηχανουργίαν, ὑπομείνας πολύπλοκα, ῥωμαλέῳ φρονήματι βάσανα.

Τοῖς ἴχνεσι Χριστοῦ τοῦ μεγάλου καὶ πρώτου, ἀρχιποίμενος Σοφέ, ἑπόμενος βαφαῖς, μαρτυρίου ἐφαίδρυνας, σοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης, τὴν στολήν· διὰ τοῦτό σε, διανοίας τιμῶμεν εὐθύτητι.

Ἠχήσας ὡς βροντή, σοῦ ὁ ἔνθεος λόγος, ἐμβροντήτους ἀκοάς, παράφρονος ἐχθροῦ, κατεπτόησεν ἔνδοξε· ὅθεν σε καθυποβάλλει, ἀνηκέστοις κολάσεσι, τῷ πρὸς Κύριον φίλτρῳ πυρούμενον.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ἐστίν, ὁ λαὸς Θεοτόκε, ὁ δοξάζων σε Θεοῦ, Μητέρα ἀψευδῆ, καὶ ἀεὶ μακαρίζων σε, ἄχραντε, καθὼς προεῖπας, ἱερῶς προφητεύουσα, ὁπηνίκα Χριστὸν ἔνδον ἔφερες.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες » περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, » ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Αἴγλη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περιηνθισμένος, μέσον καμίνου ἐχόρευες, Νεανίας τοὺς πρὶν Ὁσίους, παμμακάριστε μιμούμενος.

Τάξεις ἱερῶν δυνάμεων, μέσον τῆς καμίνου, σὺν σοὶ Θεόφρον ἐχόρευον· μεθ' ὧν ὕμνεις τὸν Εὐεργέτην, διαμένων ἀκατάφλεκτος.

Ἔχων τὸν Χριστὸν ὑπέρμαχον, μέσον τῶν τυράννων, ἑστὼς ἀπτόητος ἔμεινας· καὶ βασάνους καθυπομείνας, Μάρτυς ὤφθης ἐνδοξότατος.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς σειρὰς Θεόνυμφε, τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἡ τὰ δεσμὰ διαρρήξασα, τὰ τοῦ Ἅδου τῷ τοκετῷ σου, καὶ χαρᾶς πάντα πληρώσασα.

Ὁ Εἱρμός· Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἱερωσύνης τὴν στολὴν ἐπιχρώσας, ταῖς τῶν αἱμάτων σου βαφαῖς λαμπροτέραν, περιφανῶς ἀπέδειξας θεράπον Χριστοῦ· ὅθεν ἀνελήλυθας, εἰς μονὰς αἰωνίους, βρύων τοῖς τιμῶσί σε ἰαμάτων πελάγη, καὶ ἱκετεύων πάντοτε Θεόν, πᾶσι δοθῆναι πταισμάτων συγχώρησιν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσα Χριστέ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε ποθεινότατον Τέκνον· τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῶζε τοὺς εἰς σέ, πεπιστευκότας ὡς μόνος Φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνος, ἐπὶ » Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη· σὺ » γὰρ εἶ φιλάνθρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις».

Πάντες Σῶσσον τὸν λευΐτην καὶ ἀθλοφόρον, τὸν ἱερόν τε Φαῦστον, Πρόκουλόν τε τὸν μέγαν, καὶ τὸν Δισιδέριον συμφώνως τιμήσωμεν.

Νυσταγμὸν τῆς ἀσεβείας Πρόκουλε Μάρτυς, σὺ μὴ νυστάξας ὅλως, ἐγρηγόρσεσι θείαις, πᾶσαν κατεκοίμισας, ἀθέων κακόνοιαν.

Ὅλως θείαις εὐτυχήσας καλῶν ἰδέαις, καὶ μαρτυρίου φέγγει ἀπαστράψας ὡραίως, μέγιστε Εὐτύχιε, Θεῷ εὐηρέστησας.

Νέον ὥσπερ Δανιήλ σε, θηρῶν ἐν μέσῳ, σὺν τοῖς συνάθλοις σῴζει, ἀβλαβῆ ἐκβληθέντα, ὦ Ἰανουάριε, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μεγαλύνωμεν τὴν μόνην εὐλογημένην, δι' ἧς μεγάλως πάντας, ἐπευλόγησεν ὄντως, ὁ πανυπεράγαθος, ἐκ ταύτης σαρκούμενος.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, » φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, » τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε».

Αἵματι ἱερῷ, τὴν στολήν σου πανόλβιε, ἐτέλεσας λαμπροτέραν, καὶ ναὸν πρὸς τὸν ἄνω, ὡς ἱερεὺς ἐλήλυθας.

Ῥεῦσαν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ πολύτιμον αἷμά σου, γεγένηται ἰαμάτων ποταμός, παθημάτων,

ξηραίνων Πάτερ ῥεύματα.

Τὸν ἄδικον κριτήν, τυφλωθέντα ἐντεύξει σου, ἐφώτισας εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων μιμούμενος πανόλβιε. Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε δι' ἧς, τοῖς ἐν σκότει φῶς ἄδυτον, ἀνέτειλε Θεοτόκε, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὁ Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωήν μου ὡς φιλάνθρωπος».

Ῥήμασι σημεῖα θεωρήσας, δῆμός σε παρανόμων, ἐργαζόμενον Ἱερομύστα, τῷ Ποιητῇ, ἐκ ψυχῆς προσέρχεται, παραδόξως φωτιζόμενος.

Ὤφθης καὶ πρὸ τέλους Ἱεράρχα καὶ μετὰ θεῖον τέλος, ἐργαζόμενος πλῆθος θαυμάτων, τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ βρέφους κομισάμενος.

Νῦν ἱερωτάτῃ συμφωνίᾳ, Φαῦστον καὶ Σῶσσον πάντες, Δισιδέριον σὺν Εὐτυχίῳ, καὶ τῷ σοφῷ Ἀκουτίῳ μέλψωμεν, καὶ Προκούλῳ τοὺς θεόφρονας. Θεοτοκίον.

Ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων, σῶν ἐξ ἁγνῶν αἱμάτων, σεσωμάτωται ὁ Θεὸς Λόγος· ὃν ἐκτενῶς Θεομῆτορ αἴτησαι, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός· Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἤχου. Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰανουαρίου Ἐπισκόπου, Προκούλου, Σώσσου καὶ Φαύστου Διακόνων, Δισιδερίου Ἀναγνώστου, Εὐτυχίου, καὶ Ἀκουτίωνος.

Στίχ. Τὸν Ἰανουάριον ἄνδρα γεννάδαν
Ἀπρίλιος μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.
Σὺν τῷ Προκούλῳ Σῶσσον ἀλλὰ καὶ Φαῦστον.
Πρὸ κουλεοῦ κύψαντος ἔκτεινε ξίφος.
Δισιδέριος τὴν δέριν δοὺς τῷ ξίφει,
Τομὴν ὑπέστη, καὶ παρέστη Κυρίῳ.
Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς Ἀκουτίου,
Λέγοντος· Εὐτύχιε, συντμήθητί μοι.
Ἰανουαρίοιο κάρην τάμον εἰκάδι πρώτῃ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ Τιμοθέου ἄρχοντος Καμπανίας, οἳ καὶ ὑπεβλήθησαν πικραῖς τιμωρίαις, καὶ τελευταῖον μὴ ὑπενδόντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς Ἰανουάριος εἰς κάμινον ἐμβάλλεται· καὶ ταύτης διασωθείς, τὰ νεῦρα ἐκκόπτεται, καὶ ξίφει καὶ αὐτὸς τὴν κάραν τμηθείς, τελειοῦται.

Γυνὴ δέ τις, ὀνόματι Μαξιμῖνα, χήρα οὖσα, καὶ μονογενῆ υἱὸν ἔχουσα, τοῦτον ἀπολέσασα τεθνηκότα, καὶ ἀπαρηγορήτως θρηνοῦσα διὰ τὴν τούτου στέρησιν, εἰς ἑαυτὴν μικρὸν ἐλθοῦσα ἀναβλέψασα ἄνωθεν τῆς πύλης τοῦ ναοῦ εἶδεν ἀπῃωρημένον ῥάκος, τὸ τοῦ Ἁγίου φέρον ἐκτύπωμα. καὶ εἰς νοῦν λαβοῦσα ὅπερ ποτὲ ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος πεποίηκεν, ἀναστήσας τὸν υἱὸν τῆς Σουμανίτιδος, θεόθεν κινηθεῖσα, ἐποίησε καὶ αὐτὴ τὰ ὅμοια. Σχηματίσασα γὰρ τὸν υἱὸν αὐτῆς εὐφυῶς, ἀντεσχημάτισε τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου· καὶ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδός, τέθεικε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰκόνος· καὶ κατὰ τὰς ἀκοὰς καὶ τὸ στόμα, ὁμοίως καὶ τὰ καθεξῆς μέλη συναρμολογήσασα, μετ' οἰμωγῆς καὶ θερμῶν δακρύων ἔλεγε· *Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με, καὶ ἀνάστησον τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενής μοι ἐστίν.* Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπικαμφθείς, ζῶντα τὸν παῖδα ἀοράτως παρέδωκε τῇ γυναικί. Τοῦτο τὸ παράδοξον θεασάμενοι ἅπαντες οἱ συνεληλυθότες εἰς τὴν κηδείαν τοῦ νέου, ἐξεθαμβήθησαν δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης.

Στίχ. Ἤδει μενούσης πρόξενον λαμπηδόνος
Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν ἡ Ἀλεξάνδρα.

Ἀλεξάνδρα ἡ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Μάρτυς, ἦν γυνὴ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ἰδοῦσα οὖν τὸν Ἅγιον Γεώργιον τιμωρούμενον, καὶ μετὰ τοῦ δόρατος κατὰ γαστρὸς πληγέντα, καὶ μὴ βλαβέντα, εἶτα ἐν τροχῷ σιδήροις ὀξέσι διησμοσμένῳ προσδεθέντα, καὶ κατὰ πρανοῦς ἀπολυθέντα, καὶ τὸ σῶμα εἰς πολλὰ κατατμηθέντα, πάλιν ὑγιῆ καὶ ἐμφανισθέντα τῷ βασιλεῖ, θύοντι τοῖς εἰδώλοις, καὶ τῷ παραδόξῳ θεάματι πολλοὺς παρασκευάσαντα τῷ Χριστῷ πιστεῦσαι, οἳ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν ἔξω τῆς πόλεως, οἱ δὲ ἀπεκλείσθησαν ἐν ταῖς φυλακαῖς· ταῦτα οὖν θεασαμένη, καταλιποῦσα τὴν δόξαν τῆς βασιλείας, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ· καὶ ὁμολογήσασα ἑαυτὴν Χριστιανὴν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. παρεδόθη τῇ φυλακῇ· Μετὰ ταῦτα γενομένης ἀποφάσεως ἀποτμηθῆναι Γεώργιον καὶ Ἀλεξάνδραν, αὕτη μαθοῦσα τοῦτο ἐν τῇ φυλακῇ, προσηύξατο τῷ Θεῷ καὶ παρέδωκε τὴν ψυχήν.

Ἀπολλῶς δέ, καὶ Ἰσαάκιος καὶ Κοδρᾶτος, θεράποντες ὑπάρχοντες Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης, καὶ ἰδόντες αὐτὴν καταφρονήσασαν προσκαίρου βασιλείας καὶ φθαρτῆς, καὶ βασιλέως θνητοῦ, καὶ πιστεύσασαν τῷ Χριστῷ, καὶ θανοῦσαν δι' αὐτόν, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ τῷ Χριστῷ· καὶ παρρησιασάμενοι, ἤλεγξαν τὸν βασιλέα, παράνομον αὐτὸν εἰπόντες καὶ θηριώδη, μηδὲ τὴν ἰδίαν γυναῖκα, μεθ' ἧς ἐπαιδοποίησεν, ἐλεήσαντα. Ὀργισθεὶς οὖν ἐπὶ τούτῳ ὁ βασιλεύς, προσέταξε βληθῆναι τούτους ἐν τῇ φυλακῇ. Καὶ τούτου γενομένου, ἐσκέπτετο δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὸν κατ' αὐτῶν θάνατον. Πρωΐας δέ, τῆς φυλακῆς αὐτοὺς ἐκβαλών, τὸν μὲν Κοδρᾶτον ἐκέλευσεν ἀποτμηθῆναι, Ἀπολλὼ δὲ καὶ Ἰσαάκιον εἰς φυλακὴν ἐμβληθῆναι· οἳ καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς τῷ λιμῷ πιεσθέντες, ἀπέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀπολλώ, Ἰσαακίου καὶ Κοδράτου, λιμῷ καὶ ξίφει τελειωθέντων. Στίχοι.

Λιμαγχόνην οἴσαντες Ἀθληταὶ δύο,
Ψυχοκτόνων φεύγουσι δαιμοναγχόνην.
Ζωμοὺς χύτρας σῆς, τοὺς ἱδρῶτας Κοδρᾶτε,
Ἅλατι τμηθεὶς αἱμάτων παραρτύεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξιμιανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Μαξιμιανὸς οὐχ ὁ παμφάγος λύκος,
Ἀλλ' ὁ τροφεὺς τέθνηκε τῆς Ἐκκλησίας.

Οὗτος ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ὥρμητο, υἱὸς γεγονὼς πλουσίων καὶ εὐγενῶν. Κατὰ δέ τινα χρείαν, τὴν Ῥώμην ἀφείς, εἰς Κωνσταντινούπολιν παρεγένετο. Βίου δὲ καταστάσει καὶ ἀκριβείᾳ διαλάμψας, καὶ εὐφυὴς καὶ πολυμαθὴς ἀναγνωρισθείς, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος παρὰ Σισινίου τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου· Διαρκέσας δὲ μέχρι Νεστορίου τοῦ αἱρετικοῦ, τοῦ τὸν ἁγιώτατον Σισίνιον διαδεξαμένου, ψήφῳ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ παντός, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως προχειρίζεται. Καλῶς οὖν τὸ ποίμνιον διαποιμάνας ἐπὶ ἔτη δύο καὶ μῆνας πέντε, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκ τῶν σκανδάλων ἀβλαβῆ διατηρήσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου.

Στίχ. Ἀναστάσιος ἐν Σινᾷ Μωσῆς νέος,
Καὶ πρὶν τελευτῆς, τὸν Θεὸν βλέπειν ἔχει.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, καταλιπὼν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ ἀναλαβών, κατὰ τὴν Κυριακὴν ἐντολήν, ἀποκειράμενος, προθύμως ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Μειζόνων δὲ ἀγώνων τῆς ἀρετῆς γεγονὼς ἐραστής, παραγίνεται εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ τοὺς σεβασμίους τόπους πιστῶς προσκυνήσας καὶ κατασπασάμενος, εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος ἀνέρχεται. Κἀκεῖσε Μοναχοὺς εὑρών, ἄκρως τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν μετιόντας ἔμεινε μετ' αὐτῶν, ὑποτασσόμενος αὐτοῖς καὶ ὑπηρετῶν. Ταπεινόφρων δὲ ἄγαν καταστάς, ἐδέξατο χαρίσματα γνώσεως καὶ σοφίας πολλῆς, καὶ βίους Πατέρων Ἁγίων συγγραψάμενος, καὶ ψυχωφελεῖς λόγους συνθείς, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ φλογὸς ἀνεβόων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Παῖδας θείους ἐμιμήσω, ἀνὰ μέσον τῆς φλογός, ὦ Ἰανουάριε, ἐν συγκαταβάσει Ἀγγέλων περιχορεύων, καὶ ᾠδαῖς μυστικαῖς τὸν Σωτῆρα ὑμνῶν.

Ἄνοσον τὸν λογισμόν σου, χάριτι θείᾳ τηρῶν, καὶ πρὸ τῆς ἀθλήσεως, νόσους ἐθεράπευσας πάσας, ποιμὴν καὶ μέγας, θαυματουργὸς γνωριζόμενος.

Ἵστασο πρὸ τῶν βημάτων, Μάρτυς τῶν τυραννικῶν, ἄθλων καρτερώτατα καὶ τοὺς δυσσεβεῖς καταισχύνων, καὶ πλανηθεῖσιν ἅπασιν, ὑποδεικνὺς τὴν ἀλήθειαν. Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου τὰς κινήσεις, Ἄχραντε τὰς τῆς σαρκός· ζωὴν ἡ κυήσασα, ζώωσον ἁγνὴ τὴν ψυχήν μου, νενεκρωμένην πάθεσι, καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασιν. Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Εὐφημείσθω ὁ μέγας νῦν Πρόκουλος, καὶ σὺν τῷ Εὐτυχίῳ Ἀκούτιος, ὁ θεῖος Δισιδέριος, Φαῦστός τε καὶ Σῶσσος ὁ γενναιόφρων, τοῦ Σωτῆρος οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες.

Σὲ χορὸς Ἀθλοφόρων ὁ ἔνδοξος, κορυφαῖον πλουτήσας ἐπάτησεν, Ἱερομύστα ἔνδοξε, κορυφὰς τῶν δαιμόνων, καὶ ἀθεΐας, κορυφούμενον θράσος ἠφάνισεν.

Ὡς οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατεπάτησας· καὶ θηρῶν τὰς ὁρμὰς ἐχαλίνωσας, ὡς Δανιὴλ πανάριστε· ὡς δὲ Παῦλος τὴν κάραν ἀπετμήθης, εὐσεβῶς τελειώσας τὸν δρόμον σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ σκηνώσας ἀφράστως ἐν μήτρᾳ σου, ἑαυτοῦ οἰκητήριον ἔδειξε, σὲ καθαρὸν Πανάχραντε· ᾧ βοῶμεν ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός· Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἰανουαρίου τὰ σεπτὰ παλαίσματα, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ στίγματα, τὴν μέχρις αἵματος ἀνδρείαν, τοὺς πόνους καὶ τὸν βίαιον θάνατον, θαυμάτων τε τὸ ἄπειρον πέλαγος, ἐν εὐφροσύνῃ μεγαλύνωμεν.

Ὡράθης ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς ἀοίδιμε, μαρτυρίας, ὥσπερ ἄδυτος ἥλιος, θείους ὡς ἀστέρας, Μαρτύρων τὴν πληθὺν ἐπαγόμενος· καὶ νῦν φωταγωγεῖται τὰ πέρατα, ἄθλων μεγίστων ταῖς λαμπρότησιν.

Σὲ τὸν ποταμὸν τὸν λογικὸν πληρούμενον, τῶν ναμάτων τῶν τοῦ πνεύματος, καὶ καταρδεύοντα πλουσίως, θαυμάτων ἱεραῖς ἐπιδείξεσι, πιστῶν τὰς διανοίας, γεραίροντες, Ἱερομάρτυς μακαρίζομεν.

Ἡμέραν τελέσωμεν πιστοὶ ἑόρτιον, εὐφημοῦντες Ἀκουτίωνα, Πρόκουλον Σῶσσον καὶ τὸν Φαῦστον, Εὐτύχιον σοφὸν Δισιδέριον, καὶ τὸν Ἰανουάριον ᾄσμασιν, ὡς ὑπὲρ πάντων νῦν πρεσβεύοντας. Θεοτοκίον.

Φωτὸς τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς τυφλώττουσαν, τὴν ψυχήν μου φωταγώγησον, καὶ χειραγώγησόν με Κόρη, ὁδοὺς σωτηριώδεις πορεύεσθαι καὶ πλάνης ἐκφυγεῖν τὰ προσκόμματα, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἱρμός· Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἱερομύστης τοῦ Λόγου Πάτερ γενόμενος, καὶ ἀρεταῖς ἐκλάμψας, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλῃ, Θεόδωρε τρισμάκαρ, παρέχεις ἡμῖν, ἰαμάτων χαρίσματα, τοῖς ἐν τῇ μνήμῃ σου ταύτῃ τῇ ἱερᾷ, προσιοῦσι καὶ τιμῶσί σε.

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτῖσι περιλαμπόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχεις, τοῖς πίστει σε αἰτοῦσι, καὶ εὐσεβῶς, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, ἀξιάγαστε Θεόδωρε.

Τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτης, διὰ τῆς πράξεως, τῶν ἐντολῶν ἐδείχθης, τοῦ Χριστοῦ θεοφόρε· διὸ τῆς βασιλείας, τῆς ἄνω λαβών, μυστικῶς τὸ δηνάριον, ἀδιαλείπτως πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε Θεόδωρε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε Κόρη θεοχαρίτωτε, τῶν ἁμαρτανόντων, κραταιὰ προστασία, τῶν καταπονουμένων ἡ ἰσχυρά, καὶ βεβαία ἀντίληψις, θεοκύητορ Παρθένε, πάντων πιστῶν, καταφύγιον πανύμνητε. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σε ὁρῶσα, Χριστὲ κρεμάμενον, ἡ ἄμωμος Παρθένος, ἡ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα θρηνῳδοῦσα· Υἱὲ καὶ Θεέ, τίς ἡ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου Λόγε, δι᾿ ἧς βροτούς, τῆς κατάρας ἠλευθέρωσας!

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Γνωρισθεὶς ἐκ σπαργάνων ἡγιασμένος, καὶ φανεὶς τῶν χαρίτων πεπληρωμένος, τοῖς θαυμασίοις τὸν κόσμον κατηύγασας, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ σμήνη ἀπήλασας, Ἱερουργὲ Θεόδωρε· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεῖόν σε δῶρον παμμάκαρ μέλπω, Πάτερ.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ ὁδηγήσαντι πάλαι, τὸν Ἰσραὴλ φεύγοντα, » ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Φαραώ, καὶ ἐν ἐρήμῳ »θρέψαντι, ᾄσωμεν ὡς λυτρωτῇ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι »δεδόξασται».

Θεοφεγγῆ σε ἀστέρα, ὁ νοητὸς Ἥλιος, τῷ στερεώματι σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας ἀνέδειξε, βολὰς θαυμάτων ἐκπέμποντα πάντοτε, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν ἀφανίζοντα.

Ἐκ μητρικῆς σε νηδύος, ὁ ποιητὴς Ὅσιε, Ἱερεμίαν ὡς τὸ πρίν, καθαγιάσας εἰργάσατο, σκεῦος τοῦ Πνεύματος εὔχρηστον, πνεύματα ἀποσοβοῦντα, πονηρὰ Πάτερ Θεόδωρε.

Ἱδρῶσι τῆς ἐγκρατείας, φλόγα παθῶν ἔσβεσας, καὶ ἐπομβρίᾳ προσευχῶν, ῥεῖθρα θαυμάτων ἔβλυσας, καύσωνα ἀρρωστημάτων σβεννύντα, Πάτερ Θεόδωρε. Θεοτοκίον.

Ὁ ἀγεώργητος βότρυς, σοῦ ἐκ γαστρὸς ἤνθησε, Παρθενομῆτορ γλυκασμὸν ἀναβλυστάνων ἀφέσεως, καὶ εὐφροσύνης πανάχραντε, ἅπασι τοῖς ἐκ τῆς μέθης, τῶν δεινῶν παραφρονήσασιν.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα, στε» ρέωσόν με Κύριε, ἵνα ὑμνῶ σε εἰλικρινῶς, »καὶ ποιῶ τὸ θέλημά σου· ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς »σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ὡς θαυμαστὸς ὁ βίος σου θεόφρον! ὡς φοβερὰ τὰ θαύματα! ὡς ὑψηλή σου ἡ πρὸς Θεόν, οἰκείωσις καὶ νεῦσις, καὶ ἀκλινὴς ἀνάβασις! πανένδοξε Θεόδωρε.

Ῥύμην παθῶν ἀνέστειλας παμμάκαρ, τῶν πόνων ἐπιδόσεσι, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς δολεράς, ἐξηφάνισας ἐνέδρας, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἰσχύϊ Θεόδωρε.

Οἱ τῇ σεπτῇ προστρέχοντες σορῷ σου, ἐκ ταύτης ἀρυόμεθα, τῶν ἰαμάτων τοὺς θησαυρούς, καὶ θαυμάτων τὰ πελάγη, καὶ δωρεὰν τὴν ἄφθονον, ὑμνοῦντές σε Θεόδωρε. Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοὶ τῆς φύσεως Παρθένε, καινοτομοῦνται· τίκτεις γάρ, ὑπερφυῶς τὸν Δημιουργόν, ὑπὲρ λόγον τὸν Δεσπότην· ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἱρμός. Ὁ στερεῶν βροντήν.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἀγωνισάμενος καλῶς Ἱεράρχα, κατὰ πνευμάτων πονηρῶν ἐξουσίαν, παρὰ Κυρίου ἔλαβες Θεόδωρε, λύειν τὰ νοσήματα, καὶ ἰᾶσθαι ποικίλα, πάντων ἀρρωστήματα, τῶν πιστῶς προστρεχόντων τῇ σῇ τιμίᾳ πάντοτε σορῷ, ἣν προσκυνοῦντες ἀεὶ εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Παρθένε ἁγνή; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγήσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθή, τούτων μοι πάντων τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, ποθεινότατον Τέκνον· τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῶσον ὡς Θεός, τὸν κόσμον πάντα, χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα ὁ Θεός, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβή- » θην, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην »Κύριε, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ».

Ποταμὸς ὑπάρχεις σαφῶς, πεπληρωμένος ναμάτων θείων, χαρισμάτων τε τοῦ Πνεύματος, καταρδεύων ἅπασαν, τὴν Ἐκκλησίαν Πάτερ Θεόδωρε.

Ἀπηγχόνισας τὸν ἐχθρόν, νευραῖς τῶν πόνων τῶν σῶν παμμάκαρ, καὶ τὰ τούτου ἐξωλόθρευσας. πονηρὰ στρατεύματα, τῶν προσευχῶν σου ξίφει Θεόδωρε.

Μελετῶν τὸν νόμον Θεοῦ, ἐν διεξόδοις τῆς ἐγκρατείας, θεῖον ξύλον ἀνεβλάστησας, εὐκαρπίαν πράξεων, τῶν ἐναρέτων φέρων Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἐκ γενεῶν, πασῶν ἐδείχθης, Χριστὸν τεκοῦσα, μακαρίους ἐργαζόμενον, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, Παρθενομῆτορ ἄχραντε Δέσποινα.

Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀνάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προστα- » γμάτων σου, ὅτι πρὸς σὲ Χριστὲ τὸ πνεῦμά »μου, ὀρθρίζει καὶ ὑμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, »καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ».

Ἀκοίμητον λαμπάδα σε, καὶ λύχνον μὴ σβεννύμενον, τὸ φῶς τὸ ἄχρονον ἀνέδειξε, τοῖς ζόφῳ κρατουμένοις, τῶν παθῶν Θεόδωρε, καὶ τῇ ἀμαυρότητι, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν.

Καλῶς παιδοτριβοῦντά σε, τὸν Μάρτυρα Γεώργιον, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ἔσχηκας, καὶ τούτου ἐμιμήσω, τὸ ἐν πᾶσι πρόθυμον, καὶ τὴν πρὸς τὸν Κύριον, Πάτερ Ὅσιε στοργήν.

Ἀνόθευτον ἐγκράτειαν, ὑπομονὴν ἀσύγκριτον, πίστιν ἐλπίδα καὶ ταπείνωσιν, ἔσχες ὑπὲρ ἄνθρωπον· ὅθεν ὑπερβάλλουσαν, χάριν εὗρες ἐκ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ῥανίσι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τὴν ἐκτακεῖσάν μου διάνοιαν, φλογμῷ τῆς ἁμαρτίας· καὶ τὸν ἐσβεσμένον μου, τῆς καρδίας ἄναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν » καθέλκει με, ἀμέτρων ἁμαρτημάτων· ἀλλὰ »σὺ Κυβερνῆτα ἀγαθέ, προφθάσας ἀνάγαγε, ὡς »τὸν Προφήτην καὶ σῶσόν με».

Μέριμναν τῶν γηίνων ἐναπεκρούσω, ὅλον δὲ ἐκένωσας, τὸν πόθον πρὸς τὸν Δεσπότην, ἐνηδόμενος τούτου καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀναβλυζούσαις, Πάτερ ἐκεῖθεν ἐλλάμψεσιν.

Ἔλυσας παγετὸν τῆς ἁμαρτίας, κρύει πιεζόμενος, κλωβοῦ ἱστάμενος μέσον, καὶ ὡς ἄσαρκος Πάτερ, προσβολὰς ὑπήνεγκας ἀέρων, θείᾳ θαλπόμενος χάριτι.

Λάρνακι ἱερᾷ σου προσιόντες, ὀδμῆς θείας γνώσεως, πληρούμεθα Ἱεράρχα, δυσωδίας λυτρούμενοι παθῶν, οἱ πόθῳ σε τιμῶντες, θαυματουργὲ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με τρικυμία συνταράσσει, βυθὸς ἀπογνώσεως, χειμάζει μου τὴν καρδίαν· κυβερνήτην κυήσασα Χριστόν, Παρθένε καὶ Σωτῆρα, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με δέομαι.

Ὁ Εἱρμός· Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα.

Κοντάκιον. Ἦχος γʹ. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὡς πυρίνῳ ἅρματι, ταῖς ἀρεταῖς θεοφόρε, ἐπιβὰς ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους οἰκήσεις, Ἄγγελος μετὰ ἀνθρώπων συμβιοτεύων, ἄνθρωπος σὺν τοῖς Ἀγγέλοις περιχορεύων· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, θαυμάτων θεῖον δοχεῖον Θεόδωρε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου, Ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως.

Στίχ. Καὶ Θεοδώρῳ καὶ νεκρῷ Θεοδώρου
Τὸ θαυματουργεῖν δῶρον ἐκ Θεοῦ μέγα.
Εἰκάδι δευτερίῃ Συκεώτην τύμβος ἔκρυψεν.

Οὗτος ὥρμητο ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν χώρας, ἐκ χωρίου λεγομένου Συκεοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους γεννηθεὶς Ἰουστινιανοῦ τοῦ πάλαι, δοκῶν οὐκ ἔχειν τὸν τῆς γεννήσεως τρόπον ἐπαινούμενον, ἀνέγγυον ὄντα καὶ σκότιον. Φασὶ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, Μαρίαν ὄνομα, ὡρᾳ

καὶ χάρισι διαλάμπουσαν, ἐφελκύσασθαί τινα τῶν βασιλικῶν ταχυδρόμων, τοὔνομα Κοσμᾶν, ἐξ οὗ γενέσθαι τὸν Ὅσιον· ἀποκρύψαι δὲ τοῖς μετὰ γέννησιν, εἴ τι πρὸ αὐτῆς ἄδοξον ἦν καὶ ἐπίψογον. Εὐθὺς γὰρ κατὰ τὴν νύκτα, ᾗ συνῆλθεν ἡ τοῦτον τεκοῦσα τῷ ἀνδρί, ἔδοξεν ὄναρ, καταφοιτήσαντα ἀστέρα, ὑπὸ τὴν αὐτῆς γενέσθαι γαστέρα· ὅπερ ἐδήλου τὴν ἐς ὕστερον λαμπρότητα τοῦ παιδός.

Ἀλλ' αὐτὸς οὐκ εἰκάζειν τοῦτο μᾶλλον, ἢ πιστεύειν τοὺς τότε πεποίηκε, παρασχὼν ἑαυτὸν ἐκ πρώτης ἡλικίας Θεῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι Γεωργίῳ προσφιλῆ, δοκεῖν συνεῖναι αὐτῷ πάντοτε, καὶ παιδαγωγεῖν, καὶ ταῖς κρείττοσι προάγειν ἐπιθυμίαις, καὶ ὅλως ἐρᾶν αὐτοῦ θεῖόν τινα καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα. Οὕτως οὖν ποιοῦντι, καὶ ταῖς κατὰ μέρος ἀναβάσεσι προαγομένῳ, ὁ Ἅγιος διὰ παντὸς ἐπεφαίνετο. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὁ Ὅσιος τῷ τῶν Μοναχῶν καταλέγεται τάγματι· εἶτα, διελθὼν τοὺς εἰς ἀκρότατον ἀρετῆς φέροντας βαθμούς, καὶ ἀπόδειξιν τῆς τελείας ἀρετῆς, καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν οἰκειώτεως δούς, τὴν τῶν θαυμάτων πλουτήσας ἐνέργειαν, ἐπὶ τὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ὕψος ἀνάγεται, καὶ τὴν ἐκκλησίαν Ἀναστασιουπόλεως ἐγχειρίζεται. Ἔνθα πολλοὺς τὴν θεογνωσίαν παιδεύσας, καὶ ἃ προσήκει πράττειν ὑφηγησάμενος, καὶ πανταχοῦ διὰ τῶν θαυμάτων τὸ ὁμόφυλον θεραπεύσας, καὶ μεγάλαις παραδοξοποιίαις, ἃς οὐ ῥᾴδιον γραφῇ παραδοῦναι, πάντας ἐκπλήξας, βασιλεῦσι καὶ ἀρχιερεῦσι θαυμαστὸς φανεὶς καὶ ποθούμενος, προθεσπίσας πολλοῖς περὶ τῶν μελλόντων, καταλύει τὸν βίον, μειδιάματι σεμνῷ τοὺς παραληψομένους αὐτὸν Ἀγγέλους δεξιωσάμενος.

Λέγεται δὲ αὐτῷ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς ὄναρ ἐπιστῆναι τὸν ἔνδοξον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ἐγχειρίζοντα βακτηρίαν. Καὶ αὖθις ἐποχούμενον ἵππῳ, καὶ ἐπισυρόμενον ἕτερον, εἰς ὃν ἐκέλευσεν ἐπιβῆναι τὸν Ὅσιον, τὴν ἐκεῖθεν πορείαν διὰ τῶν θεαμάτων προφαίνοντα. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρίῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ πρὸς σέ, Σῶτερ, ἐμπύρου θείου πόθου,
Νέαρχος εἶπεν, οὐδὲ πῦρ με χωρίσει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναήλ, ὅς ἐστι Σίμων ὁ Ζηλωτής· ἤτοι ἡ ἀνάμνησις τῆς πρὸς Χριστὸν αὐτοῦ γνωρίσεως.

Στίχ. Τὸν Ναζαρηνὸν γνοὺς Ναθαναὴλ μέγαν,
Τὴν Ναζαρὲτ σίγησον ἄχρηστον λέγειν.

Οὗτος ἦν ἀπὸ Κανᾶ, πόλεως τῆς Γαλιλαίας ἔνθα ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν εἰς γάμον κληθείς, μετὰ τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός, τὸ πρῶτον θαῦμα ἐποίησε, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλών. Προσεδέχετο δὲ καὶ αὐτὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς νομομαθής· ὃν εὑρὼν ὁ Φίλιππος, ὁ ἀπὸ Βηθσαϊδά, καὶ γινώσκων ὅτι προσδέχεται τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ περιχαρείας εἶπεν αὐτῷ· *Ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ* (Ἰωάν. α΄. 46). Ἀπελθὼν οὖν Ναθαναήλ, καὶ ἰδὼν τὸν Χριστόν, ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ· καὶ μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάστασιν κηρύττων αὐτὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐτελειώθη. (*)

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους τη-
»ρήσαντα, καὶ τὸ πῦρ κατασβέσαντα, ὑμνή-
»σωμεν λέγοντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ
»τῶν Πατέρων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡς ἀψευδὴς Ἱεράρχης, θυσίαν ἀναίμακτον, προσήγαγες ἐν Πνεύματι· καὶ παθῶν νεκρότητι, θῦμα εὐῶδες παμμάκαρ, σεαυτὸν τῷ Δεσπότῃ, προσήνεγκας ἐν πίστει.

Πῦρ ἡδονῶν ἐγκρατείας, ἱδρῶσι κατέσβεσας, αὐχμόν τε γῆς ἀνέστειλας, ὄμβρων ἐπικλύσεσι θαυματουργέ, ὡς Ἠλίας οὐρανοὺς κεκλεισμένους εὐχαῖς σου ὑπανοίγων.

Ἁγιασθεὶς ἀπὸ βρέφους, εὐχῆς γενναιότητι στειρευούσας ἐποίησας, γαστέρας πολύπαιδας τυφλοῖς παρέσχες τὸ βλέπειν, καὶ χωλοῖς εὐδρομίαν, Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Τὴν καλλονὴν Ἰακὼβ σε, Θεὸς ἐξελέξατο, καὶ ἐν σοὶ κατεσκήνωσε καὶ σὲ διετήρησε, καὶ μετὰ τόκον Παρθένον, ὥσπερ ἧς πρὸ τοῦ τόκου, Παρθένε Θεοτόκε. Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ θάλασσα, καὶ
»πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν,
»φῶς καὶ σκότος, ψῦχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν
»ἀνθρώπων, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑ-
»περυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐπὶ πέτραν ὑπομονῆς, ἐρείσας σου τὰς βάσεις τῆς ψυχῆς οὐ παρετράπης προσβολαῖς ἐναντίαις, οὐκ ἐσαλεύθης, ἐχθρῶν ἐπηρείαις, ἀλλὰ ὕψος πρὸς θεῖον ἀνέδραμες, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε πρεσβεύων.

Ῥεῖθρον πρόεισιν ἐκ σοροῦ, ἰάσεων τῆς σῆς θαυματουργέ, καὶ ἀποπλύνει μολυσμοὺς παθημάτων, καὶ σηπεδόνας δεινῶν ἐκκαθαίρει, καὶ πιστῶν καταρδεύει Θεόδωρε, πάντων τὰς καρδίας, τῶν πόθῳ σε τιμώντων.

Ὁ τῶν δώρων τῶν θεϊκῶν, ἐπώνυμος, καὶ μύστης τοῦ Χριστοῦ τῶν Ἀσκητῶν ἡ καλλονή, Ἱερέων ὡραιότης θαυμάτων ἡ βρύσις, ἡ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, νῦν ἀνευφημείσθω, Θεόδωρος ὁ μέγας.

Θεοτοκίον.

Ἱεραὶ σεπτῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὄρος καὶ σκηνήν, καὶ ἁγίαν φωτὸς νεφέλην, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις ἀνέτειλεν, Ἥλιος, Παρθένε, Χριστὸς ὁ φωτοδότης.

Ὁ Εἱρμός· Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅ-
»γιον τὸ Ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
»εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν».

Ὡς ὄρθρος, ὡς ἡμέρα διαυγής, ἡ σὴ ἑορτή, ἐπέφανε φωτίζουσα ἡμῶν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶς, ἀνευφημούντων, τοὺς σεπτοὺς πόνους σου πάνσοφε.

Συνόμιλος Ἀγγέλων, Ἀποστόλων καὶ Ἀθλητῶν Ὁσίων καὶ Δικαίων γεγονώς, Πάτερ καὶ

(*) Περὶ τοῦ Ναθαναὴλ τούτου, ὅρα εἰς τὸ ἐκ τῆς Τυπογραφίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐκδοθὲν Μέγα Ὡρολόγιον Μαΐου 10. καὶ Ἰουνίου 11.

Ἱεραρχῶν, ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύεις ἀεί.

Ἡ θήκη τῶν ἁγίων σου, λειψάνων Πάτερ σοφέ, ὡς ἄλλη κολυμβήθρα Σιλωάμ, ἐγνωρίσθη τοῖς πιστοῖς· ἧ προσιόντες, τὰς ψυχὰς ἁγιαζόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φρικτή σου ἡ λοχεία, Θεοτόκε Μήτηρ Θεοῦ· διό σε μακαρίζομεν ἀεί, καὶ δοξάζομεν πιστῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν. Ὁ Εἱρμός· Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α'. Ὥρα καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α'.

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου τῷ Μ. Σαββάτῳ ἢ τῇ Μ. Κυριακῇ, ἡ Ἀκολουθία αὐτοῦ μετατίθεται καὶ ψάλλεται τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου μετὰ τῆς ἀναστασίμου Ἀκολουθίας ὡς ἑξῆς:

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς δ' καὶ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια δ', Δόξα Ἀξίως τοῦ ὀνόματος, Καὶ νῦν Παρῆλθεν ἡ σκιά, Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον Τίς Θεὸς μέγας μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς τὸ Εὐαγγέλιον ὡς εἴθισται. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ ἀναστάσιμον Στιχηρόν, ἀπὸ τοῦ β' Χοροῦ Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστὲ Σωτήρ, καὶ τὰ Στιχηρὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἅπαξ, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, καὶ αὖθις τὸ Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

2. Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου εἰς τὸν Ὄρθρον, ὡς σύνηθες μετὰ τὴν Συναπτὴν οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἀνάστασιν Χριστοῦ ἅπαξ, καὶ εὐθὺς Δόξα Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Στίχος Ἐλεησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Τοῦ μεγάλου Βασιλέως (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, Κύριε ἐλέησον ιβ', Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου ἀνὰ δ' μετὰ Στίχου εἰς μὲν τὸν Ἀναστάσιμον Δόξα τῇ ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου Κύριε, εἰς δὲ τὸν τοῦ Ἁγίου Ἅγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν· ἐν τῷ τέλει ἑκάστης Ὠδῆς ἡ Καταβασία, τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς, Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἅπαξ, καὶ ἡ Αἴτησις· ἀπὸ γ' Ὠδῆς ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Κοντάκιον· ἀφ' ς' τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ γ', καὶ τὸ Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς· εἶτα μετὰ τὴν ζ' καὶ η' Ὠδὴν ψάλλεται ἡ θ' τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου, τό Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα, τὸ τοῦ Ἁγίου Ἔαρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν, αὖθις τὸ πρῶτον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Ἁγίου δ' καὶ τὰ Στιχηρὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς, καὶ ἄρχεται ἡ Λειτουργία.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ τὸ Εἰσοδικὸν Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἡ Ὑπακοὴ Προλαβοῦσαι τὸν Ὄρθρον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα, τὸ Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον (*), Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Κατ' αὐτὸν τὸν τύπον ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου, ὅταν συμπέσῃ ἡ μνήμη αὐτοῦ τῇ Τρίτῃ, Τετάρτῃ Πέμπτῃ καὶ τῷ Σαββάτῳ τῆς Διακαινησίμου· ἐξαιρεῖται δὲ μόνον τὸ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἀναγινωσκόμενον Εὐαγγέλιον, ἀλλ' ἀναγινώσκονται ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου.

Β'.

4. Εἰ τύχοι τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ γ', τῆς Θεοτόκου γ', καὶ δ' τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγή, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον Ἀγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχύς μου, μετὰ τῶν Στίχων, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ ἀναστάσιμον Στιχηρὸν Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστὲ Σωτήρ, καὶ τὰ γ' ἀπόστιχα Στιχηρὰ τῆς Θεοτόκου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, αὖθις Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Ἀκολουθία μέχρι τῶν Κανόνων ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν 2ᾳ § διάταξιν, οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἁγίου, καὶ οἱ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Στίχων, εἰς μὲν τὸν Ἀναστάσιμον Δόξα τῇ ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου, εἰς τὸν τοῦ Ἁγίου Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὸν τῆς Θεοτόκου Ὑπεραγία Θεοτόκε· ἀπὸ γ' Ὠδῆς ἡ Ὑπακοὴ Προλαβοῦσαι τὸν Ὄρθρον, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ τῆς Θεοτόκου· ἀφ' ς'. Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου, τὸ Μηνολόγιον, καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Θεοτόκου· μετὰ τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ γ', μετὰ καὶ τὴν ζ' καὶ η' Ὠδὴν ψάλλεται ἡ θ' Ὠδὴ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων, ὁ τοῦ Ἁγίου, καὶ ἡ τῆς Θεοτόκου μετὰ Στίχου Ὑπεραγία Θεοτόκε, τὰ Ἐξαποστειλάρια τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ τῆς Θεοτόκου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα β', τῆς Θεοτόκου γ', τοῦ Ἁγίου γ'. καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη γ'.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα καὶ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα· μετὰ τὴν Εἴσοδον Χριστὸς ἀνέστη, ἡ Ὑπακοή, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, τὸ Κοντάκιον Ἐξ ἀκενώτου σου πηγῆς, καὶ τὸ Εἰ καὶ ἐν τάφῳ, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἀπόλυσις.

Γ'.

7. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς, ὁ Προοιμιακὸς καὶ τὸ Ψαλτήριον· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμελα ς' καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσε, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου· τὰ Ἀπόστιχα τῆς ἑορτῆς, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου, αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

8. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, ἡ Λιτὴ τῆς ἑορτῆς καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστι, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος· τὰ Καθίσματα τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ Θεοτοκίων· οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, Προκείμενον Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, καὶ εὐθὺς ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς ἄνευ Στίχου, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου μετὰ

(*) Ἐὰν ὁ Ναὸς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου.

Στίχου Ἅγιε τοῦ Θεοῦ· ἀπὸ γ' Ὠδῆς ἡ Ὑπακοὴ Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου, τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου χύμα· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς, τὸ Μηνολόγιον, καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς ἑορτῆς. Αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου, εἶτα ψάλλεται ἡ θ' τῆς ἑορτῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἁγίου ἀνὰ δ', τὸ Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν δίς, Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν κτλ. καὶ τὸ Ἐξαποστειλάριον Ἐμῶν μελῶν χειρί σου, τὸ τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ ἕτερον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τῆς ἑορτῆς Προσόμοια γ' καὶ γ' τοῦ Ἁγίου, Δόξα Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, Καὶ νῦν Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

9. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου· Κοντάκιον Εἰ καὶ ἐν τάφῳ· Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Οὔσης ὀψίας. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, Κοινωνικὸν Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δ'.

10. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ τῆς τοῦ Θωμᾶ ἑβδομάδος, τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Προσόμοια τῆς σειρᾶς β' καὶ ς' τοῦ Ἁγίου. Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος (ζήτει εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῆς ἑορτῆς), τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

11. Τῇ Δευτέρᾳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Δόξα Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Ἑξάψαλμος, Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δὶς καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, τὸ Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Πολυέλεος τοῦ Ἁγίου, Καθίσματα τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ Θεοτοκίων, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου τοῦ Ἁγίου, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καὶ ὁ Ν' ψαλμὸς χύμα, Δόξα Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου. ἀπὸ γ' Ὠδῆς Κάθισμα τοῦ Ἁγίου καὶ τῆς ἑορτῆς, ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, ἡ Καταβασία Ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ δ' τοῦ Ἁγίου Προσόμοια, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου,

12. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Τῇ φιλοπράγμονι δεξιᾷ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις (*).

Ε'.

13. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμελα δ' καὶ τοῦ Ἁγίου δ', Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ γ' Ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τοῦ Ἁγίου, αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

14. Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν ἐκ τῆς ἑορτῆς, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς. καὶ ὁ Ἑξάψαλμος, Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Πολυέλεος τοῦ Ἁγίου κτλ. ὡς ἐν περιπτώσει Δ' § 11, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, καὶ ψάλλεται ἡ θ' τῆς ἑορτῆς ὡς καὶ τοῦ Ἁγίου, ἡ Καταβασία Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, Ἐξαποστειλάρια τὸ α' τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ ἕτερον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ', καὶ γ' τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

15. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Τῇ Φιλοπράγμονι δεξιᾷ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, Κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου, Ἀπόλυσις καὶ Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς.

ΣΤ'.

16. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ', τῶν Μυροφόρων β' καὶ τοῦ Ἁγίου δ', Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ ἀναστάσιμον Στιχηρόν, καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, τὰ Ἀπολυτίκια Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ καὶ Ἀπόλυσις.

17. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς Κανών, ἡ Λιτὴ τῶν Μυροφόρων καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἠτήσατο Ἰωσήφ, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ὅτε κατῆλθες, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος. τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὴν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Πολυέλεος τοῦ Ἁγίου, Καθίσματα εἰς τὴν α' Στιχολογίαν τῶν Μυροφόρων Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, Δόξα τοῦ Ἁγίου Ἀνέτειλεν ἰδού, Καὶ νῦν Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν· εἰς τὴν β' Στιχολογίαν Αἱ μυροφόροι ὄρθριαι, Δόξα Πόθῳ ζέοντι. Καὶ νῦν Τὰ μύρα τῆς ταφῆς, εἰς τὴν γ'. Στιχολογίαν Γεωργήσας ἐμμελῶς, Καὶ νῦν Ὑπερδεδοξασμένη. τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ προκείμενον. Κανόνες ὁ τοῦ Πάσχα, ὁ τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ δύο Θεοτοκία· ἀπὸ γ'. Ὠδῆς τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν Μυροφόρων· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Μυροφόρων, τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου, εἶτα ἡ θ' τοῦ Πάσχα, ὡς καὶ τοῦ Ἁγίου, εἶτα τὰ β' Θεοτοκία ὡς σύνηθες, Ἐξαποστειλάρια, τὸ τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν Μυροφόρων. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ', τοῦ Ἁγίου γ'. καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, Δοξολογία Μεγάλη, καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

18. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν· μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὰ γ' Ἀπολυτίκια τῶν Μυροφόρων, τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ· Κοντάκιον Εἰ καὶ ἐν Τάφῳ, ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, Κοινωνικὸν Σῶμα Χριστοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου. καὶ Ἀπόλυσις.

Ζ'.

19. Εἰ τύχοι ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ταύτης μέχρι τῆς Παρασκευῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν, μετὰ τῶν μεθεόρτων τῶν Μυροφόρων, ἤτοι ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Προσόμοια τοῦ Ἁγίου ς', Δόξα τοῦ Ἁγίου,

(*) Κατ' αὐτὸν τὸν τύπον ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἡμέραις μέχρι τῆς Παρασκευῆς, πλὴν τοῦ ὅτι ἐν αὐταῖς στιχολογεῖται ἡ α' Στάσις τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ *Κύριε ἐκέκραξα* μόνον τὰ ς' Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Προκείμενα ἑκάστης ἡμέρας.

Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων, Ἀπολυτίκια Ὅτε κατῆλθες, τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἀπόλυσις

20. Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Δόξα Καὶ νῦν Ἠτήσατο Ἰωσὴφ κτλ. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν τὸ Ψαλτήριον, ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα τοῦ Ἁγίου καὶ ἀνὰ ἓν τῶν Μυροφόρων ἀντὶ Θεοτοκίων κτλ. ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα* καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, Τὴν Τιμιωτέραν**, τὸ Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν Μυροφόρων. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων, Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα, καὶ τὸ Εἰσοδικόν, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, Κοντάκιον Εἰ καὶ ἐν τάφῳ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις.

Η΄.

21. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλονται τῶν Μυροφόρων Ἰδιόμελα β΄ καὶ τὰ ς΄ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου, τὰ Ἀπόστιχα τοῦ Ἁγίου, Δόξα Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, Καὶ νῦν Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, τὰ Ἀπολυτίκια. Ὅτε κατῆλθες, Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, Δόξα Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτής, Καὶ νῦν Ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ καὶ Ἀπόλυσις.

22, Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Δόξα Καὶ νῦν Ἠτήσατο Ἰωσήφ, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ὅτε κατῆλθες, καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον, καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ καθίσματα τοῦ Ἁγίου καὶ ἀνὰ ἓν τῶν Μυροφόρων ἀντὶ Θεοτοκίων κτλ. ὡς ἐν περιπτώσει Δ΄ § 11· αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου, καὶ τῶν Μυροφόρων. Εἰς τοὺς Αἴνους, ἀναστάσιμα Στιχηρὰ β΄. τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις καὶ τὸ Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, καὶ δ΄ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες (ζήτει τῇ Τρίτῃ εἰς τὰ Ἀπόστιχα). Δοξολογία Μ., τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὰ Ἀπολυτίκια τῶν Μυροφόρων, τὸ τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Τὸ χαῖρε ταῖς Μυροφόροις· Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν. Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου, Ἀπόλυσις, καὶ Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῶν Μυροφόρων*.

Θ΄.

23. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ΄, τοῦ Παραλύτου β΄ καὶ τοῦ Ἁγίου δ΄, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ὁ τῷ πάθει σου Χριστὲ καὶ τὰ Στιχηρὰ Πάσχα ἱερόν. Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Ἁγίου, τὸ Θεοτοκίον, καὶ Ἀπόλυσις.

24. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, καὶ ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Ἑξάψαλμος, Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα εἰς τὴν α΄ Στιχολογίαν Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται· Δόξα Ἀνέτειλεν ἰδού, Καὶ νῦν Τὴν ὡραιότητα, εἰς τὴν β΄ Στιχολογίαν Πάντα ἀνθρώπινα, Δόξα Πόθῳ ζέοντι, Καὶ νῦν Τὸ ἀκατάληπτον, εἰς τὴν γ΄ Στιχολογίαν Γεωργήσας ἐμμελῶς, Καὶ νῦν Τὰ ἐπουράνια, εἶτα τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον κτλ., ὡς διετάχθησαν ἐν τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων (περιπτώσει ς΄ § 17). Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα γ΄, τοῦ Ἁγίου γ΄ καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Κύριε τὸν Παράλυτον, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον Σωτηρία.

25. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Ἁγίου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Εἰ καὶ ἐν τάφῳ, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Ὁ Ἄγγελος ἐβόα, Κοινωνικὸν Σῶμα Χριστοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις.

Ι΄.

26. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ καὶ τῇ Τρίτῃ τῆς ἑβδομάδος ταύτης, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου, διάταξιν μετὰ τῶν μεθεόρτων τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου (ὡς ἐν περιπτώσει Ζ΄ § 19—20). Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, καὶ Δόξα Καὶ νῦν τὸ Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια.

ΙΑ΄.

27. Εἰ τύχοι τῇ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τῇ Τρίτῃ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α΄ Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τῆς ἑορτῆς Προσόμοια δ΄ καὶ δ΄ τοῦ Ἁγίου, δόξα τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα β΄ τῆς ἑορτῆς καὶ ἓν τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου, αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

28. Τῇ Τετάρτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμὸν ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Δόξα, Καὶ νῦν τὸ τῆς ἑορτῆς Ὅτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς (ζήτει εἰς τὰ Ἀπόστιχα), εἶτα τὸ Τρισάγιον τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος τοῦ Ἁγίου, τὰ Καθίσματα, εἰς τὴν α΄ Στιχολογίαν τὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνέτειλεν ἰδού, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς Ὁ πάντων ἐπιστάμενος· εἰς τὴν β΄ Στιχολογίαν Πόθῳ ζέοντι καὶ Ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων, εἰς τὴν γ΄ Στιχολογίαν Γεωργήσας ἐμμελῶς, καὶ τὸ ἐν τῇ γ΄ Ὠδῇ τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς Ἑστηκὼς ἐν τῷ μέσῳ, εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου, τὸ Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει. Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου τοῦ Ἁγίου, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ. καὶ ὁ Ν΄ χῦμα, Δόξα Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου, οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου, αἱ Καταβασίαι Θάλασσαν ἔπηξας· εἶτα ψάλλεται ἡ θ΄ Ὠδὴ τῆς ἑορτῆς ὡς καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου, τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου, αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τῆς ἑορτῆς προσόμοια γ΄ καὶ γ΄ τοῦ Ἁγίου. Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς Φωτισθέντες ἀδελφοί, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

29. Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ

* Ἡ ἀκριβὴς τάξις ἀπῄτει κανόνα τῆς προλαβούσης Κυριακῆς· ἀλλ' ἡ φαιδρότης τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου καθιέρωσεν ἤδη ἀπὸ χρόνων τὸν τοῦ Πάσχα.

** Μετὰ τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα εἰς οἱανδήποτε ἡμέραν ἤθελε τύχει ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου (ἐκτὸς δηλονότι τῶν Κυριακῶν), μετὰ τὰ Δοξαστικά, Καὶ νῦν, ψάλλονται τῆς προλαβούσης Κυριακῆς ἢ ἑορτῆς, καὶ οὐχὶ τοῦ Πάσχα ὡς καὶ τὰ Ἀπολυτίκια, τὰ Ἐξαποστειλάρια (καὶ τὰ Κοντάκια, μόνον διὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ Θωμᾶ καὶ τῶν Μυροφόρων), στιχολογοῦμεν δὲ καὶ *Τὴν τιμιωτέραν* ἐν τῷ Ὄρθρῳ, καὶ εἰς τὸ Ἐξαιρέτως τὸ *Ἄξιόν ἐστιν*· τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὰς τῶν λοιπῶν Ἁγίων μνήμας μέχρι τῆς Ἀποδόσεως (Ὅρα καὶ ἐν τῇ Προθεωρίᾳ).

* Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου, ὅταν τύχῃ καὶ τῷ Σαββάτῳ τῆς Δ΄ καὶ τῆς Ε΄ ἑβδομάδος.

Εἰσοδικόν· μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου· Κοντάκιον Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, Κοινωνικὸν Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα. Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις.

ΙΒ'.

30. Εἰ τύχοι μεταξὺ τῶν μεθεόρτων τῆς ἑορτῆς ταύτης, πλὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος ἐν τῷ Ἑσπερινῷ μετὰ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ ς' Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου, τὰ Ἀπόστιχα καὶ τὸ Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν μεθέορτον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

31. Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Δόξα. Καὶ νῦν Ὅτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἐξάψαλμος κτλ. ὡς διετάχθησαν ἐν περιπτώσει ΙΑ' § 28. Κανόνες, ὁ εἷς τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου. Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου, αἱ Καταβασίαι Θάλασσαν ἔπηξας. Τὴν τιμιωτέραν, τὸ Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ δ' τοῦ Ἁγίου Προσόμοια, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

32. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα καὶ τὸ Εἰσοδικόν, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις.

ΙΓ'.

33. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ Ἀκολουθία τῆς Μεσοπεντηκοστῆς καταλιμπάνεται * καὶ ψάλλεται ἡ τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς Ἀναστασίμου καὶ τῆς Σαμαρείτιδος κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου (ἐν περιπτώσει Θ'. § 23—25) τὰ Δοξαστικά, τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Σαμαρείτιδος, Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου καὶ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Εἰς τὸν Ὄρθρον, Καθίσματα, εἰς τὴν α'. Στιχολογίαν Ἀναβλέψασαι τοῦ τάφου, Δόξα Ἀνέτειλεν ἰδού, Καὶ νῦν Ἀνέστης ὡς ἀθάνατος. Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν Ἐκ τῶν ἄνω κατελθών, Δόξα Πόθῳ ζέοντι, Καὶ νῦν Ἑκουσία σου βουλῇ. Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν Γεωργήσας ἐμμελῶς, Δόξα Καὶ νῦν Κατεπλάγη Ἰωσήφ, Ἐξαποστειλάρια, τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἁγίου καὶ τῆς Σαμαρείτιδος. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Ἁγίου γ' καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας κτλ. (Ὅρα ἐν τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου).

ΙΔ'.

34. Εἰ τύχοι ἐν τῇ Ἀποδόσει τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν περιπτώσει ΙΑ' § 27—29 διάταξιν, Εἰς τὸν Ὄρθρον, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον. Ἀντὶ Τὴν τιμιωτέραν, ψάλλεται ἡ Θ' τῆς ἑορτῆς καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου· Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἀλλότριον τῶν μητέρων, Κοινωνικὸν τῆς ἑορτῆς, Ἀπόλυσις καὶ Ἀπόδοσις.

ΙΕ'.

35. Εἰ τύχοι τῇ Πέμπτῃ μετὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τῇ Τετάρτῃ ἑσπέρας μετὰ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τὰ ς' Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Δόξα, Καὶ νῦν Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τὰ Ἀναγνώσματα, τὰ Ἀπόστιχα καὶ τὸ Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς Σαμαρείτιδος, Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀπόλυσις.

* Μόνον τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς ψάλλεται ἔν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ ἐν τῷ Ὄρθρῳ ἀντὶ Θεοτοκίου.

36. Τῇ Πέμπτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἀγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δίς, καὶ Τὸ ἀπ' αἰῶνος, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος· τὰ Καθίσματα εἰς τὴν α' Στιχολογίαν τοῦ Ἁγίου Ἀνέτειλεν ἰδού, καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἀγαλλιάσθω Οὐρανός· εἰς τὴν β' Πόθῳ ζέοντι, καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἐκ φρέατος νάματα (ζήτει τῇ Παρασκευῇ μετὰ τὴν Κυριακήν)· εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν Γεωργήσας ἐμμελῶς, καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ὡς τῇ πηγῇ Σαμαρείτιδι (ζήτει τῇ Πέμπτῃ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος κτλ. ὡς διετάχθησαν ἐν περιπτώσει Δ' § 11), ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα, καὶ ὁ τοῦ Ἁγίου, αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου, καὶ τῆς Σαμαρείτιδος. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ δ' τοῦ Ἁγίου Προσόμοια, Δόξα τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

37. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα, καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα, μετὰ τὴν Εἴσοδον Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως, τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Εἰ καὶ ἐν τάφῳ· Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον. Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις.

Σημειωτέον ὅτι ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου δυνατὸν νὰ συμπέσῃ ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ ἀπὸ τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου μέχρι τῆς Πέμπτης τῆς ἑβδομάδος τῆς Σαμαρείτιδος. (Ὅρα τὸν τοῦ Ἑορτοδρομίου Πίνακα).

ΤΗ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Εἰ βούλεται ὁ Προεστὼς ποιῆσαι Ἀγρυπνίαν,

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἀληθείας τὸ ἔαρ, λαμπρῶς ἐφέστηκε, καὶ νεουργεῖ τὴν κτίσιν, εὐσεβεῖ ἐπιγνώσει, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου· ὅθεν σαφῶς, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, ὁ ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου τὴν τῶν ἐχθρῶν, κατεπάτησεν ἀπόνοιαν.

Τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, σὺ ἐστρατεύσω σοφέ, καὶ παρατάξεις πάσας, καθελὼν τῶν ἀνόμων, Γεώργιε τρισμάκαρ, στερρὸς ἀθλητής, ἀνεδείχθης τῇ χάριτι, τῇ ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσῃ θαυματουργέ· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ῥεῖθρα ἰάσεων νέμεις, τοῖς σοὶ προστρέχουσι, Γεώργιε τρισμάκαρ, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἀρωγὸς σὺ ὑπάρχεις, τοῖς πίστει θερμῇ, προσιοῦσι τῇ σκέπῃ σου ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα, Ἦχος α'.

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε χαῖρε καὶ εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας·

πάντων καταφρονήσας, ζωὴν τὴν αἰώνιον εὗρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ σῶμά σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει· Χριστὸς γὰρ ὃν ἐπόθησας, αὐτός σε δοξάζει μακάριε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Εὖγε τῆς ὑπὲρ νοῦν, χαρᾶς ἧς ἠξιώθης, Γεώργιε τρισμάκαρ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ὡς Μάρτυς ἀπαράγραπτος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις τῶν Ἀθλητῶν, ὁ μέγας ταξιάρχης, καὶ τῶν πιστῶν ἁπάντων, προσφύγιον καὶ τεῖχος, καλλίνικε Γεώργιε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου, ὡς ἄριστος προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε.

Δόξα, Ἦχος δ΄. Ἀνατολίου.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας. Ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καὶ ἐν τάφῳ κατελθών, τὸν Ἅδην ἐσκύλευσε, καὶ νεκροὺς συνήγειρε, βοῶντας αὐτῷ· Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τό, Νῦν ἀπολύεις. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτής, καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστής, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν α΄. Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Αὐτόμελον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ἀθλοφόρε Γεώργιε, συνελθόντες σήμερον, εὐφημοῦμέν σε· ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον· ὃν ἱκέτευε ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ῥωμαλέῳ φρονήματι, πεποιθὼς ηὐτομόλησας, ὥσπερ λέων ἔνδοξε, πρὸς τὴν ἄθλησιν, ὑπερορῶν μὲν τοῦ σώματος, ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος, τῆς ἀφθάρτου δὲ ψυχῆς, σοφῶς ἐπιμελούμενος· καὶ κολάσεων, πολυτρόποις ἰδέαις ἐπυρώθης, ὡς χρυσὸς κεκαθαρμένος, ἑπταπλασίως Γεώργιε.

Τῷ Σωτῆρι συνέπαθες, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον, ἑκουσίως ἔνδοξε μιμησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδυσάμενος φαιδράν, καὶ τῷ σκήπτρῳ τῶν ἄθλων σου, ἐγκοσμούμενος, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας Μεγαλομάρτυς Γεώργιε.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι, καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυροῦ τῷ δόρατι, συμφραξάμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε· καὶ ὡς θεῖος ἀριστεύς, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, τροπωσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις· τοὺς πιστοὺς δέ, περιέπων ἁγιάζεις, καὶ διασῴζεις καλούμενος.

Ὡς ἀστέρα πολύφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι, σὲ γινώσκομεν. Ὡς μαργαρίτην πολύτιμον, ὡς λίθον αὐγάζοντα, ὡς ἡμέρας σε υἱόν, ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ὡς ὑπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις εὐφημοῦμεν, ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Ἐν θαλάσσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα, περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάκαρ Γεώργιε· καὶ ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὕροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσδραμὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἀξίως τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσω στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν, ἐκαλλιέργησας, καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας· ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς, καὶ Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ ΜΓ΄. 9.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ

αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῴζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε. 15. Κεφ. ΣΤ'. 1.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς Γεώργιος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὰς ἄνω Δυνάμεις εὐφραίνει· καὶ σὺν αὐταῖς ἀγαλλόμενος νῦν, ἐπίγειον τοῖς πιστοῖς πανήγυριν ἤγειρε, καὶ συνεορτάζειν ἡμῖν τοῖς δι' αὐτὸν ἠθροισμένοις, ὡς Χριστοῦ δοῦλος παραγέγονε. Διόπερ αὐτὸν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν ὅλων Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἀριστείαις ἄθλων γεωργῶν τὰ κρείττονα, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου, τῷ Χριστῷ προσήνεγκας, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε· πίστει πόθον ἐνστησάμενος, ἐλπίδι φόβον ἀπωσάμενος, ἀγάπῃ ἐκτήσω τὰ οὐράνια πανεύφημε. Παρρησίαν οὖν ἔχων, εὐπροσδέκτοις δεήσεσιν, αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, ἱλασμόν τε ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας· πάντων καταφρονήσας, ζωὴν τὴν αἰώνιον εὗρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ σῶμά σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει· Χριστὸς γὰρ ὃν ἐπόθησας, αὐτός σε δοξάζει μακάριε.

Ἦχος δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, ᾀσματικὴν ὑμνῳδίαν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου Χριστῷ προσάξωμεν, Σήμερον γὰρ ἔαρ νοητὸν ἀνέτειλεν ἡμῖν, περκάζον ἄνθη τὰ λογικά, ἡ παγκόσμιος μνήμη Γεωργίου τοῦ σοφοῦ Μεγαλομάρτυρος· οὗτινος τὰ στίγματα ἀνανεοῦντες, κομιζόμεθα ἰαμάτων πηγάς. Αὐτὸν καὶ νῦν ἱκετεύσωμεν, τοῦ πρεσβεύειν ἀπαύστως τῷ

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Σωτῆρι Χριστῷ, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καὶ ἐν τάφῳ κατελθών, τὸν Ἅδην ἐσκύλευσε· καὶ νεκροὺς συνήγειρε, βοῶντας αὐτῷ· Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι. Ὁ αὐτός.

Στέφανον δόξης ἐπὶ κεφαλῆς σου ἀνεδήσω στεφανηφόρε Γεώργιε· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρόν, ὡς ὁ Παῦλος ἐκβοᾷ, ὁρῶν ἐκαρτέρησας, νικητὴς γενόμενος τῆς πλάνης αὐτοῦ. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι. Ὁ αὐτός.

Ἆσμα ᾀσμάτων χορεύοντες ἅμα, προσενέγκωμεν Χριστῷ φιλομάρτυρες· ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, ὁ γενναῖος Ἀθλητής, πτερνίσας κατέβαλε· διὸ πάντες ᾄσωμεν ἀπαύστοις φωναῖς· Δόξα Σῶτερ τῇ φρικτῇ σου ἀναστάσει, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Δόξα, Ἦχος β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Νευέτω δίκαια, ἔφησεν ὁ Σολομών, τοῖς βροτοῖς τὰ βλέφαρα· ἐλεηθήσεται γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὁ βλέπων λεῖα, προηγόρευσεν. Εὐμαρῶς δὲ ταῦτα ἐνωτισθείς, ὦ πολύτλα Γεώργιε, τοῦ Δεσπότου ταῖς διδαχαῖς ἠκολούθησας· καὶ ἀνόμοις ἐκδοθεὶς ἐκαρτέρησας, τῆς πλάνης τὰ ὄργια καταπτύσας ὡς βέβηλα· καὶ σῶμα τὸ σόν, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ πλάσαντος, ὅλον μεληδὸν κατετέμνετο· καὶ ὁ Βελίαρ μᾶλλον, ὅλος αἰσχυνθεὶς ἐτιτρώσκετο, στεφηφόρον σε ὁρῶν ἀκμαιότατον. Ὅθεν ἐν αὐλαῖς οἴκων τοῦ Κυρίου σου, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, πρέσβευε ἀθλοφόρε Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ἀνευφημοῦσι λαοὶ ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην Γεώργιε· ὡς εὐπρεπὴς γὰρ ἐξέλαμψε, καὶ φωτοφόρος, πεποικιλμένη δόξῃ καὶ χάριτι· ὅθεν καὶ σκιρτῶσι νῦν, Ἀγγέλων τάγματα· ἐπικροτοῦσι δὲ Μάρτυρες, σὺν Ἀποστόλοις, τῶν σῶν ἀγώνων Μάρτυς τὰ ἔπαθλα καὶ ἀνυμνοῦσι, τὸν δοξάσαντα, σὲ Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Ἐνδεδυμένος Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, εὑρέθης Γεώργιε, τοῖς μὴ ζητοῦσί σε, ὑπὲρ Χριστοῦ πυρπολούμενος, καὶ μυκτηρίζων, θεῶν ματαίων πλάνην ψυχόλεθρον· τότε καί, Στρατεύομαι τῷ Βασιλεῖ μου Χριστῷ, τοῖς παρανόμοις ἐκραύγαζες· οὐδὲ γὰρ θῆρες, οὐδὲ τροχοί, οὐ πῦρ, οὐδὲ μάχαιρα, ἐμὲ χωρίσαι κατισχύσουσι, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Καταφρονήσας ὀργάνων πολυμόρφων, ποικίλων βασάνων τε. καὶ καταπέλτου φρικτοῦ, στεφανηφόρε Γεώργιε, τῆς εὐσεβείας, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας· ὅθεν τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην σου ἄνθεσιν, ᾀσματικοῖς περιστέφομεν, καὶ τὰ σεπτά σου, περιπτυσσόμεθα πίστει λείψανα· ἀλλ' ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, λαμπροφόρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα, Ἦχος δ΄. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς εὐφημήσωμεν, Γεώργιον τὸν ἀοίδιμον Μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καὶ ἐστόμωσαν βάσανοι, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστήν, διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτής.

Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν εὐλόγησιν τῶν ἄρτων τό, Θεοτόκε Παρθένε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν Α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀνέτειλεν ἰδού, τὸ τῆς χάριτος ἔαρ· ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέρα· δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἑορτάσωμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν Β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Πόθῳ ζέοντι, τῷ τοῦ Δεσπότου, πυρπολούμενος, ἀνδρειοφρόνως, τὰ τῆς πλάνης ταμεῖα

κατέβαλες, καὶ ἐν σταδίῳ Χριστὸν ὡμολόγησας, τροπαιοφόρε παμμάκαρ Γεώργιε, Μάρτυς ἔνδοξε· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος ἔνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεποιθώς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πόνους τοὺς μακρούς, Μάρτυς Γεώργιε· καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει καὶ ὡς εἰ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τό, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Βλέπετε ἑαυτούς.

Τέλος· Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτῖσι· καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄνθεσιν ὡραϊζομένη, Γεώργιε βοᾷ σοι, θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπῃς πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Εἶθ' οὕτω, Σῶσον, ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τό, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Καὶ εὐθὺς οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα, καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὑμνῶ σε Γεώργιε Δαυῒδ ἐκ πόθου· δεῖ γὰρ δή.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὑπὲρ ἥλιον ἐξήστραψεν ἡ μνήμη σου νῦν, Μάρτυς Χριστοῦ ὁπλῖτα· ὡς γὰρ ἀκτῖνας παμφαεῖς, τῶν θαυμάτων τὰς αὐγάς, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, λαμπρῶς ἐξεδίσκευσε, φωτοφόρε Γεώργιε.

Μονομάχε μυριόνικε Χριστοῦ Ἀθλητά, δός μοι τοὺς ἄθλους μέλψαι, καὶ ἀγωνίσματα τὰ σά, ἅπερ ἔτλης ἀνδρικῶς τῷ πόθῳ Χριστοῦ, σοφὲ ἐκπυρούμενος, ᾧ καὶ ἔζης γηθόμενος.

Νέος ὤφθης ἐν πολέμοις ἱκανὸς τῇ χειρί, ἄλλος Δαυῒδ ἀνδρεῖος· ὡς γὰρ αὐτὸς τὸν Γολιάθ, τὸν ἀντίπαλον καὶ σύ, νικᾷς καθελών, βολαῖς ταῖς τῶν λόγων σου, στεφανῖτα Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνέκφραστος ὡραῖος, φρικαλέος ὁ σός, ξένος ὁ τόκος Κόρη· ὡς ὑπομάζιον καὶ γάρ, τὸν παντέλειον Θεόν, θηλάζεις σαρκί· παράδοξον ἄκουσμα, βρεφοτρόφε Μητράνανδρε.

Ἕτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Θερμὸς πέφυκας Μάρτυς ὄντως προστάτης.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Θερμοτάτῃ πίστει καὶ στοργῇ, τοὺς προσκαλουμένους σε, Μάρτυς Χριστοῦ στεφηφόρε Γεώργιε, παρεστὼς ὁλόφωτος, σεπτῷ βήματι, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, σοῦ ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ταῖς προστασίαις διαφύλαξον.

Εὐγενὲς γεώργιον Θεοῦ, γέγονας Γεώργιε, μαρτυρικαῖς γεωργούμενον πράξεσι· καὶ ὡς πλοῦτον ἔνδοξον, οὐρανίοις σε, θησαυροῖς ἐναπέθετο, ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαφερόντως ἀριστεύσαντα.

Ῥωμαλέως καὶ καρτερικῶς, ὥρμησας αὐτόκλητος, πρὸς τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε· καὶ καταστρεψάμενος, τὴν ἀτίθασον τῶν τυράννων παράταξιν, πρέσβυς ὑπὲρ πάντων, τῶν προσκαλουμένων σε γεγένησαι.

Μακαρίας ἔνδοξε ζωῆς, νῦν ἐπιλαβόμενος, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης Γεώργιε ὑπὲρ ἧς ἠγώνισαι, μέχρις αἵματος· τοὺς ἐν πίστει ὑμνοῦντάς σε, αἴτησαι σωθῆναι πάσης ἀθλοφόρε περιστάσεως. Θεοτοκίον.

Οὐρανὸς ἐγένου λογικός, Λόγον τὸν οὐράνιον, τῇ σῇ γαστρὶ Θεομῆτορ χωρήσασα, δι' οὗ πάντα γέγονεν, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ τούτων ἐπέκεινα· ὅθεν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὠδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Σύνδρομος ἐξέλαμψεν ἡμῖν, ἡ πανένδοξος μνήμη ἡ τοῦ θεράποντος, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ, ἐν ᾗ συνελθόντες οἱ πιστοί, φαιδρῶς ἑορτάσωμεν.

Εὐφράνθητε γῆ καὶ οὐρανοί, τά τε ὄρη καὶ πάντες βουνοὶ σκιρτήσατε· ῥεῖθρα θαυμάτων καὶ

γὰρ ὑψόθεν, ἡμῖν ὀμβροβλυτεῖ, ὁ Μάρτυς Γεώργιος.

Γῆ πᾶσα καὶ βρότειος φυλή, οὐρανός τε συγχαίρει, στρατὸς Ἀγγέλων τε ὁ πρωτοστράτηγος γὰρ Χριστοῦ νῦν Γεώργιος ἐκ γῆς, βαίνει πρὸς οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Εὐφράνθητι, τέρπου Μαριάμ· εἰ καὶ χθὲς ὡς ῥομφαία γὰρ τὴν καρδίαν σου, ὁ τοῦ Υἱοῦ σου Σταυρὸς διῆλθεν, ἀλλ᾿ οὖν ὡς ἐκ παστοῦ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν.

Ἕτερος. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Στεφάνῳ τῆς ἀθλήσεως διαλάμπων ἔνδοξε, τοὺς εὐσεβῶς καλοῦντάς σε, λιτανεύων τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης μάκαρ λύτρωσαι.

Πλουσίαις φωτιζόμενος, λαμπηδόσι πάνσοφε, τὴν ζοφερὰν ἀπέλασον, ἀθυμίαν καὶ τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν, ἀφ᾿ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει εὐφημούντων σε.

Ἐλπίδι στηριζόμενος, καὶ ἀγάπῃ πίστει τε, περιφραχθεὶς Γεώργιε, καὶ δυνάμει Χριστοῦ, ῥωννύμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καταβέβληκας.

Θεοτοκίον.

Φωτίζοντα τὰ πέρατα, Παναγία τέτοκας, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον. καὶ πρὸ πάντων Πατρὶ συνάναρχον· Θεοτόκον διό σε πίστει σέβομεν.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλών, Μάρτυς κατεπάτησας τοῦ ἐχθροῦ τὰ φρυάγματα· τῷ γὰρ θείῳ ζήλῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων ἔσβεσας, τὸ ἄθεον φρύαγμα· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν βασάνων ἐδέξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα.

Τὸν ἐπίγειον πλοῦτον τὸν ἐπὶ γῆς, διανέμων τοῖς πᾶσι Μάρτυς σοφέ, πλοῦτον τὸν οὐράνιον ἐκληρώσω τοῖς πόνοις σου· τὸν γὰρ Σταυρὸν τὸν ἄχραντον, ἐν σοὶ τεθωράκισαι, καὶ ἐν τούτῳ ἤσχυνας, τυράννων τὸ φρύαγμα· ὅθεν σῇ πρεσβείᾳ, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ΄. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡς ὑπερήλασε τὴν πρίν, Νότου βασίλισσαν σοφέ, νῦν ἡ βασιλὶς Ἀλεξάνδρα· εἰς τὴν σὴν γὰρ σύνεσιν, ἐκθαμβηθεῖσα ἔδραμεν· ὅθεν σοι συμπαρίσταται Μάρτυς, ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ὡς βασίλισσα.

Ῥημάτων σου οὐκ ἐνεγκών, τοὺς ἐλεγμοὺς ὁ δυσσεβής, τύπτεσθαι κελεύει τὸ στόμα, φεῦ! τὸ σὸν Γεώργιε· τὸ δὲ καίτοι κρουόμενον, κύμβαλον ὣς ἀντήχει, κραυγάζον· Μόνος Θεὸς ἀψευδής, ὁ Χριστός ἐστιν.

Γνήσιε φίλε τοῦ Χριστοῦ πρωταθλητάρχα τε αὐτοῦ, πάμφωτε λαμπτὴρ οἰκουμένης, ἀστὴρ φαεινότατε, λυχνία τιμαλφέστατε, ἄγρυπνε τῶν τιμώντων σε φύλαξ, φύλαττε ἡμᾶς, Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ καὶ τέτοκας Ἁγνή, καὶ παρθενεύεις ἐν ταὐτῷ· θαῦμα πολυθαύμαστον ὄντως, φοβερὸν ξενήκουστον· Θεὸν γὰρ τὸν παντάνακτα, φέρουσα σαῖς ἀγκάλαις θηλάζεις τὸν τροφοδότην Χριστὸν Κόρη νήπιον.

Ἕτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ὑμνοῦμέν σου, τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε, δι᾿ ὧν καταβέβληκας, τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα· πᾶσαν δὲ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην παναοίδιμε.

Κατεύνασον πειρασμῶν καὶ κινδύνων τὸν τάραχον, καὶ πᾶσαν ἐπήρειαν, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπέλασον, ἀπὸ τῶν ὑμνούντων σε, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἀξιάγαστε.

Ἀνέτειλας, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος Γεώργιε, ψυχῆς γενναιότητι, καὶ στηριγμῷ τῷ τῆς πίστεως, πλάνης τὴν σκοτόμαιναν, ἀποδιώκων καὶ σῴζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίαν οὐσιώδη Παρθένε γεγέννηκας, πλουσίᾳ χρηστότητι, καὶ φυσικῇ ἀγαθότητι, σῴζουσαν τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα ἀναπλάττουσαν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὠδὴ ε΄. Ὀρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ἑόρτιον κρότει σκιρτῶσα ἡ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὴν νῦν μετάθεσιν, τοῦ Ἀθλοφόρου ψάλλουσα· δύο τὰ καλὰ γὰρ συνέδραμον.

Δοξάζει σου τέρας τὸ ξένον θαυματοβρύτα, ὁ καλὸς Γλυκέριος, τὸν βοῦν οὗ περ θαυμαστῶς ἐζώωσας, αὐτὸν δὲ τῷ Κυρίῳ, σου, ζῶσαν θυσίαν προσήνεγκας.

Αἰνέσεως ὅπως τὴν δόξαν τὴν σὴν ὑμνήσω, πλήρωσον τὸ στόμα μου χαριτώσας, καὶ τὸν νοῦν Γεώργιε· καὶ γὰρ ἀγαλλιάσεται, ὅταν σοι ψάλλῃ τὸ πνεῦμά μου. Θεοτοκίον.

Ὑπέραγνε, πῶς ὑπὲρ λόγον γαλακτοτρόφος, καὶ Παρθένος πέφυκας; ἀπορῶ σου, τὸ φρικτὸν μυστήριον! Τιμῶν λοιπὸν τὸν τόκον σου, σὲ προσκυνῶ Παναγία μου.

Ἕτερος. Ὁ φωτισμός.

Μαρτυρικήν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, αἴτησαι προθύμως τὴν σωτηρίαν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, ψυχικῶν νοσημάτων, ἀπαλλάττων ταῖς σαῖς δεήσεσι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, παμμάκαρ Γεώργιε.

Ἀγγελικαῖς, συγχορεύων ὡς Μάρτυς χοροστασίαις, καὶ τῆς ἀθανάτου καὶ μακαρίας, στεφανηφόρε, ἐμφορούμενος δόξης, τοὺς τῇ σκέπῃ τῇ σῇ προστρέχοντας, πάσης τρικυμίας, καὶ ζάλης ἐξάρπασον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ὡς ἐλεήμων, τὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν κινδύνων, ἐξαφανίζων, πολυποίκιλον κλόνον, Γεωργίου τοῦ σοῦ θεράποντος, τὰς ἱκετηρίας, Χριστὲ προσδεχόμενος. Θεοτοκίον.

Τὴν ὀφειλήν, τῆς προμήτορος Εὔας σὺ Θεομῆτορ, ἀπέτισας σάρκα ἠμφιεσμένον, ἐκ σοῦ τεκοῦσα, τὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου· ὅθεν πάντες σε μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Παρθένε πανάμωμε.

Καταβασία. Ὀρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ὠδὴ ς'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἰδού σοι καὶ μία τερπνὴ χελιδών, θεοσύλλεκτε λαέ, τὴν τοῦ ἔαρος χάριν, ἀναπληροῖ θαυμαστῶς, ὁ Γεώργιος· καὶ συγχάρητε λοιπόν, τῇ χαρᾷ τούτου πάντες.

Δριμείας βασάνους δεινῶν ἐνεγκών, ὡς τρυφὰς ταύτας ἡγοῦ, ὑπομένων Κυρίῳ καὶ ψάλλων ἔνδοξε· ἡ φωνὴ δέ σου, τῆς βροντῆς ἐν τῷ τροχῷ, τῶν εὐχῶν ἐξηχεῖτο.

Εὐφραίνου καὶ σκίρτα χορὸς Ἀθλητῶν, πανηγύρεως τῆς νῦν, εὑρηκότες ἐξάρχοντα τὸν Γεώργιον, καὶ ἀγάλλεσθε, σὺν αὐτῷ Δαυϊτικῶς· ἡμέρα γὰρ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεις, καὶ πάλιν ἁγνεύεις ὡς πρίν· φοβερὸς ὁ τοκετός, μητρανύμφευτε Κόρη καὶ ἀνεκλάλητος· τὸν ὑπέρχρονον, βρεφωθέντα καθ' ἡμᾶς, ὑπὲρ ἔννοιαν τίκτεις.

Ἕτερος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν, τὰ τῆς ἀριστείας σου ἀνδραγαθήματα, διηνεκῶς ᾀδόμενα, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε.

Στρατιᾶς οὐρανίου συνόμιλος, μάκαρ γεγονώς, καὶ τὴν θείαν ἐμφάνειαν, ὡς ἐφικτὸν θεούμενος, τοὺς τιμῶντάς σε πίστει διάσωσον.

Ὁλοτρόπως Θεῷ ἀνακείμενος, καὶ τὰς ἀστραπὰς τῶν θαυμάτων δεχόμενος, τὰς δωρεὰς τοῖς χρῄζουσι, διανέμεις παμμάκαρ Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Νῦν πρὸς σὲ καταφεύγω πανάχραντε· Σῶσόν με πρεσβείαις σου, καὶ διαφύλαξον· ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι, οἷα Μήτηρ τοῦ πάντα ἰσχύοντος.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης. τῆς εὐσεβείας γεωργὸς τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνῃ θερίζεις· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος τὸν Χριστὸν ἐκομίσω· καὶ ταῖς πρεσβείαις Ἅγιε ταῖς σαῖς πᾶσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γὰρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτὸς ἑαυτὸν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμὸν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τὸν ἴδιον Δεσπότην, καὶ αἰτοῦντα αὐτόν, πᾶσι παρέχειν πταισμάτων συγχώρησιν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Στίχοι.

Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις
Ἑκὼν παρ' ἐχθρῶν τέμνεται διὰ ξίφους.

Ἦρε Γεωργίου τρίτῃ εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Ὁ ἔνδοξος καὶ θαυμαστὸς καὶ μέγας Μάρτυς Γεώργιος, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ χώρας τῆς Καππαδοκῶν, γένους ἐπισήμου, ἐν ταῖς τῶν Τριβούνων στρατείαις διαπρέψας· ἐν ᾧ δὲ ἀθλεῖν ἔμελλε, Κόμης ἦν τὴν ἀξίαν. Τοῦ οὖν Βασιλέως τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὠδίνοντος πόλεμον, καὶ δόγμα ἐξενεγκόντος. τοὺς μὲν ἐξομνυμένους καὶ ἀθετοῦντας τὸν Χριστὸν τιμῶν βασιλικῶν καὶ δωρεῶν ἀξιοῦσθαι· τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν, αὐτὸς παρὼν ὁ Ἅγιος, Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνεκήρυξε, τὴν τῶν εἰδώλων ματαιότητα διελέγχων καὶ ἀσθένειαν, καὶ μυκτηρίζων τοὺς πιστεύοντας ἐπ' αὐτά.

Ἐπεὶ δὲ οὔτε κολακείαις, οὔτε ὑποσχέσεσι τοῦ τυράννου, ἃς καὶ πολλὰς ἐποιεῖτο, ὑπεῖξεν, οὔτε ἀπειλαῖς, ἀλλὰ δῆλος ἦν πάντων ὑπερορῶν, πρῶτον μέν, κοντῷ κατὰ τῆς γαστρὸς ἐλαύνεται. Τοῦ δὲ κοντοῦ τῆς μὲν σαρκὸς ἁψαμένου, ὥς τε καὶ πολὺ αἷμα καταρρεῦσαι, ἀποστραφείσης δὲ τῆς ἀκμῆς, διέμεινεν ὁ Ἅγιος ἀβλαβής. Εἶτα ἐν τροχῷ, ἀκμαῖς σιδηραῖς ἡρμοσμένῳ, δεθείς, κατὰ πρανοῦς ἀφίεται τοῦ πεδίου· καὶ τὸ σῶμα εἰς πολλὰ διαμερισθείς, αὖθις ὑγιὴς καθίσταται, θείου Ἀγγέλου ἐπιστασίᾳ.

Ἐμφανισθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ καὶ Μαγνεντίῳ τῷ συνέδρῳ αὐτοῦ, θύουσι τοῖς εἰδώλοις, ἐπὶ τῷ σῶος φανῆναι, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσατο πίστιν· οἳ τῇ τοῦ βασιλέως προστάξει ἔξω τῆς πόλεως τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Προῆλθε δὲ τῷ Χριστῷ καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, καὶ τοῦ τυράννου ἐνώπιον τὸν Χριστὸν Θεὸν ὡμολόγησεν. Ἐπίστευσαν δὲ καὶ ἕτεροι πολλοὶ τῷ Χριστῷ ἀβλαβῆ τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ λάκκου τῆς ἀσβέστου, ἐν ᾧ ἐβλήθη, ἰδόντες ἐξελθόντα. Μετὰ ταῦτα, κρηπῖσι σιδηραῖς, ἥλους ἐχούσαις, τοὺς πόδας ἐμπείρεται, καὶ τρέχειν καταναγκάζεται· καὶ προσέτι, ξηροῖς νεύροις βοῶν τύπτεται ἀφειδῶς. Ἐπιζητήσαντος δὲ τοῦ Μαγνεντίου σημεῖον, εἰ ἀνασταίη τις τῶν κειμένων ἐν τῇ φαινομένῃ σορῷ τῶν πρὸ πολλοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντων, εὐξαμένου τοῦ Ἁγίου ἐπὶ τῷ τοῦ τάφου καλύμματι, ἀνέστη νεκρός, καὶ τῷ Ἁγίῳ προσεκύνησε, καὶ ἐδόξασε τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ βασιλέως· Τίς τε εἴη, καὶ πότε τὸν βίον ἀπέλιπε; Τῶν πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας βιωσάντων εἶναι, εἶπε, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὰ εἴδωλα πλάνην, ἐν τοσούτοις χρόνοις ἤδη πυρὶ κατακαίεσθαι. Ἐφ' ᾧ, πολλῶν τῷ Χριστῷ πιστευσάντων καὶ ἀεὶ προστιθεμένων τῇ πίστει, τὸν Θεὸν μιᾷ φωνῇ ἐδόξαζον. Ἐν οἷς ἦν καὶ Γλυκέριος, οὗ τὸν βοῦν τελευτήσαντα, ὁ Ἅγιος ἤγειρε· τῷ δὲ τοιούτῳ θαύματι πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν βεβαιωθείς, τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο ξίφεσιν ὑπὸ τῶν ἀπίστων εἰς πολλὰ κατατμηθείς.

Πολλῶν οὖν ἐπὶ τούτοις τῷ Χριστῷ προσερχομένων, καὶ ἔτι, διὰ τὸ τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Γεώργιον, εἰσελθόντα ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ἑνὶ τῶν ξοάνων ἐπισκῆψαι εἰπεῖν, εἰ αὐτὸς εἴη ὁ Θεός, καὶ αὐτῷ δεῖ προσκυνεῖν. Τὸν δὲ ἐν αὐτῷ δαίμονα ὀλοφυρόμενον ἀποκρίνασθαι, ὡς μόνος Θεός ἐστιν ὁ Χριστός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ταραχθέντα τὰ εἴδωλα πάντα καταπεσεῖν, καὶ συντριβῆναι. Μηκέτι δὲ ἐνεγκεῖν τοὺς λατρευτὰς τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ κρατήσαντες τὸν Ἅγιον ἐνεγκεῖν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ θᾶττον τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν ἐξαιτήσασθαι. Τοῦ δὲ βασιλέως κελεύσαντος αὐτόν τε καὶ τὴν βασιλίδα Ἀλεξάνδραν διὰ ξίφους τελειωθῆναι, ὁ μὲν Ἅγιος τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· ἐκείνη δέ, εὐξαμένη ἐν τῇ φυλακῇ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τελεῖται δ' ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐαλερίου.

Στίχ. Θείαν κεφαλὴν ἦρεν Οὐαλερίου
Κακὴ κεφαλὴ δήμιος διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνατολίου καὶ Πρωτολέοντος, Στρατηλατῶν.

Στίχ. Δύσας Ἀνατόλιος ἐκτομῇ κάρας,
Ἑῷον εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.
Ὁ χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων,
Χριστῷ πεποιθώς, ὥσπερ ἀλκαίᾳ λέων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ ἀπὸ Μάγων.

Στίχ. Ἀθανάσιος φαρμακὸς τομὴν κάρας
ψυχῆς νοσούσης εὗρε φάρμακον ξένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ.

Στίχ. Λαιμὸν σὸν ὡς γῆν, ὡς ὕννιν δὲ τὴν σπάθην,
Γεωργὲ Γλυκέριε, προσφόρως κρίνω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Δονᾶτος καὶ Θερινὸς ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει, Θερινέ, συνθερισθεὶς Δονάτῳ,
Ἄμφω Θεοῦ γίνεσθε δράγματα ξένα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν πόλει Πτολεμαΐδος κατὰ τὸ 1752, μαχαίραις κατακοπεὶς τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Πόθῳ σου ἐξυμνεῖν τὰ θαυμάσια, καὶ πάλιν συστέλλομαι· ὅταν γὰρ αὐτὰ ἐξαριθμῆσαι βουληθῶ, ὑπὲρ ἄμμον εὑρίσκονται πληθυνόμενα· καὶ δέξαι μου τὸ λοιπὸν Ἀθλητά, τὸ βραχὺ τοῦτο ἐφύμνιον.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲ γῆ οὐδὲ θάλασσα, οὐ πόλις οὐκ ἔρημος, ἔνθα ἀληθῶς, τῶν σῶν θαυμάτων οἱ κρουνοί, πελαγίζοντες Μάρτυς οὐχ ὑπερβλύζουσι· τὸ σὸν γὰρ θαυμαστόν, ἐν πάσῃ τῇ γῇ ᾄδεται ὄνομα.

Θαμβεῖταί σου στρατάρχα τὴν ἄθλησιν, Ἀγγέλων τὸ στράτευμα· σὲ δ' ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς καταπλαγείς, ἐπεθύμησε Μάρτυς τοῦ κάλλους σου· διό περ καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύειν ἀεὶ σε κατηξίωσε.

Θεοτοκίον.

Ὁλόφωτε σκηνὴ θεοδόμητε, λυχνία κατάχρυσε, στάμνε κιβωτέ, θεοκατοίκητε ναέ, ξενοβλάστητε ῥάβδε Μητράνανδρε, τοὺς σοὺς ἱκέτας ἡμᾶς, πολυώνυμε Κόρη διαφύλαττε.

Ἕτερος. Ἀντίθετον πρόσταγμα.

Τὸν σὸν ἐκμιμούμενος Μάρτυς Δεσπότην, ἑκὼν ηὐτομόλησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἔνδοξε, καὶ νίκην ἀράμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, φύλαξ ἐχρημάτισας, αὐτήν, ἀεὶ φυλάττων ταῖς προστασίαις σου.

Ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ὡς ἀθλοφόρος, ὡς ἀκαταγώνιστος τῆς πίστεως ὑπέρμαχος, νῦν πύργος ἀκράδαντος, τοῖς εὐφημοῦσί σε, πάνσοφε Γεώργιε γενοῦ, περιτειχίζων ταῖς ἱκεσίαις σου.

Σοφῶς ἐγεώργησας τὸν θεῖον σπόρον, καὶ τοῦτον ἐπλήθυνας, αἱμάτων σου τοῖς ῥεύμασιν, ἀρδεύων μακάριε, καὶ τῇ τῶν πόνων σπουδῇ καὶ τοῖς ἐπαλλήλοις αἰκισμοῖς, δι' ὧν τυράννων τὸ θράσος ἔσβεσας.

Θεοτοκίον.

Παρθένος διέμεινας καὶ μετὰ τόκον· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν πάντας διατρέφοντα δι' ἄφατον ἔλεος, καὶ εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἄνθρωπον

γενόμενον Ἁγνή· ὃν νῦν δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Καταβασία· Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Ὠδὴ η'. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὕμνους ὡς εὐώδη συλλέξαντες ἄνθη, ἄλλου Παραδείσου, τοῦ θεοπνεύστου Ψαλτῆρος, δεῦτε στέφος λαμπρόν, ἀσματόπλοκον τῷ Μάρτυρι πλέξωμεν· ἠρίστευσε γάρ, καθελὼν Σατὰν τὸ κράτος.

Δεῦρο Μελουργέ, προφητόπρωτε φράσον· Ὁ δίκαιος ἐκεῖνος, ὁ ἐξανθήσας ὡς φοίνιξ, τίς καὶ ποῖος ἐστίν; Ὁ μεγάλαυχος ὑπάρχει Γεώργιος, γλυκύκαρπον ὄντως, φυτὸν καρδιοτρόφον.

Ἔρχου ἐπιφάνηθι, τάχυνον φθάσον, ἡμᾶς τὴν νοσσιάν σου, ὡς ἀετὸς χρυσοπτέρυξ, περιθάλπων ἀεί, καθυπόδεξαι, διεὶς τὰς πτέρυγάς σου· σκιὰν ὑπὸ σὴν γάρ, καλὸν ἀναπεπαῦσθαι.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἣν προέφης, Προφῆτα Παρθένον, συνέλαβεν ἀσπόρως, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, καὶ ὡς Μήτηρ γεννᾷ, τὸν Παντάνακτα, πανάφθορος μείνασα. Μυστήριον ξένον, ὁ τοκετός σου Κόρη.

Ἕτερος. Κάμινος ποτὲ πυρός.

Ῥύμην τῶν δεινῶν, παθῶν τε καὶ κινδύνων, καὶ ταραχώδους περιστάσεως, καὶ νόσων συμπτώματα, καὶ δαιμόνων μηχανήματα, καὶ δυσμενῶν ὁρμήματα, παῦσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, στεφανηφόρε Γεώργιε.

Ὅλῳ τῷ φωτί, παμμάκαρ τῆς Τριάδος, εἰλικρινῶς καταλαμπόμενος, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, εὐσεβείας ὡς ὑπέρμαχος, ὡς νικητὴς θεόστεπτος, σῶσον οὐρανοφοῖτα, τοὺς σὲ τιμῶντας πρεσβείαις σου.

Στέφει νοητῷ, ποικίλως διαπρέπων, καὶ βασιλείας διαδήματι, καὶ σκήπτρῳ κοσμούμενος, καὶ πορφύραν περιθέμενος, σῷ φοινιχθεῖσαν αἵματι, μάκαρ συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ τοῦ Πατρός, ἀχρόνως γεννηθέντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἀναλάμψαντα, τὸν πάντα ποιήσαντα, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα, Παρθενομῆτορ τέτοκας· ὅθεν σε Θεοτόκον, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

Καταβασία· Αὕτη ἡ κλητή.

Ὠδὴ θ'. Φωτίζου, φωτίζου.

Γλυκυτάτην δρόσον ὄρη σταλάξατε· καὶ σύ, κατ' ἐξαίρετον σκίρτα, τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς· εὗρες καὶ γάρ, κράτιστον τὸν μέγαν, Γεώργιον ὀροφύλακα.

Αἰνοῦσιν αἱ σύμπασαι, νῦν πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, εὐλογοῦσιν ὑμνοῦσι, καὶ συμφώνως κράζουσι· Χαῖρε Σωτήρ, τῶν πιστῶν ἡ χαρά· χαίροις καὶ σύ, εὖχος Ἀθλοφόρων, Γεώργιε ὑπερθαύμαστε.

Ῥαβδίσματα ξέσεις, καὶ τῶν βουνεύρων τοὺς δαρμούς, τὰς κρηπῖδας, τὸν λάκκον τῆς ἀσβέστου σέβομαι, τἆλλά τε ὅσα ὑπέστης ἄθλων, Μάρτυς Χριστοῦ, πάντα μακαρίζω, καὶ τὸν τροχὸν κατασπάζομαι.

Δημήτριε Μάρτυς, σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ, ἀγαθοὶ γὰρ οἱ δύο, μηδαμῶς ἐλλίπητε, τόν δε τὸν χῶρον φρουροῦντες ἀεί, καὶ πειρασμῶν, ὅλας μυριάδας, μετακινοῦντες ἀμφότεροι.

Θεοτοκίον.

Ἡ δόξα τὸ κάλλος, ἡ ὡραιότης τῶν πιστῶν, ἡ τρυφὴ τῶν Ἀγγέλων, κόσμου τὸ διάσωσμα, πάναγνε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοὺς εἰς τὴν σήν, σκέπην προσδραμόντας, συντήρησον Παναγία μου.

Ἕτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἀπαύστως τὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ὑμνούντων σε μάκαρ, ὡς Χριστομάρτυρα, ὡς νενικηκότα τυράννους, ὡς πονηρῶν, πνευμάτων διώκτην, ὡς ἄγρυπνον φύλακα, ὡς προστάτην ἀκαταίσχυντον.

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαλθα, πλουσίως σοι δεδώρηται, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης· ᾧ παριστάμενος, μετὰ παρρησίας τρισμάκαρ, μαρτυρικῆς, καὶ μετ' εὐφροσύνης. τοὺς προσκαλουμένους σε, περιέπων διαφύλαττε.

Ἡ γῆ σε κατέκρυψε, καὶ οὐρανὸς ἐδέξατο, καὶ ἠνοίγη σοι πύλη, τοῦ Παραδείσου σαφῶς· ὃν περιχαρῶς Ἀθλοφόρε, χοροβατῶν, καὶ περιπολεύων, τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε, σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ προετύπου σε, τοῦ Μαρτυρίου Πάναγνε, ἐν ᾗ πλάκες καὶ στάμνος, καὶ ἡ χρυσῆ κιβωτός· ὥσπερ γὰρ ἐκείνη ἐκεῖνα, οὕτω καὶ σύ, τὸν ἄναρχον Λόγον, ἐν γαστρὶ ἐχώρησας, Θεοτόκε σωματούμενον.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐξαποστειλάριον, Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἔαρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἡ λαμπρὰ τοῦ Δεσπότου, καὶ θεία ἐξανάστασις, πρὸς οὐράνιον Πάσχα ἐκ γῆς ἡμᾶς παραπέμπον· ταύτῃ δὲ συνεκλάμπει, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, Γεωργίου ἡ μνήμη, ἡ

φωταυγής· ἣν φαιδρῶς τελέσωμεν, ἵνα θείας, ἀξιωθῶμεν χάριτος, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τὴν πανέορτον φαιδράν, ἔνδοξον Ἀνάστασιν πάντες, πανηγυρίσαντες, πάλιν ἑορτάσωμεν, φαιδρὰν πανήγυριν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, καὶ στέψωμεν τοῦτον, ἐαρινοῖς ἄνθεσιν, ὄντα ἀήττητον· ὅπως, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, λάβωμεν τῶν θλίψεων ἅμα, καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὅλον, προσενήνοχας σαυτόν, τῷ σοὶ δεδωκότι παμμάκαρ, ζωὴν ὁλόκληρον, ὥσπερ ὁλοκάρπωσιν, ζῶσαν καὶ ἔμψυχον, καὶ θυσίαν εὐπρόσδεκτον, καὶ καθαρωτάτην· ὅθεν ἐχρημάτισας, πρέσβυς θερμότατος, ζάλης, ἐξαιρούμενος πάντας, πίστει τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μάρτυς, καὶ προσκαλουμένους σε Γεώργιε.

Σπόρον, γεωργήσας ἐμμελῶς, τὸν καταβληθέντα τοῦ λόγου, τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ, τοῦτον ἐπλεόνασας, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ σοφῶς ἀποθέμενος, ἐν ἐπουρανίαις θήκαις τὴν ἀκήρατον, εὗρες ἀπόλαυσιν· ἧς νῦν, ἐμφορούμενος μάκαρ, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου πρεσβείαις, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε περίσωζε.

Μάρτυς, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφόροις ἀνάγκαις, σῷζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως, ἀπολυτρούμενος, καὶ διώκων ψυχόλεθρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δὲ καὶ ἔλεος, ἡμῖν αἰτούμενος· ὅπως, ταῖς λιταῖς σου σωθέντες, χαίροντες γεραίρωμεν πάντες, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου Γεώργιε.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Θεοφάνους.

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, δεῦτε εὐωχηθῶμεν· ἐξέλαμψεν ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ, δεῦτε εὐφρανθῶμεν· ἡ τοῦ Ἀθλοφόρου μνήμη τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνεδείχθη· διὸ φιλέορτοι, δεῦτε μυστικῶς αὐτὴν πανηγυρίσωμεν. Οὗτος γὰρ ὡς καλὸς στρατιώτης, ἠνδρίσατο, κατὰ τῶν τυράννων, καὶ τούτους κατῄσχυνε, μιμητὴς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐκ ἠλέησε τὸ σκεῦος, τὸ πήλινον τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ γυμνὸν ἀνεχάλκευσεν, ἐν βασάνοις αὐτὸ προσαμειβόμενος. Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀθλοφόρε ἱκέτευε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί, κατὰ τὴν προλαβοῦσαν διατύπωσιν.

ΤΗ ΚΔ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τῆς Ἁγίας γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Τοῖς πόνοις τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσασα, ἐδέξω χάριν, ψυχῶν νοσήματα καὶ τῶν σωμάτων, Μῆτερ σεμνὴ ἀποσοβεῖν, πνεύματα διώκειν θείῳ Πνεύματι, πάντων τῶν ἐν θλίψεσι προΐστασθαι. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις αἴτησαι πᾶσι ῥῶσιν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ κόνις τῶν λειψάνων σου, τυφλοῖς ἀνάβλεψιν ἀναπηγάζει, καὶ πᾶσαν ἴασιν τοῖς ἀσθενοῦσι, καὶ προσπελάζουσι πιστῶς, καὶ ἐξαιτουμένοις σε βοήθειαν, Μῆτερ Ἐλισάβετ ἀξιάγαστε. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι ῥῶσι, καὶ μέγα ἔλεος.

Συμπάθειαν ἐξήσκησας, Πίστιν Ὀρθόδοξον καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὸν πλησίον, θεομακάριστε σεμνή· ὅθεν θεία χάρις σοι τοῦ πνεύματος, Μῆτερ Ἐλισάβετ ἀνεπαύσατο. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, δίδου ἡμῖν εἰρήνην, ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ἑορτῆς. Δόξα καὶ νῦν.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ᾽ εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Ἐλισάβετ τὸ πνεῦμά σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἁρματηλάτην.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν, περικυκλούμενον, καὶ λογισμῶν σάλῳ, τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὔδιον, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρνησον, ὅπως Ἐλισάβετ ὑμνήσω σε.

Παρθενικαῖς ἠγλαϊσμένη χάρισι, θεομακάριστε, τῷ καθαρῷ Λόγῳ, ἐνυμφεύθης ἔνδοξε, ἐκ βρέφους δι' ἀσκήσεως, καὶ αὐτοῦ ζωηφόροις, ἐπηκολούθησας ἴχνεσι, νέκρωσιν παθῶν περιφέρουσα.

Ἀπορραγεῖσα τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, καὶ κολληθεῖσα σεμνή, τῷ τοῦ Χριστοῦ πόθῳ, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, διὰ νηστείας ἔτηξας· ἀρεταῖς δὲ καὶ πόνοις, καὶ προσευχαῖς καρτερήσασα, θαύματα τελεῖν κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν ὑπὲρ νοῦν Πανάμωμε, τὸν ἀδιαίρετον, Θεοῦ Πατρὸς Λόγον, διαπύρῳ ἔρωτι, ποθοῦσα ἡ ἀοίδιμος, Ἐλισάβετ δοχεῖον, Ἁγίου Πνεύματος γέγονε, θείαις ἀρεταῖς διαλάμπουσα.

Ὠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Οὐρανίους θαλάμους, φωτοειδεῖς ᾤκησας, νύμφη ἐκλεκτὴ γενομένη τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ποταμοὺς διεκβλύζεις, παθημάτων ῥεύματα ἀποξηραίνοντας.

Τὸν Ἠλίαν ζηλοῦσα, καὶ Μωϋσῆν πάνσεμνε, μήκει ἡμερῶν, ὡς ἐκεῖνοι, νηστείαν ἤνυσας, ἄρτον οὐράνιον, θεωριῶν σοφωτάτων, δεχομένη χάριτι τοῦ θείου Πνεύματος.

Ἀποκάλυψις θεία, τῇ σῇ μητρὶ δέδοται, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως κόρη, τῆς ἐσομένης σοι, τῷ θείῳ Πνεύματι, δι' ἀρετῆς πολιτείας, Ἐλισάβετ, ἔνδοξε καὶ τῆς λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας σε μόνην, τὸ καθαρὸν τέμενος, ἡ πανευκλεὴς Ἐλισάβετ, πίστει ποθήσασα, χαίρει Πανάμωμε, τῷ σῷ Υἱῷ προσαχθεῖσα, εὐσεβῶς ὀπίσω σου ἀκολουθήσασα.

Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς »Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν »τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν »πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Πόνους ἤνεγκας, τῆς ἐγκρατείας, χάριν εἴληφας, τῆς ἀπαθείας, καὶ ἰαμάτων Ἐλισάβετ θεόπνευστε, τοῦ θεραπεύειν παντοῖα νοσήματα, καὶ ἀπελαύνειν δαιμόνων ἐνέργειαν. Ἀξιάγαστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὄφιν δεινόν, δράκοντα σὺ ἐθανάτωσας, προσευχῇ σου, πρότερον συντρίψασα, τοῦ πονηροῦ, πάσας μηχανάς, θείᾳ, δυναστείᾳ, καὶ τοῦτον εἰς βρῶσιν δέδωκας, θηρίων Ἐλισάβετ, καὶ παντοίων ὀρνέων, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην δοξάζουσα.

Θείων ἀνδρῶν, τρόπους ζηλοῦσα διήνυσας, θείῳ σθένει, τεσσαρκονθήμερον, Μῆτερ σεμνὴ βρώσεως, τινός, μὴ μεταλαβοῦσα, ἀλλ' ἄσιτος διαρκέσασα, σαρκὸς ἐπαναστάσεις, θανατοῦσα πανσόφως, καὶ ζωοῦσα τὸ πνεῦμα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεὸν φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον, ὃν ἐπεπόθησεν ἐκ ψυχῆς, τούτῳ μνηστευθεῖσα, ἡ Ἐλισάβετ ἐν Πνεύματι, Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανθαύμαστε.

Ὠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀπεξήρανας ῥεῖθρα, τὰ τῆς ἁμαρτίας δακρύων χύσεσι· καὶ αἱμάτων ῥύσιν, πολυχρόνιον ἔστησας χάριτι, εὐλαβῶν γυναίων, προσελθουσῶν σοι διαφόρως, Ἐλισάβετ Ὁσία πανεύφημε.

Ἐπὶ πλείονας χρόνους, ἄρτου τὴν μετάληψιν ἠρνήσω ἔνδοξε, ἐγκρατείας πόνοις, τὴν ψυχὴν εὐσεβῶς ἐκκαθαίρουσα, καὶ τὴν ἀσαρκίαν, τῶν ἀσωμάτων προσκτωμένη, Ἐλισάβετ Ὁσίων τὸ καύχημα.

Ὁλοτρόπως Κυρίῳ, πᾶσαν τὴν διάνοιαν ἀναθεμένη σου, ὀφθαλμοὺς νοὸς μέν, καὶ καρδίας αὐτῷ ἐνητένιζες· ἐν τρισὶ δὲ χρόνοις, τὸν οὐρανὸν οὐκ ἐθεάσω, ἀλλὰ γῆν ὡς ἐκ γῆς θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυνάμεων, Λόγον κυήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναΐδιον· οὗ ταῖς φρυκτωρίαις, ἡ θεοφόρος αὐγασθεῖσα, τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην διέλυσεν.

Ὠδὴ ς΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸν ἔλεον τοῦ Θεοῦ, ἀσκητικῶς ἐπισπάσασθαι, ἐπιποθοῦσα σεμνή, ἐλαίου μετάληψιν, ἐκ

βρέφους ἐξέκλινας, ἱλαρυνομένη, ταῖς τῶν πόνων ἐπιδόσεσιν.

Ὁ βίος σου φωταυγής, ταῖς ἀρεταῖς κεκαλλώπισται· ἡ κοίμησις ἱερῶς, τοῖς θαύμασιν ἤστραψε, διώκουσα δαίμονας, καὶ παθῶν χειμῶνα, θείᾳ χάριτι σκεδάζουσα.

Τῷ κρύει καὶ παγετῷ, σαρκὸς γυμνώσει πυκτεύουσα, ἡλίου καῦσιν στεῤῥῶς, ὑπέφερες στέργουσα, Ἐλισάβετ ἔνδοξε, πρὸς τὴν ἄνω θάλψιν, τὰς ἐλπίδας ἐπερείδουσα. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρί, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀσώματον, καὶ γάλακτι ἔθρεψας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομῆτορ ἀπειρόγαμε. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι » μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἐλισάβετ, τῆς θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἐλισάβετ, λιποῦσα γῆν, Θεοῦ Λόγε,
Καλὴ καλὸν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.

Εἰκάδι καί γε τετάρτη ἀπῆρε πόλονδε Ἐλισαβέτεια.

Ἥτις ἐν ἁπαλῷ τῷ σώματι ἀσκητικοὺς πόνους ὑπελθοῦσα, χάριν ἰαμάτων παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο· ὅθεν παντοῖα νοσήματα ἰάσατο. Ταύτης ἡ γέννησις διὰ θείας ἀποκαλύψεως ἐδηλώθη, καὶ σκεῦος ἐκλογῆς ἔσεσθαι προηγγέλθη. Μονοχίτων δὲ οὖσα, τῷ κρύει καὶ τῷ παγετῷ διεπήγνυτο· ὕδατι τὸ σῶμα διὰ βίου παντὸς οὐκ ἀπέπλυνε· τεσσαράκοντα ἡμέρας νῆστις διετέλεσεν· ἐπὶ τρισὶν ἔτεσιν ἔσχε μὲν τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν, τοῖς δὲ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς οὐδόλως εἶδεν οὐρανοῦ κάλλος, ἢ μέγεθος· ὄφιν μέγιστον δεινὸν εὐχῇ ἐθανάτωσεν· ἐπὶ πλείστους χρόνους οὐ μετέλαβεν ἐλαίου· ὑποδήματα τοῖς ποσὶν οὐκ ἐκτήσατο. Ἐν τούτοις οὖν τοῖς κατορθώμασι θεαρέστως διαλάμπουσα, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ πολλῶν θαυμάτων, μέχρι τῆς σήμερον, τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσερχομένοις τὴν χάριν παρέχουσα· χοῦς γὰρ ἐκ τῆς σοροῦ αὐτῆς λαμβανόμενος θεραπεύει πᾶσαν νόσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Ἔπνιξε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάββας,
Ποταμόπνικτος Μάρτυς ὀφθεὶς Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σάββας κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν Ῥώμῃ τὴν τοῦ Στρατηλάτου διέπων ἀρχήν· ἦν δὲ τὸ γένος Γότθος. Ἔχων δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τῶν ἐν ταῖς εἱρκταῖς Ἁγίων ἐπεμελεῖτο. Διὰ δὲ βίου καθαρότητα, καὶ ἀρετῶν ἄσκησιν, τὰ πονηρὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐφυγάδευε πνεύματα. Διαβληθεὶς δὲ ὡς Χριστιανός, ἤχθη πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ ῥίψας τὴν ζώνην, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Κρεμασθεὶς οὖν, καίεται ταῖς λαμπάσι καὶ ἐν λέβητι πίσσης μεστῷ, πυρωθέντι, ἐμβάλλεται· καὶ παραδόξως σωθείς, ἄνδρας ἑβδομήκοντα πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετεκαλέσατο, οἳ καὶ τὰς κεφαλὰς διὰ Χριστὸν τμηθέντες ἐστεφανώθησαν. Εἰς δὲ ἑτέραν ἐξέτασιν ὁ Ἅγιος εἰσαχθείς, ἐνισχύσαντος αὐτὸν δι' ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ, πρότερον ἐν τῇ φρουρᾷ, καὶ θαρσοποιήσαντος, τῷ ποταμῷ ἀπεῤῥίφη, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο. Ἐπέπρεπε δὲ αὐτῷ ἐν τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ λευκότης σώματος, καὶ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ πώγωνι οἱονεὶ χρυσίζουσαι τρίχες καὶ διαλάμπουσαι· αἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν βολαί, βλοσυρὸν καὶ ἀκατάπληκτον ἔχουσαι, τὸν ἀνδρεῖον καὶ στρατιώτην ἄκρως ὑπέφαινον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν διὰ τοῦ Ἁγίου Σάββα πιστευσάντων ἑβδομήκοντα στρατιωτῶν, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Κάρας ἀριθμῶν τῷ ξίφει τετμημένας,
Εὕροις πεσόντας ἄνδρας ἑπτάκις δέκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πασικράτους καὶ Βαλεντίωνος.

Στίχ. Ὁ Πασικράτης ἤρατο τμηθεὶς κράτος,
Βαλεντίωνος ἐκβαλὼν φόβον ξίφους.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Δοροστόλου (ὃ καὶ Δουρόστολον καλεῖται) τῆς ἐν Εὐρώπῃ Μυσίας, ἐν λεγεῶνί τινι στρατευόμενοι, Αὐλοζάνου ἐπαρχοῦντος. Τὴν δὲ περὶ τὰ εἴδωλα πλάνην τῶν ἀνθρώπων βλέποντες, καὶ πάντας κατεπτηχότας, καὶ ὑποκύπτοντας τοῖς τῶν κρατούντων θεσπίσμασι, παῤῥησίᾳ Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν· οὓς περισχόντες οἱ τοῖς εἰδώλοις προσκείμενοι, ἄγουσι πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Παρ' οὗ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις καταναγκαζόμενοι, τοῦτο μὲν οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἅγιος μᾶλλον Πασικράτης, ὑποδειχθέντος αὐτῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, προσεγγίσας, τοῦτον κατέπτυσε, προσειπών, *Ταύτην μᾶλλον προσήκειν αὐτῷ τὴν τιμήν*. Προσδεθέντες οὖν ἁλύσεσι, τίθενται ἐν φρουρᾷ. Δῆλος δὲ ἦν ὁ Ἅγιος Πασικράτης ἐπαγαλλόμενος τῷ δεσμῷ, καὶ οἷον ὁρμίσκον χρυσοῦν περιφέρων τὴν ἅλυσιν, ὡς ὄργανον οὖσαν τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθημάτων, δι' ὧν σωθήσεσθαι ᾤετο.

Αὖθις δὲ παραστάντων αὐτῶν τῷ ἡγεμόνι, προσῆλθε τῷ ἁγίῳ Πασικράτει Παππιανὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, κλαίων ἅμα καὶ συμβουλεύων ἐπιβαλεῖν λιβανωτὸν τῷ βωμῷ, καὶ τῆς ἐπικειμένης ἀνάγκης ῥυσθῆναι, τῷ κατ' αὐτὸν ὑποδείγματι. Καὶ γὰρ ἔτυχεν αὐτός, ὑπεροψίᾳ τῶν κρειττόνων, καὶ πόθῳ τῶν παρόντων, δέει τῶν ἀλγεινῶν, τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἀποστάς. Ὁ δὲ Ἅγιος Πασικράτης ἀπώσατο αὐτόν, ἀνάξιον εἶναι τῆς συγγενείας εἰπών, καὶ μηδὲ ἱκανὸν κρῖναι πρὸς συμβουλήν, τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἀποστάντα.

Ἐγγίσας δὲ τῷ βωμῷ, προύτεινε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καίεσθαι, καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἄρχοντα ἔλεγεν, ὡς ἡ μὲν σάρξ, ἡ δημιουργηθεῖσα θνητή, εἴκει τῷ πυρί, καί, ὡς ὁρᾷς, καταπονεῖται καὶ καταῤῥεῖ. Ἡ δὲ ψυχή, ὡς ἄϋλος καὶ ἀθάνατός τις οὖσα, καὶ μὴ πεφυκυῖα τοῖς ὁρωμένοις κάμπτεσθαι πάθεσιν, ἀκλινὴς καὶ ἀνένδοτος ἕστηκεν, εἰς ζωὴν αἰώνιον συντηρουμένη. Ἐρωτηθέντος δὲ τοῦ Ἁγίου Βαλεντίωνος, καὶ συμφρονεῖν τῷ Ἁγίῳ Πασικράτει εἰπόντος τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχονται ἀμφότεροι. Ἔνθα συμπροπέμπεσθαί φασι τὴν μητέρα τὸν Ἅγιον Πασικράτην, καταθαῤῥύνουσαν, καὶ ὑποσχεῖν τὸν αὐχένα τῷ ξίφει κελεύουσαν. Ὑπῆρχον δέ, ὅτε τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, ὁ μὲν Ἅγιος Πασικράτης, ἐτῶν δύο καὶ εἴκοσιν· ὁ δὲ Ἅγιος Βαλεντίων, τριάκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐσεβίου, Νέωνος, Λεοντίου, Λογγίνου, καὶ ἑτέρων τεσσάρων.

Στίχ. Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὀκτὼ Μαρτύρων,
Τὸν ἰσάκις τέμνουσιν ἶσον ἰσάκις.

Μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου προσέταξεν ὁ Διοκλητιανός, τοὺς πανταχοῦ εὑρισκομένους Χριστιανούς, καὶ μάλιστα τοὺς διὰ τὸν Ἅγιον Γεώργιον ἀποκλεισθέντας εἰς φυλακήν, ἢ θύοντας τοῖς θεοῖς, ἀπολύεσθαι, καὶ διατρίβειν ἐν ζῶσιν, ἤ, μὴ τοῦτο ποιοῦντας, ἰσχυρῶς βασανίζεσθαι, καὶ τελευταῖον τῇ τοῦ θανάτου παραπέμπεσθαι ψήφῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτοι οἱ Ἅγιοι, παρὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου διδαχθέντες, καὶ πιστεύσαντες, εἰς φυλακὴν ἐβλήθησαν, παραστάντες τῷ τυράννῳ, ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς οὖν οὐκ ἐπείσθησαν, πρῶτον μὲν γυμνωθέντες, ἐτύφθησαν ἐκ τεσσάρων· ἔπειτα κρεμασθέντες, ἐξέσθησαν, ἕως αἱ σάρκες αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον, καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν ἔνδον ἐφάνησαν. Καὶ τέλος, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δούκας ὁ Μυτιληναῖος καὶ ῥάπτης ὁ ἐν Κων)πόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1564 ζῶν ἐκδαρείς, τελειοῦται

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Νικόλαος, ὁ ἐν Μαγνησίᾳ

μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1776, σφοδρῶς τυμπανισθεὶς τελειοῦται.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Γνώμην φιλόθεον ἐκτήσω, μετ᾿ Ἀγγέλων γὰρ ἁγνὴ ἐβιοτεύσω, ἀγρυπνοῦσα θερμῶς, καὶ ψάλλουσα προθύμως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρα προτείνεις συμπαθείας καὶ παρέχεις τὴν ὑγείαν τῷ λειψάνῳ τοῖς προστρέχουσι σῷ, καὶ πίστει προσιοῦσι, μοναζουσῶν τὸ στήριγμα, Ἐλισάβετ θεοφόρε.

Θαύματα μέγιστα τελοῦσα, καὶ θεράπαινα δειχθεῖσα τοῦ Κυρίου, Ἐλισάβετ σεμνή, πρὸς τοῦτον νῦν μετέστης, σὺν τοῖς Ὁσίοις ψάλλουσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ἴδε τὴν θλῖψίν μου Παρθένε, ἣν ἐπήγαγε τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου, καὶ γεέννης πυρός, ἐξάρπασον βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οἱ τῇ σορῷ πελάζοντες, τῶν λειψάνων σου πάντοτε, πάσας τὰς αἰτήσεις, εὐσεβῶς λαμβάνουσι, Θεοῦ σε δοξάζοντος, ἀεὶ καὶ μεγαλύνοντος, τοῦ προσδεξαμένου, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας· πρὸς ὃν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῆς καρδίας ὄμματα, φωτισθεῖσα ἐν Πνεύματι, πίστει τῷ τὴν σήν, καταλαβόντι θείαν σορόν, τὸ βλέπειν δεδώρησαι, παρὰ Χριστοῦ πλουτήσασα, τὴν τῶν ἰαμάτων, δαψιλῆ χορηγίαν· πρὸς ὃν Ὁσία κράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοφανὴς ὡς ἥλιος, ἐπὶ γῆς ἀνατέταλκας, θείαις ἀρεταῖς, λαμπρυνομένη πάνσεμνε, βολίδας δὲ πέμπουσα, τῶν ἱερῶν θαυμάτων σου, ὧν οἱ μετασχόντες, Ἐλισάβετ, βοῶσιν· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον τέτοκας, καὶ ἀγκάλαις ἐβάστασας, ἄχραντε Παρθένε, Ἰησοῦν τὸν Κύριον, τὸν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμῳ νεύματι· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε, ἀνυμνοῦμεν Μητέρα, βοῶντες ἐν αἰνέσει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, »τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες »εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, »εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ΄. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδέσθαι κάλλος νοητόν, τοῦ Νυμφίου καθαρῶς ἐπεπόθησας, καί, ποῦ κοιτάζεις; αὐτῷ ποῦ δὲ ποιμαίνεις; θερμῶς ἐκραύγαζες· ἐπαναπαύσομαι ἐν σοί, καὶ σοῦ ταῖς τερπνότησι, κατατερφθήσομαι, μεγαλύνουσα τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ὢ θαῦμα! πῶς μετὰ ταφήν, καὶ χρονίαν ἐν μνημείῳ κατάθεσιν, ἀδιαλώβητον, τὸ σὸν ὁρᾶται λείψανον κείμενον, χαριτωθὲν καὶ λαμπρυνθέν, σημείοις καὶ τέρασι, ἰαμάτων κρουνούς, καθ᾿ ἑκάστην τοῖς πιστοῖς παρεχόμενον!

Σύνεσιν ἔσχες ἐν ψυχῇ, καὶ ταπείνωσιν καὶ θείαν πραότητα, πίστιν ἀνόθευτον, καὶ σὺν ἐλπίδι ἀγάπην ἔνθεον, ἐν ὁλονύκτοις προσευχαῖς, Θεῷ προσεδρεύουσα, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν αὐγαῖς, Ἐλισάβετ λαμπομένη φαιδρότατα.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθείς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου, ὡς ὑπεράγαθος, ἐλεῆμον ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ »συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος ἑκών, κα»τῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γα»στρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, »Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς,
ἡ Α΄. Ὥρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ ΚΕ΄. Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α΄.

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου, ἡ Ἀκολουθία μετατίθεται καὶ ψάλλεται τῇ Τρίτῃ

ὡς ἑξῆς. Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Διακαινησίμου ἑσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου δ'. Δόξα. Οἱ ἀναξίως ἑστῶτες (ἢ τοῦ Ἀποστόλου ἐὰν ἑορτάζηται), Καὶ νῦν Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἀναστάσιμον, Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, καὶ τὰ Στιχηρὰ Πάσχα ἱερόν. Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, Χριστὸς ἀνέστη, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου, αὖθις Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἀπόλυσις.

2. Τῇ Τρίτῃ πρωῒ μετὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη καὶ τὴν Μ. Συναπτὴν (*) ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα καὶ ὁ τοῦ Ἀποστόλου, ἡ Καταβασία εἰς τὸ τέλος ἑκάστης Ὠδῆς καὶ ἡ Αἴτησις, ὡς εἴθισται· ἀπὸ γ' Ὠδῆς ἡ Ὑπακοὴ καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα χύμα, ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τὸ Μηνολόγιον, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ τρίς, ἡ Θ' τοῦ Πάσχα μόνη, τὸ Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἀποστόλου, καὶ αὖθις τοῦ Πάσχα. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ', τοῦ Ἀποστόλου γ', καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν. Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία κατὰ τὴν τάξιν τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος, Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀποστόλου κτλ. Κοινωνικὸν Σῶμα Χριστοῦ, Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἡμέρας, ἡ αὐτὴ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀποστόλου τηρεῖται τάξις.

Β'.

3. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς ψάλλομεν ς', καὶ τοῦ Ἀποστόλου δ'. Δόξα Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τοῦ Ἀποστόλου, αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

4. Τῇ Κυριακῇ, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια, ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀποστόλου (εἰ βούλει). Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τὸ ἕτερον τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τῆς ἑορτῆς Προσόμοια γ', καὶ τοῦ Ἀποστόλου γ'. Δόξα, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς κτλ. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς· Ἀπόστολος τοῦ Ἀποστόλου, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς, καὶ καθεξῆς τὰ τῆς ἑορτῆς.

Τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀποστόλου κατὰ τὰς μεθεόρτους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ταύτης ὅρα ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Γ'.

5, Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τῶν Μυροφόρων, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ', τῶν Μυροφόρων γ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου γ'. Δόξα τῶν Μυροφόρων, Καὶ νῦν Παρῆλθεν ἡ σκιά. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον. τὸ φῶς, Ἀπολυτίκια Ὅτε κατῆλθες, Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, Ἀπόστολε Ἅγιε, Ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ καὶ Ἀπόλυσις.

6. Τῇ Κυριακῇ, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια, ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα (εἰ βούλει, καὶ ὁ τοῦ Ἀποστόλου) μετὰ τῶν β' Θεοτοκίων, ἀπὸ γ'. Ὠδῆς Κάθισμα τῶν Μυροφόρων, τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τὸ ἕτερον τῶν Μυροφόρων κτλ. Ἐξαποστειλάρια τοῦ Πάσχα, τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τῶν Μυροφόρων. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Ἀποστόλου γ', καὶ τὰ Πάσχα ἱερόν, Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα, Δοξολογία Μεγάλη, Σήμερον σωτηρία, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα, καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὰ Ἀπολυτίκια τῶν Μυροφόρων, τὸ τοῦ Ἁγίου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Εἰ καὶ ἐν τάφῳ, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς κτλ. Κοινωνικὸν Σῶμα Χριστοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀπόλυσις.

(*) Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ τοῦ Ἀποστόλου οὔτε Καθίσματα ὑπάρχουσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου.

Δ'.

7. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ τῶν Μυροφόρων, ἢ ἄλλῃ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ταύτης, ἐν τῷ ἑσπερινῷ Προσόμοια τοῦ Πεντηκοσταρίου τῆς ἡμέρας γ' καὶ γ' τοῦ Ἀποστόλου. Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων, τὰ Ἀπόστιχα καὶ τὸ Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων, τὰ Ἀπολυτίκια Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, Ἀπόστολε Ἅγιε, Ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ καὶ Ἀπόλυσις.

8. Εἰς τὸν Ὄρθρον, τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια, ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὰ Καθίσματα τῆς ἡμέρας ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν' ψαλμός, ὁ Κανὼν τῶν Μυροφόρων καὶ ὁ τοῦ Ἀποστόλου· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τῶν Μυροφόρων, ἀφ' ς' τὸ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ Μηνολόγιον· αἱ Καταβασίαι τοῦ Πάσχα, Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῶν Μυροφόρων. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου, Δόξα τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν τῶν Μυροφόρων, Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Μυροφόρων καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα καὶ τὸ Εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα, τὰ Ἀπολυτίκια τῶν Μυροφόρων, τοῦ Ἀποστόλου, τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον τῶν Μυροφόρων, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀποστόλου, Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἀπόλυσις.

9. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου ἢ τῆς Σαμαρείτιδος, τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας ὅρα ἀνωτέρω ἐν τῇ τῶν Μυροφόρων Κυριακῇ § 5, 6 (πλὴν τοῦ ὅτι εἰς τοὺς Αἴνους, Καὶ νῦν λέγεται οὐχὶ τὸ Ἀναστάσεως ἡμέρα, ἀλλὰ τὸ τῆς Κυριακῆς)· τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος καταλιμπάνεται ἡ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ἀκολουθία καὶ ἀντ' αὐτῆς συμψάλλεται ἡ τοῦ Ἀποστόλου.

Ε'.

10. Εἰ τύχοι τῇ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς εἰς γ' καὶ γ' τοῦ Ἀποστόλου, Δόξα Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, τὰ Ἀπόστιχα τῆς ἑορτῆς, Δόξα τοῦ Ἀποστόλου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς· τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἀποστόλου, καὶ αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

11. Τῇ Τετάρτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον ἅπασα ἡ Ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς ὡς διατάττεται ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ Ἀποστόλου, ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Ἀποστόλου, εἶτα τὸ Κάθισμα τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὸ ἕτερον τῆς ἑορτῆς, ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς· τὸ Μηνολόγιον τοῦ Ἀποστόλου κτλ. ἡ Θ' τῆς ἑορτῆς, τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ' Ἀποστόλου, καὶ αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τῆς ἑορτῆς Προσόμοια γ' καὶ τοῦ Ἀποστόλου γ', Δόξα τοῦ Ἀποστόλου (εἰ βούλει), Καὶ νῦν τὸ τῆς ἑορτῆς, Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς, ἐπίσης καὶ Κοινωνικόν.

Καὶ ἐν τῇ Ἀποδόσει τῆς ἑορτῆς ἡ αὐτὴ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀποστόλου τηρεῖται τάξις. Ἐν δὲ ταῖς μεθεόρτοις ἡμέραις τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀποστόλου ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν μετὰ τῶν μεθεόρτων.

Σημειωτέον ὅτι ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου δύναται νὰ συμπέσῃ ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ ἀπὸ τῆς Τρίτης τῆς Διακαινησίμου μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς ἑβδομάδος τῆς Σαμαρείτιδος. (Ὅρα ἐν τῷ Πίνακι τοῦ Ἑορτοδρομίου).

ΤΗ ΚΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, *ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ*

ψάλλομεν τὰ διπλᾶ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου, εἰ βούλει· εἰδ᾽ οὔ, εἰπὲ τρία τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ἀποστόλου.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου,
Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν θεηγόρων λογίων, τὸν συγγραφέα πιστοί, καὶ τῆς Αἰγύπτου μέγαν, πολιοῦχον ἀξίως, ὑμνήσωμεν βοῶντες· Μᾶρκε σοφέ, διδαχαῖς καὶ πρεσβείαις σου, πρὸς τὸν ἀκύμονα βίον πάντας ἡμᾶς, ὡς Ἀπόστολος ὁδήγησον.

Συνοδοιπόρος ἐγένου, τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς, καὶ σὺν αὐτῷ διῆλθες, ὅλην Μακεδονίαν· ἐν Ῥώμῃ δὲ φοιτήσας, τοῦ Πέτρου ἡδύς, ἑρμηνεὺς ἀναδέδειξαι· καὶ ἀνεπαύσω ἀθλήσας θεοπρεπῶς, ἐν Αἰγύπτῳ Μᾶρκε πάνσοφε.

Τὰς κεκαυμένας καὶ χέρσους, ψυχὰς ἐζώωσας ταῖς φαειναῖς νιφάσι, ταῖς τοῦ Εὐαγγελίου· διό σου θεῖε Μᾶρκε, φαιδρῶς σὺν ἡμῖν, Ἀλεξάνδρεια σήμερον, πανηγυρίζει τὴν μνήμην καὶ εὐφημεῖ, προσκυνοῦσά σου τὰ λείψανα.

Ἕτερα Προσόμοια Ἦχος ὁ αὐτός.
Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μᾶρκε παμμακάριστε τρυφῆς, τὸν χειμάρρουν ἔπιες, ὡς ἐξ Ἐδὲμ δὲ ἐξώρμησας, περιφανέστατος, ποταμὸς εἰρήνης, περικλύζων νάμασι, τοῦ Εὐαγγελικοῦ σου κηρύγματος, τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, καταρδεύων, θεοπνεύστοις δόγμασι.

Μᾶρκε παναοίδιμε Μωσῆς, Αἰγυπτίους πρώτην μέν, ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐβύθισεν, ἀλλὰ σὺ πάνσοφε, ἐκ θαλάσσης τούτους, τῆς πλάνης ἀνείλκυσας, δυνάμει τοῦ αὐτοῖς μετὰ σώματος, ἐπιδημήσαντος, καὶ τὰ τούτων χειροποίητα, καθελόντος, ὑψηλῷ βραχίονι.

Ὦ Μᾶρκε πανίερε φωτί, ὁμιλῶν τοῦ Πνεύματος, πνευματικὸς ὅλος γέγονας· καὶ νῦν πανόλβιε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀνενδότοις νεύσεσι, καὶ μακαριωτάταις ἐλλάμψεσι, θέσει θεούμενος, μυστηρίου τὸ κεφάλαιον, καὶ τὸ τέλος, εὗρες τὸ πολύευκτον. Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Σοῦ ἐξεχύθη χάρις, ἐν χείλεσι, Μᾶρκε Ἀπόστολε, καὶ γέγονας ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄ Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὦ Μᾶρκε θεόσοφε σοφοῦ, γραμματέως κάλαμος, καὶ ὀξυγράφου γεγένησαι, Χριστοῦ τὴν σάρκωσιν, θεοπνεύστως γράφων, καὶ τρανῶς φθεγγόμενος, ζωῆς ἀτελευτήτου τὰ ῥήματα, ἐν ᾗ δυσώπησον, ἐγγραφῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τιμῶντας, τὴν ἔνδοξον μνήμην σου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Ὦ Μᾶρκε πανεύφημε Χριστόν, εὐαγγελιζόμενος, τὴν οἰκουμένην διέδραμες, καθάπερ ἥλιος, ἀφανίζων πᾶσαν, ταῖς αὐγαῖς τῆς πίστεως, τὴν τῆς πολυθεΐας σκοτόμαιναν· καὶ νῦν ἱκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Ὦ Μᾶρκε Ἀπόστολε ἐν οἷς, τὸ πρὶν ἐπλεόνασε, τῆς ἀσεβείας ἡ ἄνοια, αὐτὸς ἐκήρυξας, Αἰγυπτίων σκότος, φωτισμῷ τῶν λόγων σου, διώκων Θεοκῆρυξ πανόλβιε· καὶ νῦν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε τῆς οὐρανίου Μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ ὑποφήτην τοῦ Εὐαγγελίου, ψαλμοῖς καὶ ὑμνῳδίαις, Μάρκον πάντες εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ποταμὸς ἀνεδείχθη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου τὰς ψυχικὰς ἀρούρας, τοῖς οὐρανίοις ὄμβροις ἐπάρδων, καὶ καρποφόρους δεικνύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πᾶσι ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, ἱλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Μᾶρκε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς΄. καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ς΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου (*)

Ὠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Μᾶρκον τὸν θεόπτην εὐφημῶν, ἐπικαλοῦμαι τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὅπως μοι ἐμπνεύ-

(*) Ὁ παρὼν κανών, καίτοι ἀνεπίγραφος οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν τρισὶν ἔτι χειρογράφοις, φαίνεται ὅμως ἐκ τοῦ ὕφους, ὅτι ἐστὶ Θεοφάνους ποίημα.

σασα, φωτιστικῶς ἀπελάσῃ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν θεῖον πλοῦτον, τὸν τῆς σοφίας δωρήσηται.

Σοῦ τὸν θεηγόρον φωτισμῷ, καταλαμπρύνας Σωτὴρ τῷ τῆς χάριτος, κόσμῳ ἐξαπέστειλας, Λόγε Θεοῦ τῶν ἀγαθῶν ὡς αἴτιος, σοῦ τὴν παρουσίαν, ἡμῖν εὐαγγελιζόμενον.

Πέτρῳ τῷ σοφῷ μαθητευθεὶς καὶ τὴν ἐκείνου πλουτήσας υἱότητα, Μᾶρκε πανάοίδιμε, μυσταγωγὸς ἐδείχθης μυστηρίων Χριστοῦ, καὶ συγκληρονόμος, αὐτοῦ τῆς δόξης γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν βυθῷ καταποντίσας, νεφέλῃ καθήμενος, οὗτος ἐπεδήμησε, παρθενικῇ, τοῖς Αἰγυπτίοις ὕστερον, καὶ διὰ τοῦ Μάρκου, αὐτοὺς τῆς πλάνης ἐρρύσατο.

Ὠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Σὲ τὴν ἐνυπόστατον Χριστέ, σοφίαν ἀνεκήρυξε, μαρμαρυγαῖς ταῖς σαῖς αὐγαζόμενος, παντὶ τῷ κόσμῳ φανεῖσαν Δέσποτα, καὶ ζωὴν παρέχουσαν, καὶ βροτοὺς φωτίζουσαν, ὁ θεράπων σου Μᾶρκος φιλάνθρωπε.

Τὸ ῥεῖθρον δεξάμενος Χριστέ, σοφίας τὸ ἀείρρυτον, ὡς ποταμὸς ῥοιζῶν γῆς ἐπέκλυσε· θεογνωσίας φωτὶ τὰ πέρατα, σοῦ δεικνὺς ὑπάρχουσαν, ἀληθῆ τὴν πρόρρησιν, ὁ αὐτόπτης σου Μᾶρκος φιλάνθρωπε.

Τῷ Πέτρῳ ἑπόμενος, σοφέ, σοφῶς τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς μαθητὴς αὐτοῦ διετύπωσας, θεολογίας τὸ φῶς δρεψάμενος, παρ' αὐτοῦ Ἀπόστολε, καὶ Θεοῦ τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν μηνύσας τρανότατα.

Θεοτοκίον.

Αἰγύπτου τὸ πρὶν παρθενικαῖς, ἀγκάλαις ἐποχούμενος, δαιμονικοὺς βωμοὺς σὺ κατέσεισας· καὶ ταύτῃ πάλιν τὸν Μᾶρκον ἔπεμψας, συνετίζειν ἅπαντας, τὴν σὴν ἐνανθρώπησιν, καὶ τὸ θεῖον Χριστέ μου μυστήριον.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα Κάθισμα, τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ὕψος ἀνελθών, ἀρετῶν θεῖε Μᾶρκε, ἐβρόντησας ἡμῖν, σωτηρίων δογμάτων, μεγάλα μυστήρια, θεῖος κῆρυξ γενόμενος· ὅθεν πίστει σε ἐκδυσωποῦμεν παμμάκαρ, πάσης θλίψεως ἁμαρτιῶν καὶ κινδύνων, ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Δόξα. Ἕτερον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη ἔνδοξε, τῶν διδαγμάτων σου βολαῖς, φαιδρυνομένη κραυγάζει σοι· Χαίροις παμμάκαρ, Κυρίου Ἀπόστολε. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Εἰς πᾶσαν ὁ φθόγγος σου, τὴν γῆν ἐξελήλυθε, καὶ εἰς τὰ πέρατα σοφέ, τῆς οἰκουμένης σου τρανῶς, ῥημάτων ἡ δύναμις, δαυϊτικῶς διαπρυσίως κηρύττουσα, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἔφανε Σωτήρ, ὡς ἀστραπὴ ὁ Ἀπόστολος, τῇ οἰκουμένῃ ὁ σοφός, τῆς ἀληθείας τὴν χαράν, εὐαγγελιζόμενος, θεολαμπεῖ φωτοχυσίᾳ πυρσούμενος εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ προφητικῶς ὡραιώθησαν· τὴν ὑπὲρ λόγον γὰρ ἡμῖν, εὐηγγελίσω προφανῶς, εἰρήνην θεόληπτε, διὰ σαρκὸς ἐμφανισθεῖσαν τοῖς πέρασιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Θεοτοκίον.

Νεφέλῃ ὁ Λόγος, παρθενικῇ ἐποχούμενος, τῶν Αἰγυπτίων τὰς βουλὰς καὶ θεομάχους λογισμούς, μωράνας διέλυσε, ταῖς διδαχαῖς τοῦ θείου Μάρκου ὡς εὔσπλαγχνος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ἐστάλαξας γλυκασμόν, εὐσεβείας τῷ λόγῳ σου, θεῖον ὄρος πανταχόθεν ἀκτῖσι λαμπόμενον, ἐκφανθεὶς τῇ χάριτι, σαφῶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου, Μᾶρκε παμμάκαρ θεόληπτε.

Ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου, πηγὴ ἐξελήλυθας, καὶ ποτίζεις τὰς χερσώδεις καρδίας τοῖς ῥεύμασι, δαψιλῶς τοῦ Πνεύματος, καρπὸν ἀντὶ τῆς ἀκαρπίας, φέρειν διδάσκων Ἀπόστολε.

Σὺ τοῦ Πέτρου τοῦ μεγάλου, υἱὸς ἐχρημάτισας, καὶ ταῖς τούτου διδαχαῖς, φωτιζόμενος πάντοτε, τὰς ψυχὰς ἐλάμπρυνας, τῶν σοὶ θερμῶς προσομιλούντων, Μᾶρκε Κυρίου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἄνθρωπος, ἐκ Παρθένου τεχθείς, Αἰγυπτίοις Χριστέ, ἐπεφάνης ἐκ Πατρός, ὁ ἐκλάμψας πρὸ κτίσεως, οἷς τὸν Μᾶρκον ἔχρισας, σοφῶς, αὐτοὺς μυσταγωγοῦντα, θεογνωσίας μυστήρια.

Ὠδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Κατέβαλες, ὀφρὺν ἀνόμων Κύριε, καὶ ὕβριν ὑπερήφανον, ἐταπείνωσας, Ἀπόστολον τὸν σόν, δείξας τροπαιοῦχον τῇ δυνάμει σου· σὺ γὰρ

ἰσχὺς τῶν ἀσθενούντων, καὶ ἐπανόρθωσις.

Τὸν στέφανον τὸν τῆς ἐλπίδος ἔνδοξε, δι᾽ οὗ νῦν στεφανούμεθα, ἐν τοῖς λόγοις σου ἐκήρυξας σοφέ, τὸν δημιουργὸν Μᾶρκε τῆς κτίσεως, τὸν εἰς ἡμῶν δόξαν πλασθέντα, φύσει τοῦ σώματος.

Ὁ Πέτρος σε, ὁ κορυφαῖος ἔνδοξε σαφῶς ἐμυσταγώγησεν, Εὐαγγέλιον συγγράψαι τὸ σεπτόν, δείξας ὑπηρέτην σε τῆς χάριτος· σὺ γὰρ ἡμῖν θεογνωσίας, τὸ φῶς ἐξήπλωσας.

Θεοτοκίον.

Τὴν Αἴγυπτον, τὴν πρὶν ἐν σκότει Κύριε, Παρθένου Θεομήτορος, κατελάμπρυνας ὡς βρέφος προελθών, ταύτης θριαμβεύσας τὰ σεβάσματα, ταῖς διδαχαῖς τοῦ θεηγόρου, Μάρκου φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους λαβών, τὴν χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, ῥητόρων πλοκάς, διέλυσας Ἀπόστολε, καὶ τὰ ἔθνη ἅπαντα, σαγηνεύσας, Μᾶρκε ἀοίδιμε, τῷ Δεσπότῃ προσήγαγες, τὸ θεῖον κηρύξας Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων μαθητὴς χρηματίσας, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ κηρύξας, ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ἀληθείας ἐστερέωσας τοὺς πλάνῃ σαλευομένους· ἐν ᾗ κἀμὲ στερεώσας, ψυχῆς μου κατεύθυνον τὰ διαβήματα, ὅπως τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων λυτρούμενος, ἀνεμποδίστως δοξάζω σε· σὺ γὰρ πάντας ἐφώτισας, Μᾶρκε σοφέ, τὸ θεῖον κηρύξας Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

Στίχ. Σύροντες εἰς γῆν Μᾶρκον οἱ μιαιφόνοι,
Πρὸς οὐρανοὺς πέμποντες αὐτὸν ἠγνόουν.
Εἰκάδι πέμπτῃ Μᾶρκον ἐνὶ χθονὶ ἄφρονες εἷλκον.

Ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μᾶρκος, πάσῃ τῇ Αἰγύπτῳ, καὶ Λιβύῃ, καὶ Βαρβαρικῇ, καὶ Πενταπόλει τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου Καίσαρος· Συνεγράψατο δὲ καὶ τὸ κατ᾽ αὐτὸν Ἅγιον Εὐαγγέλιον, Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ἐξηγουμένου αὐτῷ. Καὶ ἐν Κυρήνῃ, τῆς Πενταπόλεως γενόμενος, πολλὰ κατειργάσατο θαύματα. Εἶτα εἰς τὴν κατὰ Φάρον Ἀλεξάνδρειαν ἦλθε· καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Πεντάπολιν, πανταχοῦ θαυματουργῶν, καὶ τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατακοσμῶν, χειροτονίαις Ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν.

Ὕστερον δὲ αὖθις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐλθών, καί τινας τῶν Ἀδελφῶν παρὰ τὴν θάλασσαν ἐν τοῖς Βουκόλου εὑρών, συνῆν αὐτοῖς, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύττων. Ἔνθα ἐπελθόντες αὐτῷ οἱ τῶν εἰδώλων προσκυνηταί, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εὐοδουμένην, σχοινίοις αὐτὸν διαλαβόντες, ἔσυρον. Προσπίπτουσαι δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς πέτραις, κατεξαίνοντο, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὴν γῆν ἐφοίνισσε. Τεθέντι δὲ ἐν φυλακῇ, ὤφθη αὐτῷ ὁ Κύριος, προϋποφαίνων τὴν μέλλουσαν αὐτὸν διαδέχεσθαι δόξαν. Μεθ᾽ ἡμέραν δέ, αὖθις δήσαντες αὐτόν, ἔσυρον κατὰ τὰς πλατείας· καὶ ἐν τῷ σπαράττεσθαι καὶ περιθρύπτεσθαι ταῖς πέτραις, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Κατὰ δὲ τὴν τῆς ἰδέας διάθεσιν εἶχεν οὕτως. Οὔτε πρὸς ὄγκον, καὶ μέγεθος ἄμετρον τὸ σῶμα τετύπωτο, οὐδ᾽ αὖ ταπεινὸς καὶ συνεσταλμένος, ἀλλ᾽ εὐπρεπὴς καὶ εὔκοσμος, ἐν τῷ μετρίῳ τῆς ἡλικίας ἐπανθοῦσαν ἔχων πολιάν· τὴν ῥῖνα ἡγμένην μακρότερον, καὶ οὐ διὰ σιμότητα ἠκρωτηριασμένην ἔχων καὶ κολοβὴν τὴν ὄψιν προφαίνουσαν. Ὀφρύες συννεύουσαι· ὁ πώγων βαθύς· κεφαλῆς ὑψηλότης, καὶ χροιᾶς κράσις ἀρίστη. Προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ συμπαθὲς ἄγαν, καὶ τὸ πρὸς τοὺς τυγχάνοντας εὐπροσήγορον, ὡς ἀντιλάμπειν ταῖς τοῦ σώματος χάρισι τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετάς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ Ἀποστολείῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ταύρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου τοῦ Ἁγίου καὶ πανευφήμου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τοῦ συγκειμένου ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακεδονίου, Πατριάρχου Κων)πόλεως.

Στίχ. Ἐκστὰς Μακεδόνιε τοῦ φθαρτοῦ θρόνου,
Ὑμνεῖς τὸ Θεῖον σὺν Σεραφὶμ καὶ Θρόνοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγ. Μάρτυρος Νίκης.

Στίχ. Νίκης βραβεῖα τῇ τετμημένῃ Νίκῃ,
Νίκης βραβεὺς δίδωσιν, ὡς νικηφόρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ὀκτὼ Ὁσιομαρτύρων καὶ Ἀναχωρητῶν.

Στίχ. Ὀκτὼ συνεκκόπτουσιν ἀνδρῶν αὐχένας,
Ὑπὸ ζυγὸν τὸν σὸν δαμασθέντων Λόγε.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ΄. Σὲ νοητήν, Θεοτόκε.

Ταῖς θεϊκαῖς, ἀστραπαῖς πυρούμενος, ἀντανακλάσεις μυστικῶς, ἀντιπέμπεις αὐγοειδεῖς, Μᾶρκε παμμακάριστε· Λόγον γὰρ ἐκήρυξας, σεσαρκωμένον τὸν ἄσαρκον, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Θεουργικαῖς, παντουργὲ δυνάμεσι, τὸν θεηγόρον Μαθητήν, καθοπλίσας θαυματουργόν, τοῦτον ἀπετέλεσας· νόσους γὰρ ἀπήλασε, καὶ μαλακίας ἰάσατο, τόν αἰνετόν σε κηρύττων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τῶν Μαθητῶν, τοῦ χοροῦ, τὸν ἔξαρχον, καθηγεμόνα ἐσχηκώς, θεῖον Πέτρον ἐκμιμητής, τούτου ἀναδέδειξαι· ἅπαν γὰρ ἐρρύθμισας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν κηρύττων ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Στήλην αὐτός, ἐν Αἰγύπτῳ ἔστησας, Εὐαγγελίου σου γραφήν, τῷ τεχθέντι ἄνευ σπορᾶς, ἐκ τῆς Θεομήτορος, ῥήσεσιν ἑπόμενος, τοῦ Ἡσαΐου πανεύφημε, τὸν αἰνετὸν καταγγέλλων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ὠδὴ η΄. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Τὸν τεχθέντα Λόγον ἐκ Πατρός, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, τὴν φύσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐνδυσάμενον Χριστόν, ἐκήρυξας ἔνδοξε, καὶ ἐβόας·

Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν διδόντα λύτρον ἑαυτόν, ἡμῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ πάθει τοὺς πεπτωκότας, ἀναστήσαντα Χριστόν, ἐδόξασας ἔνδοξε, καὶ ἐβόας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῇ τοῦ Πέτρου Μᾶρκε πειθαρχῶν, σοφὲ διδασκαλίᾳ, πανσόφως διὰ γραμμάτων, ἀνετύπωσας πιστοῖς, σεπτὸν Εὐαγγέλιον, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος τὸν Ἐμμανουήλ, βαστάζουσα ὡς βρέφος, ἐπέστη τοῖς Αἰγυπτίοις· οἷς ὡς ἔκλαμπρος ἀστήρ, ὁ Μᾶρκος ἀπέσταλται, ἀνακράζων· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου.

Φθάσας τὴν πηγὴν τὴν ἄφθαστον, τῆς τρισηλίου θεοφάντορ ἐλλάμψεως, καθαρώτερον, κατατρυφᾷς καὶ τρανότερον, τῆς θεώσεως τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, Ἀγγέλοις συγχορεύων, ἀκαταπαύστως Ἱερώτατε.

Πέτρου κοινωνὸς γενόμενος, διδασκαλίας καὶ τοῦ θείου κηρύγματος, τὰ οὐράνια, περιπολεύεις σκηνώματα, σὺν αὐτῷ θεορρῆμον μακάριε· μεθ' οὗ καὶ συμπρεσβεύεις, ὑπὲρ ἡμῶν Μᾶρκε Ἀπόστολε.

Φάος τὸ τρισσῶς ἑνούμενον, μοναδικῶς τε πάλιν ξένως τρισσούμενον, ἀνεκήρυξας, πανευσεβῶς Μᾶρκε πάνσοφε, φωτιζόμενος αἴγλῃ τῆς χάριτος· διό σε δυσωποῦμεν· Ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἱκέτευε.

Θεοτοκίον.

Μᾶρκος ὁ σεπτὸς Ἀπόστολος, τοῖς Αἰγυπτίοις Ἱεράρχης δεδώρηται· οἷς ὡς νήπιος, σωματωθεὶς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου ἁγνῆς Θεομήτορος· ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Σὺ τὴν υἱότητα Πέτρου, τοῦ Ἀποστόλου πλουτήσας, τοῖς Αἰγυπτίοις ἐντεῦθεν, διατυποῖς πρῶτος πάντων, τὸ Εὐαγγέλιον Μᾶρκε, δι' οὗ τὸν κόσμον φωτίζεις.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ΄. δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Αἰγύπτου φωστὴρ ὁ φαεινός, Μᾶρκος ὁ πανάριστος κῆρυξ τοῦ Λόγου ὁ πάνσοφος Εὐαγγελίου τε, συγγραφεὺς ὁ θεῖος εὐφημείσθω ᾄσμασι, καὶ θείοις παρ' ἡμῶν μελῳδήμασι· Χριστῷ πρεσβεύει γάρ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δογμάτων τῶν θείων συγγραφεύς, τοῦ Χριστοῦ γενόμενος, πᾶσαν τὴν γῆν κατεφώτισας, αὐτοῦ τὴν σάρκωσιν, καὶ τὰ θεῖα πάθη, τὴν σεπτὴν ἀνάστασιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα ἀνάβασιν, κηρύξας πάνσοφε, καὶ τὰ ἔθνη πρὸς ἐπίγνωσιν, ἀληθείας, ἑλκύσας Ἀπόστολε.

Τοῦ Πέτρου τοῦ θείου ὀπαδός, εὐπειθὴς γενόμενος, Μᾶρκε Κυρίου Ἀπόστολε, ταῖς τούτου πάνσοφε, διδαχαῖς πειθήσας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῇ χάριτι λαοὺς κατεφώτισας, τῶν Αἰγυπτίων τε, καταυγάσας τὴν διάνοιαν καὶ τὴν πόλιν, αὐτῶν κατεκόσμησας.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Σοῦ ἐξεχύθη. (Ζήτει εἰς τὸν Ἑσπερινόν).

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, λέγομεν Ἀπόστολον Καθολικῆς Α΄. Ἐπιστολῆς Πέτρου.

Ἀδελφοί, ταπεινώθητε ὑπὸ τὴν καταιάν.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Μᾶρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ἀποστέλλειν τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, δύο, δύο.

Κοινωνικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

ΤΗ ΚϚ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κατὰ πάντων μακάριε, τῶν παθῶν ἐβασίλευσας, νόμῳ θείῳ μέγιστε, κρατυνόμενος· καὶ λογισμὸν αὐτοκράτορα, σαφῶς ποιησάμενος, καὶ

λογισμὸν αὐτοκράτορα, σαφῶς ποιησάμενος, καὶ γενόμενος Θεοῦ, παραστάτης ἐπάξιος, χρῖσμα ἅγιον ὑπεδέξω, καὶ ποίμνης προηγήσω, λογικῆς Ἀρχιερέων, καὶ Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς κριὸν ἐκ ποιμνίου σε, Βασιλεῦ παμμακάριστε, βασιλεὺς παράνομος διεχώρισε· καὶ Βασιλέα κηρύττοντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν τυθέντα ὡς ἀμνόν, καὶ βροτοὺς διασώσαντα, θεασάμενος, κατασφάττει ἀδίκως προξενῶν σοι, οὐρανῶν τὴν βασιλείαν, καὶ αἰωνίζουσαν εὔκλειαν.

Ἐφ' ὑδάτων τὰς τρίβους σου παραδόξως πεποίησαι, Βασιλεῦ ἀοίδιμε· μετὰ τέλος γάρ, ἀπορριφθείς, ὡς προέφησας, συντόνως ὑπέπλευσας, καὶ τῇ πόλει σου σαυτόν, Ἀμασείᾳ ἀπέδωκας, φόρτον τίμιον, ἀκαταίσχυντον πρέσβυν, ἰαμάτων, ποταμὸν καὶ νοσημάτων, παντοδαπῶν καθαρτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπολυτίκιον τῆς αὐτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ Καθίσματα τῆς Ἑορτῆς· οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν.

Τῷ Βασιλεῖ, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, στεφηφορῶν παρίστασαι, πᾶσιν αἰτούμενος, Βασιλεῦ θεοφόρε, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, χάριν καὶ ἔλεος.

Κατὰ παθῶν, τῶν τῆς σαρκὸς ἐβασίλευσας, καὶ βασιλέα ἄθεον, ἐγκελευόμενον, τὸν οὐράνιον μάκαρ, ἀρνεῖσθαι Βασιλέα, σὺ κατεπάτησας.

Βασιλικῶν, φύλακα θείων προςάξεων, βασιλικῷ σε χρίσματι, θείῳ ἐπέχρισε, Βασιλεὺς ὁ τῆς δόξης, καὶ στέφει μαρτυρίου, μάκαρ ἐκόσμησε.

Θεοτοκίον.

Ἡ τῶν πιστῶν, καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταιὰ βοήθεια, τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης, ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ἀγέλαις ἠριθμήθης τῶν πρωτοτόκων, θεούμενος μεθέξεσι θειοτάταις, καὶ βλέπων καθαρώτερον τοῦ Δεσπότου, τὴν ὡραιότητα, Μάρτυς ἀήττητε, Βασιλεῦ θεόσοφε, καὶ μακάριε.

Αἱρέσεων διέλυσας τὸν χειμῶνα, τῇ θέρμῃ τῶν πανσόφων σου διδαγμάτων· εἰδώλων διεσκέδασας τὴν ὁμίχλην, φωτὶ τῶν ἄθλων σου· διό με φώτισον, Βασιλεῦ μακάριε, τὸν τιμῶντά σε.

Ψυχόλεθρον Γλαφύρα φυγοῦσα βόθρον, λιμένα σωτηρίας σε Πάτερ εὗρε· διὸ καὶ νυμφευθεῖσα Χριστῷ τῷ Κτίστῃ, χαίρει κραυγάζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας τὸν ἄναρχον Βασιλέα, ἐκ σοῦ Παρθενομῆτορ ἀρχὴν λαβόντα· αὐτὸν οὖν ὡς φιλάνθρωπον ἐκδυσώπει, σῶσαι τοὺς δούλους σου, πάσης ἐκ θλίψεως, καὶ ἐχθρῶν ἁλώσεως, παναμώμητε.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ηὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζάλην ἄθεον, εἰδώλων πλάνης, ἐκφευξάμενος, Ἱερομύστα, διὰ δὲ ξίφους θαλάσσῃ ποντούμενος, πρὸς τὸν ἀκύμαντον ὅρμον κατήντησας· καὶ αἰωνίως ἐν τούτῳ γηθόμενος, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ'. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ἱέρευσας, σεαυτὸν ὡς ἀρνίον πανάμωμον, τυθεὶς παμμακάριστε, καὶ ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, θάλασσαν ἐξήρανας, τῆς πονηρᾶς ἀθεΐας θείᾳ χάριτι.

Βασίλειον, ἐπιχρώσας ἐσθῆτα τοῖς αἵμασι, καὶ νίκης διάδημα, τῇ κεφαλῇ περιθέμενος, χαίρων προσεχώρησας, εἰς τὰ βασίλεια Πάτερ τὰ οὐράνια.

Ὁσίως σου, καὶ δικαίως ποιμάνας τὸ ποίμνιον, εἰς μάνδραν εἰσήλασας, τὴν ἐπουράνιον Ὅσιε, ἔνθα τῆς ἀθλήσεως, περικοσμούμενος στέφει προσεχώρησας.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, τῶν ἀνθρώπων ἑτοίμη βοήθεια, τὰ ἄγρια κύματα, τῶν πειρασμῶν καταπράϋνον, σῴζουσα τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπηρείας προστασίαις σου.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Τῷ φωτισμῷ, τῆς τοῦ Πνεύματος, αἴγλης, λελαμπρυσμένος, σκότος ἀπεμείωσας ἀθεΐας, Ἱερομύστα, καὶ πολλοὺς συσχεθέντας, τῇ ὁμίχλῃ τῆς ματαιότητος, πρὸς τὰς οὐρανίους, μονὰς καθωδήγησας.

Φύλαξ Θεοῦ, προσταγμάτων ὑπάρχων ἐν φυλακῇ τε, ἔνδον καθειργμένος ὑπὸ ἀθέων, ὁρᾷς τὸ μέλλον, ἐπὶ σοὶ θεῖον τέλος, δι' Ἀγγέλου ἐκδιδασκόμενος, Ἱερομαρτύρων, κρηπὶς καὶ ἑδραίωμα.

Θαῦμα φρικτόν, ἐν τῇ σῇ τελειώσει πᾶσιν ὠράθη· ξίφει γὰρ ἡ κάρα σου ἐκτμηθεῖσα, Ἱερομάρτυς, καὶ θαλάσσῃ βληθεῖσα, συνηρμόσθη τῷ θείῳ σκήνει σου, δῶρον τοῖς ποθοῦσι, δοθεῖσα θεόσδοτον. Θεοτοκίον.

Πόλις Θεοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη δεδοξασμένα, ταύτην σου τὴν πόλιν καὶ πᾶσαν χώραν, ἀπὸ κινδύνων, καὶ λιμοῦ καὶ βαρβάρων, Θεοτόκε Παρθένε λύτρωσαι, μόνη προστασία, πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

Ὠδὴ ϛʹ. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐφ' ὑδάτων πορείας πεποίησαι, ὕδατα τῆς πλάνης ξηράνας τοῖς ῥεύμασι, τῶν ἱερῶν αἱμάτων σου, καὶ πρὸς ὅρμον κατήντησας ἄκλυστον.

Ζωηφόρος νεκρὸς ἐχρημάτισας, Πάτερ τὴν ὑγρὰν Βασιλεῦ διερχόμενος, καὶ μαθηταῖς διδόμενος, διὰ θείων σαφῶς εἰσηγήσεων.

Τὴν ἁγίαν στολὴν κατεποίκιλας, αἵμασι σεπτοῖς ὥσπερ βύσσον βασίλειον, ἣν Βασιλεῦ ἐνδέδυσαι, στεφηφόρος Χριστῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε, ἡ μετὰ Θεὸν προστασία τῶν δούλων σου, βαρβαρικῆς ἁλώσεως, καὶ κινδύνων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν
» ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπι-
» καλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά-
» γαγε». Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Κϛʹ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως, Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

Στίχ. Τμηθείς, Βασιλεῦ, βασιλεὺς πόλου γίνῃ,
Ἐξ αἱμάτων σῶν βάμμα κόκκινον φέρων.

Εἰκάδα ἀμφ' ἕκτην Βασιλεὺς ξίφει αὐχένα κάρθη.

Ὁ ἔνδοξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεὺς Ἐπίσκοπος ἦν τῆς ἐν Ἀμασείᾳ Μητροπόλεως κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου, ὃς δὴ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐπὶ Κωνσταντίνῃ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ γαμβρὸς ὤν, ἐξεπέμφθη παρ' αὐτοῦ κατὰ Μαξιμίνου ἐπαναστάντος, καί τινα μέρη τῶν κατὰ τὴν Ἀνατολὴν κατασχόντος καὶ τυραννήσαντος. Κατὰ τὴν Νικομήδειαν οὖν γενόμενος ὁ Λικίνιος, ἐπεὶ τὰ τῆς ἐπαναστάσεως λέλυτο, τοῦ τυράννου ἀπογνόντος τὴν διὰ μάχης ἀντίστασιν, καὶ τὸν κατὰ χεῖρα κίνδυνον ἐκφυγόντος, αὐτὸς ἐν Νικομηδείᾳ τοῖς εἰδώλοις προσῆγε θυσίας, καὶ τὸν Ἅγιον Βασιλέα ἐξ Ἀμασείας, μετὰ κόρης τινός, Γλαφύρας προσαγορευομένης, ἀχθῆναι προσέταξεν. Ἡ δὲ Γλαφύρα αὕτη, θεράπαινα οὖσα Κωνσταντίνης τῆς γαμετῆς Λικινίου, ἐπεὶ τὸν Λικίνιον ἐπιμανέντα αὐτῇ καὶ ἐπιλυττήσαντα ᾔσθετο, τοῦτο ἀναθεμένη τῇ κυρίᾳ αὐτῆς, μετὰ χρημάτων παρ' αὐτῆς εἰς Ἀνατολὴν πέμπεται· καὶ τόπους ἐκ τόπων ἀμείψασα, εἰς τὴν Ἀμάσειαν καταντᾷ.

Τοῦτο οὖν πυθόμενος ὁ Λικίνιος, καὶ ὅτι τὸ ἐπιφερόμενον παρ' αὐτῆς χρυσίον, εἰς οἰκοδομὴν Ἐκκλησίας τῷ Ἐπισκόπῳ δέδωκε, ἀμφοτέρους συλληφθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀχθῆναι ἐκέλευσεν. Ἀλλ' ἡ μὲν Γλαφύρα τὸν βίον ἔφθη λιποῦσα· ὁ δὲ μακάριος Ἐπίσκοπος Βασιλεύς, ἐν Νικομηδείᾳ πρὸς τὸν βασιλέα ἤχθη καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται, ἀντειπὼν αὐτῷ ἱκανῶς, καὶ τῆς ταλαιπωρίας τῶν νομιζομένων θεῶν, καὶ τῆς αὐτῶν ματαιότητος καταπτύσας. Τέμνεται οὖν τὸν αὐχένα· καὶ ἐν πλοίῳ βληθείς, τῇ θαλάσσῃ ἐκδίδοται, τῆς μὲν κεφαλῆς ῥιφείσης ἐν αὐτῇ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ πλοίου, τοῦ δὲ σώματος ἐκ τοῦ ἑτέρου, ἃ καὶ συνῆλθον αὖθις, κατὰ τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν· καὶ εὑρέθη σῶος ὁ Ἅγιος ἐν τῷ κατὰ Σινώπην κόλπῳ, ἁλιευόντων τινῶν, καὶ σαγήνην καθιέντων καὶ πρὸς τὴν χέρσον ἑλκυσάντων αὐτόν. καθὼς ἐπιστὰς Ἄγγελος Ἐλπιδηφόρῳ, τῷ πρώτῳ ὑποδεξαμένῳ τὸν Ἅγιον ἐν Νικομηδείᾳ, εἶπεν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἅμα Θεοτίμῳ καὶ Παρθενίῳ τοῖς Διακόνοις, οἳ ἐξ Ἀμασείας σὺν τῷ Ἁγίῳ παρεγένοντο, ἑλκυσθέντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς σαγήνης ἔλαβον· καὶ μύροις καὶ ᾠδαῖς τιμήσαντες, εἰς τὴν Ἀμάσειαν παρέπεμψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Γλαφύρα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεὸν Γλαφύρα ψυχικῶν δι' ὀμμάτων.
Οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ τηλαυγῶς βλέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ὁσία Ἰοῦστα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τρόπον σελήνης πλησιφαοῦς Ἰοῦσταν,
Λάμψασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Νέστωρ, τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τοὺς οὐρανοὺς ἱδρῶσι Νέστωρ ἐπρίω,
Δι' οὓς φύσιν τύραννον ἠρνήσω θέσει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζʹ. Εἰκόνος χρυσῆς.

Αἱμάτων βαφαῖς, ἐπιχρώσας σεαυτῷ πορφύραν Μάρτυς, καὶ ταύτην χαίρων ἀμπεχόμενος, καὶ τῇ χειρὶ τὸ σωτήριον, ὅπλον τοῦ Σταυροῦ περιφέρων, Βασιλεῦ παναοίδιμε, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, συμβασιλεύεις ἀεί.

Τῇ ποίμνῃ τῇ σῇ, ἀπεδόθη τὸ καλῶς ἀθλῆσαν σῶμά σου, ἐκ θαλαττίων κόλπων πέλαγος, ἅμα πηγάζον ἰάσεων, καὶ τῶν παθημάτων ξηραῖνον, διεκχύσεις τῇ χάριτι, Ἱερομάρτυς Βασιλεῦ, τοῦ θείου Πνεύματος.

Νυμφίῳ Χριστῷ, νύμφην ὅλην ἀρεταῖς ἠγλαϊσμένην, καὶ παρθενίᾳ διαλάμπουσαν, Γλαφύραν Πάτερ προσήγαγες, ταύτην διδαχαῖς ὡραΐσας, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσας· ᾗ καὶ συγχαίρεις Βασιλεῦ, ἐν οὐρανίοις σκηναῖς. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογεννῆτορ, σπεῦσον βοήθει τοῖς ἱκέταις σου, βυθιζομένοις ταῖς θλίψεσι, καὶ ἠπορημένοις Παρθένε, καὶ ἐν ὀδύνῃ ὑπάρχουσι, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Ὠδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῇ βακτηρίᾳ τῶν σοφῶν, διδαγμάτων πρὸς νομὰς σωτηριώδεις, σοῦ τὰ θρέμματα νέμων, τοὺς πονηροὺς καὶ βαρεῖς, ἐκ μέσου Πάτερ λύκους ἤλασας, καὶ ἐσφαγιάσθης, ὥσπερ ἀρνίον θέλων.

Ἐκ θαλαττίων σε βυθῶν, μαργαρίτην ὡς τερπνὸν ἀναδοθέντα, συγκομίζουσι πίστει, οἱ ἱεροὶ μαθηταὶ θαυμάτων αἴγλην ἀποπέμποντα, Ἱερομαρτύρων κανών, καὶ μέγα κλέος.

Ὅλως ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀναθέμενος σαυτὸν χρίσματι θείῳ, ἱερῶς ἡγιάσθης, καὶ ἱερεύσας σαυτόν, προσήχθης ἱερεὺς καὶ σφάγιον, ἐν τῇ ἀθανάτῳ καὶ μυστικῇ τραπέζῃ.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ Χριστιανῶν, βοηθὲ τῶν ἐν δεινοῖς συνεχομένων, Παναγία Παρθένε, μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς, κινδύνοις κλονουμένους πάντοθεν, καὶ πολλαῖς ἐφόδοις, τῶν πονηρῶν βαρβάρων.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
» Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς
» δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ΄. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἱερωσύνης παμμάκαρ, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας, ταῖς θείαις ἀπαστράπτων καλλοναῖς, νῦν κατοικεῖς τὰ οὐράνια, καὶ παρίστασαι χαίρων, Τριάδι τῇ Ἁγίᾳ Βασιλεῦ, μετὰ πάντων Μαρτύρων, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος.

Ὡς φωταυγής σου ἡ μνήμη, ἀπαστράπτουσα αἴγλην, ἐνθέων χαρισμάτων τοῖς πιστοῖς· ὡς ἱερόν σου τὸ τέμενος, ἔνθα κείμενος βρύεις, ἰάματα καὶ σῴζεις Βασιλεῦ, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, ὡς πηγὴ καθορᾶται, ἰάσεων ἐκβλύζουσα κρουνούς, καὶ θεραπεύουσα ἅπαντα, τὰ νοσήματα Πάτερ, ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Βασιλεῦ· διὰ τοῦτο πιστῶς σου, τελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Φωτοχυσῖτορ Παρθένε, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, Ἀγγέλων Ἀποστόλων Προφητῶν, Ἱεραρχῶν Ἀθλοφόρων τε, καὶ Ὁσίων ἁπάντων, τὸν μόνον ὑπεράγαθον Θεόν, ἐκδυσώπει ῥυσθῆναι, κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ,
» ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει
» φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀ-
» φράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρό-
» νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α΄. Ὥρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΖ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεών, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια γ΄. καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερεὺς ἱερώτατος, ἀθλητὴς ἐννομώτατος, συγγενὴς τοῦ κτίσαντος, ἀληθέστατος, θαυματουργὸς ὑπερθαύμαστος, φωστὴρ διαυγέστατος, πλανωμένων ὁδηγός, Συμεὼν ἀναδέδειξαι, στῦλος ἄσειστος, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἄνω βασιλείας κληρονόμος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἰσότιμος.

Μετὰ πόνους τοῦ σώματος, πολυτρόπους θαυμάσιε, μετὰ πᾶσαν βάσανον, πολυώδυνον, μετὰ μυρία παλαίσματα, Σταυρῷ προσωμίλησας, ἐκμιμούμενος Χριστόν, σταυρωθέντα θελήματι· ὅθεν σήμερον, Συμεών σου τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἐκτελοῦντες τὰς αἰσθήσεις, τὰς ψυχικὰς φωτιζόμεθα.

Εἰς ναὸν ἐπουράνιον, ἱερῶς προσεχώρησας, ἱερῷ σταζόμενος μάκαρ αἵματι, καὶ τῇ Τριάδι παρίστασαι, πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπαῖς, πηγαζούσαις πανόλβιε· ὅθεν χαίροντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἐκτελοῦμεν, Συμεὼν ταῖς σαῖς πρεσβείαις, λύσιν πταισμάτων λαμβάνοντες.

Δόξα, Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.
Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α΄.

Χριστοῦ σε συγγενῆ, Συμεὼν Ἱεράρχα, καὶ Μάρτυρα στερρόν, ἱερῶς εὐφημοῦμεν, τὴν πλάνην ὀλέσαντα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζοντες, ἁμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σίμων ὁ καὶ Συμεὼν ὑμνείσθω πόθῳ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μθ.

Σίμων ἱερώτατε τῷ Δεσπότῃ στεφηφορῶν παρεστηκώς, τοῖς πόθῳ τὴν μνήμην σου, τελοῦσι τὴν πανίερον, πταισμάτων λύσιν αἴτησαι.

Ἱστίῳ πτερούμενος θεομάκαρ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ὡς ἀληθῶς, τοῦ Πνεύματος αὔραις, τὸν κλύδωνα παρέδραμες, τῆς πλάνης παμμακάριστε.

Μύρῳ θείῳ ἔχρισεν Ἱερέα, σὲ τοῦ λαοῦ ὁ ἐκ φυλῆς, Ἰούδα βλαστήσας Χριστός, Συμεὼν ἱερώτατε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον.

Ὡς οὖσα τῆς κτίσεως ἀνωτέρα, πάσης τὸν Κτίστην καὶ Θεόν, ἐν μήτρᾳ συνέσχες, Παρθένε καὶ ἐκύησας, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ὠδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Νεύσει πρὸς Θεὸν θεούμενος, ὅλος Ἱεράρχα, θεοειδὴς ἐχρημάτισας μαρτυρίου περιαστράπτων, λαμπηδόσιν ἱερώτατε.

Ὄρθρος τοῖς ἐν σκότει ἔλαμψας, τῆς δικαιοσύνης, ὑποδεικνύων τὸν Ἥλιον, ἐκ νεφέλης Παρθένου Κόρης, τοῖς ἀνθρώποις ἀνατείλαντα.

Κόσμου ἡδονὰς ἐμίσησας, καὶ Ἀρχιερέων, κόσμος τερπνὸς ἐχρημάτισας, καὶ ἀθλήσας, ὑπερκοσμίου δόξης Πάτερ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἅπας ἐγκωμίων πάναγνε, νόμος νῦν ἡττᾶται, σὲ ἀνυμνεῖν Θεονύμφευτε· τὸν γὰρ Λόγον Θεοῦ τεκοῦσα τοὺς Ἀγγέλους ὑπερβέβηκας.

Ὁ Εἱρμός.

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, » περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώ»θη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἱεραρχίας ταῖς στολαῖς ἐκοσμήθης, καὶ μαρτυρίου καλλοναῖς ὡραιώθης, καὶ τῷ Θεῷ σὺν δόξῃ παριστάμενος, λάμπεις αὐγαζόμενος, τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, Συμεὼν Ἱεράρχα· Ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε πρέσβευε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ΄. Δι᾽ ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Ἱερούργησας θυσίας τὰς ἀναιμάκτους, τῷ διὰ σὲ τυθέντι, τυθεὶς ὡς ἀρνίον, καὶ τούτῳ προσενήνεξαι, θεόφρον πανόλβιε.

Συντριβῇ τῇ τοῦ προσώπου σου Ἱεράρχα, τῆς ἀσεβείας ὄρη, καὶ βουνοὶ τῶν δαιμόνων, πάντες κατετάκησαν, Χριστοῦ δυναμοῦντός σε.

Ὑψηλότατον τὸν βίον ἔχων παμμάκαρ, ἐθελοντὶ ὑψώθης ἐπὶ ξύλου, τὸ θεῖον, πάθος ἐκμιμούμενος, τοῦ κόσμον ὑψώσαντος.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένος τὸν τόκον σου ὁ Προφήτης, σὲ Ἀββακοὺμ προγράφει, κατάσκιον ὄρος, Κόρη ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ οὗ ἐπεδήμησεν.

Ὠδὴ ε΄. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε

Ἐθελοντὶ μακάριε, παρέδωκας σαυτόν, παθεῖν προθύμως, μιμούμενος Χριστόν, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ παθόντα, καὶ τὰ πάθη μειώσαντα.

Ὡς ἱερεῖον ἄμωμον, ἐκδέδωκας σαυτόν, ὁλοκαυτοῦσθαι πυρὶ τῶν βασάνων, μάκαρ Συμεών, εὐωδίᾳ μυστικῇ συντηρούμενον.

Ναὸς τοῦ θείου Πνεύματος, γενόμενος σοφέ, ναοὺς εἰδώλων κατέστρεψας μοχλῷ, σοῦ τῶν προσευχῶν, καὶ πλανωμένους, πρὸς τὸ φῶς καθωδήγησας.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστὸν τὸν ἐκ τῶν σῶν ἁγνῶν αἱμάτων, ἁγνὴ Θεοτόκε, σάρκα ὑλικὴν ἠμφιεσμένον, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Ὠδὴ ϛ΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Μεμύησαι, παραδόξων ἐκ θείων ἐλλάμψεων, τὰ πρὸς θείαν, ὁδηγοῦντα ζωήν σε πανόλβιε, καὶ ἀρρήτου δόξης, Ἱεράρχα ἀνάπλεως γέγονας.

Ναμάτων σε, ζωηρύτων πλησθέντα τοῦ Πνεύματος, ὥσπερ ἄλλον, ποταμὸν ἐξ Ἐδὲμ πορευόμενον, Συμεὼν ἡ θεία, Ἐκκλησία ἀγάλλεται ἔχουσα.

Ἐκάθισας, ὑψηλὴν εἰς καθέδραν, διάδοχος, Ἰακώβου, καὶ τρόπων συμμέτοχος, τὴν ἱεραρχίαν, μαρτυρίῳ λαμπρύνας μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον, τὰ ἀνίατα πάθη Θεόνυμφε, τῆς ψυχῆς μου, ἰατρὸν καὶ Σωτῆρα κυήσασα, τῶν βροτῶν τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ θεραπεύοντα πάθεσιν.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμε» ρον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεό-

»μενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν »Δυνάμεων».

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.
Τοῦ Μαλαξοῦ.

Τῆς ἄνω Σιών, πολίτης γενόμενος, τῆς κάτω Σιών, τὸν θρόνον ἐγκεχείρισαι· καὶ καλῶς τὸ ποίμνιον, ὁδηγήσας πρὸς μάνδραν οὐράνιον, ἐσταυρώθης Χριστῷ Συμεών, τὸ θεῖον πάθος αὐτοῦ μιμησάμενος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ γένους Ἀβραάμ, καὶ ἐκ σειρᾶς τῆς τοῦ Δαυΐδ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ συγγενῆ τοῦ Ἰησοῦ, εὐφημήσωμεν σήμερον Συμεὼν τὸν τρισόλβιον, ὡς μεγάλως μὲν τῇ ἀγχιστείᾳ Χριστοῦ κλεϊζόμενον, λαμπρῶς δὲ τῷ θρόνῳ τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀγλαϊζόμενον, εὐκλεῶς δὲ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου καλλυνόμενον· καὶ γὰρ οὗτος, ὡς ὁ Δεσπότης, τῷ σταυρῷ προσεπάγη, τὸ θεῖον πάθος αὐτοῦ μιμησάμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεών, Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.

Στίχ. Ἀδελφὰ πάσχεις, Συμεών, τῷ Κυρίῳ,
Ξύλα κρεμασθείς, ὡς ἀδελφὸς Κυρίου.
Ἐν ξύλῳ ἑβδομάτῃ Συμεὼν πάγη εἰκάδι μακρῷ.

Οὗτος ἦν υἱὸς τοῦ Μνήστορος Ἰωσήφ, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου. Τοῦτον αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν προσλαβόμενος, καὶ ἀδελφὸν ὀνομάζεσθαι καταδεξάμενος, Ἱερέα ἔχρισε, τοῦ κηρύττειν αὐτοῦ τὴν ἔνδοξον παρουσίαν. Ὅθεν μυρίοις πόνοις καὶ ἱδρῶσι παλαίσας, ὡς ποιμήν, καὶ οὐχ ὡς μισθωτός, τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων κατεκόσμει. Καὶ ναὸν ἑαυτὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπεργασάμενος, τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψε· καὶ τοὺς πεπλανημένους πρὸς φῶς ὁδηγήσας, καὶ πολυώδυνα κολαστήρια ὑπομείνας διὰ τὴν εὐσέβειαν, σταυρῷ προσεπάγη, ἤδη γεγονὼς ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι· κἀκεῖθεν πρὸς τὸν ποθούμενον αὐτῷ Χριστὸν Σωτῆρα ἐπανῆλθεν. Οὗτος ὁ μακάριος διπλῆν τὴν κλῆσιν ἐπλούτησε· Σίμων γὰρ καὶ Συμεὼν ἐκαλεῖτο, καὶ ἀδελφὸς Ἰακώβου, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Καθαρῶν.

Στίχ. Παθῶν καθαρθείς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,
Μονῆς προέστης τῶν Καθαρῶν εἰκότως.

Ὁ μακάριος οὗτος Ἰωάννης γεννᾶται εἰς Εἰρηνούπολιν, μίαν οὖσαν τῆς Δεκαπόλεως, Χριστιανῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱός, Θεοδώρου καὶ Γρηγορίας. Ἐννεαετὴς δὲ γενόμενος, σπουδαῖος ὢν καὶ ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος, ἠγαπήθη παρὰ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ· καὶ ἀπελθὼν σὺν αὐτῷ ἐν τῇ κατὰ τὴν Νίκαιαν τὸ δεύτερον συγκροτηθείσῃ Ἑβδόμῃ Συνόδῳ, εἶτα ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνεται ὁ τούτου μὲν καθηγητὴς Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων· οὗτος δὲ Μεγαλόσχημος καὶ Ἱερεύς. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποστέλλεται παρὰ Νικηφόρου βασιλέως ἐν τῇ Μονῇ τῶν Καθαρῶν Ἡγούμενος. Θεαρέστως οὖν καὶ ἀποστολικῶς τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην κυβερνήσας ἐπὶ χρόνοις δέκα, καὶ μικρόν τι πλέον ἠγαπήθη παρὰ παντὸς ἀνθρώπου.

Πειρασμῶν δὲ παγκοσμίων μελετωμένων παρὰ τοῦ μισοκάλου διαβόλου, ἀπεκαλύφθη τῷ μακαρίῳ· καὶ ἐπισυλλέξας καὶ νουθετήσας πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα, καὶ παραινέσας τὰ εἰκότα, λέγει πρὸς αὐτούς· *Γρηγορεῖτε, Πατέρες, καὶ Ἀδελφοί, ἵνα μὴ συληθῆτε ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ ἀρνήσησθε προσκυνεῖν τὰς ἁγίας Εἰκόνας· ἐμὲ γὰρ οὐκέτι ἐν τοῖς ζῶσιν ἴδητε.* Λέγοντος δὲ ταῦτα τούτου, ἐλθόντες τινὲς ἐκ τοῦ εἰκονομάχου Λέοντος ἠγριωμένοι, πᾶσαν τὴν ποίμνην διεσκόρπισαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὡς ἴδια, διενείμαντο, καὶ τὸν Ποιμένα σιδηροδέσμιον λαβόντες, πρὸς τὸ Βυζάντιον εἵλκυσαν, εἰς διαρπαγὴν τὴν Μονὴν ἐάσαντες.

Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἄθεον αὐτὸν καὶ ἀλιτήριον ἀποκαλέσας, καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς αὐτὸν ἀνερυθριάστως εἰπών, καὶ καταβροντήσας, εἰς θυμὸν αὐτὸν ἐκίνησε· διὸ καὶ τὰς ὄψεις αὐτοῦ τοῖς βουνεύροις σφοδρῶς ἔτυψεν. Ὁ δὲ μακάριος ἔχαιρεν, ὡς πάσχων ὑπὲρ Χριστοῦ· καὶ φυλακισθεὶς ἐν τῷ μετοχίῳ αὐτοῦ μῆνας τρεῖς, ἐξορίζεται εἰς κάστρον λεγόμενον *Πενταδάκτυλον*, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λάμπης· καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἁλύσεσι σιδηραῖς πεδήσαντες, ἐν φυλακῇ σκοτεινῇ ἐναπέθεντο, ἐπὶ μησὶν ὀκτὼ πρὸς δέκα ἐκεῖσε τοῦτον ἐάσαντες.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἔφερον αὐτὸν ἐν τῇ πόλει γυμνόν, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, εἰς θρίαμβον· καὶ μετὰ πολλοὺς τοὺς λόγους, παρεδόθη τῷ τότε ἀναξίως τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας πατριαρχοῦντι Ἰωάννῃ· ὃς καὶ πάνδεινα κακὰ ἐνδειξάμενος εἰς αὐτόν, λιμαγχονήσας ἐπὶ χρόνον πολύν, ἀνήγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δέ, εἰς τὸ *Κριόταυρον* λεγόμενον κάστρον τῶν Βουκελλαρίων, εἰς ζοφερὰν ὀπὴν ἐναποκλείσας, ἐταρίχευεν ὑποπιάζων· ὁ δὲ Ἅγιος τὸν Θεὸν ἐδόξαζε, πάντα εὐχαρίστως ὑπομένων. Τοῦ δὲ παρανόμου βασιλέως σφαγέντος, κρατήσας Μιχαὴλ ἀντ' αὐτοῦ, τοὺς ἐν ἐξορίᾳ ἀνεκαλέσατο. Ἀφίκετο δὲ ὁ Ἅγιος μέχρι τῆς Χαλκηδόνος, μὴ συγχωρηθεὶς εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν. Βασιλεύσαντος δὲ Θεοφίλου, ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ τότε πατριαρχοῦντος καὶ πάνδεινα πέπονθε μεθ' ἑτέρων Πατέρων· εἶτα ἐξορίζεται ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἀφουσίας. Καὶ πληρώσας ἐκεῖσε χρόνους δύο καὶ ἥμισυν, εἶδεν ὀπτασίαν τινά, καὶ ἀναγγείλας τοῖς σὺν αὐτῷ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πουπλίωνος, μαχαίρᾳ τελειωθέντος.

Στίχ. Σφαγεὶς Πουπλίων, αἷμα σὺν Χριστῷ χέεις,
Ὃς ἠγοράσθης αἵματι Χριστοῦ πάλαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Εὐλογίου τοῦ ξενοδόχου, ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

Στίχ. Τὸν Εὐλόγιον, τὸν ξενιστὴν τῶν ξένων,
Θεοῦ ξενιστὴς Ἀβραὰμ ξενιζέτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λολλίωνος τοῦ Νέου, ὃς κατὰ γῆς συρόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Κονίεται τὸ σῶμα Μάρτυς Λολλίων,
Κόνει φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτῆς δοὺς κόνιν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Σῶμα βασάνοις προδούς, ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως, οὐ παρετράπης οὐκ ἐνέδωκας, κραυγάζων θεσπέσιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θείῳ παμμάκαρ φίλτρῳ, ἀναφλεχθεὶς τὰς φρένας, πυρὸς ἐνύλου δυνατώτερος, βοῶν ἐχρημάτισας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐπὶ σταυροῦ ὑψώθης, τῷ ἴσῳ πάθει σεμνυνόμενος, καὶ μέλπεις γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενομῆτορ ἁγνή, τὸ τῶν δαιμόνων τραῦμα, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ διάσωσμα, Ἀγγέλων εὐπρέπεια, τὴν ταπεινήν μου ψυχήν, ἐχθροῦ τῆς πλάνης ῥῦσαι.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὅλην τὴν αὐγὴν σοφὲ τοῦ Παρακλήτου, τῇ καθαρᾷ σου Συμεών, δεξάμενος καρδίᾳ, σκότος τῶν δαιμόνων ἀφεγγές, ἐξηφάνισας, πιστοὺς φωτίζων.

Θάλασσαν δεινῆς, σοφὲ κακοπιστίας, ἀποξηράνας ταῖς ῥοαῖς, τῶν θείων διδαχῶν σου, ἅπασαν κατήρδευσας ψυχήν, στάχυν πίστεως καρποφοροῦσαν.

Ὤφθης ἱερεύς, σεπτὸς ἐν τῷ ἰδίῳ, αἵματι Μάρτυς εἰσελθών, ναὸν εἰς θεῖον, ἔνθα πάντοτε ὁρᾷς τὸν διὰ σέ, ὥσπερ ἄμωμον ἀμνὸν τυθέντα.

Θεοτοκίον.

Ἵνα σε φωναῖς, Ἁγνὴ χαριστηρίοις, τὴν χαριτώσασαν ἡμῶν, τὸ γένος ἀνυμνῶμεν, σκέπε περιφρούρει τε ἡμᾶς, Θεονύμφευτε ἐκ πάσης βλάβης.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ, σαρκὶ προσηλωθέντα, καὶ » ὑποδείξαντα ἡμῖν, ὅπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖ»δες ὑπερυψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς »αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ὁ τόκος σου ἄφθορος.

Ὡς στῦλος πυρὸς μάκαρ ὠράθης, λαοῦ προηγούμενος τοῦ νέου, ἐξ Αἰγύπτου τῆς πλάνης, καὶ πρὸς γῆν, ἐπαγγελίας τὴν θείαν Μάρτυς, τοῦτον εἰσάγων, ταῖς σαῖς ὄντως εἰσηγήσεσι.

Σίμων Συμεὼν διπλῆν τὴν κλῆσιν, λαβών, τὸν διπλοῦν τῇ φύσει Λόγον, ἐναντίον ἀθέων τὸν αὐτόν, Θεὸν βροτόν τε ἀνακηρύττεις· ὅθεν σε πάντες, συνελθόντες μακαρίζομεν.

Ἡ γῆ ἡγιάσθη τῇ ἀθλήσει, σοῦ Μάρτυς σταυρῷ προσηλωθέντος· αἱ ψυχαὶ δὲ Δικαίων Συμεών, ἀγαλλιῶνται τῇ σῇ ἀνόδῳ· ὅθεν καὶ πάντες, οἱ πιστοί σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον τῷ θείῳ, φωτὸς οἰκητήριον Παρθένε, τῶν παθῶν μου τὸ σκότος τὸ πυκνόν, καὶ νύκτα ὄντως τὴν βαθυτάτην, σαῖς μεσιτείαις, Θεοκυῆτορ ἀπελαύνουσα.

Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγό»νων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὤφθη ἐπὶ »γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεο»τόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά, τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ Α'. Ὥρα καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ. (*).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυρες Χριστοῦ πανεύφημοι, κατακρατούσης ποτέ, τῶν Ἑλλήνων σκαιότητος, καὶ ὠθούσης ἅπαντας, πρὸς ἀθέμιτα βάραθρα, ὁδὸν εὐθεῖαν, οὐ κατελίπετε, καὶ ἀθεΐα, οὐ προσετέθητε· ἀλλ' ἐνηθλήσατε, γνώμης ἀνδρειότητι, καὶ τὴν ζωήν, ξίφει θανατούμενοι, κατεκληρώσασθε.

Θέογνιν Ῥοῦφον Ἀντίπατρον, Θεόστιχον Ἀρτεμᾶν, Μάγνον τε καὶ Θεόδοτον, τὸν κλεινὸν Θαυμάσιον, καὶ τὸν θεῖον Φιλήμονα, τοὺς ἐν ἀθλήσει φαιδρῶς ἐκλάμψαντας, καὶ τοὺς ἐν σκότει, φωταγωγήσαντας, πίστει τιμήσωμεν, ὕμνοις μακαρίσωμεν, τὴν ἱεράν, τούτων ἑορτάζοντες, μνήμην γηθόμενοι.

Ἄνθη Μαρτύρων τερπνότατα, παρεμβολὴ ἱερά, θεοσύλλεκτον ἄθροισμα, ἐκκλησία ἄριστος συνοδία θεόλεκτος, χορὸς Ἁγίων, δῆμος μακάριος, ὑπὲρ Τριάδος, ἀγωνισάμενοι, ταύτην αἰτήσασθε, δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν, καὶ εἰρήνην ἅπασι, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά, τῆς αὐτῆς.

Ὁμοίως καὶ Ἀπολυτίκιον· καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν ἐννάριθμον Μαρτύρων σέβω χάριν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Ταῖς θείαις καλλοναῖς, ἐνηδόμενοι ὄντως, καὶ χειμάρρου τῆς τρυφῆς, τρυφῶντες δαψιλῶς. καὶ μεθέξει θεούμενοι, Μάρτυρες στεφανηφόροι, τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων λυτρώσασθε.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει τὴν σήμερον καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ, οὗ ὁ Κανών, Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου ποίημα, φέρει Ἀκροστιχίδα· *Τὸν φωσφόρον σου, Μέμνον, δοξάζω βίον.*

Σημειωτέον δέ, ὅτι αἱ δύο αὗται Ἀκολουθίαι ἐν τῷ χειρογράφῳ κεῖνται κατὰ τὴν κθ'. τοῦ παρόντος· ἡ δὲ τῶν Ἀποστόλων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου κατὰ τὴν σήμερον.

Ἡλίου φωταυγοῦς, ἀνατείλαντες δίκην, ταῖς ἀκτῖσι τῶν στερρῶν ἀγώνων Ἀθληταί, καὶ θαυμάτων ταῖς λάμψεσιν, ἅπαντας φωταγωγεῖτε, καὶ παθῶν νύκτα λύετε, καὶ δαιμόνων τὸν ζόφον σκεδάζετε.

Νεφέλαι μυστικαί, τῶν αἱμάτων τοῖς ὄμβροις, ὑετίζουσαι πιστούς, ἐδείχθητε σοφοί, Ἀθληταὶ ἀξιάγαστοι, καὶ ξηραίνουσαι τὴν πλάνην, ἀθεΐας ἐν χάριτι· διὰ τοῦτο ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας Χριστόν, ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθέντα ὑπὲρ νοῦν, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, Θεομῆτορ πανάμωμε· ὅθεν πᾶσαι γενεαί σε, εὐσεβῶς μακαρίζομεν, τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Νεκροῖς ξοάνοις, ἐπιθῦσαι μηδόλως θελήσαντες, τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς θυσία ζῶσα προσήχθητε, παῖδες ὡραιότατοι, Ἅγιοι Μάρτυρες.

Νόμοις ἐνθέοις, δυναμούμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος, ἀνομούντων τὰς βουλάς, καὶ τὰς ἐνέδρας καθείλετε· νομίμως δ' ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε.

Ἀποσκοποῦντες, εἰς τὴν μέλλουσαν εὔκλειαν Μάρτυρες, τὴν φθαρτὴν καὶ γηράν, τιμὴν ἐμφρόνως ἐλίπετε, καὶ δόξαν ἀθάνατον, ὄντως ἐλάβετε.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαῖαι πᾶσαι, τοῦ ἐχθροῦ νῦν εἰς τέλος ἐξέλιπον, σοῦ τεκούσης τὸν Χριστὸν τρωθέντα λόγχῃ πανάμωμε· ὑπὲρ οὗ οἱ Μάρτυρες, τρωθέντες ἤθλησαν.

Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σοφισθέντες τῇ γνώσει τῇ θεϊκῇ, ὁπλισθέντες τοῖς ὅπλοις τοῖς νοητοῖς, ἐχθροῦ κατεβάλετε, παρατάξεις ἐν Πνεύματι, καὶ βίῳ καὶ τρόπῳ θανέντες μετέβητε, πρὸς ζωὴν ἀγήρω, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον· ὅθεν καὶ ἰάσεις, ἀναβλύζοντες πᾶσι, ἰᾶσθε νοσήματα, καὶ διώκετε πνεύματα, Ἀθλοφόροι ἐννάριθμοι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἱερεῖα Ἀθλοφόροι, καὶ νεόθυτα σφάγια, θεῖαι προσφοραί τε, θύματα δεκτὰ προσηνέχθητε, τῷ ἑκουσίως τυθέντι, καὶ τὸν θάνατον, θανατώσαντι· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Θαῦμα μέγιστον δεικνύντες, παρειμένας ἰάσασθε, Ἀθλοφόροι χεῖρας καὶ δυσεντερίας ἐρρύσασθε, τὸν προσφυγόντα ἐκ πόθου τῇ σορῷ ὑμῶν, περιβόητον ἄνδρα, ποτὲ ἀξιάγαστοι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, ἐν τοῖς σώμασιν ἔχοντες, μαρτυρίου στέφος, ἅμα ἐκομίσασθε Μάρτυρες· ἐν οὐρανοῖς οὖν Κυρίῳ παριστάμενοι, καὶ πληρούμενοι, δόξης, ἡμᾶς ἐποπτεύετε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν κόλποις τοῖς πατρῴοις, ἀχωρίστως καθήμενος, σοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις κάθηται Παρθένε ὡς νήπιος· οὗ τὸ μακάριον πάθος εἰκονίζοντες, οἱ καλλίνικοι Παῖδες, ἀρίστως ἐνήθλησαν.

Ὠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Νοητοὶ ὡς ἄνθρακες, ἀνάψαντες σοφοί, κατεφλέξατε ἀληθῶς, φρυγανώδη ἅπασαν πλάνην μακάριοι, καὶ πυρὰν ἐσβέσατε, τῶν εἰδώλων δρόσῳ τοῦ Πνεύματος.

Μερισμὸν ἐν σώμασιν, οὐκ ἔσχετε πολλοῖς, ἀμερίστου ὑπεραθλεῖν, Ἀθληταὶ Τριάδος κατεπειγόμενοι· ὅθεν διελύσατε, διαβόλου πᾶσαν φάλαγγα.

Ἀνυμνείσθω σήμερον, Θέογνις Ἀρτεμᾶς, Ῥοῦφος Μάγνος τε ὁ κλεινός, εὐκλεὴς Φιλήμων τε καὶ ὁ Θεόδοτος, σὺν τῷ Θαυμασίῳ τε, καὶ Ἀντίπατρος, Θεόστιχος. Θεοτοκίον.

Ῥυομένη φάνηθι, ἡμᾶς τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων φθοροποιῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων καὶ περιστάσεων, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Τίμιος ὁ θάνατος ἐδείχθη, τῶν θείων Ἀθλοφόρων, σοῦ Θεὲ τῶν ὅλων ἐναντίον· οὕς περ σαφῶς, ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς νοσοῦσιν ἐναπέδειξας.

Ὑψώσαντες χεῖρας καὶ καρδίας, ὑψηλοτάτῃ γνώμῃ, πρὸς τὸν Ὕψιστον ἀνδρειοφρόνως, τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπάρσεις Μάρτυρες θεοφόροι, κατερράξατε.

Ῥείθροις τῶν σεπτῶν ὑμῶν αἱμάτων, εἰδωλικῆς ἀπάτης, ἐξηράνατε θάλασσαν ὄντως, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν Μάρτυρες, κατηρδεύσατε θεόφρονες. Θεοτοκίον.

Ὥσπερ θημωνία ἡ κοιλία, σοῦ τῆς Ἁγνῆς ὡράθη, σῖτον φέρουσα ἀθανασίας, πάντων πι-

στῶν, τὰς ψυχὰς τὸν τρέφοντα, καὶ τοὺς Μάρτυρας φαιδρύναντα. Ὁ Εἱρμός.

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὁ Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωήν μου ὡς Φιλάνθρωπος».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ, Θεόγνιδος, Ῥούφου, Ἀντιπάτρου, Θεοστίχου, Ἀρτεμᾶ, Μάγνȣ, Θεοδότȣ, Θαυμασίȣ, καὶ Φιλήμονος.

Στίχ. Εἰκὼν αὔλων Ταγμάτων τῶν ἐννέα,
Οἱ τὰς κάρας τμηθέντες ἄνδρες ἐννέα.
Εἰκάδι ὀγδοάτῃ βιότȣ λυγροῦ ἐννέ' ἀπῆραν.

Οὗτοι οἱ θειότατοι Μάρτυρες, ἐκ διαφόρων τόπων ἀθροισθέντες, καὶ τῇ Κυζίκῳ καταχθέντες, γνώμης γενναιότητι τὸν ἄρχοντα κατῄσχυναν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην κατέπτυσαν· καὶ ποικίλαις αἰκίαις ὑποβληθέντες οὐκ ἐπείσθησαν, ἀλλὰ μᾶλλον ζῶσαν θυσίαν ἑαυτοὺς τῷ ζῶντι Θεῷ ἀνέθεντο, διὰ ξίφους ἀναιρεθέντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὑπνοῖ τι μικρόν, ἁρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,
Τὴν εἰσαπαντὴν τοῦ Θεοῦ Μέμνων μένων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μέμνων, τὸν κόσμον ἀποταξάμενος διὰ τὸν Θεόν, καὶ δικαίως καὶ εὐαρέστως πολιτευσάμενος ἐν ὑπακοῇ καὶ ὑποταγῇ, γέγονε Μοναχῶν ἀρχηγός. Πρᾳότητα δὲ καὶ ταπείνωσιν καὶ ἀγάπην ἐξασκήσας, γέγονε καὶ θαυματουργός· ἀκρίδων γάρ ποτε ἐπελθουσῶν ἐν ταῖς τῆς Μονῆς ἀρούραις, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος, καὶ δι' εὐχῆς πάσας, ὡς ὑπὸ πυρὸς διώξας, ἐν τῷ ποταμῷ ἀπέπνιξε. Καὶ ἐν τόπῳ ἀνύδρῳ διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξήγαγεν, ὃ καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀενάως βρύει εἰς δόξαν Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ πλωτῆρσί ποτε, ἀθρόας ζάλης ἐμπεσούσης, τοῦτον αἰτησαμένοις εἰς βοήθειαν, ἐφάνη σὺν αὐτοῖς πηδαλιουχῶν τὸ πλοῖον καὶ προθυμοποιῶν, καὶ συντόμως εἰς λιμένα διασῴζων. Οὕτω διατρίψας ἐν πλείοσι χρόνοις θαυματουργῶν, σωτηρίαν τοῖς ἐπικαλουμένοις ἐχορηγεῖτο· καὶ εὐαρεστήσας μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς ἐφοδίων.

Διήγησις περὶ τοῦ γενομένου θαύματος ἐν Ἀφρικῇ, ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ.

Στίχ. Ἔκστηθι, λάγνε, ὧδε μοιχείας βλέπων
Τὴν ἐκδίκησιν, καὶ μακρὰν ταύτης γίνου.

Ἐν τοῖς χρόνοις Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως, καὶ Νικήτα Πατρικίου, ἐν Ἀφρικῇ θαῦμα γέγονε τοιοῦτον Ταξεώτης τις ἦν ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ· θανατικοῦ δὲ καταλαβόντος τὴν πόλιν, ἀπῄει ἐν τῷ ἰδίῳ προαστείῳ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὡς δῆθεν φεύγων τὸν θάνατον. Ἀλλ' ὁ διάβολος ῥίψας αὐτὸν εἰς ἁμαρτίαν, παρεσκεύασε μοιχεῦσαι τὴν γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ αὐτοῦ· εἶτα κρουσθεὶς ἐπὶ τοῦ βουβῶνος, ἐτελεύτησε· καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας, ἤρξατο κράζειν ἐκ τοῦ τάφου· *Ἐλεήσατέ με*, καὶ ἀνοίξαντες εὗρον αὐτὸν ζῶντα, καὶ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι. Θαλάσσιος δέ, ὁ Πάπας Ἀφρικῆς, παρεμυθήσατο αὐτόν· καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, διηγήσατο ὅτι, ἐν τῷ μέλλειν ἐξελθεῖν τὴν ψυχήν μου, ἑώρων Αἰθίοπάς τινας, φοβερῶς παρισταμένους μοι· καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον νεανίσκους δύο ὡραίους ἐλθόντας, ἐφ' οἷς ἐχάρη μου ἡ ψυχή· καὶ λαβόντες με οἱ νεανίσκοι ἀνέβαινον ἐν τῷ οὐρανῷ. Τὰ γοῦν τελώνια τῶν Αἰθιόπων ἐξήταζον πᾶσαν ἁμαρτίαν μου· ἄλλο τοῦ ψεύδους, ἄλλο τοῦ φθόνου καὶ ἄλλο τῆς πλεονεξίας. Ἀντετίθουν δὲ οἱ Ἄγγελοι τὰς ἀγαθάς μου πράξεις.

Ὅτε δὲ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ, συνήντησεν ἡμῖν τὸ τῆς πορνείας τάγμα, καὶ προυβάλλοντο τὴν πρὸ βραχέος μοι πραχθεῖσαν μοιχείαν· καὶ νικήσαντες, κατέσπασάν με εἰς τὰ κατώτερα τῆς γῆς, ἔνθα αἱ τῶν ἁμαρτωλῶν ψυχαὶ κολάζονται, περὶ ὧν ἀδυνατεῖ γλῶσσα διηγήσασθαι. Θρηνοῦντι δέ μοι, ἐφάνησαν οἱ δύο νεανίσκοι, οἷς κλαίων ἔλεγον· *Ἐλεήσατέ με, ἵνα μετανοήσω*. Τότε λέγει ὁ εἷς τῷ ἑτέρῳ· *Ἀντιφωνεῖς αὐτῷ ἵνα μετανοήσῃ;* Ὁ δὲ λέγει· Ἀντιφωνῶ. Τότε ἀναγαγόντες με, εἰσήγαγον ἐν τῷ τάφῳ καὶ εὗρον τὸ σῶμά μου ὡς πηλὸν καὶ βόρβορον, καὶ οὐκ ἤθελον εἰσελθεῖν. Οἱ δὲ εἶπόν μοι· *Ἀδύνατόν ἐστιν ἄλλως μετανοῆσαι, εἰμὴ διὰ τοῦ σώματος, μεθ' οὗ ἥμαρτες*. Τότε οὖν εἰσῆλθον, καὶ ψυχωθέντος τοῦ σώματος ἠρξάμην βοᾶν. Ταῦτα εἰπών, καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπιβιούς, ἄσιτος, κλαίων ὀδυρόμενος, πάλιν ἐκοιμήθη.

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ σου, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Νέοι ἓξ τρισὶ πρὸς ἄλλοις, μίαν γνώμην ἐν πολλοῖς, κτησάμενοι σώμασι κάμινον κατέσβεσαν πλάνης, δρόσῳ θείου Πνεύματος εὐσεβῶς δροσιζόμενοι.

Στάζουσιν ὑμῶν οἱ πόνοι, Μάρτυρες θείους κρουνούς, ἰάσεων πάντοτε, νόσων ποταμοὺς ἐκμειοῦντες, καὶ ῥύπον πάντα πλύνοντες, τῶν παθῶν ἀξιάγαστοι.

Ἔχαιρον οἱ Ἀθλοφόροι, ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, χαρὰν ἀνεκλάλητον· ἔψαλλον τεμνόμενοι ξίφει· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βάρη τὰ τῶν νοσημάτων, πάθη τὰ τῶν καρδιῶν, ὀδύνας τοῦ σώματος, πᾶσάν τε συμβαίνουσαν θλῖψιν, ἡμῶν κουφίσαι ἔνδοξοι, Ἀθληταὶ δυσωπήθητε. Θεοτοκίον.

Ὤφθης πάντων τῶν Μαρτύρων, ἄχραντε Μῆτερ Θεοῦ, κραταίωμα, μέγιστον· ὤφθης τῶν ἀνθρώπων προστάτις, τῶν σὲ ὑμνούντων πάντοτε, ἱεροῖς μελῳδήμασιν.

Ὠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ μεγίστους ἡμῖν ἀντιλήπτορας, τοὺς ἀθλοφόρους Μάρτυρας, παρασχόντι, βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀνυμνείσθω ὁ μέγας Ἀντίπατρος, θαυμαζέσθω ὁ θεῖος θαυμάσιος, Ῥοῦφός τε καὶ Θεόστιχος, Μάγνος Θέογνις ἅμα τῷ Θεοδότῳ, Ἀρτεμᾷ καὶ τῷ θείῳ Φιλήμονι.

Ῥιζωθέντες ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, εὐγενῆ ὡς στελέχη οἱ Μάρτυρες, καρποὺς ἡμῖν ἀθλήσεως, νῦν προβάλλονται πίστει τοῖς μελῳδοῦσιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰατῆρες παθῶν μεγαλώνυμοι, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη ἰάσασθε, καὶ τῆς γεέννης ῥύσασθε, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου τοῦ ἐξωτέρου, δυσωποῦντες Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νομοδότην Χριστὸν ἀπεκύησας, τὸν νομίμως ἀθλήσαντας στέψαντα, τοὺς ἀθλοφόρους Μάρτυρας· ὃν δυσώπει, τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, τροπω-

θέντα με Κόρη ἰάσασθαι. Ὁ Εἱρμός.

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν »μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς ἐ»δρόσισας καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, »εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον».

Ὠδὴ θ΄. Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰδού, ἠνεῴχθησαν ὑμῖν οὐράνιοι, πυλῶνες ἐναθλήσασιν, ἔφη Χριστὸς τοῖς Ἀθλοφόροις· εἰσέλθετε, κομίσασθε χαίροντες, τὰ ἔπαθλα τῶν πόνων ἐπάξια, τοῖς ἀπ᾽ αἰῶνος ἐναθλήσασιν.

Ὡς ἄνθη τερπνὰ τοῦ νοητοῦ πανεύφημοι, Παραδείσου ἐγνωρίσθητε, κρίνα ὡς εὔοσμα καὶ ῥόδα, ἡμᾶς ἐγκατοσφραίνοντες χάριτι, καὶ πλάνης δυσωδίας ἐξαίροντες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Στῶμεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, γεραίροντες Ἀντιπάτρου Θεοστίχου τε, Ῥούφου Φιλήμονος τοὺς ἄθλους, τοῦ θείου Θαυμασίου τὰ θαύματα, τοῦ Μάγνου Ἀρτεμᾶ καὶ Θεόγνιδος, καὶ Θεοδότου τὸ ἀήττητον.

Ἡμέρα σωτήριος ἡμῖν ἀνέτειλε, τῶν Ἁγίων ἡ πανήγυρις, ἣν ἐκτελοῦντες ἐτησίως, βοήσωμεν αὐτοῖς μετὰ πίστεως· Μαρτύρων φωταυγῆ ἀκροθίνια, πάντων καρδίας καταυγάζετε.

Θεοτοκίον.

Φορέσας ἐκ σοῦ ὁ Βασιλεύς, τοῦ σώματος, τὴν πορφύραν προελήλυθεν, ὅλος ὡραῖος ἐκ γαστρός σου, καὶ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ἐτροπώσατο, καὶ νίκην Ἀθλοφόροις ἐβράβευσεν, ἄχραντε μόνη Ἀειπάρθενε. Ὁ Εἱρμός.

«Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κα»τάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, »τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐ»λογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τῶν Ἀποστόλων γ΄.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάντα κατελίπετε τερπνά, Χριστὸν ἀγαπήσαντες, οὗ τὰς ψυχὰς ἐκολλήθητε, ὀπίσω ἔνδοξοι· ἴχνεσί τε τούτου, πίστει προσηνέχθητε, Ἰάσον καὶ Σωσίπατρε πάνσοφοι· ᾧ καὶ πρεσβεύετε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰάσον Σωσίπατρε ψυχήν, τὴν ἐμὴν φωτίσατε, ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσιν, οἱ τὸν περίγειον, διδαχαῖς ἐνθέοις, κόσμον καταλάμψαντες, καὶ σκότος τῶν εἰδώλων μειώσαντες, καὶ προσενέγκαντες, γένος ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, σεσωσμένον Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑμᾶς σοφοί, Ἰάσον Σωσίπατρε, τοὺς πλανωμένους ἀπέστειλεν, ἀνακαλέσασθαι· καὶ πρὸς σωτηρίαν, πάντας καθωδήγησεν, ὑμῶν τοῖς θεοσόφοις διδάγμασιν· ᾧ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, Καὶ Ἀπολυτίκιον.

Ἀπόστολοι ἅγιοι πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ, βήματι νῦν παριστάμενοι, μνείαν ἡμῶν Ἀπόστολοι, ποιεῖσθε πάντοτε, τῶν ὑμᾶς εὐφημούντων· ἐλάβετε γὰρ χάριν, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δυὰς σεπτή, τῶν Ἀποστόλων αἰτήσασθε, Χριστὸν τὸν πανοικτίρμονα, χάριν δοθῆναί μοι, τοῦ ὑμᾶς εὐφημῆσαι, καὶ μέλψαι τοὺς ἀγῶνας, ὑμῶν πανόλβιοι.

Μύσται Χριστοῦ, Ἰάσον ὦ παμμακάριστε, καὶ πάνσοφε Σωσίπατρε, τοὺς τὴν σεπτὴν ὑμῶν, ἑορτάζοντας μνήμην, παντοίων ἐκ κινδύνων ἀπολυτρώσασθε. Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, τῶν δωρημάτων ἡ ἄβυσσος· χαῖρε λιμὴν ἀχείμαστε· χαῖρε ὀχύρωμα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Παρθένε Θεοτόκε, μόνη πανύμνητε.

Ὠδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τοῦ Παύλου φοιτηταὶ σοφοὶ γενόμενοι, κατ᾽ ἴχνος ἐκείνου τε πορευθέντες, διεδράμετε τὰ σύμπαντα, τὸν σωτήριον λόγον καταγγέλλοντες.

Ὡς θεῖοι ποταμοὶ σοφίας ἔνδοξοι, ναμάτων πληροῦτε τῶν σωτηρίων, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, ἐκ πηγῶν σωτηρίου ῥεῖθρα βλύζοντες.

Παντοίων ἀναγκῶν καὶ περιστάσεων, τοῦ βίου πρεσβείαις ὑμῶν ἁγίαις, θεοφόροι κυβερνήσατε, τοὺς ὑμᾶς νῦν τιμῶντας διασῴζοντες.

Θεοτοκίον.

Ὁ κλίνας οὐρανοὺς τῇ ὑπὲρ ἔννοιαν, κενώσει τὴν σάρκα ἐκ σοῦ πτωχεύει, προσλαβόμενος Θεόνυμφε, καὶ τὸν κόσμον πλουτίζει τῇ Θεότητι.

Ὁ Εἱρμός.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώ» σας τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύ» τευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰάσονα πιστοί, καὶ Σωσίπατρον ὕμνοις, ὡς μύστας ἱερούς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ κήρυκας τῆς Πίστεως, ἐπαξίως τιμήσωμεν, ὅπως λάβωμεν, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, πάντες ἔλεος, καὶ χάριν εὕρωμεν θείαν, εἰς εὔκαιρον βοήθειαν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τοῦ Χριστοῦ τῷ ὀνόματι, θαυματουργοί, τελοῦντες τὰς ἰάσεις, πρὸς Θεοῦ τὴν πίστιν λαοὺς εἱλκύσατε.

Καὶ ποιμαίνειν μακάριοι, καὶ ὁδηγεῖν, ὑμᾶς καὶ μετὰ τέλος, τὸ μικρὸν πιστεύομεν τοῦτο ποίμνιον.

Συγγενόμενοι ἔνδοξοι, πνευματικῶς πρεσβείας συμπολίταις τὰς χρηστάς, φιλίας νόμῳ παράσχοιτε.

Θεοτοκίον.

Ταῖς πρεσβείαις δεόμεθα, τῆς σὲ σαρκί, τεκούσης Θεοῦ Λόγε, τῷ λαῷ σου δώρησαι τὰ ἐλέη σου.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἱερουργοὶ τοῦ Χριστοῦ, τῶν μυστηρίων εὐκλεεῖς ὤφθητε, καὶ κοινωνοί, σοφοὶ τῶν ἐκείνου, ἁγίων τε παθῶν· διὸ ἐπαξίως, ἀεὶ μακαρίζεσθε.

Ὡς οὐρανοὶ λογικοί, τοῖς ἐπὶ γῆς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἅγιοι, δόξαν τρανῶς, φθεγγόμενοι ζόφον, ἐξήρατε, δεινόν, καὶ θεογνωσίας, τὸν κόσμον ἐπλήσατε.

Ταῖς ἱκεσίαις τῶν σῶν, ἱερωτάτων μαθητῶν Κύριε, σῶσον ἡμᾶς· ἡμεῖς γὰρ λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς, καὶ φόβῳ σε πάντες, ὑμνοῦντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐν γενεαῖς γενεῶν, εὐλογημένη καὶ ἁγνὴ πέφυκας, ὡς τὴν ἀράν, τῷ θείῳ σου τόκῳ, νεκρώσασα τὸ πρίν, καὶ τὴν εὐλογίαν, τῷ κόσμῳ πηγάσασα.

Ὠδὴ ϛ΄. Ἄβυσσος ἁμαρτημάτων.

Ὅπλον σε οἱ θεηγόροι, Ἀπόστολοι κεκτημένοι, τὴν τῶν ἐναντίων εὐσθενῶς, παράταξιν ἔτρεψαν, ὡς ἄριστοι, στρατιῶταί σου Λόγε.

Ἐκράτυναν τὴν Ἐκκλησίαν Σωσίπατρος καὶ Ἰάσων, ἱερολογίαις Ἱεραῖς, ὡς ἔνθεοι ῥήτορες, καὶ κήρυκες, καὶ Θεοῦ ἱεράρχαι.

Ἐκύκλωσαν ἡμᾶς ἀνάγκαι, καὶ θλίψεις δι' ἁμαρτίαν· ἀλλὰ παρακλήσεσι σεπταῖς, τῶν Ἀποστόλων σου, ἐλέησον, ὁ Θεὸς τοὺς σοὺς δούλους.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ὁ σὲ γινώσκων, λαὸς ἁγνὴ Θεοτόκε· ἐν γὰρ τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φωτί, πᾶς τις πορεύεται, σῳζόμενος, εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἄβυσσος ἁμαρτημάτων, ἐκύκλωσέ με ἐσχά» τη· ἀλλ' ὡς τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἀνά» γαγε, Κύριε Κύριε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου».

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Τοῖς δόγμασι τοῦ Παύλου καταυγασθέντες, γεγόνατε φωστῆρες τῆς οἰκουμένης, τρισμακάριοι· καταυγάζετε γὰρ ἀεὶ κόσμον θαύμασιν, Ἰάσον, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Σωσίπατρε, Χριστοῦ Μαρτύρων κλέος, Ἀπόστολοι θεοφόροι, προστάται τῶν ἐν ἀνάγκαις, καθικετεύσατε Θεῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπόστολοι θεηγόροι, καὶ κήρυκες εὐσεβείας, διδάσκαλοι καὶ προστάται εὐσεβούντων ἀεισέβαστοι, παρεστηκότες Θεῷ, καὶ φωτὸς θείου πληρούμενοι, καὶ στεφάνοις ἐγκοσμούμενοι, φωτίσατε ἡμᾶς δεόμεθα, γεραίρειν τὴν ὑμῶν πανέορτον πανήγυριν ἐν εὐφήμοις ὑμνῳδίαις εὐσεβῶς· πάντες γὰρ ἐσμὲν ποίμνιον ὑμῶν, λυτρωθέντες τῆς πλάνης ἐν χάριτι· ἀλλ' ὡς ὄντες σωτῆρες τῶν πιστῶν, σπεύσατε πρὸς τὸν Κτίστην, πρεσβεύειν παρρησίᾳ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου.

Στίχ. Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρας,
Ἀλλ' εὗρεν ἄλλην μὴ πέρας κεκτημένην.
Θανόντι δόξαν σοῦ προσώπου δεικνύεις
Σῷ Σωσιπάτρῳ, τοῦ Θεοῦ Λόγȣ Πάτερ·
Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτῃ Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Τούτων ὁ μὲν Ἰάσων Ταρσεὺς ἦν, ὃς καὶ πρῶτος ἐκεῖθεν ζωγρεῖται πρὸς τὴν εὐσέβειαν, Σωσίπατρος δέ, ἐξ Ἀχαΐας ὁρμώμενος μετὰ τοῦτον τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐδέξατο. Ἀμφότεροι δὲ μαθηταὶ χρηματίσαντες Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, ὁ μὲν Ἰάσων τῆς ἰδίας πόλεως διδάσκαλος καθίσταται· ὁ δὲ Σωσίπατρος τῆς Ἰκονιέων Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας δέχεται.

Οὗτοι τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν καλῶς ποιμάναντες, τὰ Ἑσπέρια καταλαμβάνουσι· καὶ τῇ Κερκυραίων ἐπιδημήσαντες νήσῳ, Ναὸν περικαλλῆ ἀνεγείρουσι Στεφάνῳ τῷ Πρωτομάρτυρι· ἔνθα τῷ Θεῷ λειτουργοῦντες, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσαντο πίστιν. Διαβληθέντες δὲ Κερκυλλίνῳ τῷ βασιλεῖ, φρουρᾷ ἐγκλείονται, ἐν ᾗ ἑπτὰ λήσταρχοι ὑπῆρχον ἐγκεκλεισμένοι, ὧν αἱ προσηγορίαι εἰσὶν αὗται· Σατορνῖνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μαμμῖνος· οὗς, δι' ὧν εἶπον καὶ ἐποίησαν, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν μετήνεγκαν πίστιν, πρόβατα ἀντὶ λύκων ἐργασάμενοι· οἵτινες μετὰ ταῦτα, ἐν λέβησι πεπληρωμένοις πίσσης καὶ θείου καὶ κηροῦ βληθέντες, τοὺς τῆς μαρτυρίας στεφάνους παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο. Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ὡσαύτως, πιστεύσας εἰς Χριστόν, τὴν εὐώνυμον χεῖρα, καὶ τοὺς δύο πόδας ἐκκοπείς, τέμνεται καὶ τὸν αὐχένα, τὸ τοῦ Χριστοῦ ἐπικαλούμενος ὄνομα.

Τοὺς δὲ Ἁγίους, Ἰάσονα καὶ Σωσίπατρον, τῆς φυλακῆς ἐξαγαγὼν ὁ βασιλεύς, Καρπιανῷ τῷ ἐπάρχῳ τιμωρεῖσθαι ἐκδίδωσιν· ὃς τούτους ἐρωτήσας, αὖθις τῇ εἱρκτῇ δεσμεύσας ἀπέρριψεν. Ἰδοῦσα δὲ αὐτοὺς οὕτω δεδεμένους Κερκύρα ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ καὶ μαθοῦσα, ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν πάσχουσι, Χριστιανὴν ἑαυτὴν ἀνηγόρευσε· καὶ τὸν κόσμον, ὅνπερ ἐφόρει, πένησι δέδωκε. Τοῦτο μαθὼν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπεὶ οὐκ ἠδυνήθη τοῦ σκοποῦ μεταστρέψαι αὐτήν, εἱρκτῇ κατακλείει καὶ Αἰθίοπί τινι ἀσώτῳ εἰς διαφθορὰν ἐκδίδωσιν· ἀλλ' ὅτε τῇ θύρᾳ τῆς φυλακῆς προσήγγισεν, ὑπὸ θηρίου διεσπαράχθη. Ἡ δὲ τοῦτο μαθοῦσα, ἰάσατο αὐτόν, καὶ τοῦ θηρὸς λυτροῦται· καὶ δι' ὧν πρὸς αὐτὸν διεξῄει, Χριστιανὸν αὐτὸν ἀπειργάσατο καί· *Μέγας ὁ τῶν Χριστιανῶν Θεός*, ὁ Αἰθίοψ ἀνεβόησεν· ὃς αὐτίκα ὑπὸ τοῦ τυράννου δεινῶς βασανισθείς, τοῦ βίου μεθίσταται. Περὶ δὲ τὴν φρουρὰν ξύλα ἐνέγκαντες οἱ στρατιῶται ὑφῆψαν τὴν Μάρτυρα κατακαῦσαι πειρώμενοι. Τούτου δὲ γενομένου καὶ ἄφλεκτος διαμείνασα πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν μετεκαλέσατο πίστιν. Διὰ τοῦτο ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ καπνῷ πνιγηρῷ ὑποβάλλεται ἐπὶ τοσοῦτον, ἕως τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῷ Θεῷ παρέθετο. Μετὰ ταῦτα, διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν κινήσας ὁ βασιλεύς, καὶ τῶν Ἁγίων ἐν παρακειμένῳ νησιδίῳ διαφυγόντων, αὐτὸς τιμωρησόμενος τούτοις ἀπέπλει. Καὶ δὴ μέσον τοῦ πελάγους γενόμενος, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ, τῇ θαλάσσῃ κατεποντίσθη. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Κυρίου λαός, εὐχαριστηρίους ὕμνους τῷ Θεῷ προσήγαγεν. Ἰάσων δὲ καὶ Σωσίπατρος τῆς φυλακῆς ἀπολυθέντες, ἐδίδασκον ἀκωλύτως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐπεὶ δὲ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος, καὶ τὰ περὶ τῶν Ἁγίων ἔμαθε, κελεύει ἀχθῆναι βούτην σιδηρᾶν, καὶ βληθῆναι πίσσαν ἐν αὐτῇ καὶ ῥητίνην καὶ κηρόν, καὶ ἐκπυρωθῆναι σφοδρῶς, καὶ τοὺς Ἁγίους ἐν αὐτῇ βληθῆναι. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ τῶν Ἁγίων ἀφλέκτων διαφυλαχθέντων, πολλοὶ τῶν ἀπίστων κατεφλέχθησαν, οἱ δὲ τῷ Χριστῷ προσέδραμον. Ὁ δὲ βασιλεύς, λίθον ἐξαρτήσας τῷ ἰδίῳ τραχήλῳ, ἐθρήνει, *Ὁ Θεός*, λέγων, *Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου ἐλέησόν με*. Ὁ δὲ μακάριος Ἰάσων, παρόντος τοῦ βασιλέως, τὸν λαὸν ἅπαντα νουθετήσας, καὶ διδάξας, καὶ κατηχήσας, ἐβάπτισεν ἅπαντας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπονομάσας τὸν βασιλέα, *Σεβαστιανόν*. Οὐ μετὰ πολλὰς δὲ ἡμέρας, ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, νόσῳ περιπεσών, ἐτελεύτησε, προσευξάμενος δὲ ὁ Ἀπόστολος, ἤγειρεν αὐτόν. Πολλὰ γοῦν ἔκτοτε κατειργάσατο θαύματα, καὶ ναοὺς ἀνεγείρας περικαλλεῖς, καὶ πάντα καλῶς καὶ ὁσίως τελέσας, καὶ τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐπαυξήσας, ἐν γήρᾳ καλῷ, πρὸς τὸν ποθούμενον διαβαίνει Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων λῃστῶν, οἵ, διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰάσονος πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐν λέβητι πίσσης κοχλαζούσης βληθέντες τελειοῦνται.

Στίχ. Λῃσταί, μαθόντες τὴν Ἐδὲμ λῃστοῦ λάχος
Πίσσῃ λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Κερκύρας, θυγατρὸς Κερκυλλίνου τοῦ βασιλέως, ἥτις βέλεσι κατατρωθεῖσα τελειοῦται.

Στίχ. Βελῶν βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,
Ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν, ὡς ἐκ μαργάρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζήνωνος καὶ Βιταλίου, πυρὶ τελειωθέντων.

Στίχ. Μὴ δειλιάσῃς, Βιτάλιε, πρὸς φλόγα·
Ἡγήσομαι γάρ, καὶ προεισέλθω Ζήνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ σοῦ τὸ πῦρ ὁποῖον ἐκσμήξει ῥύπον.
Ὄβρυζον, Εὐσέβιε, Χριστοῦ χρυσίον;

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζʹ. Εἰκόνος χρυσῆς.

Τοῦ πρώτου φωτός, τὰς ἀκτῖνας ὁ σοφὸς Παῦλος δεξάμενος, ὑμᾶς Ἰάσον ἱερώτατε, καὶ θεοφόρε Σωσίπατρε, δευτεροφανῶς καταυγάζει, διδαχαῖς ἀναμέλποντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡλίου σοφοί, ἐπὶ γῆς τοῦ αἰσθητοῦ ὁδὸν ἐδράμετε· ἀνατολὴν γὰρ καταλάμψαντες, πρὸς Δύσιν φθάσαντες ἔδυτε· σώματι φαιδρῷ πρὸς Θεὸν δέ, ἀνυψώσαντες πνεύματα, ὑμνολογεῖτε νῦν αὐτόν, ὡς τῶν Πατέρων Θεόν. Θεοτοκίον.

Προστάτιν θερμήν, τὴν τεκοῦσάν σε Χριστὲ Παρθένον ἔδωκας, τοῖς ἐν ἀνάγκαις περιπίπτουσι, ταῖς τῶν δεινῶν περιστάσεων· ῥῦσαι οὖν ἡμᾶς εὐχαῖς ταύτης, τῶν κινδύνων τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ ηʹ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὡραιωθέντες καλλοναῖς, τοῦ τῆς χάριτος σοφοὶ Εὐαγγελίου, παντὶ ὤφθητε κόσμῳ, τὴν ὑπερέχουσαν νοῦν, εἰρήνην εὐαγγελιζόμενοι· ὅθεν ἀνυμνεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν φιλοσόφων τὰς πλοκάς, διελύσατε σοφῶς θεολογοῦντες, τρισυπόστατον φύσιν, μύσται τοῦ λόγου σεπτοί, καὶ κόσμον ὅλον ἐφωτίσατε, μέλπειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ Θεοτόκον ἀληθῆ, ὀνομάζοντες Ἁγνὴ ὁμολογοῦμεν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, Λόγον ἀφράστως διπλοῦν τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· καὶ ὑπερυψοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
» παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς
» δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς
» Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θʹ. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν λόγον.

Τὸν ἐπὶ γῆς τοὺς Ἁγίους, μεγαλύναντα Λόγον Θεοῦ, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, εἰς τὸν αἰῶνα δοξάσαντα, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, κατέ-

χοντα τὰ πνεύματα αὐτῶν, ἐν χειρὶ τῇ οἰκείᾳ, ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τελειωθέντες θεόπται, ἐν ὀλίγῳ πληροῦτε, ἐν τόποις φωτεινοῖς, χρόνους μακρούς, ἔνθα χαρὰ ἀνεκλάλητος, καὶ ἀΐδιος δόξα, καὶ φῶς τὸ καταλάμπον ὡς Θεός, τοῦ φωτὸς τοὺς ἀξίους, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας.

Νῦν εὐφημοῦντες, θεόπται δυσωποῦμεν ἐν ὕμνοις, ὑμᾶς ὡς κυβερνήτας ἱερούς, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος, ἱκετεύσατε κόσμου, καὶ εὐσταθείας τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἡμῶν σωτηρίας, Ἰάσον καὶ Σωσίπατρε. Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Παρθένε, σαῖς ἀλήκτοις πρεσβείαις, κατάβαλε τὰ θράση τῶν ἐθνῶν, τῶν τοὺς πολέμους ζητούντων ἀεί, Βασιλεῖ φιλοχρίστῳ, βραβεύουσα τὰς νίκας κατ' ἐχθρῶν· ἵνα σε κατὰ χρέος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, » ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει »φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀ»φράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρό»νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ παμφαὴς καὶ θεία, τῶν Ἀποστόλων ἑορτή, τῶν Κερκυραίων τὰ πλήθη, πρὸς εὐωχίαν συγκαλεῖ· Δεῦτε κορέσθητε πάντες, πνευματικῆς εὐφροσύνης. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Λ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.
Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ θεόπτα Ἰάκωβε, σὺ τὴν τοῦ Λόγου φωνήν, παραυτίκα δεξάμενος, πατρικῆς ἠλόγησας θεραπείας καὶ σχέσεως· καταλιπὼν γάρ, βίου τὸν τάραχον, εἰς νοητὴν δέ, μεταβὰς θάλασσαν, ταύτην ἐτάραξας, εὐσεβείας δόγμασι, καὶ ταῖς βρονταῖς, ταῖς ὑπερκοσμίοις σου, θεομακάριστε.

Λόγον παμμάκαρ Ἰάκωβε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, καὶ αἰῶνος τοῦ μέλλοντος, θεραπεύων πράξεσιν, Ἰσραὴλ τὸν παμβέβηλον, πρωτοτοκίων ὄντως ἐστέρησας, ὡς τὴν κοιλίαν Θεὸν ἡγούμενον· ὃν καὶ ἐξήλεγξας, καὶ γυμνὸν ἀπέδειξας, τῆς πατρικῆς, σκέπης εὐλογίας τε, καὶ κλήρου ἄμοιρον.

Ἄρχων κατεστάθης ἔνδοξε, νῦν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, περὶ σοῦ ὥσπερ γέγραπται, μαθητὴς γενόμενος, τοῦ τὰ πάντα ποιήσαντος· καὶ διὰ ζῆλον, σοῦ τὸν θερμότατον, ὑπὸ ἀνόμων, μαχαίρᾳ πάνσοφε, φόνον ὑπέμεινας, τῆς σεπτῆς τῶν δώδεκα, συμμαθητῶν, μάκαρ ὁμηγύρεως, προαναιρούμενος. Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Πρῶτος πανεύφημε τῆς θεολέκτου δωδεκάδος, θάνατον ἐν μαχαίρᾳ ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὸν Διδάσκαλον ὑπέμεινας· πρῶτος τὸ ποτήριον αὐτοῦ ὡς ὑπέσχου ἔπιες· ὅθεν τῆς βασιλείας σε συγκληρονόμον προσήκατο ὁ φιλάνθρωπος, σὺν τῷ συγγόνῳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.
Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος α'.

Ἀπόστολε καὶ Μάρτυς Ἰάκωβε, τοῦ καλοῦ ποιμένος τὸ θεόλεκτον πρόβατον, τῷ ὁμαίμονι ἐν ὑψίστοις συναγαλλόμενος, αἴτησαι τοῖς ἑορτάζουσι τὸ σεπτόν σου μνημόσυνον, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.
Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε ἅγιε Ἰάκωβε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν Βροντῆς Ἰάκωβον εὔφρονα παῖδα γεραίρω (*).

Ποίημα Θεοφάνους

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Τῷ σῷ δικτύῳ, ἁλιεὺς ὡς ἔμπειρος, τοῦ τῶν πταισμάτων βυθοῦ, ἀναγαγὼν μάκαρ, τὴν ψυχήν μου φώτισον, ταῖς φωτοβόλοις λάμψεσι, καὶ

(*) Ἐκ τῆς ἀκροστιχίδος ταύτης ἐλλείπουσι Τροπάρια τεσσάρων γραμμάτων ΡΟΝΤ. Καὶ τῶν μὲν πρώτων τεσσάρων ᾠδῶν τὰ Θεοτοκία ἀποκλείονται αὐτῆς· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τέσσαρας, συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν, παρεντίθενται ἔτι πρὸ τούτων καὶ ἀνὰ ἓν Τροπάριον, μήτε εἰς τὴν ἀκροστιχίδα ἀνήκοντα, μήτε ἐν τοῖς χειρογράφοις ὄντα.

ὑμνεῖν σου ἀξίως, ὦ θεοφάντορ Ἰάκωβε, μνήμην τὴν ἁγίαν εὐόδωσον.

Ὁ πρὸ αἰώνων, τῷ Πατρὶ συνάναρχον, ὑπερτελής τε Θεός, σωματωθεὶς ὤφθη, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, καὶ συνεργὸν τῆς χάριτος, ἀναδείκνυσι μάκαρ, καὶ ὑπηρέτην σε πάνσοφον, ῥώμῃ τῇ αὐτοῦ δυναμούμενον.

Νενοηκώς σου, τὴν ψυχῆς εὐγένειαν, σὲ ὁ προγνώστης Θεός, καὶ τὸ στερρὸν μύστα, καὶ ἀκαταμάχητον, τῆς διανοίας ἔνδοξε, τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, προκεκριμένως ἐνέταξεν, ἔθνεσιν αὐτὸν καταγγέλλοντα.

Βουλῆς Μεγάλης, τοῦ Πατρὸς ὁ Ἄγγελος, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ἐπιφανεὶς κόσμῳ, σάρκα προσελάβετο· ὃς ἀρεταῖς κοσμούμενον, μαθητήν σε δεικνύει, καὶ θεηγόρον Ἰάκωβε, λόγους τοὺς αὐτοῦ ῥητορεύοντα. Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα, περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἁγνὴ δὲ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν. Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους σε πνοή, βιαία τοῦ Παρακλήτου, ἐκπυρώσασα σοφὸν θεηγόρον, ῥητορεύοντα σαφῶς τὰ μεγαλεῖα δείκνυσι, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου, οὗ καὶ αὐτόπτης γεγένησαι.

Σὲ ὥσπερ βέλος ἐκλεκτόν, ὁ Λόγος ἠκονημένον, ἐν καρδίαις τῶν ἐχθρῶν ἐμπηγνύει, διαρρήσσοντα ψυχάς, τῶν ἐναντίων πάνσοφε, καὶ προνομεύοντά σε, τούτων τὰ σκῦλα Ἰάκωβε.

Ἱερωμένος σου σοφέ, ὁ τόκος καὶ φωτοφόρος, τοῦ Θεοῦ τῇ συγγενείᾳ παμμάκαρ, φαιδρυνόμενος τρανῶς, ἐν συναφείᾳ δείκνυται· ἐξ ἁπαλῶν γὰρ ὤφθης, τῷ Λόγῳ συνδιαιτώμενος.

Ἀκηλιδώτου σου ψυχῆς, τὸ ἱλαρὸν τῷ Δεσπότῃ, ὁραθὲν καὶ πρὸ τῆς κλήσεως μάκαρ ἀξιόληπτος αὐτῷ, ἐφάνης ὦ Ἰάκωβε, καὶ τῆς οἰκονομίας, μύστης τῆς τούτου γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοί σε ἅπαντες, ὕμνοις ἀεὶ μακαρίζομεν. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς ἐν »συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, ἐν »τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον, »ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χριστῷ μαθητευθείς, καὶ πιὼν τὸ ἐκείνου, ποτήριον, σοφέ, ὥσπερ ἔφη σοι μάκαρ, μαχαίρᾳ Ἰάκωβε, ἀπεκτάνθης Ἀπόστολε· ὅθεν ἅπασα, ἡ Ἐκκλησία χορεύει, ἑορτάζουσα, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐν ᾗ εὐφημοῦμέν σε. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Κῆρυξ Χριστοῦ, γέγονας θεῖος Ἰάκωβε· σὺ κληθεὶς γάρ, θᾶττον ἠκολούθησας, τὴν πατρικήν, σχέσιν παριδών, καὶ τῶν ἐπιγείων, τὰ μένοντα ἀμειψάμενος· διὸ καὶ τῆς ἀφράστου, οὐρανῶν κληρουχίας, κατηξίωσαι μάκαρ ἀοίδιμε.

Ὢ τοῦ θερμοῦ, πόθου σου πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν! σὺ γὰρ τοῦτον, σφόδρα ἐπεπόθησας, τῷ φωτισμῷ, τούτου λαμπρυνθείς, καὶ μορφωθεὶς τούτῳ, ἐφάνης πᾶσι φῶς δεύτερον, τοῦ πρώτου ταῖς ἀκτῖσι, λαμπρυνθεὶς καὶ τῇ δόξῃ, πανσεβάσμιε μάκαρ Ἰάκωβε.

Βίον σεπτόν, ἔσχηκας καὶ ὑπερθαύμαστον· τῷ γὰρ πόθῳ, πόθον ἀκατάσχετον, προσειληφώς, τὴν τῶν ὀρεκτῶν, τῆς ἀγαθαρχίας, ἐσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες, Θεόφρον, Ἀσωμάτοις συμψάλλων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὅλον σαυτόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ Δεσπότου, Μύστα θεοδίδακτε, τῶν ἀρετῶν, ἤρθης ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θείαν ὄντως ἀκρώρειαν· κἀκεῖθεν ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς τὴν μνήμην σου μάκαρ δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε· σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμήν, πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σῴζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἁγνήν σε γινώσκοντας.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Νέος ὥσπερ Ἠλίας, ζήλῳ πυρακτούμενος, τοὺς ἀπειθήσαντας, τῷ κηρύγματί σου, καταφλέξαι ἠθέλησας ἔνδοξε· ἀλλ' ἐκώλυσέ σε, ὁ θελητὴς τῆς εὐσπλαγχνίας, ἐκδιδάσκων τὸ πρᾶον τῆς χάριτος.

Ἐπιβὰς ἀκροτάτης ἀρετῆς πτερούμενον, δι' ἀγαπήσεως, τῶν ἐγκρίτων θρόνων, τοῦ Δεσπότου ἐπόθησας ἔνδοξε, τὰ πρωτεῖα φέρειν, οὐχ ὡς ἐρῶν δόξης ματαίως, ἀλλὰ βλέπειν ἀμέσως ὃν ἔστερξας.

Υ ̔περέβη τοὺς ὅρους, Σῶτερ ὁ Ἰάκωβος, τῆς ἀνθρωπότητος· τὴν γὰρ δύναμίν σου, ὡς ἱμάτιον περιζωσάμενος, ἰαμάτων βρύει, τοὺς ποταμοὺς καὶ τῶν θαυμάτων, καὶ φωτίζει τῇ πίστει τὰ πέρατα.

Φ ωτεινή σε νεφέλη, Λόγον ἀπαστράπτοντα, δόξῃ θεώμενον, ἐν Θαβὼρ τῷ ὄρει, ἐπεσκίασε μάκαρ Ἰάκωβε· καὶ φωνῆς ἀκοῦσαι, τῆς πατρικῆς κατηξιώθης, βεβαιούσης αὐτοῦ τὴν υἱότητα.

Θεοτοκίον.

Μ ητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη, Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδῃς δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα. Ὠδὴ ϛ'. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Ρ ̔εύματα ὡς ἐκ πηγῆς, ἰαμάτων ἀενάως παρέχων καὶ φωτισμὸν δογμάτων εὐσεβῶν βλύζων ἔνδοξε, τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβεῖ, πόθῳ Ἰάκωβε, προσιόντων, καταλαμπρύνεις παμμακάριστε.

Ο ̓́ργανον χωρητικόν, ὁ Δεσπότης εὑρηκώς σε παμμάκαρ, τῆς ἑαυτοῦ πλουσίας, καὶ σεπτῆς διαδόσεως, ἐμφορεῖ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, μυστηρίων, Ἱερουργὲ τῆς ἀϊδίου ζωῆς.

Δ όξαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκζητήσας τῷ Χριστῷ παρασχεῖν σοι, ὡς Βασιλεῖ γηΐνῳ, βασιλείας ἐπέτυχες, οὐ τῆς κάτω καὶ φθαρτῆς, μάκαρ Ἰάκωβε, ἀλλ' ἀφθάρτου, ἣν δι' ἀθλήσεως ἀπέλαβες.

Ν έκρωσιν ὑπὲρ ἡμῶν ὁ Δεσπότης ὑπελθεῖν εὐδοκήσας τὴν τοῖς νεκροῖς αἰτίαν, ἀληθοῦς ἀναστάσεως, ὡς αὐτοῦ μυσταγωγόν, μάκαρ σε εἵλετο, συνεργάτην, ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδοτο.

Θεοτοκίον.

Α ̓́βυσσον τῶν οἰκτιρμῶν, ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε Παρθένε, τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου, τὴν ψυχήν μου διάσωσον, καὶ χαρᾶς πνευματικῆς, θύραν μοι ἄνοιξον· σοὶ γὰρ Κόρη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Ὁ Εἱρμός.

« Α ̓́βυσσος ἁμαρτιῶν καὶ πταισμάτων καταιγίς
» με ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως, συνω-
» θεῖ ἀπογνώσεως· ἀλλὰ σὺ τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι
» ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὢ κυβερνῆτα καὶ διά-
» σωσον ». Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φ ωνῆς θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλούσης σε, ἀγάπην πατρός, παρεῖδες καὶ προσέδραμες, τῷ Χριστῷ Ἰάκωβε, μετὰ καὶ τοῦ συγγόνου σου ἔνδοξε· μεθ' οὗ καὶ ἠξιώθης ἰδεῖν, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Ὁ Οἶκος.

Ω ̔ς ἁλιεὺς λογικῶν ἰχθύων, τῷ δικτύῳ τρισμάκαρ τῶν σεπτῶν εὐχῶν, βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε τὴν ταπεινήν μου ψυχήν, τὴν πάλαι ὑφ' ἡδονῶν θηρευθεῖσαν τῶν τοῦ βίου· ἵνα ἀκλινῶς διελθὼν τὸν ὑπόλοιπον χρόνον μου, ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, καὶ δοξάσω τὸν βίον τὸν ἄμεπτον, ὃν ἐκτελέσας ἐπὶ τῆς γῆς, ἠξιώθης ἐπ' ὄρους θεάσασθαι, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Συναξάριον.

Τῇ Λ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στίχ. Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεὶς ἐσφάγη.
Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.
Κτεῖνε, μάχαιρα φόνου, Ἰάκωβον ἐνὶ τριακοστῇ.

Ο ὗτος υἱὸς μὲν ἦν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Μετὰ δὲ τὴν Ἀνδρέου καὶ Πέτρου κλῆσιν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος εἰς μαθητείαν σὺν τῷ ἀδελφῷ προσεκλήθη· οἳ καὶ εὐθέως, τόν τε πατέρα καὶ τὸ πλοῖον καὶ ἁπλῶς πάντα ἀφέντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ· καὶ τοσοῦτον αὐτοὺς ἠγάπησεν, ὡς τῷ μὲν ἐπὶ τὸ στῆθος ἀνάκλησιν χαρίσασθαι, τῷ δὲ πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ αὐτὸς ἔπιε. Καὶ αὐτοὶ τοσοῦτον τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ζῆλον ἐπεδείξαντο, ὥς τε πῦρ ἀπ' οὐρανοῦ θελῆσαι κατενεγκεῖν, καὶ ἀναλῶσαι τοὺς μὴ πιστεύσαντας· καὶ τάχα ἂν τοῦτο ἔδρασαν, εἰμὴ ἡ αὐτοῦ ἀγαθότης τούτους διεκώλυσε. Διὰ ταῦτα οὖν, αὐτούς τε καὶ τὸν Κορυφαῖον Πέτρον, ἀείποτε ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις οἰκονομίαις παρελάμβανε, τὰ ὑψηλότερα καὶ μυστικώτερα τῶν δογμάτων μυσταγωγῶν. Τοῦτον τὸν μακάριον Ἰάκωβον, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὴ φέρων ὁ Ἡρώδης παρρησιαζόμενον καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα καταγγέλλοντα, τὰς χεῖρας ἐπιβαλών, ἀνεῖλε μαχαίρᾳ, δεύτερον μετὰ Στέφανον μάρτυρα, τῷ Δεσπότῃ παραπέμψας Χριστῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κλήμεντος τοῦ Ποιητοῦ.

Στίχ. Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεῖς ᾠδαῖς κάτω,
Ἀπῆλθε τέρψων, ὥσπερ οἶμαι καὶ νόας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγ. Μάρτυρος Μαξίμȣ.

Στίχ. Μάξιμος εὑρὼν τὴν ξί συλλαβὴν μέσην,
Τὸ γαστρὸς ἡμῖν μηνύει μέσον ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως, Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

Στίχ. Χρὴ μηδὲ νεκρὸν λανθάνειν Βασιλέα,
Βασιλέως θνήξαντα τοῦ ζῶντος χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δονάτου, Ἐπισκόπου Εὐροίας.

Στίχ. Τίς μὴ Δονᾶτον δοξάσει ἐν τοῖς λόγοις,
Ὅν περ τὰ ἔργα πανταχοῦ ἐδόξασαν;

Ο ὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐπίσκοπος γενόμενος ἐν πόλει, λεγομένῃ Εὐροίᾳ κατὰ τὴν παλαιὰν Ἤπειρον. Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ πόλει χωρίον ἦν, ὄνομα αὐτῷ Σωρεία (τὸ νῦν λεγόμενον Σοῦλι κατά τινας), ἐν ᾧ ἦν πηγὴ ὕδατος, καὶ ὅσοι ἂν ἐξ αὐτῆς ἔπινον, πικρῷ θανάτῳ παρεδίδοντο. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἁγιώτατος Ἐπίσκοπος Δονᾶτος, ἀφίκετο πρὸς τὴν πηγήν, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ κληρικῶν. Καὶ ἅμα τῷ καταλαβεῖν αὐτόν, βροντὴ γέγονε· καὶ εὐθέως ἐξελθὸν ζῷον θανατηφόρον, ὅπερ ἐνεφώλευε τῇ πηγῇ, συνήντησε τῷ μακαρίῳ, καὶ ἐπειρᾶτο

τῇ οὐρᾷ αὐτοῦ συμπεριλαβεῖν τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, ᾧ ἐπωχεῖτο ὁ μακάριος. Ὁ δέ, ἐπιστραφείς, καὶ ἰδὼν τὸ θηρίον, ἔλαβε τὸ σχοινίον, ᾧ ἔτυπτε τὸ ὑποζύγιον, καὶ τύψας κατὰ νῶτον τὸ θηρίον, καιρίαν μάστιγα δι' αὐτοῦ τούτῳ ἐπήνεγκεν· ὃ καὶ παρευθὺς πεσὸν ἀπέψυξε. Τότε συλλέξαντες ξύλα οἱ αὐτόπται τοῦ θαύματος, κατέκαυσαν τὸ θηρίον· οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τοῦ ὕδατος ἅψασθαι. Ὁ δὲ Ἅγιος, εὐχὴν ποιήσας, καὶ τὴν πηγὴν εὐλογήσας, καὶ πρῶτος πιών, ἐπέτρεψε καὶ τοῖς πᾶσιν ἀδεῶς πίνειν· ἐξ οὗ πιόντες καὶ εὐφρανθέντες, ἀβλαβεῖς εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὰ ἴδια ἐπορεύοντο.

Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος, μετεκαλέσατο πάντας τοὺς ἐκεῖσε Ἐπισκόπους, καί, *Ποῖός ἐστι Δονᾶτος*, ἐπυνθάνετο, *ὁ τὸν δράκοντα διὰ φραγγελλίου ἀποκτείνας, καὶ ὕδωρ δι' εὐχῆς ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐξ οὐρανοῦ βροχὴν καταβιβάσας;* Οἱ δὲ ὑπέδειξαν αὐτόν, λέγοντες· *Οὗτός ἐστι, βασιλεῦ*. Καὶ ὁ βασιλεὺς κατασπασάμενος αὐτόν, ἀπήγαγε πρὸς τὴν βασίλισσαν· καὶ πεσόντες ἀμφότεροι, ἐπελάβοντο τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐκλιπαροῦντες αὐτόν, καὶ λέγοντες· *Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, παρακλήθητι, καὶ ποίησον μεθ' ἡμῶν ἔλεος· μονογενὲς γὰρ θυγάτριον ἔχοντες, ὑπὸ δεινοῦ ἐνοχλούμενον δαίμονος, μεγάλως τὴν ψυχὴν συντριβόμεθα· εἰ οὖν θεραπεύσεις, αὐτήν, λάβε τὸ ἥμισυ τῆς οὐσίας αὐτῆς*. Καὶ ὁ Ἅγιος· *Ἐλθέτω ἡ παῖς*. Οἱ δὲ τὸν Ἅγιον ἀπήγαγον πρὸς αὐτήν. Καὶ ἐπιτιμηθέντος τοῦ δαίμονος, καὶ ἐξωσθέντος εὐθὺς παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἰάθη ἡ παῖς. Τοῦ δὴ βασιλέως διδόντος τὸ ὑποσχεθέν, οὐ κατεδέξατο τοῦτο λαβεῖν ὁ μακάριος. Διὰ δὲ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν πρόθεσιν, ᾐτήσατο τόπον τινὰ δοθῆναι, πλησίον τῆς χώρας αὐτοῦ κείμενον, ἐπιτήδειον ὄντα εἰς ναόν, *Ὀμφάλιον*, οὕτω καλούμενον, ὃν ἐδωρήσατο εὐθὺς ὁ βασιλεὺς δι' ἐγγράφου προστάγματος.

Οὗτος οὖν ὁ μακάριος καὶ νεκρὸν ἀνέστησε, ταφῆναι κωλυόμενον, ἕως οὗ τὸ ὀφειλόμενον τῷ δανειστῇ ἀποδῷ· μετὰ δὲ τὸ διαλεχθῆναι πρὸς τὸν δανειστὴν περὶ τοῦ ζητήματος, καὶ διαρρηχθῆναι τὸ χειρόγραφον, κοιμηθῆναι τοῦτον πάλιν προσέταξεν, ἄχρις ἂν ἡ κοινὴ ἀνάστασις πάντων γένηται. Ἐπεὶ δὲ τότε καὶ αὐχμῷ ἡ γῆ ἐπιέζετο, δι' ἐντεύξεως τοῦ βασιλέως, ὁ Ἅγιος ἐξελθὼν τῆς πόλεως ηὔξατο καὶ τοσοῦτος κατῆλθεν οὐρανόθεν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς περιχώροις αὐτῆς ὑετός, ὡς μεθυσθῆναι τὴν γῆν, καὶ μηδὲ κατακλυσμοῦ διαφέρειν. Ἐφρόντιζε δὲ ὁ βασιλεύς, ὅτι μονοχίτων ἦν ὁ Ἅγιος, καὶ ὁ ὑετὸς σφοδρὸς πάνυ. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐλθόντος αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια καὶ μηδόλως βραχέντος, μηδὲ μικρὰν νοτίδα ἔχοντος, θάμβος ἐπὶ τούτῳ κατεῖχε πάντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐτέρπετο τοῖς λόγοις αὐτοῦ· καὶ δοὺς αὐτῷ χρυσίον ἱκανόν, λόγῳ οἰκοδομῆς ναοῦ, καὶ ἕτερά τινα ἐπιτήδεια πρὸς τὸν τούτου καλλωπισμόν, ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια. Ἀπελθὼν δέ, καὶ τὸν ναὸν οἰκοδομήσας, καὶ τὸν ἴδιον εὐτρεπίσας τάφον, καὶ εἰς μακρὸν γῆρας ἐλάσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ποτήριον ἔπιες, καθὼς ὑπέσχου, τὸ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ τὸ βάπτισμα τούτου, σὺ ἐβαπτίσω θεομακάριστε· ᾧ νῦν προθύμως κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκτῖσι λαμπόμενος, τῆς θεοπτίας ὤφθης Ἰάκωβε· διὰ τοῦτό σε στέφει, τῆς βασιλείας Χριστὸς ὁ Κύριος, καταγλαΐζει Ἀγγέλοις συμψάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰδού σοι πεπλήρωκε, τὰς ὑποσχέσεις ὁ μεγαλόδωρος, πρὸς αὐτὸν ἀνυψώσας, τῇ ἐκμιμήσει τῶν παθημάτων αὐτοῦ· ᾧ παρεστὼς νῦν κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, Θαβὼρ ἐν ὄρει σὺ θεασάμενος, ἐπὶ γῆς καταπίπτεις, μὴ φέρων τοῦτο ὁρᾶν τοῖς ὄμμασι· τῆς πατρικῆς δὲ φωνῆς ὡς ἀκήκοας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, προσανεβόας τρανῶς.

Θεοτοκίον.

Δυάδα τῶν φύσεων, ἀλλ' οὐ προσώπων Κόρη κηρύττομεν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὃν κατὰ σάρκα ἐξεικονίζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν μορφῆς τὸ ὁμοίωμα, οἱ διὰ σοῦ τῷ Θεῷ καταλλαγέντες ἁγνή.

Ὠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀβραμιαίαν πρόθεσιν, σὺ θεόπτα κτησάμενος, τῷ προσκαλουμένῳ, σὲ Χριστῷ ἑπόμενος, ἐγένου θεόσοφος, καὶ λειτουργὸς ὑπῆρξας αὐτῷ, ὡς Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνακράζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γεγωνοτέρα δέδεικται, τῆς βροντῆς σου ἡ πρόοδος, τῆς τῶν νομικῶν, τυπωτικῆς ἠχήσεως· Χριστὸν γὰρ ἐβρόντησας, τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ Θεόν, ὡς Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀναμέλπων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐθαυμαστώθης ἔνδοξε, μαρτυρίας φαιδρότητι, καὶ θεοσεβείας ἀληθοῦς λαμπρότητι, καὶ ἄρχων Ἀπόστολε, κατασταθεὶς ἁπάσης τῆς γῆς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν εἰς γῆν διέδραμεν, ὁ σὸς λόγος Ἰάκωβε, πλήξας ὡς βροντή, τὴν τῶν ἀπίστων ἔννοιαν· φωτίσας δὲ ἅπαντας, θείῳ φωτὶ τῆς πίστεως, ὥσπερ ἀστραπή, τοὺς εὐπειθῶς ἐκβοῶντας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥητορευόντων γλῶσσαί σε, ἀνυμνῆσαι οὐ σθένουσιν, ὦ Θεογεννῆτορ, Μαριὰμ θεόνυμφε· Χριστὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη Θεόν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ᾧ βοῶμεν· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

« Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυ-
» σε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους
» ἰδών, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτήν, ἀνεβόα,
» οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
» ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἁγίως σου τὸν δρόμον διηνυκώς, ἐν Ἁγίων σκηνώμασιν ἔνδοξε, νῦν γεγηθώς, αἴγλην κατοπτεύεις τὴν τριφεγγῆ, ἧς ἀπολαύων πάνσοφε, πλήρεις εὐφροσύνης τοὺς ὑμνητάς, τοὺς σοὺς καὶ χαρμοσύνης, ἀνάδειξον παμμάκαρ, ταῖς ἱκεσίαις σου Ἰάκωβε.

Ἰδεῖν σε οἱ κακοῦργοι καὶ φονευταί, ὡς τὸν σὸν πρὶν Δεσπότην μὴ φέροντες· τὰς γὰρ αὐτῶν, πράξεις ἐκφαυλίζων σῆς ἀγωγῆς, τῇ παραθέσει ἤλεγξας· κτείνουσι μαχαίρᾳ τὸν μιμητήν, Χριστοῦ τοῦ σταυρωθέντος, σαρκὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὦ θεορρῆμον παμμακάριστε.

Ῥομφαίᾳ οὐρανίῳ τιμωρηθείς, ταῖς πληγαῖς ὁ Ἡρώδης ἀπώλετο, ὅτι τοὺς σούς, Λόγε διακόνους καὶ μαθητάς, οὓς Ἀποστόλους ἔφησας, κτείνων οὐκ ἐνάρκησεν ὁ δεινός· διό σου τὴν δικαίαν, πρόνοιαν εὐεργέτα, καταπλαγέντες μεγαλύνομεν.

Τιμῶντές σου τὴν μνήμην χαρμονικῶς, εὐφημοῦμέν σε μάκαρ Ἰάκωβε, μύστα Χριστοῦ· ᾄδοντες δὲ ζῆλόν σου τὸν θερμόν, καὶ τὴν μακρὰν περίοδον, καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν σφαγήν, βροντῆς υἱὸν καὶ φῶς σε κριτὴν καὶ μυστολέκτην, πιστῶς σε πάντες ὀνομάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἱρμός·

« Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου
» γέγονεν εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε σε
» Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι
» μεγαλύνουσιν». Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ δι' εὐσπλαγχνίαν, μαθητευθεὶς Ἰάκωβε τῆς χορείας, ὤφθης Κορυφαίων συναρίθμιος· μεθ' ὧν Χριστῷ δυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχ. Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας, ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπείκων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σήν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγόρον σε παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Δίς.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἴδει, καὶ σὲ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλύν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἔνδοξε ὦ Ἰάκωβε καταφωτίσας ἀνέδειξας, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ, οὗ τὸ πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος ὡς σοφός, ὡς θεηγόρος, ὡς μαθητὴς ἀληθέστατος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε τῆς οὐρανίου μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ ὑποφήτην τοῦ Εὐαγγελίου, ψαλμικαῖς ὑμνῳδίαις, Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ποταμὸς ἀνεδείχθη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, τὰς ψυχικὰς ἀρούρας, τοῖς οὐρανίοις ὄμβροις ἐπάρδων, καὶ καρποφόρους δεικνύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πᾶσι ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, ἱλασμὸν καὶ φωτισμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ Μακαρισμοί.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας.

Κοινωνικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝ ΕΤΕΙ 1905 ΕΚ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ